

ÂŞIK ERKEKLER BİR KIŞ GECEŚİ

LYSSA KAY
ADAMS

Çeviren: Semrahan Öner

AŞKA İKİNCİ ŞANS VERME ZAMANI SONUNDA GELDİ!

Country müziğin altın çocuğu Colton Wheeler, Gretchen Winthrop'la birlikteyken hayatındaki en kusursuz uyumu hissetmiştir. Oysa yaşadıkları, genç kadın için tek gecelik bir ilişkiden ibarettir.

ARADAN BİR YIL GEÇER...

Colton, müziğini yeni bir yöne taşımakta zorlanıyordur. Eğer yılın en büyüğü zamanı gelmese ve Âşık Erkekler Kitap Kulübü'nün desteği olmasa, kendi kendine acıtmaktan başka hiçbir şey yapamayacaktır. Göçmenlik avukatı Gretchen ise Noel'in savurganlığına tahammül edebilmek için çok çabalıyordur. Yıllardır görüşmediği zengin ailesi, ona topluma daha iyi hizmet etmesini sağlayacak bir teklif sununca hayır diyemez. Tek yapması gereken, Colton'ı ailenin viski markasının yeni yüzü olmaya ikna etmektir.

NE KADAR ZOR OLACAĞINI KİMSE TAHMİN EDEMEZ...

Colton, Gretchen'm teklifini değerlendirmeyi kabul eder; ancak karşılığında Noel'den önce üç buluşma sözü ister. Âşık Erkekler Kitap Kulübü'nün desteğini de alan genç adam, aralarında hâlâ bir kıvılcım olduğunu kanıtlamaya kendini adar. Fakat gelecek hayali kurabilmek için öncelikle geçmişlerindeki hayaletleri yenmeleri gerekecektir.

"Elinizden bırakmak istemeyeceğiniz için akşam yemeğini yakacağınız bir kitap. Kahkahalarla güleceksiniz, kesinlikle çok tatlı!"

-AVERY FLYNN

nemesiskitap nemesiskitap

www.nemesiskitap.com

AŞIK ERKEKLER BİR KIŞ GECEŚİ

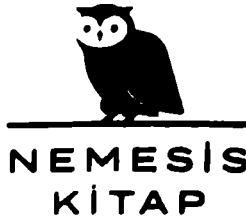

LYSSA KAY ADAMS

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviren: Semahat Orhan

GEÇMİŞ

Geçen Aralık Ayı

Colton Wheeler işte *böyle* uyanmayı severdi.

Çıplak, sıcak ve aklını başından alan bir kadına yaslanmış olarak.

Sağdıç smokini otel süitinin zemininde siyah beyaz bir kumaş yığınınına dönmüş, çılgın öpücükler, ateşli fısıltılar ve acele etmesi için yapılan umutsuz yakarışlar sırasında kenara atılmış yeşil, ipek bir elbiseye karışmıştı.

Bir düğünde *hayatının aşkıyla* tanışan insanları hep duymuştu ama bu başka insanlar için geçerliydi. Ne de olsa o, Colton Wheeler'dı. Multi-platin ödülü* olan *country* müzik yıldızıydı. Ama dün akşam en iyi arkadaşlarıyla birlikte, arkadaşları Braden Mack'in hayatının aşkıyla evlenmesini izledikten sonra hiç beklenmedik bir kadının büyüüne kapılmıştı.

Damadın eski sevgilisi. Bu hiç mantıklı değildi. Onlar hiç mantıklı değillerdi. Ama kadın onu öpmüştü ve Colton hayatında daha önce pek çok kadın tarafından öpülmüş olsa da -çoğu zaman hiçbir uyarıda bulunmadan- bu seferki farklıydı.

* **Albüm ve şarkı satışlarında 2 milyona ulaşan şarkıcılara verilen ödül. (ç.n.)

Hiç şüphe yoktu.

Colton Wheeler, avukat Gretchen Winthrop'a vurulmuştu.

Bu elbette karmaşık bir durum olacaktı. Mack'in bir nevi eski kız arkadaşıydı. Şimdiki karısıyla tanışmadan önce üç ay çıkmışlardı. Kendi sosyal çevrenizden biriyle çıktığınızda her zaman bir risk vardı. Ama işte buradaydı, onun uyumasını izliyor, kafasında şarkılar yazarken zihni *bunun iyi bir şey olabileceği* vaa-diyle yanıyordu.

Sonunda ikisi de yorgun bir uykuya daldıktan sonra sabahın erken saatlerinde bir ara çarşaf genç kadının gövdesinden kaymış ve onu bakışlarına karşı çıplak bırakmıştı. Colton dudaklarını omzuna bastırduğunda genç kadının aldığı derin nefes, karının yumuşak kıvrımını adamın eline daha da yaklaştırdı. Dün akşam giydiği o ciddi elbisenin altında neler sakladığına hâlâ inanamıyordu.

Genç kadın tekrar derin bir nefes aldı, ama bu sefer ardından bacaklarını Colton'ın kollarına doğru uzattı. Uyanıyordu. Colton dizini iki bacağının arasına kaydırınca kadın ona izin verdi. Sağ ayağının parmakları genç adamın kaval kemiğinde bir aşağı bir yukarı okşarcasına gezindi.

Colton burnunun ucunu genç kadının çenesinde gezdirdi. "Günaydın."

Gretchen hafifçe iç geçirerek onun göğsüne sokuldu. Ama sonra dondu kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Saat kaç?"

"Seni düzgün bir şekilde uyandırma saati."

Colton onu öpmek için eğildi ama bunun yerine boş havayla karşılaştı. Gretchen yırtıcı bir hayvandan kaçan tavşan gibi yuvarlanarak ondan uzaklaşmıştı. "Aman Tanrım... hava aydınlanmış."

Colton kıkırdayarak dirseğinin üzerinde doğruldu. "Birazdan balkabağına mı dönüşeceksin?"

“Ben-ben bütün gece burada uyuduğuma inanamıyorum. Niyetim bu değildi.”

“Eh, ben kesinlikle sorun etmedim.” Tamamen doğrularak elini uzattı. “Aslında birkaç saat daha yatağa dönersen çok sevinirim.”

“Dönemem. Gitmek zorundayım.”

Colton yatağa uzanarak kollarını başının arkasında kavuşturdu ve o an için genç kadının odanın içinde koşuşturan çıplak bedenini izlemekle yetindi. Ta ki onun ne yaptığını fark edene kadar.

Kıyafetlerini arıyordu.

“Gerçekten gidiyor musun?”

Elbisesini görene kadar başını çevirip durdu. Elbiseyi üzerine geçirerek çıplaklığını örttü. Colton üzerindeki örtüyü tekmeleyerek çekti ve yataktan kalktı. “Hadi,” diyerek elini kadına doğru uzattı. “Yavaşla biraz. *Brunch*’tan önce bolca vaktimiz var ve...”

Sanki Colton odadan çıplak çıkmalarını önermiş gibi yerinde sıçradı. “Ben-ben ona davetli değilim. O sadece düğün sahipleri için.”

“Ve ben de düğünün sahiplerindenim, yani istediğim herkesi götürebilirim.” Sonunda ellerini tekrar genç kadının üzerine koymayı başardı. Yeşil ipeğin üzerinden kalçalarını hafifçe okşadı. “Ben de seni götürmek istiyorum.”

“Hayır, ben-ben gelemem. Bugün yetiştirmem gereken bir sürü işim var.”

Eh, bu onu rahatlattı. Bir an için aslında ondan hoşlanmadığından dolayı kaçıyor olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı.

“O zaman sen bir yerlere götürmeme izin ver.”

Gretchen’in başı yine Tanrı bilir neyi aramak için döndü. “Beni götürmek zorunda değilsin. Buraya kendi arabamla geldim.”

Kıkırdayan Colton tekrar ona doğru uzandı. “Hayır, buradan uzağa demek istedim. Bir yerlere gidelim. Sadece konuşup birbirimizi tanıyarak bir hafta geçirelim ve...”

Gretchen alçak sesle güldü, ama onunla birlikte mi yoksa ona mı güldüğü belli değildi. “Tabii. Nereye gidelim?”

“Belize.”

Sonunda Colton’ın bakışlarına karşılık verdi. “Belize mi?”

“Hiç gittin mi?”

Gretchen tekrar güldü. Bu sefer kesinlikle ona gülmüştü. “Hayır.”

“O zaman bayılacaksın dediğimde bana inan.” Genç kadının sutyenini buluşunu izledi. Onu çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattığı anı hatırladı. “Ciddiyim, Gretchen. Benimle gel. Pilota uçağımı hazırlamasını söylerim, sonra da uzaklaşabilir...”

Ağzı bir karış açık kaldı. “Ciddisin, değil mi?”

“Tabii ki ciddiylim.”

“Seninle Belize’e gidemem.” Çantasını bulunca içine hem sutyenini hem de külotunu tıktırdı.

Colton onun önüne geçerek omuzlarını kavradı. “Dur bakalım. Burada neler oluyor?”

“Ben gidiyorum. Bugün yapacak çok işim var.”

“Seni bir daha ne zaman görebilirim?”

Gözlerini kırptırdı.

Eh, bu bir ilkti. “Ben-ben seni tekrar görebilirim, değil mi?”

Dudağını çiğnedi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Onun etrafından dolanarak tekrar yere bakındı. Ayakkabılarını görünce bir *ah* sesi çıkardı. Onları almak için eğildi ve bir parmağını dün gece Colton’ın neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olan siyah, seksi bantlı ayakkabılara geçirdi.

“Bekle. Sadece bekle. Baştan başlayabilir miyiz, lütfen? Bir şeyleri berbat etmişim gibi hissediyorum ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Sen hiçbir şeyi berbat etmedin. Benim yüzümden. Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim.”

“Neyi yapmamalıydın?”

“Bunu ben başlattım. Seni öpmemeliydim.”

“İstekli bir katılımcıydım. İstekliden de öte hatta.” Colton ellerini kalçalarına koydu, aniden acı verici bir şekilde kendi çıplaklığının farkına varmıştı. Hem de iyi bir şekilde değildi.

Çılgınca arayışına son vererek eşyalarını göğsüne bastırdı. “Bak, dün akşam herkesin benim için üzülüğünü biliyorum. Mack’le hiçbir zaman ciddi bir şey yaşamamış olsam da, aslında Liv’le arkadaş olduğumuz için düğündeydim ama yine de herkesin bana kırılacakmışım falan gibi baktığını hissettim ve sırf bu yüzden dans etmek için bana yanaştığını biliyorum...”

Gülme sırası bu kez Colton’daydı. “Sana... acıdığım için mi dans etmek istediğimi düşünüyorsun?”

“Belki de.” Gretchen omuz silkti.

“Seni dansa kaldırmak istedim çünkü Liv’in annesi neredeyse sandalyesinden düşecek gibi olduğunda benim verdiğim tepkinin aynısını verdin.”

Genç kadının dudakları sonunda bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tanrı’ya şükür. Colton onun hareketsizliğinden yararlanarak yaklaşırken sesini alçalttı. “Sonra seni dansa kaldırmak için sormaya devam ettim, ondan sonra da yanından hiç ayrılmadım çünkü sen tanıdığım en harika kadın olabilirsin.”

Yanakları kızarınca Colton’ın aklına genç kadının sırtını yay gibi gerip adını haykırdığında yüzünde beliren o rengin leziz hatırası geldi.

Ama şu anda ona o şekilde bakmıyordu. Başını iki yana sallayarak ılık elini genç adamın göğsünün ortasına, kalbinin ölümün kıyısında bir oyun için hazırlandığı noktanın tam üzerine bastırdı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Colton elini hızla onunkinin üzerine koydu. “Neyi?”

“Egomu yatıştırmayı. Ben büyük bir kıyım. Dün gecenin ne olduğunu biliyorum.”

“İnanılmaz ve harika olabilecek bir şeyin başlangıcı mı demek istiyorsun? Katılıyorum.”

Yanakları daha da kızardı. “Bak, ben de eğlendim. Ama aramızdaki bu şey asla yürümez.”

“Dün gece oldukça iyi yürüdü.”

Gretchen ondan hızla uzaklaşmaya başladı. “Ama artık bugün oldu. Hem sen sensin, ben de benim ve...”

“Ve ikimiz birlikte oldukça iyi bir biz olabiliriz.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Bu senin şarkılarından birine benzedi.”

“Gretchen.” Colton elini uzatınca genç kadın açık bir özlemle ona baktı.

Ama sonra kendini toparlayarak kapıya doğru yürüdü. Omzunun üzerinden bakıp, “Teşekkür ederim,” dedi. “Her şey için.”

Colton kollarını kavuşturdu. “Bunun dışında istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Sadece bana teşekkür etme.”

Gretchen kolu çevirmeden önce bir kere daha durakladı. “Bunu aramızda tutacağına dair sana güvenebilir miyim?”

“Güven bana, dudaklarım mühürlü.”

Sonra arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Colton Wheeler, hayatında ilk kez birinin kirli, küçük sırtıydı.

Düzenleme

Ny.özlem

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Yıl Sonra

Colton Wheeler çok az katı ve hızlı kurala göre yaşıyordu, ama bunlardan biri, birisi sizden bir sır saklamanızı istediğinde bunu mezara kadar götürmeniz gerektiği idi. Bu yüzden, onca insan arasından *bu* adamların ona verdikleri sözden döndüklerini fark ettiğinde kendini ihanete uğramış gibi hissetti. Sözde onun en iyi arkadaşıydı.

Colton omzundaki spor çantasının askısını sinirle çekti. “Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin.”

“Hadi ama dostum,” dedi kolunun altına bir yoga matı sıkıştırmış olan Gavin Scott. Kolsuz bir antrenman tişörtü gitmişti ve bu tişört, bembeyaz omzunu daimi çiftçi bronzluğundan ayıran pazu çizgisini ortaya çıkarıyordu. “Tamamen yabancı insanlara anlatmadık ya.”

“Kim oldukları önemli değil. Bunu gizli tutacağıma dair ona söz vermiştim.”

“Seni kötü bir duruma sokmak istememiştik,” dedi Del Hicks araya girerek. “Cidden.”

“Zaten burada olacağını da düşünmemiştik,” diye ekleyen Gavin resmen somurtuyordu.

“Neden burada olmayayım ki?”

“Toplantı yüzünden. Bugün değil mi o?”

Ah, evet. O Toplantı. O kadar rezil bir önem kazanmıştı ki artık baş harfi büyük *T* ile yazılıyordu. Hâlâ bir kariyeri olup olmadığını öğreneceği Toplantı. Ama arkadaşları bunu bilmiyordu. Tek bildikleri, kayıt yapmaya ara verdiği iki yılın ardından bir sonraki albümünü görüşmek üzere müzik şirketiyle buluşacağıydı.

Ve şimdi kendini suçlu hisseden tek kişi *oydu*. Bu, geçen yıl fazlasıyla aşına olduğu bir duyguydu. Onlardan sakladığı şeylerle her gün onlara ihanet ederken, bu adamların arkadaşlık standartlarına uymalarını nasıl bekleyebilirdi ki?

Küresel bir müzik yıldızı için gerçek dostluklara ulaşmak zordu. Yıllar içinde ünü arttıkça, hayatı da o kadar yalnızlaşmıştı. Kimin gerçekten hayatında olmak istediğine ve kimin sadece bir süper starla birlikte olduğu için övünmek istediğine güvenmek zordu.

Ama bu adamlar, onlar gerçek olanlardandı. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaşlardı. Ve hiç beklenilmeyen şekilde, aşk romanları aracılığıyla tanışmışlardı. Kendilerine *Âşık Erkekler Kitap Kulübü* adını vermişlerdi. Dünyaya tüm doğuştan heteroseksüel erkeklere öğretilenden daha az toksik bir merceklerle bakmayı öğrenmek için aşk romanları okuyan bir grup erkekti. Her şeyi başlatan ve Colton’ı da içine çeken Braden Mack’ti. Kitap kulübüne ilk katıldıklarında çoğu erkeğin olduğu gibi Colton da şüpheliydi. Ama kısa sürede bunun kitaplardan çok daha fazlası olduğunu öğrenmişti. Bu, yoldaşlık ve kardeşlikle ilgiliydi. Aşk romanlarından aldıkları dersler hepsine nasıl daha iyi birer erkek, daha iyi birer eş ve birbirlerine karşı daha iyi birer arkadaş olabileceklerini öğretmişti.

“Sorun değil,” diyerek iç geçirdi Colton sonunda. “Ben konuşurum...”

“Bay Wheeler, bu da ne demek oluyor?”

...onunla.

Kahretsin. Colton kendini hazırlayarak arkasına döndü ve o güne kadar karşılaştığı en göz korkutucu insanlardan birinin gözlerinin içine baktı. Peggy Porth. Emekli ilkokul müdürü. Sertifikalı kök söktürücü.

Gümüş Spor Ayakkabılar eğitmeni.

“Selam, Bayan Porth.” Colton’ın sesi, beşinci sınıfta teneffüste Pokémon kartlarını piyasa değerinin iki katına satarken yakalandığı zamanki gibi ciyaklamıştı. Kendini savunması gerekirse, paraya kardeşlerine Noel hediyesi almak için ihtiyacı vardı.

Bayan Porth 1.60 boyundaydı ama konuşurken her nasılsa ona tepeden bakmayı başarıyordu. “Size hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum Bay Wheeler, birkaç arkadaşınızla birlikte derslerimize katılıp katılamayacağınızı sorduğunuzda sadece küçük bir grubu kabul etmiştim. Bu sınıfın sadece elli yaş üstü insanlar için olması gerekiyordu ama siz beni ikna ettiniz. Ama şimdi kapıda içeri girmek için bekleyen üç kişi daha görüyorum.”

Söz konusu üç kişi birkaç metre ötede gerginlikle bekledikleri bir çember oluşturmuş, sanki bir bar fedaisi tarafından dışarı atılmak üzere olup olmadıklarını anlamak istercesine ara sıra kaçamak bakışlar atıyorlardı. Colton onları elbette tanıyordu ama çok iyi değildi, sadece Nashville Legends profesyonel beysbol takımında Gavin ve Del’in takım arkadaşları oldukları içindi. Colton’ın arkadaş çevresi birkaç sporcudan oluşuyordu. Gavin ve Del’in yanı sıra bir başka Legends oyuncusu Yan Feliciano vardı. Bir de Nashville NHL takımının oyuncusu Vlad Konnikov ve şehrin NFL takımında oynayan Malcolm James vardı. Colton bu sırada onları en başta bu yüzden dâhil etmişti. Gümüş

Spor Ayakkabılar şimdiye kadar yaptığı en etkili antrenmandı. Daha önce hiç bu kadar güçlü, formda ya da esnek olmamıştı ve her şey kazara başlamıştı. Altılı-Karın-Kasları dersine gireceğini sanırken yanlış odaya girmişti ve step aerobiği parkta basit bir gezinti gibi gösteren altmış küsur yaşındaki kadımlara ayak uydurmaya çalışırken kendini kan ter içinde bulmuştu. Günlerce her yeri ağrımişti ama yine de gelmeye devam etmişti çünkü lanet olsun, aynı zamanda odadaki hiç kimse onun kim olduğunu sikine takmıyordu.

Meğerse Colton Wheeler olduğu için ona yaltaklanılmamasından hoşlandığı ortaya çıkmıştı.

Genç adamı ona çeken şeylerden biri de buydu... Siktir. *Gretchen Winthrop'u En Son Düşündüğümünden Beri Geçen Gün Sayısı* panosu zihninde sıfıra döndü.

"Bu bizim h-hatamız, Bayan Porth," diyen Gavin'in ömür boyu süren kekemeliği kadının korkusuyla ortaya çıkmıştı. "Bunu paylaşmak istedik çünkü takım arkadaşlarımız ne kadar esnek olduğumuzu kıskanmaya başladılar."

Bunu kanıtlamak için yoga matını yere bıraktı ve Colton'ı doğrudan acil servise gönderecek zor bir *lunge** hareketi yaptı.

"Gördünüz mü?" diyerek homurdanan Gavin'in sesi zorlanarak çıkıyordu. "İstesem birinci kalede bile oynayabilirim."

Bayan Porth dudaklarını büzdü. "Ayağa kalkın, Bay Scott. Kendinizi aptal durumuna düşürüyorsunuz."

Del, Gavin'in dirseğini tutarak kalkmasına yardım etti. Bayan Porth içini çekti ve tekrar kapının yanında gergin bir şekilde bekleyen adamlara baktı.

"Peki," dedi. "Onlar da katılabilir. Ama hatırlatayım, eğer birisini rahatsız ederseniz..."

* Tek bacak sabit tutulurken diğer bacağın öne doğru çıkarılarak dizin bükülmesiyle yapılan bir vücut egzersizi. (ç.n.)

“Etmeyecekler,” dedi Gavin hızla. “Yani, etmeyeceğiz. Teşekkürler, Bayan Porth.” Gavin koşarak kapıya gitti ve çocuklara iyi haberi verdi.

Bir süre sonra, Gavin takım arkadaşlarıyla birlikte geri döndü, hepsi de standart profesyonel sporcu üniformasının çeşitlerini giymişti- basketbol şortu, nem emici tişört ve bugün vücutlarının neresi ağrıyorsa oraya kinezyo bandı*. Yoga matlarını ve spor çantalarını yere bıraktıktan sonra Colton’a doğru ilerlediler.

İçlerinden biri elini uzattı. “Selam dostum. Katılmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim. Jake Tamborn. Geçen yıl Gavin’in doğum günü partisinde tanışmıştık.”

“Hatırlıyorum,” diyen Colton yapılacak kibar şey bu olduğu için tokalaşmayı kabul etti. Onların burada olmasından hâlâ heyecan duymuyordu ama bu hareketi diğer iki adam için de tekrarladı: Brad Eisenberg ve Felix Pinas. Her iki adam da yirmili yaşların ortasındaydı ve neye bulaştıklarını bilmeyen iki adamın kendinden emin duruşuna sahiptiler.

Üç adam uzaklaşırken Colton, Del’e fısıldadı. “Onları uyardın mı?”

“Kıçlarına tekme yemek üzere oldukları konusunda mı? Evet.”

“Sana inandılar mı?”

“Hayır.”

Colton spor salonuna geldiğinden beri ilk kez sırtıttı. “Bu eğlenceli olacak.”

Fitness salonunun kapısı açıldı ve Vlad telaşla içeri koştu. Yoga matını Colton’inkinin yanına bırakarak kafasına bir Noel Baba şapkası geçirdi. “Bu nasıl görünüyor?”

“Şaşırtıcı derecede iyi. Neden?”

* Fizik tedavi ve spor hekimliğinde yaralı kasları ve eklemleri desteklemek, ağrıyı azaltmak için kullanılan, doğrudan cilde uygulanan, yapışkanlı, esnek bir şerit. (ç.n.)

“Elena, Noel partimizde tüm çocuklara hediye dağıtmak için Noel Baba kılığına girmem gerektiğini söyledi.”

Vlad ve karısı Elena birkaç hafta içinde ilk Noel partilerine ev sahipliği yapacaklardı. Normalde hokey programı nedeniyle Vlad’in buna hiç vakti olmazdı ama geçen yılki Stanley Kupası *playoff*’ları sırasında kırılan bacağı hâlâ iyileşmemiştir. Bu yüzden çocuklar bir Kitap Kulübü ailesi tatil partisi düzenlemeye karar verdiklerinde, Vlad ev sahipliği yapma şansına atlamıştı çünkü bu onun tek şansı olabilirdi.

“Daha önce hiç Noel Baba kılığına girmedim,” dedi Vlad. “Rusya’da Noel Baba diye bir şey yok.”

“Noel Baba yok mu?” Nefesi kesilen Gavin sanki Vlad, Noel arifesinde Ay’a karşı uluduğunu itiraf etmiş gibi uyluklarını gererken başını kaldırıp baktı.

Del, Gavin’in başının arkasına şaplak attı. “Lanet olsun, dostum. Arada bir Amerikan baloncuğundan dışarı çık.”

“Biz ona Büyükbaba Frost deriz.”

Gavin oturup bacaklarını altında kıvırdı ve kelebek tarzında sallamaya başladı. “Noel Baba’dan farkı ne?”

Vlad konuşurken esneme hareketlerine başladı. “Şey, beyaz bir sakalı var, yani bu aynı. Ama kırmızı bir takım değil, uzun bir cüppe giyiyor. Ren geyiği de yok. Kızağı üç at tarafından sürülüyor. Ve sadece hediye vermekle ilgili değildir. İyi amellerle ilgilidir. Kötü insanların yanındayken üşür.”

“Bunu sevdim. Belki de Noel Baba yerine onun kılığına girmelisin,” diye önerdi Colton. “Kendi geleneklerinizi değiştirmeniz için bir neden yok.”

“Ama Elena bunun çocukların kafasını karıştıracağını ve Noel Baba’nın gerçek olup olmadığını sorgulamalarına neden olacağını söylüyor.”

Del omuz silkti. “Onlara Noel Baba’nın arkadaşı olduğunu ve birbirlerine yardım etiklerini söyle.”

“Bilmiyorum,” dedi Gavin. “Ben Vlad’i Noel Baba kıyafeti içinde görmek istiyorum aslında.”

Vlad’in yüzünde panik dolu bir ifade belirdi. “Ya her şeyi berbat edersem?”

Colton onun sırtını sıvazladı. “Başaracaksın. Hazırlanmana yardım edeceğiz. Sadece ‘Ho, ho, ho,’ deme çalışması yap.”

Bayan Porth ellerini yüksek sesle cırparak odanın önüne doğru yürüdü. Yanından kendinden on yaş kadar genç bir kadın duruyordu. “Derse yeni gelenler,” dedi doğrudan Jake, Felix ve Brad’e bakarak. “Tüm egzersizlerimizin değiştirilmiş bir versiyonunu takip edebilirsiniz.”

Tahmin edildiği gibi üç yeni adam burnundan homurdandı çünkü elbette profesyonel sporcuların değiştirilmiş bir egzersiz rutinini takip etmeleri için hiçbir sebep yoktu. Başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Çocuklar odanın bir ucundan diğer ucuna uzanan uzun bir sıra halinde yayıldılar. Onların önünde yaklaşık otuz beş diğer sporcu kendi matlarının ve su şişelerinin yanında yerlerini aldı. Daha sonra, dersin kadınları erkeklerden gerçekten ayıran kısmı için hepsi birer aerobik step tahtası alacaktı.

“Pekâlâ millet. Hafif esneme ve ısınma hareketleriyle başlayacağız,” dedi Bayan Porth. Hoparlörlerden bir spada duyabileceğiniz türden alçak sesli, sakinleştirici bir müzik çalmaya başladı. “Hadi şu kolları güzel, kolay omuz silkmelerle gevşetelim... işte böyle. Şimdi onları öne ve arkaya doğru yuvarlamaya başlayın... Çok iyi. Şimdi biraz kolları çevirelim.”

Colton kollarını iki yana açınca Felix’le elleri çarpıştı. Ona sert bir bakış attığında Felix sessizce Üzgünüm diyerek yana doğru ilerledi.

“Pekâlâ millet,” dedi Bayan Porth. “Şimdi bacaklarınızı güzel-
leştirmek ve çalışmaya hazır hale getirmek için birkaç kolay yoga
pozisyonu.”

Colton onun talimatlarına uyarak tanrıça duruşu ve birkaç
başka duruş daha yaptı. Bir süre sonra matından başını kaldırdı-
ğında rahatsız edici bir manzarayla karşılaştı. “Dostum, şu aşağı
bakan aletini suratımdan çek.”

“Onun adı aşağı bakan köpek değil mi?” diye fısıldayarak kar-
şılık veren Brad’in yüzü baş aşağı bacaklarının arasındaydı.

“Sen yaptığında değil.”

Brad yengeç gibi yürüyerek birkaç santim uzaklaştı.

Bayan Porth, “Evet, millet, harika iş çıkardınız,” dedi. “Şimdi
herkes step tahtasını alarak önüne yerleştirsin. Sizin için en rahat
olan yüksekliğe ayarlayabileceğinizi unutmayın.”

Bayan Porth en yüksek ayarı yapmıştı.

Bir süre sonra Jake inledi. “Kahretsin, bana bu kadar zor ola-
cağını söylememiştiniz.”

“Ne bekliyordun ki?” Colton homurdandı. “Bu Jazzercise’ ku-
şağı. MTV’nin doğuşundan beri mayolarıyla kış tekmiyorlar.”

“Peki müzik şirketiyle toplantı saat kaçta?” diye sordu Noah
homurdanarak.

“Üçte.”

“Endişeli misin?”

Colton hızla ona baktı. Bir şeyden mi şüpheleniyorlardı? “Ha-
yır. Neden endişeleneyim ki?”

Noah omuz silkti. “Bilmem. Demek istediğim, seni tanıdı-
ğımdan beri hiç böyle bir toplantıya girmemiştin.”

* 1969 yılında ABD’de kurulan bir şirkettir. ‘Caz’ ve ‘egzersiz’ kelimelerinin
birleşiminden oluşan, tüm vücudu çalıştıran dans egzersizi, dövüş sanatları
ve popüler müzikle güç antrenmanını bir araya getiren bir fitness progra-
mı. (ç.n.)

“Bu sadece bir formalite,” dedi Colton on yaşında mükemmelleştirdiği önemli bir şey yok tavrını benimseyerek. Kimse onu endişeli görmek istemiyordu. Ya da kızgın. Ya da dünyanın dört bir yanında milyonlarca albüm satan kaygısız, rahat *play-boy*’dan başka bir şey olarak.

Çünkü Colton Wheeler’in sadece ve sadece tek bir işi vardı. Diğer insanları mutlu etmek.

Bu onu öldürse bile.

İKİNCİ BÖLÜM

“Sayın yargıç, yaklaşabilir miyim?”

Gretchen Winthrop federal yargıcın talebine yanıt vermesini beklerken ses tonunu nötr tutmaya çalışıyordu. Ancak içten içe öfkeden köpürüyordu. Müvekkillerinin maruz kaldığı aşağılamalar hiç bitmiyordu. Yargıç başını sallayarak parmaklarını sinirli bir çabuk ol anlamında salladı. Hem Gretchen hem de hükümet avukatı masalarından ayrıldı. Yargıç masasından aşağı doğru baktı, eli Memphis Göçmenlik Mahkemesi’nin sınır dışı işlemlerini kaydeden mikrofonun üzerindeydi.

“Sayın yargıç, müvekkilim hasta. Ateşi 39 derece ve zar zor ayakta durabiliyor.”

Yargıç Wilford tek kaşını kaldırarak ABD Savcı yardımcısı Justin McQuistan’a baktı. “Görünüşe göre Bayan Winthrop haklı. Sanık neden hasta olarak mahkemede?”

“Sayın yargıç, anladığım kadarıyla...”

Gretchen sözünü kesti. “Uygun bir sağlık hizmeti almadan müvekkilimin kendi duruşmasına katkıda bulunması beklenebilir. Bayan Fuentes düzgün bir şekilde tedavi edilinceye kadar duruşmanın ertelenmesini talep ediyorum.”

Yargıç masalarına dönmeleri için elini salladı. Bir süre sonra da kayıtlara geçen konuşmasını yaptı. “Mahkeme, Bayan Fuentes’in uygun tıbbi tedavisi yapılana kadar sanığın erteleme talebini kabul ediyor.”

Tokmağı vurduğunda Gretchen yarım saatten uzun bir süredir ilk kez derin bir nefes verdi. On yedi yaşındayken ailesiyle birlikte güney sınırını geçmiş olan elli altı yaşındaki müvekkili Carla’nın yanına oturdu. Carla’nın ebeveynleri çoktan sınır dışı edilmiş ve neredeyse tüm hayatı boyunca Birleşik Devletler’de yaşamış olmasına rağmen mahkeme kalma talebini reddetmişti. Ama artık çocukları vardı. Torunları da. İkisi de üç yaşından küçük bir kız ve bir erkek. Onu seven ve ona ihtiyacı olan Amerikalı bir aile.

Gretchen onun elini sıktı. “Her şey yoluna girecek. Erteleme iyi bir şey. Seni iyileştireceğiz, ben de sana uygun kıyafetler ve ayakkabılar getireceğim.”

Gözyaşları Carla’nın yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Bebeklerim...”

“Ziyaret talebinde bulunacağım.”

Görevliler çok hızlı bir şekilde onu mahkeme salonunun yan tarafındaki kapıdan çıkardılar. Sayısız kişinin kaderini beklediği gözaltı merkezine geri götüreceklerdi. Çaresizlikten Amerika Birleşik Devletleri’ne gelen ve Özgürlükler Ülkesi’nin her zaman ideallerine uygun olmadığını gören insanlar. Gretchen dosyalarını çantasına geri koyarken kâtip bir sonraki davayı çağırdı. O dışarı çıkarken, başka bir müvekkilini bekleyen başka bir avukat onun yerini aldı. Ebeveynleri çocuklarından, eşleri kocalarından, arkadaşları arkadaşlarından koparan sonsuz bir zulüm döngüsüydü. Peki ne sebeple? Doğum piyangosunu kazanacak kadar şanslı olmadıkları için mi? Sevdikleri insanlar için daha iyi bir hayat istedikleri için mi? Ünlülerin, sporcuların ve süper

modellerin sıranın önüne geçmesini izlerken, yasal giriş için inanılmaz uzunluktaki sırada bekleyemeyecek kadar çaresiz oldukları için mi?

Gretchen mahkeme salonunun dışında durdu ve duvara yaslanarak aşırı dolu çantasının ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yaklaşık on yıldır göçmenlik avukatı olarak çalışıyordu ve bu hiç kolaylaşmamıştı. Aksine daha da zorlaşmıştı. İşe başladığında idealizmin, bir fark yatırabileceğine dair o safça umudun avantajını yaşamıştı. Artık işin doğrusunu biliyordu. Değişmeyen tek şey, bazı Amerikalıların sadece daha iyi bir yaşam şansı isteyen en savunmasız kişileri dışlamak için ne kadar çok mücadele ettiğiydi. Bazen iyi bir şey yapıp yapmadığını, deneyimini ve uzmanlığını daha iyi yasalar için kullansa daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Nashville'den asla ayrılmayacaktı ve bunun kariyeriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Gretchen duvardan doğruldu ve adliye binasının lobisine doğru yöneldi. Memleketi ve hukuk bürosunun bulunduğu Nashville'ye üç saatlik bir yolculuğu vardı. Memphis'teki federal göçmenlik mahkemesi Tennessee eyaletinin tamamında bulunan tek mahkemeydi- eyaletin diğer yakası bir yana, işe gitmek için bile güvenilir bir ulaşımaya sahip olmayan sınır dışı müvekkilleri için bir engel daha. Güvenlik görevlilerine el salladıktan sonra ağır, kalın cam kapıyı iterek açtı ve kendini kış havasının esintisine karşı hazırladı. Kuzeydeki insanlar onun gibi güneylilerin soğuk diye nitelendirdiği şeylere gülerlerdi ama o iliklerine kadar Tennessee kızıydı. On derecenin altındaki her şey bir saldırıydı.

Arabayı sürerken Carla'nın davasındaki sonraki adımlar için telefonuna notlar yazdırdı ve ancak onu ofise götürecek çıkışa ulaştığında bıraktı. Aralık ayı neşeli içeriğini şehrin tüm sokaklarına ve binalarına kusmuştu. Sokak lambalarına kocaman çelenkler asılmıştı, kırmızı fiyonkları rüzgârda çılgınca sallanı-

yordu. Penceresini açsaydı, yakındaki Noel pazarından gelen kavrulmuş pikan cevizi kokusu nehrin topraksı kokusunu yumuşatacaktı. Turuncu yol barikatları, ünlü Cumberland Nehri Yaya Köprüsü ve onun birbirine bağladığı iki park boyunca bir milyondan fazla ışığın dizildiği yıllık Cumberland Noel gösterisi için kasabaya gelen turist kitlelerini yönlendirmek için tüm yolları kapatmıştı.

Çok az şehir Noel'i Nashville kadar büyük kutlardı.

Çok az insan Noel'den Gretchen kadar nefret ederdi. Bu yüzden ofisi, bulunduğu blokta kapısında çelenk ya da ön penceresinde bir dizi ışık olmayan tek ofisti. Şehrin doğu yakasında üç katlı bir binanın birinci katında yer alan ofisinde süsleme yapma kuralı vardı. Burası sanat mağazaları, şirin restoranlar ve tarihi tuğla binalardan oluşan eklektik bir mahalleydi. Gretchen'in kapılarını açmasından bu yana geçen on yıl içinde mahalle, seçkinleşmeye varan bir canlanma yaşamıştı. Ancak Gretchen'in bu canlanmaya ayak uydurmaya gücü yetmiyordu. Göçmenlik cezai değil, medeni hukukla ilgili bir meseleydi, bu da sanıkların avukat tutma hakkının garanti edilmediği anlamına geliyordu. Sınır dışı sanıklarının büyük çoğunluğu kendilerine yardım edecek bir avukat bulamıyordu, bulanların da nadiren ödeyecek parası oluyordu. Gretchen'in davalarının neredeyse tamamı ücretsizdi, bu da şık bir ofisi karşılayamadığı anlamına geliyordu. En azından arkadaşı Alexis'in caddenin yukarısında bir kafesi vardı, bu yüzden hızlı öğle yemekleri ve kafein vuruşları sadece bir blok ötedeydi.

Gretchen binasının arkasındaki küçük alana park etti, eşyalarını alarak arka kapıdan içeri girdi. Asistanı Addison, Gretchen'in koridordan ön tarafa doğru geldiğini görür görmez ayağa fırladı. "Burası buz gibi. Lütfen bugün ısıtıcıyı açamaz mıyız?"

"Bu hafta bitene kadar olmaz. Bir kazak giy."

Addison, “Zaten kazak giyiyorum,” diye homurdanarak asmak için Gretchen’in paltosuna uzandı. “Ve o yine aradı.”

Gretchen çantasını yere koydu. “Kim?”

Addison bir yığın pembe mesaj kâğıdını eline sıkıştırdı. “Kim olduğunu biliyorsun.”

Gretchen’in dudaklarından çıkan iç çekiş küçük bir buharlı gemiye güç verebilirdi. Arkadaşı ve hukuk fakültesinden sınıf arkadaşı Jorge Alvarez altı haftadır onu arıyor ve mültecileri yeniden yerleştiren sivil toplum kuruluşuna avukat olarak katılmayı düşünmesini istiyordu.

“Ona numarasının sende zaten olduğunu söyledim ama tekrar bırakmak için ısrar etti. Her ihtimale karşı.”

Gretchen bu noktada numarayı ezbere biliyordu. Çantasını alarak omzuna astı. “Onu yarın ararım.”

Addison, Gretchen’i ofisine kadar giden kısa koridorda takip ederek, “Onu şimdi ara ve bu işi bitir,” dedi. “Ona işle ilgilenmediğini söylemenin nesi bu kadar zor?”

Gretchen ışığı yakarken dürüstçe cevap verdi. “Bilmiyorum.”

“Belki de aslında *ilgilendiğin* içindir.”

Gretchen kapı aralığında dikilen Addison’a kaşlarını çatarak baktı. “Burada bana ihtiyacı olan müvekkillerim var.”

“Bu inkâr içermeyen bir tekzip.” Addison, Gretchen’a bilmiş bir bakış attı.

“Başka bir şey aramıyorum,” diyen Gretchen antika masa sandalyesine oturdu.

“Evet, arıyorsun. Sorun şu ki sadece ne olduğundan emin değilsin.” Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü

* Orijinali ‘non-denial denial’ olan terim, ilk duruşmada bazı iddila veya suçlamaların doğrudan, açık ve kesin bir reddi gibi görünen, ancak dikkatlice analiz edildikten sonra hiçbir şekilde bir inkâr olmadığı ortaya çıkan ve bu nedenle açıkça kabul edilmeyen hukuki bir ifade. (ç.n.)

ve kürsüde bir sanığı çivilemiş bir savcının tüm havasıyla dışarı çıktı.

“Hey!” diye seslendi Gretchen. “Bu da ne demek oluyor?”

“Sana bunu söyleyemem. Şifreli bir cümle olması gerekiyordu.”

“Bu bir saçmalık, olan bu.”

“Ama iyi bir saçmalık,” diye karşılık verdi Addison. “Çünkü doğru.”

“Doğru falan *değil*. Bulunduğum yerden gayet memnunum. Ofisimi seviyorum. İşimi seviyorum. Hayatımı seviyorum.”

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?”

Ofisin vaka yöneticilerinden biri olan Joey adındaki üniversite stajyeri ofisine girdi. “Biliyor musun, bana burada çalışmanın bir aileye katılmak gibi olacağını söylediğinde bunun aptalca tartışmaları da içereceğini bilmiyordum.”

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Gretchen alçak sesle.

“Gördün mü? Tıpkı aile gibi. Kız kardeşim de bana her gün aynı şeyi söylerdi.”

“Bu Addison içindi,” dedi Gretchen ve ardından masasının karşısındaki sandalyeye sert bir şekilde baktı.

Joey mesajı almıştı. Kalemmini tıklatarak not defterine baktı. “Tamam, bana ne yapacağımı söyle.”

Gretchen sonraki on beş dakikayı Carla’nın davasında ne yapması gerektiği konusunda ona talimatlar vererek geçirdi. Tam bitirmek üzereyken ekranında Addison’dan gelen bir anlık mesaj belirdi. Kardeşin üçüncü hatta seni bekliyor.

Hızlıca hemen cevap yazdı: Hangisi?

Evan.

Panik damarlarına ani bir adrenalin dalgası gönderdi. İki erkek kardeşinden en büyüğü ve Gretchen yokmuş gibi davranan

Evan'dı. Eğer onu arıyorsa -hem de ofis hattından- bir şeyler ters gidiyor olmalıydı.

Ofis kapısına doğru başını salladığında Joey bir kez daha mesajı aldı. Ayağa kalktı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Gretchen ahizeyi eline aldı ve yanıp sönen düğmeye bastı. "Alo?"

Kardeşinin sesi boğuktu, sanki onun açmasını beklerken telefonu ağzından uzaklaştırmış gibiydi.

"Evan," dedi sert bir şekilde.

Kardeşi telefona geri döndü. "Bir saniye."

"Beni sen aradın, unuttun mu?"

Ama çoktan huzuruna çağrılacak kadar şanssız olan uşağına emir yağdırmaya geri dönmüştü. Gretchen telefonu yüzüne kapatmayı düşünürken çenesini iki yana uzattı. Eğer bir sorun varsa, bunu onu söylemek için hiç de acele etmiyordu.

Evan sonunda telefona geri döndü. "Selam, bunun için üzgünüm."

"Neden beni ofis telefonumdan aradın?"

"Cep numaranı bulamadım."

Tabii ki bulamamıştı. Çünkü neden normal bir kardeş gibi rehberinde kayıtlı olacaktı ki? Tüm hayatları boyunca ona azarlanması gereken sinir bozucu bir veletmiş gibi davranmıştı ama artık yetişkin olduklarından, bu daha da sinir bozucu bir resmiyete dönüşmüştü. Hiç yakın olduklarından değildi elbette. Gretchen eskiden aralarındaki on iki yıllık yaş farkını suçlardı ama aralarındaki uçurum yaş farkını geçmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra gelmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Homestead'e."

Homestead. Soğuk bir yer için ne sıcak bir kelimeydi'. Carraig Aonair Whiskey'nin şirket merkezi ona kesinlikle hiçbir zaman evi gibi gelmemişti. Daha çok küçük, kirli bir sır gibiydi. Daha doğrusu, Gretchen onların küçük, kirli sırrıydı. Genç kadın, o Winthroplardan biriydi, Tennessee'nin en zengin ve nüfuzlu ailelerinden birinin gerçek bir varisiydi ama ona ve uygunsuz politikalarına herkesin önünde sahip çıkmaktan nadiren hoşlanıyorlardı. Aile mirasını reddedip -onların deyişiyle, onun değil- kendi kariyer yolunu çizmeye cesaret ettiği için hiçbiri onu affetmemişti. Bu da Evan'ın onu çağırmasını hem şüpheli hem de endişe verici hale getiriyordu.

"Neden?"

"Seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerek."

"Herkes iyi mi?" Tüm aile gözlerinin önünden geçti. Jack Amca. Ebeveynleri. Yeğenleri. Evan'la iyi anlaşamazdı ama çocuklarını seviyordu.

"Herkes iyi. Önümüzdeki bir saat içinde gelebilir misin?"

Hayır. Yapacak bir sürü işi vardı ve müdürün odasına çağrılan yaramaz bir çocuk gibi davranılmaktan hiç hoşlanmıyordu. Ama ağzını açtığı anda çıkan tek şey, "Elbette," oldu.

Bekleyen bazı e-postaları hızla cevapladı, daha sonra üzerinde çalışmak üzere çantasına birkaç dosya tıktırdı ve Addison'a bir şey olursa cep telefonundan aramasını söyledi. Sonra da Addison onu soru yağmuruna tutamadan dışarı çıktı. Ya da daha kötüsü, şimdi bile ailesi ıslık çaldığında neden kırıntı arayan aç bir köpek yavrusu gibi koşarak gittiğine dair daha fazla amatör psikanaliz yapmadan.

Çünkü bu acınası olurdu.

* (İng.) Ev, çiftlik evi, özel konut, aile yurdu gibi anlamlara gelmektedir. (ç.n.)

Colton on iki yıl önce Nerve Music Group Nashville'in kapısından ilk kez içeri girdiğinde, ani bir '*Burası mıymış?*' düşüncesi aklından geçmişti. Şehrin en sıkıcı yerindeki bu sıradan ofis binası *country* müziğin en gözde isimlerine ev sahipliği yapıyordu, yıldızların yaratıldığı yer burası mıydı yani?

Ancak Music Row'un' neon ışıklarla parlayan partilerinin aksine, sektörün büyük yapım şirketlerinin ofisleri ilham vermek için tasarlanmamıştı. Ayakları yere basmayan sanatçılara müziğin her şeyden önce bir iş olduğunu hatırlatmak amacıyla göz korkutmak için tasarlanmışlardı.

Nashville bir partiye, bu binalar da şaperonlardı.

Ve bugün Colton gömleğinin yakasından tutularak dans pistinden dışarı sürükleneceği hissine kapılmıştı.

Lobideki personel Colton'ı her zamanki gibi sıcak bir hürmetle karşıladı. Ne de olsa o hâlâ en çok satan sanatçılarından biriydi. Fotoğrafları ve albüm kapakları lobinin duvarlarını, koridorları, hatta kahrolası tuvaletleri bile süslüyordu. Bir eşlikçi -belki de yakınlardaki Belmont Müzik Okulu'ndan bir stajyer ya da büyük olasılıkla bir yöneticinin yeğeni- onu kapıda karşıladı ve müzik şirketinin yönetici ofislerinin bulunduğu en üst kattaki süitlere götürecek asansörlere götürmeden önce ona bir şişe su ikram etti. Colton asansöre girince genç adam ona veda etti, indiğinde de onu bir başkası bekliyordu -bu defaki genç bir kadındı ve gülümseyerek ona, "Bay Wheeler," diye seslendiğinde Colton tuvalete gidip saçlarında beyaz olup olmadığına bakmak istedi.

Onu yıllar önce hayallerinin gerçekleştiği büyük konferans salonuna götürdü. O zamanlar içeri girdiğinde herkesin çoktan orada olduğunu, gülümseyerek ve tebrik ederek onu beklediğini görürdü.

* Nashville'in eğlence sektörünün kalbi olarak kabul edilen, müzik şirketleri, radyo istasyonları ve kayıt stüdyolarına ev sahipliği yapan tarihi bölgedir; özellikle *country*, *gospel* ve çağdaş Hristiyan müziği olmak üzere bir bütün olarak müzik endüstrisi için bir takma ad haline gelmiştir. (ç.n.)

Bugünse oda boştu. “İlk ben mi geldim?”

“Evet,” dedi kız hâlâ gülümseyerek.

Bu bir ilkti. Rock yıldızı zamanlaması falan. Ama kaygının hız sınırlarını ihlal etme gibi bir huyu vardı. Colton genç kadının iyi stoklanmış mini buzdolabından bir içecek teklifini reddetti ve bunun yerine şehre bakan pencerelere doğru yürüdü. Bu manzaraya ilk kez baktığında fırsat, şöhret ve servetten başka bir şey görmemişti. Bu kez farklıydı, yaşının ve deneyiminin merceğinden süzölmüştü. Artık kaldırımlardaki çatlakları, onarılması gereken çatıları, mola ihtiyacı içindeki yorgun taksicileri görüyordu. Şehrin ışıltısını hâlâ görüyordu ama aynı zamanda pisliğini de görüyordu.

“Siz süper starların hep geç kaldığını sanırdım.”

Colton arkasına döndü. S&R çalışanı Archie Lovett elinde bir Starbucks bardağı ve ukala sırtılarıyla içeri girdi. S&R, sanatçı ve repertuar anlamına geliyordu ve her müzik şirketinde sanatçılarla ve onların müzikleriyle ilgilenen bölümdü. Archie başından beri onun S&R adamıydı ve Colton’ın ekibiyle müzik şirketi arasında irtibatı sağlamak onun göreviydi.

“Seni görmek güzel kardeşim,” dedi Archie. Sırtlarını sıvazlayarak hafifçe sarıldılar. “Ne kadar çirkin olduğunu az kalsın unutuyordum.”

Colton ona orta parmağını kaldırınca Archie tam da Colton’ın tahmin ettiği gibi güldü. Aralarındaki ilişki hep böyleydi- profesyonel olduğu kadar dostça bir ilişkiydi. Colton’ın bu şirkette her zaman sevdiği şeylerden biri de buydu. Bir aile gibi hissettiriyordu. Bu tür bir ilişkinin dezavantajı, beklentilerini karşılayamadığında Colton’ın bir arkadaşını hayal kırıklığına uğrattıyormuş gibi hissetmesiydi.

Daha sonra menajeri Buck Bragg içeri girdi, yüzünde sakin bir güven ifadesi taşıyan bir gülümseme vardı ama elinde sımsıkı

tuttuğu antiasit şişesi o ana kadar zor bir gün geçirdiğini gösteriyordu. Colton'a pencerenin yanında katılmadan önce Archie'yi hızlıca selamladı. "İlk kontrattan beri buraya benden önce geldiğini hiç sanmıyorum."

Colton ellerini kot pantolonun ceplerine soktu. "O zamandan beri hiç bu kadar gergin olmamıştım."

"İşleri yoluna koyacağız," dedi Buck. "Endişelenme."

"*Endişelenme* mi? Bu da ne demek oluyor?"

Buck omuzlarını silkti. "*Endişelenme* demek oluyor."

"Ama bana daha önce endişelenmememi hiç söylememiştin, bu yüzden şu anda resmen altıma sıcıyorum."

Arkalarından gelen ayak sesleri ikisini de kapıya bakmaya itti. Şirket yöneticileri tek sıra halinde içeri giriyorlardı, her biri deri çantalar, cep telefonları ve *iPad*'ler taşıyordu. İçeri en son giren kişi en önemli olandı, Başkan Yardımcısı Saul Shephard. Eski bir üniversite güreşçisi olan Saul, eğlence sektörü avukatı olarak kısa bir kariyer yaptıktan sonra müzik endüstrisine girmişti. Çabalamadan gözdağı veren havasıyla, yüz ifadesinden hiçbir şeyi ele vermezdi ve gereğinden fazla güç kullanarak el sıkıştırdı. Adam Colton'dan beş santim kısaydı ama Colton onunla konuşurken hep başını kaldırması gerektiğini hissedirdi. Bugünse bir dev gibi görünüyordu.

"Seni görmek güzel," diyen Saul, Colton'ın elini parmaklarını ezer gibi sıktı. "Bu işi çözmek için gelebilmene sevindim."

Colton'ın kollarının altında gerginlikten terler birikti. *Bu işi çözmek mi?* Bu da ne demek oluyordu? Ama o daha sormadan Saul sert bir sesle, "Haydi başlayalım," diyerek herkesi oturmaya yönlendirdi.

Masaya doğru yürürlerken Buck Colton'm sırtını güven verici bir şekilde sıvazladı ama bu tam tersi bir etki yarattı. Oturur oturmaz Colton avucunu uzattı. "Şunlardan biraz versene."

Buck yarım düzine tebeşirimsi tableti Colton'ın avucuna bıraktı.

Saul boğazını temizledi. Diğer herkes de oturdu. Yöneticiler not defterlerini açtılar. Archie, Saul'un arkasındaki ekrana bir şeyler yansıttı. Ve hiçbirisi Colton'la göz göze gelmedi.

Saul, "Başlarken hepimizin hemfikir olması için nerede durduğumuzu gözden geçirelim," dedi.

Colton'ın midesi panik sancılarıyla düğümlendi. Bu, bir sanatçıyı liste başı albümü için tebrik etmek üzere olan birinin kullanacağı türden bir dil değildi.

"Archie, bize Colton'ın son kontratını ve geldiğimiz noktayı anlat."

Ne? Ne halt etmeye sözleşmesini gözden geçiriyorlardı ki? Ekranda son anlaşmasının başlıca şartları madde madde gösterilince Colton'm gözleri kısıldı. "Özür dilerim ama burada ne haltlar oluyor?"

"Affedersin?" dedi Saul.

"Kontratımın detaylarını gayet iyi biliyorum, bu odadaki herkes de öyle. Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

Archie boğazını temizledi. Saul sandalyesinde arkasına yaslanarak kravatını düzeltti. "Colton, hepimiz senin başarına yatırım yapıyoruz."

Başarına yatırım yapıyoruz. Bir şekilde tam tersini ifade eden bir cümleydi. "Kahrolasıca konunun etrafında dans etmeyi bırak. Yeni şarkıları sevdiniz mi, sevmediniz mi?"

"Hayır."

Kelime, şarkının tam ortasında kopan bir tel gibiydi. Yanlış bir notanın ardından ince bir telin kolunuza batması gibiydi. Yanındaki Buck ona *kafayı yeme* der gibi bir bakış attı.

Artık çok geçti. Bunun üzerine nasıl kafayı yememesi gerekiyordu? Colton'ın ağzı aniden kururken tekrarlanan su teklif-

lerini kabul etmiş olmayı diledi. “Neyi sevmediğini bana söyle misin?”

Buck araya girmeye çalıştı. “Colton’la bir dakika konuşabilir mi...”

“Sıkıcı,” dedi Saul.

“Sıkıcı mı?” Öfkesi yüzünden kelime Colton’ın ağzından kerpetenle çıkarılıp alınmış gibi çıktı.

Elini Colton’ın koluna koyan Buck, “Colton,” dedi. “Bırak da konuşmayı ben yapayım.”

“Hayır,” dedi Colton. “Sıkıcı ne demek bilmek istiyorum.”

“Colton, sen bu uzun saçlı özentiler denizinde her zaman farklı bir yetenek olarak öne çıktın. Ama bu...” Saul başını iki yana salladı. “Bize verdiğin şey, şarkı yazma yazılımına bazı endişeli anahtar kelimeler yüklemiş ve eğlencesine birkaç akor eklemişsin gibi geliyor.”

Colton’ın ciğerlerindeki hava sanki Saul karnına bir yumruk atmış gibi vınlıyarak dışarı çıktı. Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Buck ona, *‘Bütün kariyerini mahvetmeden önce kapa çeneni,’* diyen bir bakış attı.

Colton rahat, deri sandalyesini masadan uzaklaştırıp ayağa kalktı. “Size her şeyimi verdim. On iki yıl boyunca hit albüm üzerine hit albüm yaptım. Bu müzik şirketine sayısız milyon dolar kazandırdım, her şeyimi feda ettim...”

“Ama bizim için bugün ne yapıyorsun?” diyerek araya girdi Saul.

“Affedersin?”

“Senin başarın bizim başarımızdır,” diye devam etti Saul. “Ama bu, senin başarısızlığının bizim de başarısızlığımız olduğu anlamına geliyor. Ve para kaybettirecek bir şey çıkarmanı karşılayamayız. Açıkça söylemek gerekirse, bu demoda tek bir hit bile yok.”

Colton, Archie'ye ters ters baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Vardı."

İhanet, oksijeninden geriye kalanı da çaldı.

"Saul haklı," dedi Archie. "Üzgünüm, Colton. Bunu sana söylemek bana tahmin edemeyeceğin kadar acı veriyor. Ama bize verdiğin şey işe yaramayacak. Ve sanırım bunu sen de biliyorsun."

"Yayın süresi önemlidir," dedi Saul sanki Colton bunu zaten bilmiyormuş gibi. "Bu demoda ilk beşe girmek için gerekli yayın süresini sağlayacak hiçbir şey yok"

"Tamam, bu işi biraz ağırdan alalım," dedi Buck. "Colton, otur da bunu konuşalım."

Colton kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşacak ne var ki?"

Archie yatıştırıcı bir sesle, "Bunların kurtarılamayacağını söylemiyoruz," dedi.

Colton gözlerini devirdi. "Vay be, teşekkürler."

"Ne öneriyorsunuz?" diye sordu Buck. "Çünkü Colton şarkıları konusunda çok tutkuludur ve eğer bir sanatçının müziğinde ne söyleyip ne söyleyemeyeceğini dikte etmeye başlayacaksanız, o zaman daha büyük bir sorunumuz var demektir."

"Mesele ne söylediğin değil," dedi Archie. "Önemli olan nasıl söylediğin."

"Nasıl söylememi istiyorsunuz?" Colton'ın sesi kuru boğazından hırıltılı bir şekilde çıktı. Çünkü cevabı zaten biliyordu. Kolay olanı istiyorlardı. Anlamsız olanı. Yalınayak, bira içen plaj serserisini istiyorlardı. Colton'ın artık olamayacağı tek şeyi, *country* dostunu istiyorlardı.

"Çözümler hakkında konuşalım," diye önerdi Archie.

Colton'ın aklına gelen tek çözüm bu şarkıları alıp bağımsız olmaktı. Ama elbette bunu yapamazdı. Çünkü bağımsız olmak, kontratını bozmak anlamına geliyordu, bu da milyonlarca dolar-

lık avansı geri vermek demekti. Bağımsız olmak kendi turnelerini, kendi kayıtlarını, kendi dağıtımını finanse etmek demekti. Yayın servisleriyle kendi şartlarını müzakere etmek demekti. Para demekti. Colton zengindi ama artık ona muhtaç olan pek çok insan vardı. Riske atılamayacak kadar çok.

“Colton, bu konuda ne düşünüyorsun?”

Colton gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı. “Ne konuda?”

“Birlikte çalışmanı istediğimiz yeni şarkı yazarlarımız var.”

Colton ellerini saçlarından geçirerek başını öne eğdi. Sonunda iş bu noktaya gelmişti demek ki.

“Onları seveceğini düşünüyoruz,” diyordu Archie. “Şahsen araştırmadığım hiç kimseyi sana önermeyeceğimi biliyorsun. Ham malzemeyi alıp demoların orijinalliğini kaybetmeden daha iyi bir şeye dönüştürme konusunda mükemmeller.”

“Demoların orijinalliğinden hoşlanmadığınızı sanıyordum.”

Archie bu önemsiz yorumu duymazdan geldi. “Senin izninle şarkıları bugün onlara vereceğiz, yeni yıldan sonra kayda başlamak için stüdyo zamanını ayarlayabiliriz.”

“Ya hayır dersem?”

Saul cevap verdi. “O zaman kontratının şartlarını ihlal etmiş olursun.”

“Öylece mi? Ya aynı şeyleri yazarım ya da aileden atılırım öyle mi?”

“Bu bir aile değil,” dedi Saul. “Bir iş.”

“Tanrı aşkına,” diye çıkıştı Buck. “Buna gerek var mıydı?”

“Sadece bunun bir iş olduğunu açıklığa kavuşturuyorum. Bir ürüne milyonlarca dolar yatırım yapmış bir iş ve biz o ürünün teslim edilmesini bekliyoruz.” Saul ayağa kalkarak toplantının sona erdiğini işaret etti.

Bu, Colton'a başka bir şeyin daha sonu gibi gelmişti. Kariyerinin.

"Bunu düşünmek için biraz zaman ayır," dedi Saul.

"Ne kadar zaman?" diye sordu Buck.

"1 Ocak'a kadar bir cevaba ihtiyacımız var."

"Ne?" diye bağırdı Colton. "Tüm kariyerimin geleceğini belirlemek için bana bir aydan az süre mi veriyorsunuz?"

"İki yılın vardı."

Colton hışımla dışarı çıktı. Arkasından Buck'ın sinirleri yatıştırmaya ve Archie'ye güvence vermeye çalıştığını duydu. Ama onu beklemedi. Asansörlerin yanından geçerek merdivenleri kullandı. Buck yine de onu otoparkta yakaladı.

"Colton, bekle."

Colton ellerini kalçalarına koydu. "Biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muydum?"

"Yeni şarkıları beğenmediklerini?"

"Hayır." Buck içini çekti. "Ama içimde bir his vardı. Archie yanıt vermediğinde, perde arkasında bazı konuşmalar olup olmadığını merak ettim."

"Ve beni uyarmayı hiç düşünmedin mi?"

"Seni gereksiz yere endişelendirmek istemedim."

"Bunun yerine pusuya düşürülmeme izin verdin."

"Üzgünüm. Yanıldığımı umuyordum."

Colton arkasını dönerek boşluğa baktı.

"İlk kontratını imzaladığımız o ilk toplantıdan sonra sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Buck. "Bu sektörün gerçeklerinin, vaatlerinin parlaklığını çalmaya başlayacağı bir zamanın geleceğini söylemiştim. Bu yüzden bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bunu hâlâ yapmak istiyor musun?"

Colton bakışlarını menajerine o kadar hızlı çevirdi ki boy-
nundaki bir kemiğin kırıldığına yemin edebilirdi. “Neyi hâlâ
yapmak?”

“Müzik yapmak. Turne yapmak. Bir *rock* yıldızı olmak.”

“Kafan mı iyi senin? Tabii ki hâlâ bunu yapmak istiyorum!”

“O zaman bana onlara götürebileceğim bir şey ver. Herhangi
bir şey.”

“Onlara bir şey verdim. Yüzüme geri attılar.”

“O zaman şarkı yazarlarıyla çalış.”

“Alternatifi ne?” Soru, dilinde kuru ve ekşi bir tat bıraktı.

“Onlara ayrılmak istediğini söylersin.”

“Kontratımı bozmak mı?”

Buck’ın cevabı boş bir bakış oldu.

“Ayrılmak istemiyorum.” Cebinden anahtarlarını çıkarırken
ağzı kupkuruydu. “Onlara bunu yapacağımı söyle. Onlara tam
olarak istedikleri şeyi vereceğim.”

Hışımınla uzaklaştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Buck.

“Siktiğimin ilham perisini bulmaya.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Homestead'e giden yol uzun ve dolambaçlıydı; çiftlik tarlaları, taş çitler ve kötü anılarla doluydu.

Gretchen'im baktığı her yer, ailesinin nesillerdir yaşadığı ve bir imparatorluk kurduğu Winthrop arazisiydi. Onu şirket binasına götürecek olan bir buçuk kilometre uzunluğundaki araba yoluna girdiğinde, Cornelius Donley adında İrlandalı bir göçmenin ilk viskisini yol kenarındaki bir stantta satmasıyla her şeyin başladığı orijinal evin önünden geçti. Çiftlik evi artık viski rotası üzerinde turistik bir noktaydı ve yıllar içinde genişletilerek bir tadım salonuna dönüştürülmüştü. Jack Amca'yı içeride, viski dağıtıp kadınları büyülerken gözünün önüne getirdi. Bir hevesle, hızla otoparka girdi. Evan'la buluşmasından önce on beş dakası vardı ve Jack'in mizahından bir doz almak hazırlanmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Gretchen'in yüksek topuklu çizmeleri, verandaya giden orijinal Arnavut kaldırımına ulaşana kadar otoparkın beyaz çakılları üzerinde tıkırdadı. Tadım salonu teknik olarak çiftlik evinin ya-

* Nashville'den başlayarak Memphis'te sona eren, Tennessee'deki otuzdan fazla damıtıcı firmanın ortak çalışmasıyla oluşturulan ve nihai hedefi viski turizmini teşvik etmek olan bir girişimdir. (ç.n.)

nındaki büyük kırmızı ahırdıydı ancak ziyaretçiler evin ön kapısından girmek zorundaydı. Daha sıcak aylarda, turistler geniş sundurmadaki sallanan sandalyelerden birine oturup barda yer açılmasını bekleyebilirlerdi, ama Aralık ayında çoğu insan içeride beklemeyi tercih ediyordu.

Sundurma şu anda Noel için sanki ziyaretçileri zamanda geri adım atmaya davet edercesine sade, eski moda bir tarzda dekore edilmişti. Taze çelenkler çatı boyunca zarif bir şekilde asılmıştı ve sade, kırmızı fiyonklu büyük bir çelenk üçgen çatının üstünden sarkıyordu. Sallanan sandalyelerin her biri ekose battaniye ve yastıklarla süslenmişti. Kapının iki yanında, taze kızılıcık dizileriyle süslenmiş iki saksı yaprak dökmeyen ağaç vardı.

İçeride Gretchen'ı evin birinci katındaki odaları gezen turistlerin yumuşak mırıltıları karşıladı, burada ailenin Cornelius Donley'e kadar uzanan sepya tonlu fotoğrafları uyumsuz siyah çerçeveler içinde duvarlara asılıydı. Evin arka tarafındaki eski mutfak korunmuş ve 1870lerdeki yaşamı anlatan bir sergi haline gelmişti. En değerli eserlerden biri, Cornelius'un ilk viskisi için kullandığı orijinal fiçılardan biriydi ve şimdi iklim kontrollü bir camekân içinde korunuyordu. Gretchen içeri girdiğinde bir düzine turist mutfakta toplanmıştı; bazıları sessizce bilgi kartlarını okurken diğerleri fiçının üzerindeki solmuş yazıyı okumak için yaklaşılmaya çalışıyordu.

"Neden *Donley'nin Cesareti* yazıyor?" diye sordu bir kadın. Yanındaki adam omuz silkti.

"Çünkü orijinal viskinin adı buydu," dedi Gretchen.

Odadaki herkes dönüp ona baktı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi bir adam. "Bunu nereden duydunuz?"

"Büyükbabamdan."

"Burada mı çalışıyordu?" diye sordu kadının biri.

"Öyle de denebilir."

Aileden başka biri olsa muhtemelen Winthrop klanının bir üyesi olduğu hemen anlaşılırdı. Gretchen hiç tanınmazdı. Fotoğrafı tüm evde ve tadım salonunda tam olarak bir kez görünmüştü ve o da on beş yaşındayken çekilmişti.

Gretchen yoluna devam ederken adam, "Bunun doğru olduğunu hâlâ sanmıyorum," dedi sessizce. Genç kadın onu düzeltme gereği duymadı.

Dışarıda uzun, asfalt bir yürüyüş yolu ziyaretçileri evden tadım salonuna götürüyordu. Burası da Noel için süslenmişti. Rüstik antika fenerlerden oluşan bir koleksiyon yolu kaplıyordu. Geceleri içlerindeki mumlar yanıyor ve ahıra yaklaşan ziyaretçiler için her yeri yumuşak, sıcak bir ışıltıyla kaplıyordu. Google'da Nashville'deki romantik mekânlar şeklinde yapılacak bir aramada bu patika ilk ona girerdi. Şu andan tatilin sonunda kadar günde en az bir kez birisi bu yürüyüş yolunda durup partnerine evlenme teklif edecekti.

Eski dünya ambiyansı ahırın içinde kaba ahşap zeminler ve şu anda daha fazla taze yeşillik ve kızcıkla süslenmiş olan büyük bir ferforje avize ile devam ediyordu. Beyaz ışıklar ve kırmızı kurdeleyle kaplı üç buçuk metrelik bir Noel ağacı tadım salonundaki diğer tek dekorasyondur.

Uzun masaların her biri şirketin çeşitli viskilerinden tadım yapan ziyaretçilerle doluydu. Daha fazla turist de ahırın içinde turluyordu. Ve Jack Amca'yı tam da orada, olacağını bildiği yerde buldu. İlgilenmiş gülümsemeleriyle ona doğru akın eden kadınlarla flört ediyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve şirket logolu bir tişört vardı. Burası onun alanıydı. Gretchen'in babası -Jack'in ağabeyi- imparatorluğun iş tarafını kontrol ediyordu ama Jack en çok burada, zanaatın kendisiyle çevrili olarak evinde gibiydi.

Gretchen bara yaklaştı ve üzerlerinde 'ellinci yaş günü partisi' havası olan bir grup kadının arasından dirsek atarak geçti.

“Selam, Jack Amca.”

Jack Amca başını kaldırıp sıırttı. “Vay, bu bir sürpriz.” Soluna doğru yürüyerek etrafından dolaşabilmek için menteşeli tezgâhı kaldırdı. Gretchen onun kollarına girerek her zaman üzerine yapı-şan ahşap fiçıların ve baharatların rahatlatıcı kokusunu içine çekti.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Jack geri çekilerek.

Gretchen yüzünü buruşturdu. “Evan’ı görmek için çağrıldım.”

“Ne için?”

“Hiçbir fikrim yok. Senin bildiğini umuyordum.”

Jack başını iki yana salladı. “Hiç bilmiyorum.” Üstünü arar gibi genç kadının yan taraflarına hafifçe vurmaya başladı. “Hiç silahın var mı?”

“Sadece muhteşem zekâm.”

“İşte benim kızım,” dedi Jack son bir vuruşla.

“Öyleyim tabi.”

Yüzünde Gretchen’in Jack’in pişmanlık ifadesi olarak bildiği üzgün ifade belirdiğinde genç kadın Jack’in neden hiç evlenmediğini ve kendi çocuğu olmadığını bilmeyi diledi, hem de bu ilk kez değildi. Harika bir baba olabilirdi. Bunun yerine, tüm sevgi ve ilgiyi onun üzerine yağdırmıştı.

Gretchen etrafına bir göz attı. “Burası çok kalabalık.”

“Noel turizmi.” Jack omuz silktikten sonra başıyla boş bir tabureyi işaret etti. “Oturacak vaktin var mı?”

Gretchen saatine baktı. “Sadece birkaç dakika.”

Jack de yanındaki tabureye oturdu. “Büroda işler nasıl?”

“İyi.”

Jack başını yana eğdi. “İyi mi?”

“Ne?”

“Senin için endişelendiğim tek zaman, bir şeyler hakkında sızlanmadığın zamanlar.”

Genç kadın omuz silkti. “İşler iyi.”

Jack başını tekrar iki yana salladı. “Bana neler olduğunu anlatana kadar gitmiyorsun.”

Jack her zaman onun içini görebiliyordu. Gretchen derin bir nefes aldı ve hızla dışarı verdi. “D.C.’de bir iş teklifi aldım.” Hızla işi ve Jorge’nin ona söylediği diğer her şeyi açıkladı.

Jack’in gözleri endişeyle parıldadıktan sonra eski haline döndü. “İş görüşmesi için gidecek misin?”

“Hayır. Yani...” Gretchen başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Sesin pek emin gelmiyor.”

“Eminim.”

“O zaman bana bundan neden bahsediyorsun?”

Jack dünyada gerçekten dürüst olabileceği tek kişiydi, bu yüzden içini dökmeye karar verdi. “Burada gerçekten bir fark yaratıp yaratmadığımı merak ediyorum.”

“Elbette yaratıyorsun.”

“Ama yardım ettiğim her müvekkile karşılık, yardım edemediğim on tane daha var. Bu hiç sonu gelmeyen bir saçmalık ve zulüm döngüsü ve bunu değiştirmenin tek yolu da yasaları değiştirmek.”

O konuşurken Jack düşünceli bir şekilde başını sallıyordu. “Kulağa inanılmaz bir fırsat gibi geliyor, Gretchen.”

Genç kadının içinden paniğe benzer bir şey geçti. Jack’in onu bu işten vazgeçirmesi gerekiyordu. “Sence bunu düşünmeli miyim?”

“Bence karşına çıkan fırsatları her zaman değerlendirmelisin.”

Gretchen zorlukla sırtıttı. “Benden kurtulmaya hevesli gibisin.”

“Tam bir baş belasısın da ondan.”

Gretchen tekrar saatine baktı. "Gitmem gerek."

İkisi de ayağa kalkınca Jack onu bir kez daha kucaklamak için kendine çekti. "Beni haberdar et, tamam mı?"

"Ederim." Jack'in sakallı yanağını öperek arkasını döndü, dışarı çıkarken Jack'in bakışlarının ağırlığını sırtında hissediyordu.

Arabayı yolun devamındaki şirket binasına sürdü ve girişe yakın bir ziyaretçi noktasına park etti; burada kışlık şapkalar ve eldivenler giymiş bir grup turist şirketin tur rehberinin tarihçelerini anlatmasını dinliyordu. Gretchen grubun etrafından dolanırken el salladı. Tur rehberi Gretchen'in yüzünü tanımıştı ama tam olarak çıkaramamış gibi gözlerini kırptırdı. Bu çok sık başına geliyordu. Winthrop ailesinin başka herhangi bir üyesine kraliyet ailesi muamelesi yapıldı ama Gretchen ikinci bir bakışı bile nadiren üzerine çekiyordu. Yönetim katındaki karşılama da daha sıcak değildi. Evan'ın sekreteri Sarah, Gretchen'i bir grup yapış yapış, hiperaktif anaokulu öğrencisine bakan bir müze görevlisinin coşkusuyla karşıladı. Orada sadece bir yıldır çalışıyordu ama Evan'ın Gretchen'a karşı tutumunu çabucak benimsemişti.

Bilgisayarından başını zar zor kaldırıp, "Toplantısı uzadı," dedi. "İçeri girebileceğin zaman sana haber vereceğim."

"Beni bekliyor," dedi Gretchen.

Sarah ona zoraki bir gülümseme gönderdi.

Gretchen dilinin ucuna gelen sinirli karşılığı yuttu ve bunun yerine binanın arkasındaki yemyeşil peyzaja bakan büyük pencerenin yanındaki deri koltuklarından birine oturdu. Winthrop arazisi görebildiği kadar uzanıyordu. Sık ağaçlar ailesinin evini ve biraz ötedeki Evan'ın evini gizliyordu. Jack ve Gretchen'in diğer erkek kardeşi Blake'in evleri arazinin diğer tarafındaydı. Orada Gretchen için de ayrılmış bir arazi vardı ama orayı asla kullanmayacaktı. Parasını insanlara yardım etmek için kullanabilecekken devasa bir malikâneye harcayacak değildi.

Sarah nihayet başını kaldırıp bakana kadar yarım saat geçti. Gretchen, kadının okuma gözlüğünün üstünden bakarken dudaklarının onaylamayan bir yüz ifadesiyle gerildiğine yemin edebilirdi. “Artık senin için hazır.”

Gretchen kadına tek kelime etmeden ayağa kalktı ve ayaklarını vura vura koridorda ilerledi. Pelüş halı ayak seslerini emiyor, bu da onu daha çok sinirlendiriyordu. Beklemeye zorlandıktan sonra en azından kızgın bir *tık tık tık* sesini hak etmişti.

“Gretchen, içeri gel. Beklettiğim için üzgünüm.” Kardeşi maun masanın arkasında ayağa kalktı, yansıması masanın parlak yüzeyinde bulanıktı, sanki kendisinden önce orada oturan adamların hayaleti gibiydi. Babaları ve büyükbabalarıyla aynı ince yapıya ve heybetli boya sahipti, ama benzerlikler burada sona eriyordu. Büyükbabasının bir zamanlar hayattayken bu ofisi dolduran ışık ve kahkahalarından hiçbirini taşııyordu. Ve babasının en azından insanlara hoş karşılandıklarını hissettirme kapasitesi Evan söz konusu olduğunda bir nesil atlamış gibi görünüyordu. Evan soğuk bir ciddiyet yayıyordu.

“Beni görmeye geldiğin için teşekkürler,” dedi Evan kravatını düzelterek. “Meşgul olduğumu biliyorum.”

“Öyleyim. Bir daha beni bu şekilde çağırma, Evan. Sonra da dışarıda yarım saat oturmak zorunda bırakma.”

“Üzgünüm,” dese de sesi hiç öyle gelmemiştir. “Elimde olan bir şey değildi.”

“Önemli bir şey olduğunu söylemiştin.” Gretchen, onu alt edebileceklerini düşünen yargıçlara ve hükümet avukatlarına karşı kullandığı profesyonel bir ses tonu takındı.

Evan masasının etrafından dolanarak karşı duvardaki mini bara doğru yöneldi. “Bir şey içer misin?”

“Hayır.” Karşısındaki sandalyelerden birine oturdu ve sabırsızlıkla ayağını yukarı aşağı sallamaya başladı.

“Eh, ben bir şeyler içebilirim.” Hazırdaki buz kovaşından buz küpleri seçip bir kadehe atarken hiç acele etmedi. Sonra kristal sürahinin tıpasını çıkararak buzun üzerine bolca döktü.

Evan sonunda arkasını döndü ve önüne doğru yürüdüğü masaya yaslanarak Gretchen’a baktı. Genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Bunun ne hakkında olduğunu tahmin etmem mi gerekiyor, yoksa...?”

Evan cevap vermeden önce büyükçe bir yudum aldı. “Ronald Washburn tatilden sonra vakıf yönetim kurulundan ayrılacak.”

Gretchen yüz hatlarını kibar bir ilgisizliğe benzer şekilde düzeltti ama kalbi aniden yolda karşıdan karşıya geçen bir sinçabı gibi hızlanmıştı. “Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Boş bir koltuk olacağı anlamına geliyor.” Gretchen bu bilgiyi özümserken Evan kaşlarını kaldırdı, çünkü söylemek istediği şeyi doğrudan söylemezdi. İlla ki onunla akıl oyunları oynamak zorundaydı.

“Peki bunu bana mı teklif ediyorsun?”

“Bu tamamen bana bağlı değil. Kurulun atamanı onaylaması gerekecek. Ama ilgileniyorsan...”

“İlgilendiğimi biliyorsun.” Winthrop şirketine katılmayı seçmemiş olabilirdi ama aile vakfı başka bir konuydu. Her zaman parçası olmak istediği tek şey olmuştu. Ama daha önce ne zaman bir koltuk boşalsa, ona doğru zamanın gelmediği söylenmişti. Mümkün olan her bahaneyi duymuştu.

“Yasal zorunluluklar var tabii ki,” dedi Evan. “Bu yüzden vergi nedeniyle bazı çıkar çatışması belgeleri doldurman gerekecek.”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum.” Sandalyesinin kenarına tünemiş otururken sesi nefes nefese çıkmıştı.

“Muhtemelen benden daha iyi biliyorsundur,” dedi Evan sadece onun için ayırmış gibi görüldüğü o patronluk taslayan baş

sallamalarından biriyle. Sanki hâlâ onunla ve onun, küçük aptal hukuk kariyeriyle dalga geçiyormuş gibiydi. Ama bu sefer Gretchen'in umurunda değildi. Evan sonunda ona bir şans veriyordu. Vakıf, yıllık milyonlarca dolarlık hayırseverlik bağışlarını denetliyordu. Belki de sonunda bu bağışlardan bir kısmını kendisi ve müvekkilleri gibi insanlar için önemli olan amaçları için kullanmaya başlayabilirdi.

Gretchen ayağa kalktı. "Tüm evrakları doldurup Sarah'ya göndereceğim. Başka bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Yönetim kurulu üyeliği için mi? Hayır. Ama seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var." Evan ona tekrar oturmasını işaret etti.

Gretchen tereddüt etse de yavaşça sandalyesine geri döndü.

"Anladığım kadarıyla Colton Wheeler'ı tanıyormuşsun."

Bu.Da.Ne.Lan.

Bir sis düdüğü bile, bir yılın büyük bir kısmını düşünmüyormuş gibi yaparak geçirdiği adamın adının açıklanamaz bir şekilde anılması kadar gürültülü ya da endişe verici olamazdı. Adamın adı, sanki bir yüzme havuzunda yüzüyormuş da biri içine bir piyano atmış gibi kötü bir sıçramaya neden olarak Gretchen'i şaşkın bir paniğe sürükledi. Kimsenin onları bilmemesi gerekiyordu. Hiç kimsenin.

"Ben-n-neden?" diye kekeledi sonunda, boğazı kupkuru olmuştu.

"Bir sonraki marka elçimiz olarak onunla anlaşma imzalamak istiyoruz."

Gretchen başını iki yana salladı, daha çok kendine gelebilmek içindi. "Anlamıyorum."

"Adam kolay biri değil. Kiminle çalışacağı konusunda çok seçici."

Anlayış, kötü bir bronşit vakası gibi göğsüne yerleşmeye başladı. Vakıf yönetim kurulunda bir yer bulmanın tatlı heyecanı, ekşi bir hayal kırıklığına dönüştü.

Evan onun giderek artan rahatsızlığını fark etmeden devam etti. “Yeni CAW’ın’ mükemmel yüzü olacak.”

Yeni CAW mı? Ne halattan bahsediyordu?

“Pazarlama departmanına onun için bir tanıtım konsepti hazırlattım bile. Eğer onu elde edebilirsek, bu şirketin kâr hanesini hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar büyüteceğiz.”

Gretchen sonunda sesini buldu. “Onunla konuşmamı istiyorsun.”

“İlk teklif bir arkadaşından gelirse resmî bir müzakereye daha açık olabileceğini düşünüyoruz.”

“Biz arkadaş değiliz.” Söyleyebildiği tek şey buydu ve en azından doğruydı. Arkadaş *değillerdi*. Mack ve Liv’in düğününden sonra tutkulu, müthiş bir gece geçirmişlerdi ama hepsi o kadardı. Sonrasında genç kadın onun tüm aramalarını ve mesajlarını görmeden gelmişti. Ve bir mucize eseri ortak arkadaşları olmasına rağmen o zamandan beri ondan uzak durmayı başarmıştı.

“Tanıdık diyelim o zaman,” diyordu Evan.

Gretchen sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sana inanamıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sırf beni bunun için yumuşatmak adına yönetim kurulunda bir yer teklif ettin, değil mi?”

Elinin bir hareketiyle onun sözlerini geçiştirdi. “Zamanlama bir tesadüf.”

“Ve ben de buna kandım. Aslında düşünmüştüm ki...” Hayır. Bu cümleyi bitirmeyecekti. Ona, bunca yıldan sonra hâlâ kendisini oltaya takılmış bir balık gibi avlayabilecek güce sahip olduğunu bilmenin tatminini yaşatmayacaktı. Titreyen bacaklarıyla

* ‘Carraig Aonair Whiskey’ kısaltması. (ç.n.)

ayağa kalkarken onun yanındayken hâlâ hissettiği zayıflık için bedeninden nefret etti.

Evan güldü. “Gerçekten de sırf senin biriyle tek bir konuşma yapmanı sağlamak için vakıf yönetim kurulundaki boşluğu bir şekilde planladığımı mı ima ediyorsun?”

“Yapsan hiç şaşırmazdım.”

Evan başını iki yana sallayarak onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. Gretchen bu sesi hayatı boyunca duymuştu, yine de canına yakmayı başarıyordu.

“Tanrı aşkına, Gretchen. Yıllardır aile vakfında daha aktif bir rol almak istiyorsun. Bu senin hazır olduğunu kanıtlamak için bir fırsat. Eğer yanılıyorsan, zamanını boşa harcadığım için üzgünüm.”

Gretchen onu işaret etti. “Bunu yapma. Doğuştan hakkım olan bir yeri kazanmamı sağladığın için bana büyük bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranma.”

“Gretchen,” diyerek tekrar iç geçirdi. “Neden seninle her şey histerik bir hale dönüşüyor?”

“Kes şunu. İnsanın kendisinden şüphe etmesine neden olan manipülatif taktiklerin artık üzerimde işe yaramıyor, Evan.”

“Kendinden şüphe etmene neden olan manipülatif taktikler mi? Bunlar büyük kelimeler.”

“Her zaman yaptığın şey bu. Sırf beni kızdırmak için beni histerik olmakla suçluyorsun, böylece benim asi bir ergen olduğuma dair kendi yanlış düşünceni kanıtlayabiliyorsun.”

“Bu izlenimi edinmem için bana hiç sebep vermemiş değilsin.”

Gretchen yutkunarak kendini suçlamanın acısını bastırdı. “Ben artık öyle biri değilim. Uzun zamandır değilim.”

Evan ayağa kalktı, görünüşe göre bitmek bilmeyen boks maçlarında bu raundu kazandığını hissediyordu. “Gretchen, tutkuna her zaman hayran olduğumu biliyorsun.”

Genç kadın burnundan homurdandı.

Evan ellerini iki yana açtı. “Tamam. Tutkuna her zaman hayran olmadım. Küçük gençlik isyanların geçmişte bize çok paraya ve utanca mal oldu. Ama en azından bazı radikal eğilimlerinden vazgeçtiğini sanıyordum. Minnettar olmalısın.”

“Ne için? Doğduğum için mi?”

Adamın gözlerinde kötücül bir şey titreşti. “Evet, lanet olasıca. Tennessee’nin en önde gelen ailelerinden birinde doğdun. Tanrı aşkına, hatta tüm ülkenin. Sense hiçbir şey istemedin.”

Saygı ve kabul görme dışında.

Evan uzun, yorgun bir iç geçirdi. “Bunun için vaktim yok. Onunla konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?”

Gretchen’in gururu ona hareket çekip çıkıp gitmesini söyledi. Onun yerine içindeki o aç köpek yavrusu konuştu. “Cevaba ne zaman ihtiyacın var?”

“Yıl sonuna kadar olması tercih edilir. Mümkünse bu işi yıllık galaya kadar yetiştirmek istiyoruz.”

“Bir aydan az süre var,” diye itiraz etti Gretchen. Aile her yıl Noel’den hemen önce vakıf için bağış toplama galası düzenlerdi.

Evan, “O zaman elini çabuk tutsan iyi edersin,” dedi ve Gretchen’i dışarı çıkması için kovan bir tavırla koltuğuna geri döndü.

Genç kadın dişlerini sıkarak arkasına döndü ve sert adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kime daha çok kızdığını bilmiyordu: Onu bu duruma soktuğu için Evan’a mı, yoksa buna göz yumduğu için kendisine mi? Ama bunu yapacaktı. Sırf kardeşine bir şey kanıtlamak için hayatının geri kalanında uzak durmaya yemin ettiği adamla kendi isteğiyle konuşacaktı.

Görünüşe göre gerçekten de o kadar zavallıydı.

“Gretchen.”

Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen arkasına döndü.

Evan gülümsediğinde genç kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. “Seninle iş yapmak güzeldi.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Old Joe's, bir koltukaltının tüm ambiyansına sahipti, ama rutubetli, küflü bar Colton'ın Tennessee eyaletinde huzur içinde oturup biri, "Vay anasını, sen Colton Wheeler'sın!" diye haykırmadan müzik dinleyebileceği nadir yerlerden biriydi.

Burada onun kim olduğu kimsenin umurunda değildi. Burası, küçük bir köşeye sıkıştırılmış yıpranmış sahnesinden, Honky Tonk Row'dan' uzakta dikkat çekici olmayan bir adres ve herkesle tanışmış ama kimseden etkilenmemiş Duff adında kır saçlı bir barmene kadar sadece yerellerin geldiği bir bardı, bir şarkı yazarının barıydı. Özellikle de Colton'dan etkilenmemişti. Bir yıl önce ilk kez içeri adım attığında, Duff istemediği *light* birayı önüne koymuş ve "Senin gibi birinin böyle bir yerde takılmaya başlamasının sadece iki nedeni vardır. Ya bir şeyden saklanıyorsun ya da bir şey arıyorsundur. Hangisi?" demişti.

Bu akşam kesinlikle saklanıyordu.

Colton oturduğunda Duff'ın sırtı dönüktü ve adam arkasındaki Colton'ı duymamış gibi davranıyordu.

* Nashville'in Lower Broadway kısmında bulunan, sabah ondan gece üçe kadar sokaklara canlı müzik taşıyan bir dizi country müzik eğlence mekânının bulunduğu ünlü, turistik cadde. (ç.n.)

“Bana bira verecek misin, vermeyecek misin?” diye sordu sonunda.

“Siktir git, prenses.”

Bu Duff’ın ona taktığı lakaptı. Colton artık buna tepki vermiyordu. Onun yerine, “Burası tatil havasında görünüyor,” dedi.

Bu bir yalandı. Duff’ın dekorasyon girişimi neşeli olmaktan çok, ürkütücü ve iç karartıcıydı. Kapıdaki sahte çelenk yeşilden griye dönmüştü ve kurdelesinde bir astım krizine neden olacak kadar toz vardı. Uzun zaman önce parlaklığını yitirmiş cicili bicili süsler, Duff’ın kendi deyimiyle ‘iyi mallar’ı sakladığı tozlu aynalı rafların etrafına koyulmuştu. Onun ve Colton’ın ‘iyi mal’ konusundaki standartları oldukça farklıydı, çünkü Colton’ın içlerinde tanıdığı tek şişe, büyükbabasının sevgiyle ‘düşük kalite’ dediği bir votka markasıydı. Genç adam onu bir kez denemiş ve üç gün boyunca kusmuştu.

Duff sonunda arkasına döndü. Tezgâhın altından bir şişe çıkarıp kapağını çevirdi ve Colton’ın önüne koydu.

“Ben *Budweiser* içmem,” dedi Colton.

“Bu akşam içiyorsun.”

Bu, oyunlarının bir parçasıydı. Duff, arkadaşları dışında gezegende ona yaltaklanmayan tek insandı. Colton şişeyi başına dikip birayı bitirdi. “Fıstığın falan var mı? Açlıktan ölüyorum.”

“Burası kahrolası bir restorana mı benziyor?”

“Bilirsin, bazıları bir barın içkiyi emecek bir şey olmadan içki sunmasının sorumsuzluk olduğunu iddia edebilir.”

Duff bir an için arkasına döndü. Tekrar döndüğünde elinde bir kâse limon dilimi vardı. “Al bunları em.”

Burası bu akşam *Old Joe’s* standartlarına göre bile ıssızdı. Bardaki tek kişi Colton’dı ve mekândaki diğer iki kişi de sanki burayı soymak için komplo kuruyorlarmış gibi arka taraftaki bir otur-

ma bölümünde birbirlerine sokulmuşlardı. Sahnede, uzun saçlı ve sevgili altı telli gitarı olan genç bir adam ısınıyordu. Colton onu daha önce burada hiç görmemişti ama karmaşık bir parmak vuruşunu kolaylıkla yapması Colton'a en azından gitar çalmayı bildiğini gösteriyordu.

“Kim bu çocuk?”

“Adı J. T. Tucker.”

“Tanrı aşkına, lütfen bana bunun uydurma olduğunu söyle.”

“İnsanlar senin için de aynı şeyi söylüyor.”

Colton ona ortaparmağını gösteri. Gerçi Duff haklıydı. Pek çok insan Colton Wheeler'ın gerçek adı olmadığını sanıyordu. Bir *country* yıldızı için sahne adından başka bir şey olamayacak kadar mükemmeldi ama gerçektir. Adını büyük-büyükbabasından almıştı.

“Bugünkü toplantı nasıldı?” diye sordu Duff birden.

Colton neredeyse tükürüğüyle boğuluyordu. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Bu kasabadaki herkesi ve her şeyi bilirim ben.”

“İyiydi. Süperdi.”

“Saçmalık. Sana ya kendini toparlamayı ya da siktirip gitmeni söylediler.”

Colton öfkeyle onu işaret etti. “Söyledikleri bu *değildi*.”

Duff başını iki yana salladı. “Kendine bunu söylemeye devam et.”

Sahnedeki çocuk mikrofonu ayarlarken çıkan ciyaklama sesiyle irkildi. Dikkatleri kendi kariyer sorunlarından uzaklaştırmak isteyen Colton sahneye doğru başını salladı. “Yeteneği var mı bari?”

“Yok. Gitarı olan herhangi bir salağın caddeden içeri girmesine izin veriyorum.”

“Onu nereden buldun?”

Duff bir kez olsun alaycı olmadan cevap verdi. “O beni buldu. Bana bir demo gönderip çalıp çalamayacağını sordu.”

J.T. sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdandı ve ardından var olmayan dinleyicilerine seslendi. “Bu, şey, benim kendi yazdığım bir şey.”

Bu sözler normalde Colton’ın tüylerini diken diken ederdi ama Duff ona onay verdiğine göre çocuğun dinlemeye değer bir şeyleri olmalıydı. Saniyeler içinde varsayımı doğrulandı. Mikrofona konuşan alçak ses, derin, berrak bir tenora dönüştü ve normalde sanatçıların mükemmelleştirmesi yıllar alan türden bir duyguyu aktarmak için kullanmaya başladı. Colton kendini tutamadı. Yavaşça *lanet olsun* diyerek bara yaslandı.

Çocuk saf, ham bir yetenektir. Colton tekrar Duff’a baktı. “Kaç yaşında?”

“On sekiz.”

Colton’ın Nashville civarındaki barlarda çalmaya başladığında olduğundan bir yaş daha küçüktü. Sonunda doğru insanlar tarafından fark edilmeden önce üç yıl boyunca bedelini ödemiş, gittikçe daha büyük konserler için çalışmıştı. İçinden bir ses J. T. için o kadar uzun sürmeyeceğini söylüyordu. “Menajeri kim?”

“Menajeri yok. O yoldan gitmek istediğinde emin değil.”

“Bağımsız kalmayı mı düşünüyor?” Giderek daha fazla sayıda sanatçı kendi müziklerini üretmek ve satmak için müzik şirketlerini terk ediyordu. Yaratıcı kontrolü ellerinde tutabiliyor ve bir müzik şirketinden avans almak zorunda kalmadan daha fazla kâr elde edebiliyorlardı. Bu, müzik endüstrisinin küçük, kirli sırrıydı. Sanatçılara bir albüm için avans ödenirdi ve çok azı, telif hakkı kazanmaya başlamak için avansı ödeyecek kadar satış yapardı. Bu da bağımsız kalmanın harika görünmesini sağlıyordu.

Dezavantajı ise, tüm ön faaliyetlerden de sorumlu olmanızdı. Üretim. Dağıtım. Konserlerle ilgi tüm masraflar. Hatta albüm kapağı bile. Artık çok az sanatçı şarkıların satışından zengin olabiliyordu. Para turnelerden, sponsorluk anlaşmalarından ve bir rock yıldızı olmanın diğer tüm ekstralarından geliyordu. Çoğu bağımsız müzisyen hiçbir zaman bunun için yeterince büyüyemiyordu. Ama her sanatçı da bunu istemiyordu. Bazıları sadece müzik yapmaktan memnundu. Nashville, eserleri başkaları tarafından seslendirilen şarkıcı ve söz yazarlarıyla doluydu.

Ama bu çocuk?

Bu çocuk bir yerlere gelebilirdi.

“Bana senin o yaştaki halini hatırlatıyor.”

Colton bakışlarını sahneden ayırıp şok içinde Duff’a baktı. “Bu bir iltifat mıydı?”

“Kendini bir şey zannetme. Yetenek gördüm mü tanırım. Bir zamanlar sende olduğu gibi onda da var.”

“Ben hâlâ yetenekliyim.”

“Artık sana çok da faydası dokunmuyor.”

“Bu da ne demek oluyor be?”

Barın sağ tarafındaki kapı gıcırdayarak açıldığında Duff’ın yüzündeki şaşkın ifade olmasa Colton buna aldırış etmeyecekti. “İşte bu buralarda pek sık göremeyeceğiniz bir şey.”

Colton omzunun üzerinden arkaya baktı. Ve birasını düşürdü. Şişe boğuk bir gümbürtüyle barın üzerine düştü ve sonra da yan yattı. Bira kot pantolona sıçrayınca Colton ciyaklayarak geri sıçradı. Duff hırıltılı bir kahkaha atarak ona bir bez parçası fırlattı. “Seni bir kadın yüzünden telaşlanırken göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Colton alçak sesle, “Siktir git,” dedi ama Duff haklıydı. Telaşlanmıştı. Çünkü kapının hemen önünde Luke Bryan konse-

rindeki bir metal müzik hayranı kadar yersiz görünen Gretchen Winthrop duruyordu. Onu bu kadar telaşlandıran tek kadındı.

Gözlerinin kenarları sanki karanlığa alışmaya çalışıyormuş gibi kısılmıştı. Ciddi siyah bir takım elbisenin üzerine siyah, yn bir palto giymişti, tek omzunda yıpranmış deri bir çanta taşıyordu. Colton bir an için kadının kaybolmuş ve tesadüfen yol sormak için içeri girmiş olabileceğini düşündü. Ama sonra bakışlarını doğrudan ona evirdiğinde Colton onun isteyerek burada olduğunu anladı. Onun için buradaydı. Genç adamın kalbi trompet gibi atmaya başladı.

Gretchen çantasının askısını düzeltip ona doğru yürümeye başladı. izmelerinin topukları kararlı bir şekilde sert parke zeminine vuruyordu. Colton, genç kadın yanında durup hiç tantana yapmadan, “Seni burada bulacağımı söylemişlerdi,” demeden önce aklını başına toplamaya ancak vakit bulabilmişti.

“Bunu sana kim söyledi?” Harikaydı. Gerçekten harikaydı. Bir yıldır rüyalarının daimi sakini olan kadın onu aradığını söylüyordu ve adamın bulabildiği en iyi selam bu muydu?

Gretchen, Colton’ın kot pantolonun önüne baktı. “Orada bir sorun mu var?”

Genç adam aşağı bakınca biranın sanki altına işemiş gibi geniş ve koyu bir daire şeklinde doğruca kasıklarına döküldüğünü fark etti. “B-bira,” diye kekeledi. Duff’ın ona attığı bezi kaparak çılgınca silmeye başladı, bu da işleri daha da ktleştirmekten başka bir işe yaramadı çünkü Gretchen’in önünde resmen aletini ovalıyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Duff. “Kendini utandırmadan önce kes şunu.” Sonra da çenesini kaldırarak Gretchen’a evrensel bar-men dilinde ‘*Ne alırsın?*’ diye sordu.

“CAW 1869’unuz var mı?”

Duff'ın kaçıları saç çizgisine kadar çıktı. "Bu bir kadın için sert bir viski."

Gretchen omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bu benim kanımda var."

Colton ve Duff 'Bu kız ciddi mi?' diyen aynı derecede şaşkın ifadelerle birbirlerine baktılar. Colton sonunda boğazını temizleyerek ıslak bezi tezgâhtaki bira birikintisinin üzerine bıraktı. "Duff kaliteli şeylere inanmıyor. Seni eski usulde zehirleyerek hastaneye göndermeyi tercih eder."

Duff sırtıttı. "Burada bekle."

Burada bekle mi? Colton Duff'ın, her zaman cehennemin girişi olduğunu düşündüğü bir kapıdan geçerek kayboluşunu izledi. Nereye gidiyordu bu adam?

"Ee, nasılsın?"

Colton gözlerini kırpıştırarak Gretchen'e baktı. "İyiyim. Sen?" Tanrı aşkına. Onun nesi vardı böyle? Havası, sahnedeki duruşu neredeydi? Bir elini bara dayadı. "İyi görünüyorsun."

Genç kadının yüzü ifadesiz kaldı. "Teşekkür ederim."

Cehennemin kapısı yeniden açıldı ve Duff elinde Gretchen'in istediği viskinin şişesiyle dışarı çıktı.

Colton mızızızlanan bir ses çıkardı. "Ne oluyor be, dostum? Bana gelincik sidiğiyle işkence ederken arkada böyle bir şey mi saklıyordun?"

Duff şişeyi pat diye vurarak bıraktı. "Bu sadece hoşlandığım insanlar için."

"Tek *shot*, lütfen," diyen Gretchen gülümsemesini saklama zahmetine bile girmede. O kadar göz kamaştırıcıydı ki Colton bir an için az önce hakarete uğradığını unuttu.

Duff takdir edercesine ıslık çaldı. "Peki, hanımefendi."

Hanımefendi mi? Bu adam da kimdi? Gerçi Colton Duff'ı suçlayamazdı. Gretchen'in onun üzerinde de etkisi aynıydı.

Onun yanındayken kim olduğunu unutuyordu. Duff viskiyi doldururken Colton saygınlığının bir kısmını geri kazanmaya çalıştı. “Seni buraya getiren ne?”

“Seninle konuşmayı umuyordum.”

“Öyle mi? İşte buradayım, tatlım.” Colton kollarını iki yana açtı.

Duff homurdanarak viskiyi Gretchen’in önüne koydu. “Onun için fazla iyisin.”

“Oturabilir miyiz?” Gretchen kadehi alıp bir oturma kabinini başıyla işaret etti.

“Evet. Yani, evet, elbette.” Colton göz kırpmaya çalıştı ama daha çok gözüne bir şey kaçmış gibi görüldüğünden emindi.

Duff kaba bir şeyler mırıldandı ve başını iki yana sallayarak arkasını döndü. Colton birasmdan geri kalanı alıp Gretchen’i boş bir kabine doğru takip etti. Duff izliyor olmasaydı, Colton yumruğunu kendi suratına indirecekti. Onun nesi vardı böyle? Ama daha da önemlisi, Gretchen neden aniden buraya gelmişti ve onunla konuşmak istiyordu?

Sahneye bakan karşı sıraya oturmadan önce Gretchen’in oturmasını bekledi. Çantasını koltuğa bırakıp ceketini omuzlarından indirdikten sonra genç kadın viskisini havaya kaldırdı. “Hileye, çalmaya, kavga etmeye ve içmeye.” Sonra viskisini bir içki damıtıcısının rahatlığıyla fondip yaptı.

Colton gözleri kocaman olmuş, ağzı açık bir şekilde ona baktı. Bara dönüp baktığında Duff’ın da aynı ifadeyi takındığını gördü.

“Ne?” dedi Gretchen kadehini indirerek. “Büyükbabamın eskiden söylediği eski bir İrlanda kadeh kaldırma sözü.”

“Eğer buraya bana evlenme teklif etmek için geldiysen, kabul ediyorum.”

İşte, sonunda bir gülümseme geldi ve ağzının kenarlarını, gerçek bir gülümseme olduğunu anlamasına yetecek kadar

yukarı kaldırdı. Ama hemen kayboldu ve genç kadın oturduğu yerde dikleşti. “Dürüst olmak gerekirse, buraya *gerçekten* bir tür teklifle geldim.”

Colton kolunu koltuğun arkasından sarkıttı. “Can kulağıyla dinliyorum, hayatım.”

“Carraig Aonair Whiskey’nin yeni yüzü olmaya ne dersin?”

Beyni durma noktasına geldi. “Ha?”

“Muhtemelen bu tür konularda sana bu şekilde yaklaşılmasına alışık olmadığını biliyorum ama ailem sana ilk teklifi benim yapıp yapmayacağımı sordu ve...”

“*Ailen* mi?” Ama bunu sorarken bile beyni yeniden hareket geçmiş ve havada uçuşan tüm noktaları birleştirmeye başlamıştı. CAW 1869. *Shot*’ı içme şekli. İrlanda kadeh kaldırma sözü. Beklenmedik ziyaret. ‘*Bu benim kanımda var,*’ cümlesi.

Vay anasını. Colton’ın omurgası kabinin koltuğuna doğru çöktü. “Sen şu Winthroplardan biri misin?”

“Bu reklamını yaptığım bir şey değil.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü onlardan utanıyorum.”

Kulağa delirmiş gibi gelen inanılmaz bir kahkaha attı. Ama genç kadının gülümsemesi kadar çabuk söndü. “Bakalım doğru anlamış mıyım?” Elini çenesinden geçirdi. “Benimle konuşman için sarf ettiğim tüm çabalara rağmen senden bir yıl boyunca haber alamadım...”

“Bunun o geceyle hiçbir ilgisi yok.”

O gece. Tanrı aşkına. Onun için sadece o kadar mıydı? “... ve birdenbire neredeyse hiç kimsenin benim geldiğimi bilmediği bir bara geliyorsun ve öylece, ailenin şirketini tanıtmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?”

“Bu iyi bir özet, evet.”

“Vay be.”

“Sana ayrıntıları veremem çünkü bunu normalde senin için bu tür işlerle ilgilenen kişilerle görüşmen gerekir ama...”

“Dur.”

Gretchen’in ağzı kapandı.

Colton başını iki yana sallayarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Ne haltlar oluyor, Gretchen?”

“Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.”

Colton öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı ve sesini alçalttı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın. Beni bir yıl boyunca görmezden geldin ve sonunda senden aldığım şey bu mu?”

Genç kadının omuzları gerildi. “Önceki cinsel münasebetimizi bu konuya karıştırmamayı tercih ederim.”

“Kusura bakma, tatlım, ama ben bunu en öne çekiyorum. Ve Tanrı aşkına... önceki cinsel münasebet mi?”

“Nasıl bahsetmemi tercih edersin?”

“Gerçekte ne olduğunu söylemeye ne dersin? Harika bir seks gecesi ve ciddi potansiyeli olan bir şeyin başlangıcı?”

Gretchen ellerine baktı. Diğer tek rahatsızlık belirtisi belirgin bir yutkunmaydı. Nihayet bakışlarını tekrar kaldırarak, “Özür dilerim,” dedi bir süre sonra. “Bu bir hataydı.”

“İki dakika önce seninle aynı fikirde olmazdım.”

Genç kadın kızarma nezaketini gösterdi. “Sana hakaret etmek istememiştim.”

“Eh, tebrik ederim. Hiç denemeden bunu başardın.”

“Bak.” Genç kadın derin bir nefes aldı. “Buradayım çünkü kardeşim seninle konuşmamı ve ilgi düzeyini anlamamı istedi.”

“Sıfır diyebilirim.”

Gretchen dudaklarını ısırınca konuşmaya istenmeyen bir anı karıştı: Genç kadının, onun karşısında neredeyse çıplak bir şekilde durmuş altdudaklarını çiğnerken neden asla birlikte olamayacaklarını açıklamaya çalışması.

Gretchen yutkundu. “Eğer hayır demenin tek nedeni... o gece yaşadıklarımızsa en azından seni şirketten gelen resmi bir teklifi dinlemeye ikna edebilir miyim?”

Colton birasını kapıp ılımış son yudumlarını içti. Tanrı aşkına, Budweiser’dan nefret ediyordu. Şişeyi niyetlendiğinden daha sert bir şekilde masaya koydu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıp bulamazken aralarında gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu. İnanılır gibi değildi. Bu gün daha da kötüleşebilir miydi?

J. T. Sahnede bir klasik olan Joni Mitchell’ın “River” şarkısının giriş melodisini çalmaya başladı. “Bu benim en sevdiğim Noel şarkısı,” dedi sözlerine başlamadan önce.

Gretchen tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Bu bir Noel şarkısı *değil*.”

“Tabii ki öyle,” diye karşılık verdi Colton, umursadığı için değildi de sinirlendiği ve onunla tartışmak iyi bir fikir gibi görüldüğü için. “Noel kelimesi ilk satırda geçiyor.”

“Sırf şarkıda Noel kelimesi geçiyor olması onu Noel şarkısı yapmaz. Sadece Noel’de geçen bir şarkı.”

“Bu da onu lanet olası bir Noel şarkısı yapıyor.”

Genç kadının gözleri parladı. “Bu şarkıyı bir Noel şarkısına dönüştürmek verdiği mesajın etkisini azaltıyor.”

“Oh, lütfen aydınlat beni.”

“Şarkının tamamı bir özür. Bir ilişkinin bitimini takip eden acı tatlı yalnızlığa hüznü bir saygı duruşu.”

Colton gözlerini kırptırdı. Bu aslında oldukça derindi, ama etkilendiğini ona gösterirse lanet olsundu. “Noel’de yalnızlık,” diye karşı çıktı.

Gretchen elini salladı. “Bunu önemsizleştirme.”

“Noel müziğinde önemsiz bir şey mi var?”

“Noel’le ilgili her şey ya da en azından kutlama şeklimiz önemsiz.”

Tamam, bunlar savaş sözcükleriydi. Savaşa hazır bir şekilde öne eğildi. “Ben Noel’i seviyorum. Yılın en sevdiğim zamanı.”

“Tabii ki öyledir.”

“Beni tekrar aydınlat.”

Gretchen omuz silkti. “Sen mutluluk ve ciddiyetsizliğin kişileşmiş halisin.”

Colton bu sözlerin acısını bastırmak için dişlerini sıktı. “Benim gibi aptal bir taşralı için büyük laflar bunlar.”

“Hakarete uğramış gibi davranmayı bırak. Senin aptal ya da taşralı olduğunu asla ima etmedim.”

“Oh, güven bana tatlım. Sanki hastalıklı bir sürüngenmişim gibi otel odamdan kaçtığımda imalarını gayet net ve yüksek sesle duydum.”

Genç kadının gözleri bu kez utançla tekrar parladı. Bu Colton’ın çenesini kapatması için bir işaret olmalıydı ama bunun yerine daha da ilerledi.

“Sorun neydi? Kendini mutluluk ve ciddiyetsizliğin kişileşmiş haliyle yatacak kadar alçalttığını insanların bilmesine izin veremeyecek kadar utanıyor muydun? Büyük ve güçlü Winthrop adı klişe bir taşralı şarkıcı tarafından kirletilemeyecek kadar iyi mi? Yoksa başından beri planın bu muydu? Beni becermek ve bir şey için bana ihtiyacın olana kadar cebinde tutmak mı?”

Genç kadının yüzü asılırken maskesinin düştüğü o kısa saniyede Colton sözlerinin onu yaraladığını gördü. Hem de derinden. Gerçekten artık çenesini kapatmalıydı. “Gretchen diye fısıldadı gözlerini kapatarak. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

Gretchen'in kabinden kayarak çıkma sesiyle gözlerini açtı. "Bunun hiçbir yere varmayacağını görebiliyorum," dedi Gretchen gergin bir şekilde.

"Bekle," diyen Colton genç kadının eline uzandı.

Gretchen elini onun uzandığı yerden çekti ve bunun yerine ceketıyla çantasını aldı. "Kardeşime ilgilenmediğini söyleyeceğim."

Hışımınla uzaklaşırken topukları öfkeli bir geri çekilme sesi gibi geldi. Kapıyı açıp çıkarken barın içine soğuk bir hava dalgası doldu.

Colton gözlerini bir kez daha kapatarak, "Siktir," diye fısıldadı. Onun peşinden gitmesi gerekiyordu ama dışarı çıkmak için gözlerini açtığı anda Duff yolunu kesti.

"Bunu çok iyi idare ettin."

Colton ona ters ters baktı. "Bırak da çıkayım."

"En iyisi bunu bu noktada bırakman."

"Ne kadarını duydun?"

Duff, Gretchen'in az önce boşalttığı koltuğa çöktü. "Senin bir pislik olduğunu anlamaya yetecek kadarını."

Bu gerçeği tartışmanın anlamı yoktu.

Duff kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Eminim bana söylemekten zevk duyacaksınız."

"Sorumun cevabını hâlâ bilmiyorsun."

Colton gözlerini devirdi. "Yine mi bu saçmalık?"

"Mutsuzsun, Colton."

Prences, ahmak ya da başka bir aşağılayıcı lakap değil de, gerçek adını kullanması kelimelerin keskinliği kadar dikkatini çekti. "Duymadın mı Duff? Ben mutluluğun kişileşmiş haliyim."

"Mutluluk, seni aşağı çeken beklentidir."

Tamam, buraya kadardı. Bir gün için yeterince saçmalık dinlemişti. Kabinden çıktı, arka cebinden cüzdanını çıkarıp masanın üzerine birkaç banknot bıraktı. “Mutlu Noeller,” diye homurdandıktan sonra arkasını döndü.

Duff’ın kabinden kayarken çıkardığı yavaş gıcirtıyı duydu. “Hepimiz hayatta kendi dövdüğümüz zincirleri takarız, prenses. Çok geç olmadan seninkinin neyden yapıldığını bulmalısın.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu kadar yakın bir arkadaş grubuna sahip olmanın sorunu, saçmalıklarınızı yüzünüze vurmaktan çekinmemeleriydi.

Colton ertesi sabah her zamanki lokantaları Six Strings'te kahvaltı etmek için çocuklarla buluştuğunda sorulardan kaçamayacağını bilmeliydi ama denemek için elinden geleni yaptı. Noah, Malcolm, Mack ve Vlad'e masada katılır katılmaz yüzünü örtmek için menüyü kaldırdı. Diğer üç sandalye sahipsiz kaldı, gruplarının geri kalanını bekliyordu.

Vlad menüyü Colton'ın elinden alarak boş sandalyelerden birine fırlattı.

"Hey," diye homurdanan Colton menüyü geri aldı. "Okuyordum onu."

Vlad, "Her seferinde aynı şeyi alıyorsun," diyerek Colton'ın yüzünü incelemek için yakınına eğildi. "Neyin var senin?"

Colton arkadaşını omzundan itti. "Hiçbir şeyim yok."

"Sana inanmıyorum," diye işaret etti Vlad. "O şeyi yapıyorsun."

"Hangi şeyi?"

“Haklı,” dedi Malcolm Colton’ın yüzünü inceleyerek. “O şeyi yapıyorsun.”

“Hangi lanet şeyden bahsediyorsunuz?”

“Sağ gözünle yaptığın şey,” dedi Noah. Sağ kaşını yukarı kaldırarak sarhoş bir ifade takındı. “Bir şeyden dolayı tasalandığın da hep böyle yapıyorsun.”

“Yapmıyorum,” dedi Colton. Ama yansımasına bakmak için bıçağını kaldırdığında sağ kaşının yukarı kalkmış olduğunu gördü ve bıçağını bıraktı. “Siktir git.”

Mack, Noah’ya bakarak takdirle başını salladı. “*Tasalanmak* iyi bir kelime.”

“İyi kelimeler kullanıyorum çünkü ben bir dâhiyim.”

Aslında bu doğrudu. Noah’nın bir dâhi IQ’su vardı. Colton masanın ortasındaki kahve demliğine uzanarak, “Eh, benim hakkımda yanılıyorsun,” diyerek yakındı. “Hiçbir sorun yok.”

“Toplantıda her şey yolunda gitti mi?”

Colton’ın midesi ekşidi. “Harikaydı. İyiydi.”

“İyi mi?” diyerek tekrar etti Noah.

“Evet.”

“Bize söyleyeceğin sadece bu mu?”

Colton zorla omuz silkti. “Anlatacak başka bir şey yok.”

“Yani yeni şarkıları beğendiler mi?” diye sordu Vlad.

Neyse ki Gavin, Yan ve Del’in gelişiyile cevap vermekten kurtuldu. Üçü birlikte içeri girdiklerinde yine antrenman kıyafetleri içindelerdi, muhtemelen kahvaltıdan sonra antrenman yapacaklardı. Oturup Colton’a baktıktan sonra üçü de daha yakına eğildi.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı Colton. “Benim hiçbir sorunum yok.”

“Yine o kaş şeyini yapıyor,” dedi Del masadakilere.

Noah bir kez daha onun yüz ifadesini taklit ederek, "Biliyoruz," dedi.

Bir garson siparişlerini almaya geldiğinde Colton sessizce somurtmaya başladı. O kadar uzun yıllardır buraya geliyorlardı ki tüm personel onları sadece, "*Hepiniz her zamankinden mi istiyorsunuz?*" diye soracak kadar iyi tanıyordu. Colton için bu, jambonlu ve peynirli yulaf lapasıydı. Six Strings, bunu çocukken annesinin yaptığı gibi yapan tek yerdi. Annesi her Pazar akşamı bir tencere dolusu yapardı ve bu Colton'ı, kız ve erkek kardeşini tüm hafta boyunca okuldan önce kahvaltıda doyurmaya yeterdi. Evden ayrıldıktan sonra birkaç yıl Colton bu yemeği tekrar yeme düşüncesine bile katlamamıştı, ama bıktığı için değil, içerlediği içindi. Çağrıştırdığı anılar yüzündendi. Kardeşleri, ebeveynlerinin neden uzun süre dayanan ucuz, doyurucu yemeklere bel bağlamak zorunda kaldıklarını bilemeyecek kadar küçüklerdi ama Colton biliyordu. Tıpkı anne babasının 1991'de evlerini terk edip küçük bir apartman dairesine taşınmak zorunda olduklarını çünkü çocukların parka yakın yaşamaktan keyif alacaklarını düşündüklerini söylediklerinde yalan söylediklerini bildiği gibi.

Garson kız masadan ayrıldığında Colton çocukların onu azarlamayı bırakacaklarını umdu.

Ama bırakmadılar.

"Çıkar ağzından baklayı, pislik. Neler oluyor?"

Bundan daha fazla kaçınmak anlamsızdı. Ayrıca, er ya da geç öğreneceklerdi. Hayatı Gretchen'inkiyle pek çok açıdan kesişiyordu, dün geceye kadar yollarının kesişmemiş olması aslında bir mucizeydi. Gretchen'm bundan Elena, Liv ya da Alexis'e bahsetmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Colton dirseklerini masaya dayayarak, "Peki," dedi. "Dün akşam Gretchen'i gördüm."

Mack kahvesine krema karıştırırken kaşları çatıldı. “Gretchen... *Winthrop* mu?”

“Evet, lanet olası. Başka hangi Gretchen’den bahsediyor olabilirim?”

Mack ve Noah muhtemelen Colton’ın huysuz ses tonu karşısında bakıştılar. “Onu gördüm demekle ne kastediyorsun?” diye sordu Noah. “Randevu gibi mi?”

Ha. Tabii. Colton kahvesi için bir paket şeker açtı. “Onun CAW viskileri Wintroplarından biri olduğunu biliyor muydunuz?”

Mack kupasını kaldırdı. “Evet, sen bilmiyor muydun?”

“Bekle, ben de bilmiyordum,” dedi Gavin. “Ciddi misin sen?”

“Hiç mantıklı gelmiyor, değil mi?” dedi Mack. “İkinci el kıyafetler giyiyor, küçücük bir dairede yaşıyor, pahalı hediyelerden nefret ediyor.”

Mack konuşurken Colton alışılmadık bir kıskançlık dalgası hissetti. Mack ve Gretchen’in kısa bir süre çıkmış olmalarının hatırlatılmasından nefret ediyordu. Ki bu da hiç mantıklı değildi ve üstelik cinsiyet ayrımcılığının da daniskasıydı. Gretchen ikisine de ait değildi ama işte Colton burada, Mack Gretchen’in nerede yaşadığını bildiği için öfkeleniyordu.

“Peki dün akşam ne oldu?” diye sordu Malcolm.

“Elçi olarak gönderilmiş.” Sözleri kahvesinden bile daha acıydı. Biraz daha şeker almak için uzandı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Noah.

Colton sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını iki yana açtı. “CAW viskileri bendenizle bir sponsorluk anlaşması imzalamak istiyor.”

“Vay anasını,” dedi Del. “Bu harika. Tebrikler.”

Çocuklar da ‘*aferin, iyi iş çıkardın*’ ve ‘*bize bedava numune getir,*’ diyerek araya girdiler.

“Ona hayır dedim.”

Sessizlik patlamış bir balon gibi geldi.

“Ne halt etmeye hayır dedin ki?” dedi tükürür gibi Yan bir süre sonra.

“Canım yapmak istemiyor.”

Gavin’in gözbebekleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. “Büyük bir küresel marka için birkaç milyon dolarlık bir sponsorluk anlaşmasını mı canın yapmak istemiyor?”

“Şu anda değil.”

Vlad eğilip elini Colton’ın alnına koyunca Colton eline vurup onu uzaklaştırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Ateşin mi var diye bakıyorum.”

“Hasta falan değilim. Sadece bunu yapmak istemiyorum.”

“Tamam, hayır.” Yan başını iki yana salladı. “Bu hiç mantıklı değil. Bize söylemediğin şey ne?”

“Noel’den nefret ediyor.” Mack’e ters ters baktı. “*Bunu biliyor muydun?*”

“Hayır, ama bu beni şaşırtmadı.”

“Sponsorluk anlaşmasını Gretchen Noel’den nefret ettiği için mi geri çevirdin?” Noah ona sanki tek boynuzlu at boynuzu çıkarmış gibi bakıyordu.

“Hayır.”

“O zaman bunun konuyla ne ilgisi var?”

Kahretsin. Kendini bir tuzığa düşürmüştü. Başka şeyleri açıklamadan kendini açıklayamazdı. “Unutun gitsin,” diye homurdandı.

Hiç şansı yoktu. Mack elini çenesinde gezdirdi. “Colton, bunu sana asla sormayacağıma yemin etmişim çünkü beni ilgilendirdiğini hiç düşünmüyordum ama...” Nefes almak için durakladı.

ğında Colton içgüdüsel olarak kendi nefesini tuttu. “Düğünümde Gretchen’la aranızda tam olarak ne oldu?”

Colton’ın parmakları kahve kupasını sımsıkı kavradı. “Hiçbir şey.”

Bunu çok hızlı söylemiş olmalıydı çünkü Mack yavaşça *siktiir* dedi. “Onunla yattın değil mi?”

Colton kaskatı kesildi. “Dediğin gibi Mack. Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Bu evet demek,” diyen Noah sanki Colton’a daha fazla bakmaya dayanamayacakmış gibi eline telefonunu aldı.

Colton telefonu ondan kapıp tekrar yerine koydu. “Önemli bir şey değil.”

Bunu izleyen sessizlik, ‘*biz bunu biliyorduk*,’ eşlik eden ifadeler de ‘*sen bir pisliksin*,’ türündendi.

Mack elini yüzünden geçirerek sinirli bir ses çıkardı. “Tanrı aşkına, Colton. Dünyadaki herhangi bir kadınla kendini eğlendirebilirsin. Neden bunu Gretchen’la yaptın ki?”

Vay canına. Bu iki küçük cümle için çok fazla hakaret içeriyordu. Colton, Mack’i işaret etti. “Tamam, her şeyden önce, düzenli olarak *kendimi kadınlarla eğlendirdiğim* imasına içerledim. Düğününüzden beri kimseyle çıkmadım bile.”

Bütün gözler şaşkınlıkla açıldı.

“İkincisi, onunla olayı başlatanın ben olduğumdan neden bu kadar eminsiniz?”

Mack’in kaşları stratosfere kadar yükseldi. “Tam tersi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet! Otel odasına kadar ona eşlik ediyordum ama asansörde üzerime atladı ve sonra bir bakmışım...”

Ağzını pat diye kapattı.

“Sonra bir bakmışsın...?” diye sordu Malcolm.

“Hiçbir şey. Gretchen’la aramızda her ne olduysa yüzde yüz özeldir ve hiçbirinizden onun utanmasına neden olabilecek kahrolası tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Beni duyuyor musunuz? Tek bir kelime bile.”

Noah dilini yanağının içinde gezdirdi. “Normalde isteklerine uyardım ama burada Gretchen’den bahsediyoruz. O bir arkadaşımız ve onu incitecek bir şey yapmadığına dair söz vermeni istiyorum.”

Tanrı aşkına, arkadaşları ne zamandır onun hakkında bu kadar kötü düşünüyorlardı? “Onu incitmedim.”

“Bize ne olduğunu anlat,” dedi Vlad.

Colton tereddüt etti. Bir kere, bunu sır olarak saklayacağına söz vermişti. Ama aynı zamanda çok da utanç vericiydi. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Hatırlamıyor musun, yoksa kafan mı karışık?” diye sordu Malcolm.

“Tabii ki hatırlıyorum! Sarhoş değildim.”

“Ee o zaman?” diye ısrar etti Mack.

Colton kahvesine bakarak, “Bilmiyorum,” diye homurdandı. “Harika vakit geçirdik ya da ben geçirdiğimizi sandım. Yani ondan gerçekten *hoşlandım*, anlarsınız ya? Ama ertesi sabah sanki... sanki utanmış gibi kaçıp gitti. Bir daha görüşüp görüşmeyeceğimizi sorduğumda ‘hayır’ dedi ve o zamandan beri de benimle konuşmadı.”

Masada bir sarsıntı hissedince başını kaldırdı ve arkadaşlarının kahkahalarını bastırdığını gördü. Mack’in hatalı varsayımlarının aşağılayıcı olduğunu düşündüyse bile, bu resmen taşaklarına inen bir tekme gibiydi. “Bu kadar komik olan şey ne?”

Önce Noah patladı. Burnundan homurdanınca kupasının kenarından kahve püskürdü. Sırada Malcolm vardı, sonra Gavin ve

saniyeler içinde hepsi nefes nefese kalmıştı. Gülmeyi bırakmaları için tam bir dakika ve yakınlardaki masalardan gelen birkaç öfkeli bakış gerekti.

“O anki yüzünü görmek için ciddi para verirdim,” dedi Noah hırıltılı bir sesle.

Del gözlerini sildi. “Dostum, bu daha önce hiç başına geldi mi?”

“Ne başıma geldi mi?” Colton kaşlarını çatı.

“Bir kadın tarafından umursanmamak,” dedi Gavin.

Colton tek omzunu kaldırdı. “Tabii ki.”

Kahkahalar bir oktav yükseldi. Anlaşılan pek ikna edici olamamıştı.

Ortalık sakinleştikten sonra Malcolm sonunda, “Anladığımdan emin olmak için soruyorum,” dedi. “Muhtemelen çok kazançlı bir kariyer hamlesini seni reddettiği için kızgın olduğundan mı geri çevirdin?”

Colton somurtmaya devam etti.

“Vay be,” diyen Malcolm başını iki yana salladı. “Bu çok çocukça, Colton.”

Bu acıtmıştı. Malcolm grubun Zen ustası ve filozofuydu, ondan azar ıslıtmek kilisede başını derde sokmak gibiydi.

O sırada yemekleri geldi ve Colton’ın son yirmi dört saatteki boktan hayat seçimlerini yeniden gözden geçirmesine yetecek kadar uzun bir süre aç bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Malcolm haklıydı. Dün akşam tam bir pislik gibi davranmıştı. Menajeri, Colton’ın büyük bir sponsorluk anlaşmasını böylesine pervasızca geri çevirdiğini öğrenseydi, Colton’ın artık müzik konusunda ciddi olup olmadığından çok daha fazlasını sorgulamaya başlardı.

Ama bu sabah onu bu kadar huysuzlaştıran şey bu değildi. Dün akşam Gretchen’a davranış şeklinden nefret ediyordu. Ya-

takta dönüp dururken ona söylediği kötü sözleri zihninde binlerce kez tekrarlamıştı.

Birkaç tatmin edici olmayan lokmadan sonra Colton peçetesini buruşturup masaya tabağının yanına attı. İştahı resmen kapanmıştı. “Bu ay için bir kitap seçecek miyiz, seçmeyecek miyiz?”

“Evet,” diyen Vlad başını öyle coşkuyla salladı ki masa bile sallandı. “Bir Noel romantizmi.”

“İçinde seks olduğu sürece sorun yok,” diye mırıldandı Colton.

Noah yumruk tokuşu için yumruğunu kaldırdı. “Evet. Nasıl oluyor da içinde seks olmayan bu kadar çok Noel temalı romantik kitap oluyor?”

“Peki nasıl oluyor da kitapların çoğu memleketine geri dönen ve zengin bir nişanlıyı falan geride bırakan bir kadınla ilgili oluyor?” Colton ekledi. “Zengin, profesyonel bir nişanlıya sahip olmanın nesi yanlış?”

Malcolm, “Bence asıl mesele, genellikle evimize döndüğümüzde geçmişimizle yüzleşmek zorunda kalmamız,” dedi ve sizi *bilgiye boğmak üzereyim* pozunu takındı. Herkes bir şeyler öğrenme beklentisiyle sustu. “Ve geçmişimizle yüzleştığımızda, en başta neden kaçtığımızı fark ederiz.”

Ofisine vardığında Gretchen’in görmek istediği son şey, Addison’ın titrek bir merdivenin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanması ve tavan döşemelerinin üzerine parıldayan beyaz ışıklar asmasıydı.

“Ne yapıyorsun sen?”

Addison nefesini tutup omzunun üzerinden bakmak için başını çevirince merdiven ayaklarının arasında sallandı. Gretchen çantasını bırakıp merdiveni tutmak için ileri atıldı.

Kendini yeniden dengeleyen Addison, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne zamandan beri ofiste Noel süslemelerine izin veriyorum?”

“Senden izin istemeyi bıraktığımdan beri.”

“Addison, her yıl bunu yaşıyoruz. Burası ciddi konularla ilgilenen ciddi bir ofis. Noel süsleri yanlış mesaj veriyor, özellikle de müşterilerin hepsi Noel’i kutlamadıkları için.”

“Işıklar insanları mutlu eder,” diye karşı çıkan Addison ışıkların bir bölümünü bantla sabitledi. “Gerçi yüzüne çarparsa bile mutluluğu anlayacağın yok.”

Son kısmı homurdanarak söylemişti ama Gretchen’in duymasını istediği belliydi. Gretchen bunu duymazdan gelmeye karar verdi. “Bu merdiveni hangi cehennemden buldun? Antika resmen.”

“Yandaki dövmeci arkadaşlardan ödünç aldım.”

“Boynunu kırdığında işçi tazminatını da onlar mı ödeyecek?”

“Bu sabah özellikle neşeli bir ruh halindesin. Neyin var?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Gretchen. Dün akşam sadece Colton’ın soğuk sözleri yüzünden değil, Evan’a başarısız olduğunu söylemenin bir yolunu bulması gerektiği için de küçük düşürücü bir felaket olmuştu. Colton’ın ikna edilebileceğine dair en ufak bir ihtimal bile olduğunu düşünseydi, sırf Evan’ın kaçınılmaz aşağılamasından kaçınmak için Colton’dan gelecek düşmanlığa bir kere daha katlanırdı. Ama Colton ilgilenmediğini söylerken bir yumruk kadar kesin konuşmuştu.

Addison, “Eh, her ne oluyorsa olsun hıncını benden çıkarma,” dedikten sonra ışıkların son kısmını da sabitledi ve merdivenden inmeye başladı. “Ayrıca, *adam* yine aradı ve ne şanslısın ki ona bugün arayacağına dair söz verdim.”

Gretchen ona yer açmak için geri çekildi. “İşinde iyi olduğun için şanslısın.”

“İşimde iyi olduğum için şanslı olan *sensin*.”

Bu doğruydı. Addison ofis müdürü olmak için başvurduğu gün Gretchen’a piyango vurmuştu. Sadece on kişiden daha yetenekli olmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir sebepten Gretchen’in saçmalıklarına katlanıyordu. “Haklısın. Özür dilerim. Sana ToeBeans’ten kahve alırsam beni affeder misin?”

“Seni zaten affettim ama yine de teklifini kabul edeceğim.” Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. “Bir de çörek ısmarlarsan gidip alırım bile.”

“Anlaştık.” Gretchen çantasından para çıkarıp uzattı. “Alexis’e selamımı söyle.”

Addison sırtıp montunu aldı. “Yarım saat içinde dönerim.”

“Yarım saat mi? Toebeans bir blok ötede.”

“Ama Zoe orada olabilir.” Kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak bu noktayı vurguladı.

Addison, Alexis’in çalışanlarından biri ve müstakbel baldızı olan Zoe Logan’dan hoşlanıyordu. Bu, Gretchen’in hayatının Colton’inkiyile kesiştiği bir düzine yoldan sadece biriydi, çünkü Zoe’nin kardeşi Noah, Colton’ın en iyi arkadaşlarından biriydi. Bu onun için kâbus gibi bir altı derecelik ayrılık* oyunu gibiydi ve ikisinin geçen yıl boyunca sadece ortak arkadaşları yüzünden karşılaşmamış olmaları bir mucizeydi.

Ama düğünden sonraki sabah onu bırakıp gitmesinin nedenlerinden biri de bu ortak arkadaşlardı. Birlikte geçirdikleri geceden bir ilişki çıkarmaya çalışsalar, işler kötüye giderse arkadaşları taraf seçmek gibi tuhaf bir duruma düşeceklerdi. Ve işler eninde sonunda kötüye *giderdi* çünkü o bir Winthrop’tu ve bu nedenle onlarla temas kuran herkese bulaşan toksik kaos ve ağgözlülük genini taşıyordu. Dün akşam bunun için yeterli bir kanıttı, değil mi?

* Dünyadaki iki insan arasında altı veya daha az bağlantı olduğu teorisi. (ç.n.)

Gretchen eşyalarını ofise taşıdıktan sonra telefona baktı. Addison haklıydı. Jorge'yi geri aramalı ve bu işi bitirmeliydi.

Numarasını çevirdi ve telesekreter çıkması için dua etmeye başladı.

Öyle bir şansı yoktu.

“Umarım bana iyi haber vermek için arıyorsundur,” diye cevap verdi.

“Üzgünüm, Jorge...”

“Hayır, bunu söyleme.”

“Amerika Birleşik Devletleri’nde arayabileceğin yüzlerce avukat var.”

“Hayır yok. Tam da ihtiyacım olan beceri ve deneyime sahip olan sensin.”

“Burada bana ihtiyacı olan müvekkillerim var.”

“Maaş teklifimizi artırmamız gerekiyor mu? Bağışçılarımıza gidebilirim ve...”

“Hayır! Paranın bununla bir ilgisi yok.”

Adamın rahat bir nefes aldığına yemin edebilirdi. Gretchen onu anlıyordu. Yasal hizmetleri finanse etmek için para toplamak yeterince zordu. Herhangi bir bağışçı, parasının açgözlü bir avukata gideceğini bilse haklı olarak sinirlenirdi.

“Bak,” dediğinde ses tonundaki değişiklik taktik değişikliğine işaret ediyordu. “Yıllık bağış kampanyamızda bize yardımcı olmak için Noel’de buraya gelmeye ne dersin? Çalışanlarla tanışabilir, bazı davalarımızı inceleyebilirsin. Noel boyunca çalıştığını biliyorsun zaten.”

Gretchen parmaklarını zonklayan şakağına bastırdı. Buna nasıl hayır diyebilirdi? Hem bu doğrudu. Noel tatili boyunca çalışıyordu. Genellikle Noel günü bile çalışırdı.

Jorge, “Bunu birkaç hafta daha düşün,” diye rica etti. “Sana bazı bilgiler göndermeme izin ver.”

“Tamam,” diyerek kabul etti. İsteksizce. “Elindekileri bana gönder.”

“Biraz daha düşünecek misin?”

“Evet. Ama seni uyarmalıyım ki cevabımın değişeceğinden şüpheliyim.”

“Eh, şu an bana verebileceğin en iyi hediye, en azından seni ikna etmem için bana biraz daha zaman vermen olur.”

Gretchen aramayı sonlandırıp suçluluk duygusuyla birlikte hafif gerilim tipi baş ağrısının zonklamaya başladığı alnına masaj yaptı. Aradan beş dakika geçmeden gelen kutusundan bir e-posta sesi geldi. Jorge hiç zaman kaybetmemişti.

G-

Beni kırmadığın için teşekkür ederim. Umanım çalışmalarımızı ve önümüzdeki yıl için önceliklerimizi gözden geçirme fırsatı bulduktan sonra bundan daha fazlasını yapar ve teklifimi gerçekten değerlendirirsin. Bana düşüncelerini gönder ya da daha iyisi bu konuyu yüz yüze konuşalım. Mülteci merkezine gidecek bağış kutularımızı bir araya getirmek için fazladan bir çift el işimize yarar. Leticia da seni görmeyi çok ister, kızların ne kadar büyüdüklerine inanamayacaksın.

En iyi dileklerle

J

Evet, bunu okumak sadece suçluluk duygusunu daha da kötüleştirmişti. Gretchen Jorge’yi, karısını ya da ikiz kızlarını en az yedi yıldır görmemişti. Her ikisiyle de Georgetown Hukuk Fakültesi’ndeyken arkadaş olmuş ve mezun olduktan sonra birkaç

yıl boyunca her yaz onları ziyaret etmişti. Ama sonra kendi bürosunu açmıştı ve asla yeterli zamanı olmamıştı.

Ön kapının açıldığını duyduğunda grubun yasal önceliklerini içeren ekli listeyi henüz açmıştı. Addison erken dönmüştü.

“Zoe yokmuş, ha?” diye seslendi.

“Özür dilerim. Onu getirmem mi gerekiyordu?”

Bu, Addison’ın sesi *değildi*. Gretchen sandalyesiyle arkasına döndüğünde kapı çerçevesini dolduran kişi *kesinlikle* Addison *değildi*.

Bunu izleyen bir saniye içinde Gretchen’in beyni üç şeyi kaydetmek için yeterli zamanı buldu. Birincisi, gelen Colton’dı ve iki ToeBeans kahvesi taşıyordu. İkincisi, üzerinde çoğu erkekte gülünç durabilecek ama ona kesinlikle yakışan sarı bir yelek vardı. Ve üçüncüsü tıraş olmamıştı. Gretchen hiçbir zaman kirli sakallı görünümünden hoşlanmamıştı ama Colton’da bu, anında çırılçıplak soyunmak istemesine neden olacak kadar seksiydi.

“Ne-ne yapıyorsun burada?”

Colton kahvelerden birini yukarı kaldırdı. “Barış teklifi.”

“Barış teklifine ihtiyacım yok.”

“Eh, benim var.” İçeri girip kahve bardaklarından birini Gretchen’in önüne koydu. Bakışlarını genç kadını terletecek kadar uzun süre onda tuttu. “Dün akşam bazı boktan şeyler söyledim. Özür dilerim.”

“Buna gerek yok.” Ama yine de duygulanmıştı. Gerçekten duygulanmıştı. Özellikle de söylediklerinin çoğunu hak ettiği için.

“Bu bir mazeret değil ama özellikle kötü bir günün sonunda beni hazırlıksız yakaladın ve ben de hıncımı senden çıkardım.”

Bugüne dek duyduğu özürler içinde en samimisi buydu. Ve hayatındaki erkeklerden samimi özürler duymaya alışık olmadı-

ğı için, sonrasında ne söyleyeceğini bilemedi. En sonunda ağzından, “Neden kötü bir gün geçirdin?” sorusu kaçtı.

“Uzun hikâye.” Colton masanın karşısındaki sandalyeye oturup rahatça kahvesinden bir yudum aldı. “Teklifini yeniden değerlendirmek istiyorum.”

Bunu o kadar kayıtsızca söylemişti ki Gretchen onu yanlış duyduğunu düşündü. Zihni yine boşaldı. “Teklifimi mi?”

“Evet. Hani şu, insanların bir parçası olduğunu bilmelerini bile istemeyecek kadar utandığın viski markasının yüzü olmakla ilgili olan...”

“Markadan utanmıyorum. Utandığım şey...” Ağzı pat diye kapandı.

“Ne?” diye ısrar etti.

“Hiçbir şey.”

Colton bu konuya geri döneceklerini söyleyen bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Dediğim gibi, dün gece biraz düşündüm ve yeniden başlamak istiyorum.”

“Seninle Belize’e gelmiyorum.” Tanrı aşkına, bunu neden söylemişti? Bu konuşmanın ihtiyacı olan son şey, en büyük aşağılanmalarından birini hatırlatmaktı.

“O zaman akşam yemeğine ne dersin?”

Boş beyin yine harekete geçti. “Akşam yemeği mi?”

“Evet, iki kişinin dışarı çıkıp birlikte bir şeyler yemesi. Bazen randevu olarak da adlandırılır.”

“Kafan iyi galiba.”

“Kesinlikle değil.”

Gretchen dudak büktü. “Seninle randevuya çıkmayacağım.”

“Üzgünüm. Anlaşma böyle.”

“Buna irtikâp denir!”

“Bu o büyük, süslü avukat kelimelerinden biri, değil mi?”

Kızgın bir sıcaklık yanaklarının kızarmasına neden oldu. Onu bilerek kışkırtıyordu ve işe de yarıyordu. “Kes şunu. Ben asla, bir kez bile, bunu ima edecek bir şey yapmadım ya da söylemedim...”

Sırıtarak onun sözünü kesti. “Sadece seninle dalga geçiyorum.”

Genç kadının göğsünden hırlamaya benzer bir ses çıktı. Colton fark etmemiş gibi davranarak küçük ofisi incelerken, duvarlardaki HAKLARINIZI BİLİN ve DACA* İÇİN UYGUN MUSUNUZ? başlıklı posterleri okumak için durakladı. Mantar panosuna yapıştırılmış notlara doğru ilerledi.

Gretchen kollarını kavuşturdu. “Bitirdin mi?”

“Bunu ne zamandır yapıyorsun?”

“Neyi? Göçmenlik hukuku mu?”

Başıyla onayladı, gözleri şimdi de beyaz tahtasına karalanmış *Unutma* listesini inceliyordu.

“On yıldır avukatlık yapıyorum, ama göçmenlik hukukuna geçmeden önce kariyerimin ilk birkaç yılını kamu avukatı olarak geçirdim.”

“Neden değiştirdin?”

“Neden umursuyorsun?”

Colton bakışlarını ona dikti. “Kırma beni.”

Gretchen nefesini içine çekti ve bacak bacak üstüne attı. “Ufak tefek suçlar için müvekkillerimi savunmaktan bıktım, temsil edilmeden sınır dışı edilmelerini görmekten de. Hukukun bu tarafında daha büyük bir fark yaratabileceğimi fark ettim.”

“Peki yaratıyor musun? Fark yani?”

* DACA, Çocukluk Döneminde Gelişlere İlişkin Ertelenmiş Eylem olarak çevrilebilen, en az beş yıl önce çocukken ülkeye girdikten sonra yasal göçmenlik statüsü olmadan fiziksel olarak ABD’de bulunan bazı kişilere, sınır dışı edilmeden iki yıllık yenilenebilir bir ertelenmiş eylem süresi alma ve çalışma izni almaya hak veren bir göç politikası. (ç.n.)

Gretchen ellerini salladı. "Bu çok saçma. Seninle bir randevuya çıkmayacağım."

"Bundan emin misin?"

"Yüzde bin."

Colton abartılı bir iç çekişle omuz silktilti. "Hay aksi. O zaman sanırım viskini satacak başka bir yakışıklı yüz bulman gerekecek."

Ve öylece ayağa kalkıp kahvesini kadının masasına bıraktı ve dışarı çıktı.

Onun gidişini izlerken yaşadığı şok Gretchen'i nutku tutulmuş ve hareketsiz bir halde bıraktı. Ama bu sadece bir saniye sürdü çünkü haysiyetinin birazını toparlamak için gereken tek şey buydu. Gretchen ayağa fırladı ve arkasından hızlı adımlarla ilerledi. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Colton kısa koridorun diğer ucuna ulaştığı sırada arkasını döndü. Küçük alan, genç adamın uzun gövdesinin varlığıyla daha da sıkışık görünüyordu. "Hayır dedin. Ben de eve gidiyorum."

"Öylece mi?"

"Söylenecek başka bir şey var mı? En azından korkup kaçmak yerine gerçekten veda ediyorum."

Öfke bir tutam utançla çarpıştı ve Jack Amca'nın sevdiği deyişle, onu tuzığa düşmüş bir rakun kadar huysuzlaştırdı. Gretchen kalçasını dışarı çıkardı. "Oh, şimdi anlıyorum. Bu bir çeşit intikam, değil mi?"

"İntikam mı?"

"Bunu, Büyük Colton Wheeler'ı bırakıp gitmek gibi affedilmez bir günah işlediğim için benden intikam almak için yapıyorsun. Bu egon için ciddi bir darbe olmuş olmalı ama senin özgüvenin için fahişelik yapmaya niyetim yok."

Colton'ın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi, sanki kadının bu şekilde yorumlayabileceği hiç aklına gelmemişti. "Tanrım, Gret-

chen. Benimle yatmanı talep etmiyorum. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum. Hepsi bu.”

Gretchen ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Neden?”

“Ne demek neden?”

“Demek istediğim seninle çıkma şansı için akciğerlerinden birinden vazgeçecek milyonlarca kadın olmalı...”

Colton başını salladı. “Evet, var. Hatta bazen üzerinde telefon numaraları yazılı sutyenlerini bana fırlatıyorlar.”

Gretchen ellerini havaya kaldırdı. “Harika. Onlardan birini ara.”

“Aramak istemiyorum. Ben seninle çıkmak istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum.”

“Hiç kimse benden hoşlanmaz.”

Colton göz kırptı. “Bu neşeli mizacınla mı? Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Buna flört etmek mi deniyor?” Elini göğsüne bastırdı. “Kalbim duracak şimdi.”

Colton gülünce Gretchen onun bundan zevk aldığını fark etti. Uzun bacakları aralarındaki mesafeyi kapattı ve Gretchen bir an geri çekilme içgüdüsüne kapıldı. Ama adam dans edebilecekleri kadar yaklaştığında bile kendini tuttu. Vücuduysa sanki yıldırım çarpmış gibi tepki verdi. Onunla dans etmenin nasıl bir şey olduğunu ve... nelere yol açtığını çok net hatırlıyordu.

Sesini *babacığın kim senin?* tonuna düşürerek, “Bunu başka bir şekilde deneyeyim,” dedi. “Gretchen, senden hoşlanıyorum. Senin de benden hoşlandığını sanıyordum. Geçen yıl ne oldu da o şekilde kaçıp gittin hiçbir fikrim yok ama tekrar denemek istiyorum. Bu yüzden, ailenin teklifini neden değerlendirmem gerektiği konusunda en iyi sunumunu yapabilmen için seni bu gece dışarı çıkarma onurunu bana bahşeder misin?”

Gretchen'in kararlılığını kıran bu samimiyet oldu. Sesi hafif çıktı. "Neden?"

Omzunu silkti. "Neden olmasın?"

"Çünkü zaman kaybı."

"Kimin için? Senin için mi, benim mi?"

"İkimiz için de."

Colton kaşlarını yukarı kaldırdı. "Seni bu akşam yedide alayım mı?"

Gretchen yutkundu. "Pek fazla seçeneğim yok, değil mi?"

"Elbette bir seçeneğin var."

Tabii. Evan'a kendisiyle ilgili düşük beklentilerini karşıladığını söylemek zorunda kalmakla ona en kötü duyguyu hissettirme gücüne sahip tek adamla çıkmak arasında bir seçim... savunmasızlık. Bu pek de bir seçenek değildi. "Peki," diye mırıldandı.

"Harika." Colton sırtarak geri adım attı. "Seni evden alırım."

Saçının bir tutamını nazikçe çekiştirdikten sonra arkasını döndü. Ön kapıyı açmadan önce duraksadı ve "Oh," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Sıkı giyindiğinden emin ol."

"Neden? Beni nereye götürüyorsun?"

"Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden hoşlanmam."

"Bunu seveceksin."

Bundan çok şüpheliydi. "Ve üşümekten de nefret ederim!"

Artık çok geçti. Colton çoktan gitmişti.

Bir *ahhh* sesi çıkardıktan sonra ofisine döndü ama konsantrasyonu bozulmuştu. Ona güvenen müvekkilleri vardı ama parmakları aniden Pinterest'te soğuk havada giyilebilecek sevimli kıyafetlere bakmak için kaşınmaya başladı. Bu kişisel aşağılanmayı katlanılabilir kılan tek şey, Evan'ı arayıp ilerleme kaydettiğini söyleyebileceğini bilmektir.

Çok, çok acınasıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Colton o akşam saat yediden hemen önce Lincoln SUV'sini Gretchen'in evinin karşısına park etti.

Tek tek dairelere bölünmüş görkemli bir Viktoryen evde yaşıyordu. Geniş bir ön sundurma evin iki yanını sarıyordu; bir kanadında yıpranmış hasır mobilyalar, diğerinde ise büyük bir salıncak vardı. Gretchen'in ikisini de kullandığını hayal bile edemiyordu. Yavaşlamak ve rahatlamak için istekli olmak gerekirdi ve Gretchen'in *ayaklarını uzatan* biriymiş gibi bir havası yoktu.

Karşıya geçmeden önce yavaş hareket eden birkaç sedanın geçmesini bekledi. Ön kapı kilitli değildi ve interkom sisteminin yanında bir duvar boyunca asılmış posta kutuları bulunan dönüştürülmüş bir fuayeye açılıyordu. Colton, Gretchen'in daire numarasını bulup zile bastı. Bir an geçtikten sonra genç kadının sesi duyuldu.

Gretchen selam vermedi, sadece en üst kata çıkmak için hemen önünde duran merdivenleri kullanmasını sert bir dille söyledi. Colton kadının talimatlarını uygularken merdiven ayak seslerinin altında gıcırdadı. Merdiven en üst katta sağında tek bir kapı bulunan uzun bir koridora açılıyordu. Tam kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki kapı açıldı.

Gretchen siyah boğazlı kazağı, ağzının suyunu akıtan kot pantolonu ve sırtmasına neden olan çatık kaşlarıyla karşısında duruyordu. “Nereden bildin?”

Kaşları daha da çatıldı. “Neyi nereden bildim?”

“Kot pantolon ve siyah balıkçı yaka kazak giyen bir kadının içimi fena yaptığını.”

Gretchen arkasını dönerek onu kapı aralığında bıraktı. Colton içeri girdiğinde onun karanlık bir koridora doğru ilerlediğini gördü. “Nereye gidiyorsun?”

“Üstümü değiştirmeye.”

Colton yolunu kesmek için koşarak önüne geçti. “Bunu aklımdan bile geçirme.”

Gretchen gözlerini devirdi. “Montumla çantamı almam gerek.”

Genç kadın yönünü değiştirip ikisini de almak için kapının yanındaki küçük dolaba doğru yürüdü. O bunu yaparken, Colton yaşam alanını incelemek için etrafında döndü. “Şaka yapmıyormuşsun, kadın. Gerçekten Noel’den nefret ediyorsun.”

“Bana *kadın* deme,” diye homurdanarak montunu giydi. “Peki ilk ipucu neydi?”

“Ağaç olmaması?”

“Neden sadece benim göreceğim bir şeye para harcayayım ki?”

“Çünkü bu seni mutlu eder.” Colton, tek mobilyanın bir kanepe, bir sehpa ve ucuz, sunta bir masanın üzerindeki küçük düz ekran televizyon olduğu küçük oturma odasına girdi. Genç kadının dairesinde bir ciddiyet, Colton’ı hem üzen hem de şaşırtan bir yalınlık vardı. Bu kadar enerji yayan bir kadın için, her şeyin canlılığını tüketen renksiz bir denizde yaşıyor gibiydi. Kanepesi bej rengiydi. Halı griydi. Krem rengi duvarlar herhangi bir sanat eseri ya da fotoğraftan yoksundu. Oturma odasının sağ tarafındaki yuvarlak masa, yemek alanından çok çalışma alanı olarak

kullanılıyormuş gibi görünüyordu. Dosyalar ve defter yığınları masanın yarısını kaplıyor, diğer yarısında ise dizüstü bilgisayarı açıktı ama uykuda duruyordu. Colton, demokrasinin ölümü, küresel otokrasinin yükselişi ve Amerika Birleşik Devletleri'nde artan gelir eşitliği hakkında bir yığın kurgusal olmayan kitabın ağırlığı altında her an çökecekmiş gibi görünen sehpa ya yaklaştı.

Gretchen dolabın kapısını kapatarak arkasını döndü. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"Dekorasyon yeteneğimin olmamasını yargılamayı."

"Sadece evine bakıyordum."

"Şirin yastıklara ve Noel Baba biblolarına para harcamadığım gerçeğine dayanarak bana psikanaliz yapmaya çalışıyorsun."

"Sana hiç paranoyak olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sana hiç sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sadece sen, hayatım." Etkiyi artırmak için göz kırptı. "Gitmeye hazır mısın?"

Colton ön kapıyı açtı ve genç kadının ayaklarını yere vura vura dışarı çıkmasını bekledi. O kapıyı kilitlerken omzunun üzerinden kıkırdadı. "Hevesin çok yoğun."

"Senin parfümün de öyle."

Colton gülerek Gretchen'in eline uzandığında genç kadın elini cebinin derinliklerine soktu. "Hayatta olmaz. El ele tutuşmayacağız."

"Neden olmasın? Bu bir randevu."

"Bu bir rehine durumu."

Colton'ın göğsünden bir kahkaha daha patladı ama aynı zamanda kelimeler onu suçluluk duygusuyla iğneledi. Gretchen merdivenlerden inip evin girişine ilerlerken bir adım geriden

takip etti. Dışarıdaki verandanın basamaklarından inerken genç kadının ayak sesleri ağır ve gürültülüydü. Colton arabasının kilidini açmak için anahtarlığına bastığında Gretchen çıkan sesi takip ederek yolcu tarafına geçti. Colton bir centilmen gibi davranıp ona kapıyı açmayı umuyordu ama genç kadın ondan önce davranmıştı. Kızgın bir ergen edasıyla kapı kolunu çekti ve aynı öfkeyle koltuğa geçti. Colton en azından onun için kapıyı kapatmak adına kapıya uzandı ama Gretchen kapıyı onun suratına çarparak kapattı.

Colton başını iki yana sallayarak arabanın sürücü tarafına dolandı. Gretchen tekrar söylenmeye başlamadan önce arabaya binecek zamanı ancak bulabilmişti. “Bana bunu yaptırdığına inanmıyorum.”

Başparmağıyla çalıştırma düğmesine bastı. “Hadi gidip biraz eğlenelim.” Kaldırımından uzaklaşırken uydu radyosunu açarak bir Noel istasyonu seçti. Gretchen hemen radyoyu hemen kapattı.

“Benim arabam, benim kurallarım,” diyen Colton tekrar açtı. Ve sırf iyice gözüne sokmak için sesi açarak arabayı Mariah Carey’nin *All I Want for Christmas Is You* şarkısının kendine özgü tempolu melodisi doldurdu.

İnleyen Gretchen başını birkaç kez koltuğa vurdu. “Fikrimi değiştirdim. İndir beni. Bu bir işkence.”

“Hadi ama,” diye bağırdı Colton müziği bastırarak. “Bir insan bu şarkıyı nasıl sevmez?”

“Sana daha kaç kere söyleyeceğim? Noel’den nefret ediyorum!”

Colton onu işaret etti. “Ve gecenin sonunda bunun nedenini öğreneceğiz.”

Genç kadının hüsrana dolu *ahhh* sesi Colton’ın kulaklarına müzik gibi geldi. Birini kızdırmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi ki? “Şarkıya eşlik etmemi ister misin?”

• (İng.) Noel’de Tek İsteddiğim Sensin. (ç.n.)

“Kendimi bu arabadan atmamı ister misin?”

Colton bir kahkaha daha attıktan sonra nihayet pes etti. Müziğin sesini kısıtı ve ona torpido gözünü açmasını söyledi. “Orada senin için bir hediye var.”

Gretchen kitap şeklindeki paketi çıkarıp kucağına koydu. “Lütfen bana bir aşk romanı almadığını söyle.”

“Daha da iyisi.”

Genç kadın paket kâğıdını açtığı anda ortaya *Soğuk Bir Kış Gecesi* başlıklı karton kapaklı bir kitap çıktı. Kapakta etraflarında kar yağarken birbirlerinin gözlerinin içine bakan bir çift vardı. Gretchen, Colton’a ters bir bakış attı. “Bu bir aşk romanı.”

“Bu *Noel* temalı bir aşk romanı. En iyisinden.”

“Cidden bunu okumamı bekliyor olamazsın.”

“Bu senin ilk dersin.”

“Ne dersi?”

Colton ona bakarak kaşlarını yukarı aşağı salladı.

Gretchen dudaklarını büzdü. “Bu konuda yeterince bilgiliyim.”

“Bilmez miyim?” Colton göz kırptığında genç kadın sinirlenmiş gibi davrandı ama adam onun gözlerinde bir eğlenme ve -ummaya cesaret edemese de- cinsel bir ilgi kıvılcımı gördü.

“Akıl fikrin belden aşağıda,” diyerek ona takıldı. “Bu senin Noel büyüğüyle ilgili ilk dersin.”

Gretchen kitabı elinde çevirip arkasına göz gezdirdi.

“Bayılacaksın,” dedi Colton. “Söz veriyorum.”

Gretchen inanmayan bir ses çıkarıp kitabı tekrar kucağına koydu. “İkinci dersim ne olacak?”

“Birkaç dakika içinde orada olacağız.”

“Şimdiden söyle ki zihinsel olarak hazırlanabileyim.”

“Noel ışıklarının neşesini takdir etmeye başlamanın zamanı geldi.”

Genç kadının başı hızla ona döndü. “Lütfen bana bunun düşündüğüm anlamına gelmediğini söyle.”

“Seni nehir kenarına götürüyorum, hayatım.”

Genç kadının başı bir kez daha koltuğa yaslandı. “Lütfen, Tanrım. Hayır.”

“Buna bayılacaksın.”

Gretchen başını tekrar ona doğru çevirip gözlerini kısıtı. Muhtemelen sinirli görünmeyi hedefliyordu ama bunun yerine çok güzel görünmeyi başardı. Colton neredeyse direksiyonu karşıdan gelen trafiğe kıracaktı.

Sonraki birkaç dakika boyunca arabada sessizlik içinde gittiler -Colton'inki memnun, genç kadınıki hor gören türdendi. Nehir kenarına yaklaştıkça trafik yavaşlıyor, yanlarından bebek arabalı insanlar geçiyordu. Caddeler tıkanmıştı, kaldırımlar neredeyse geçilmez olmuştu. Gretchen yüzünü pencereden çekti. “Bu hayal ettiğimden de kötü.”

“Kalabalıklara karşı bir şeyin mi var?”

“Senin yok mu?”

“Olsaydı, işimde bu kadar süre dayanamazdım.”

“Yine de etrafına üşüşüyor olmalılar.”

“Bazen. Bu akşam biri bize doğru gelirse onlara hemen şimdi olmaz suratımı yapacağım.”

“Nasıl bir şey o?”

Gözlerini yoldan ayırdı ve dudaklarını büzerek ona gülümsedi, ardında da sert, saçmalık istemem anlamında hafif bir baş sallama hareketi yaptı.

Gretchen irkildi. “Vay be. Ben bile senden uzak durmak istiyorum.”

“Bu çok da yüksek bir çıta değil.”

Genç kadın sırtışını saklamak için başını çevirdi.

“Bunu gördüm. Orada hakiki bir gülümseme vardı.”

“Hazımsızlıktan.”

Colton halka açık otoparka girmek için bekleyen uzun araba kuyruğunun etrafından dolaştı. VIP bölümünde vale park hizmeti için ön ödeme yapmıştı.

“Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum,” dedi Gretchen. “Tüm hayatımı Nashville’de geçirdim ve bir kez bile Cumberland’de Noel’e katlanmak zorunda kalmadım.”

“Benimle dalga geçiyorsun. Hiç mi gelmedin?”

“Hayır. Bir kere bile.”

“Ama çocukken bile mi? Annenle baban seni buraya getirmedi mi?”

“Burası pek de anne babama göre bir yer değil.”

“Neden?”

“Onları tanısaydın anlardın.” Genç kadının sözlerinde buruk bir acı vardı ama Colton’ın kulaklarında en çok çınlayan şey hüzündü. Daha fazla bilgi almak için ısrar etme isteğiyle yanıp tutuşsa da vale standına yanaştığında bu isteğinden vazgeçti.

“Hey,” dedi nazikçe, çünkü genç kadının az önce söylediği ve söylemediği şeylerden sonra uygun görünmüştü. “Torpido gözündeki beysbol şapkasıyla gözlük kılıfını alabilir misin?”

Gretchen kapağı bir kez daha açıp ikisini de çıkardı. “Kimliğini gizleme kılığın bu mu?”

“Evet.”

Genç kadın bu akşam ilk kez güldü. “Kinaye yapıyordum.”

“Kalabalıktan kaçınmak istiyorsun, değil mi?”

“Kar maskesi bile taksan bu kasabadaki insanlar seni yine de tanır, Colton.”

“Şaşırsın.” Şapkasını saçlarının üzerine çekerek sahte, siyah çerçeveli gözlüklerini taktı. Dikiz aynasında kontrol ettikten sonra ona bakıp sııttı. “Nasıl görünüyorum?”

“Gülünç.” Gerçi bunu söylerken gülümsediğinde Colton’ın kalbi dörtmala koşmaya başladı. Gretchen isterse o gülümsemeyle dağları yerinden oynatabilirdi ve genç adam birdenbire o gülümsemenin parlaklığını gören diğer tüm erkekleri kısıandı.

Arabayı çalışır durumda bırakıp dışarı çıkarken bir görevli Gretchen’in kapısını açtı. Colton faturasının ekran görüntüsünü gösterdi ve vale barkodu tararken bekledi. “Her şey hazır, Bay Wheeler.”

Gretchen çantasının askısını başının üzerinden geçirerek çapraz olarak taktı. Colton’ın kaldırımında ona katılmasını beklerken kolları hafif bir ürpertiyle titredi.

“Üşüdün mü?”

“Donuyorum,” diye homurdanarak çantasından beyaz, yün bir şapka çıkardı.

“Bana bırak.” Colton şapkaya uzandığında ancak bir Noel mucizesi olabilecek bir şekilde genç kadın itiraz etmedi. Şapkayı saçlarının üzerinden geçirip alınının yarısına kadar indirdi. Gretchen yine titredi ama gözlerindeki parıltıya inanmak gerekirse, bunun havadaki soğukla hiçbir ilgisi yoktu ve tamamen birbirlerinin yakınında olmanın, genç kadının daha fazla görmezden gelemeyeceği sıcak bir anı dalgası ürettiği gerçeğiyle ilgiliydi.

Colton genç kadının bakışlarıyla buluştu. “Daha iyi mi?”

Gretchen sert bir şekilde yutkunarak geri çekildi. “Hadi bitirelim şu işi artık.”

“Bu kadar somurtma. Eğlenceli olacak.”

“Eğlence tanımlarımız farklı.”

“Ve benimki seni kızdırmayı da içermeye başladı.”

Genç kadın ona alaycı bir bakış attı. “O zaman bu akşam tam bir patlama yaşayacaksın.”

Lanet olsun. Bir keskin nişancının isabetiyle karşılık verebiliyordu. Gerçi haklıydı. Bu akşam Colton’ın uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli akşam olacaktı.

Genç kadının hızlı adımlarına ayak uydurarak yolu göstermesine izin verdi. Dün akşam onu barda bulduğu zamanki gibi kararlı bir şekilde yürüyordu; sanki perili bir eve girmeye cesaret etmiş ve arkadaşlarının ne kadar gergin olduğunu görmelerine izin vermektense ölmeyi tercih edecekmiş gibi kızgın ama teslim olmuş gibiydi. Adımlarının ritmi Colton’a bandoyu sahaya süren bir trampet takımını hatırlattı. Yürümeyi bıraksa, genç kadının bunu fark edeceğinden bile şüpheliydi.

“Altı dakikada bir mil* koşmayı falan mı hedefliyoruz?”

“Ayak uydurmakta zorlanıyor musun?” Sesi soluk soluğaydı.

“Sadece neden acele ettiğini merak ettim.” Elini uzatarak genç kadınınkini yakaladı ve onu bir adım geriye çekti. “Yavaşla ve kestaneleri kokla.”

“Kokan şey bu muydu? Ben de senden geliyor sanmıştım.”

Colton onu etrafında döndürüp kendine doğru çekti ve bir kolunu beline doladı. Gretchen ona hatırladığından daha da mükemmel bir şekilde uymuştu ve ona bakarken gözbebeklerinin büyümesine bakılırsa, genç kadının vücudu da bunu hatırlıyordu. Colton ağzını onun kulağına yaklaştırdı. “Biliyorsun, er ya da geç benim de o gece orada olduğumu kabul etmek zorunda kalacaksın. Beni kandıramazsın.”

* Bu tanım, altı dakika veya daha kısa sürede 1 mil (1.6 km) koşmaktır. Genellikle amatör ve profesyonel sporcular arasındaki sınır çizgisi olarak görülmektedir. (ç.n.)

Gretchen'in yutkunduğunu duydu. "Kendini bir şey zannetme. Canım sıkılmıştı."

"Eğer o can sıkıntısıysa, heyecanlı halini görmek isterim."

Genç kadın içine hafif bir nefes çekti. Bu ses doğrudan Colton'ın kasıklarına bir sinyal gönderdi ve kendini utandırmadan önce onu serbest bıraktı. "Hadi bir şeyler yiyelim," diyerek yeniden eline uzandı. Genç kadın, bu defa elini tutmasına izin verdi. Küçük parmakları onunkilerin arasında girdi, gitarın nasırlaştırdığı avuçlarına karşı onunki soğuk ve yumuşaktı. "Canın ne istiyor?" Colton'ın sesi gergindi.

"Seçeneklerim neler?" Onunki de öyleydi.

"Aklıma gelebilecek hemen hemen her şey." Boştaki eliyle Birinci Cadde boyunca uzanan yemek kamyonlarını işaret etti.

"Acılı tavuk?"

Colton yüzünü buruşturdu. "Tamam, bunun dışında her şey." Damak zevki Nashville'in temel yemeğini herkes kadar seviyordu ama midesi için aynı şey söylenemezdi.

Gretchen ona bakarak sırıttı. "Colton'ın midesi baharatlı şeylerle sorun mu yaşıyor?"

"Colton'ın midesi yarım saatini tuvalette geçirerek geceyi mahvetmek istemiyor."

"Daha önce ilk randevuda bedensel fonksiyonlardan bahsettiğimi hiç sanmıyorum."

"İkinci randevu," diyerek düzeltti Colton. "Ve ilk gerçek randevumuz bundan çok daha kişisel şeyler içerdiğinden, bunu senden saklamak için bir neden göremiyorum."

"Tuvalet alışkanlıklarından daha kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum."

Colton başını gökyüzüne doğru kaldırıp inledi. "Artık bu konu hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

“Et-ve-üçlü kamyonuna ne dersin?”

Colton onun işaretini takip ederek Nashville’in bir başka meşhur yemeğini servis eden kamyonu baktı. Kulağa geldiği kadar basit olan yemek, bir tabak et –genellikle köfte, dana göğüs ya da köy jambonu- ve üç geleneksel Güney garnitüründen oluşuyordu. “Anlaştık,” diyerek kabul etti.

Yavaş hareket eden kalabalığın arasından geçerken çoğu insan onlara aldırış etmedi ama bir avuç insan her zamanki gibi onun kılık değiştirdiğini anladı. Koruyucu içgüdüleriyle genç kadının elini daha sıkı tutarken *uzak durun* anlamındaki baş sallamasını yaptı. Ünlü biriyle çıkmak, ilgiye alışık olan diğer ünlülerle çıktığında yeterince zordu. Ama Gretchen onun dünyasından değildi ve birdenbire onu bu dünyadan korumak istedi. Ve onlardan. Onu tanıdıkları belli olan bir düzine kadar insanın bakışları birdenbire hiç beklemediği bir şekilde rahatsız edici gelmeye başlamıştı.

Colton’ın gerginliğini hisseden Gretchen başını kaldırdı ve bakışlarını takip ederek selfie çektiirmek için ona hücum etmekten bir kız öğrenci yurdu çılgılığı kadar uzakta olan, gözleri kocaman açılmış bir grup kadına baktı.

“Benim yüzümden hayranlarını hayal kırıklığına uğratma, Clark Kent.”

“Bu akşam olmaz,” diyerek onu kendine biraz daha yaklaştırdı. “Bu akşam sadece biz varız.”

Yemek kamyonunda kısa bir kuyruk vardı. Colton peynirli makarna, yeşillik ve bisküviyle birlikte köy jambonu sipariş etti. Gretchen da aynısından istedi ama göğüs etini tercih etti. Colton cüzdanını çıkarınca genç kadın araya girdi. “Ben ödeyebilirim.”

“Beni kızdırma.”

“Yemeği benim ödemem seni neden kızdırırsın ki?”

“Çünkü randevu benim fikrimdi.”

“Peki o zaman. Paylaşırız.”

Colton başını iki yana salladı. “Tatlıyı sen ısmarlayabilirsin, buna ne dersin?”

Gretchen’in çenesi iki yana gidip gelirken Colton onu neredeyse öpecekti. “Peki,” diyerek parayı çantasına geri koydu. Colton kredi kartını kasadaki adama uzattı ve adamın şaşkına dönmüş ifadesi karşısında omuz silkti.

Yemeklerini beklemek için kenara çekildiklerinde genç kadın, “Ama kendi yemeğimi kendim alabilecek durumdayım,” dedi.

“Şirretlik etmeyi bırak,” diye takıldı Colton. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bana sıcak çikolata ısmarlamana izin vereceğim.”

Gretchen ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Az önce bana şirretlik etmeyi bırak mı dedin sen?”

“Dedim.” Genç kadını öpme dürtüsü bu kez neredeyse nefesini kesiyordu. Onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey sipariş numaralarının bağırılması oldu. Tepsilerini aldıktan sonra bir grup üniversite çağındaki kadının ayrılmaya hazırlandığı masayı çenesiyle işaret etti. Yaklaştıklarında Colton Gretchen’la birlikte masalarına geçip geçemeyeceklerini sordu.

Genç kadınlardan biri başını kaldırıp gülümsedi. “Elbette...” Aniden ağzı açık bir şekilde kalakaldı. “Aman. Tanrım.”

Arkadaşları hızla başlarını kaldırdılar ve gözlerini kırpıştırarak çığlıklar atmaya başladılar.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı bir diğeri. “Sen Colton Wheeler mısın?”

Colton tepsisini bırakarak şapkasının kenarını eğdi. “Hizmetinizdeyim.”

Kızlar yine hep bir ağızdan ciyakladı. "Selfie çekilebilir miyiz?" diye sordu ilki.

Colton, gülümsemesini güçlükle bastıran Gretchen'a göz attı. "Rahatına bak."

"Elbette hanımlar," dedi Colton sözcükleri uzata uzata. Kızlar etrafına toplanınca genç adam kareye sığabilmek için dizlerini bükme zorunda kaldı.

"Aman Tanrım," diyerek kıkırdadı kızlardan biri. "Büyükan-nem bayılacak. Seni çok seviyor!"

Arsızca eğlenen bir ses araya girdi. "O zaman büyükan-nen iyi bir zevke sahip, değil mi Colton? Eminim onun için bir şeyler imzalamayı da ister, belki Noel hediyesi olarak."

Kız neredeyse bayılacaktı. "Ciddi misin?"

"Elbette," dedi Colton. Gretchen arsızca sırtarak çantasından çıkardığı bir kalemle kâğıdı ona uzattı.

Colton boğazını temizleyerek kalemin kapağını açtı. "Büyü-kannenin adı ne?"

"Jennifer."

Colton kâğıda kendi adını karalayıp uzatınca kız kâğıdı göğ-süne bastırdı.

"Mutlu Noeller," dedi Colton.

Kızlar kıkırdarak uzaklaştılar. Genç adam yüzünü buruşturarak oturdu. "Sanırım az önce bir nesil çizgisi aştım. *Büyükan-nesi* mi?"

Gretchen hafifçe koluna vurdu. "Üzülme. En iyi erkeklerin bile başına gelir."

"Harika. Ereksiyon bozukluğunun ünlü eşdeğeriym."

Gretchen yüzünü gizlemek için çenesini eğdi, ama Colton görmeden önce değil. Bir başka gerçek gülümseme daha. "İtiraf et," diyerek ona bir tabakla paket içinde kaşık çatal uzattı.

“Neyi itiraf edeyim?”

“Benden hoşlandığını.”

Gözlerini devirerek iştahla yemeğine saldırınca genç adam kıkırdadı. **“Aç mısın?”**

“Açlıktan ölüyorum. Bütün gün bir şey yemedim.”

“Neden?”

“Çok yoğunum.”

Colton bir çatal dolusu yeşillik yutarak ağzını sildi. **“Bu senin için nasıl bir şey?”**

Gretchen göğüs etinden başını zorlukla kaldırıp baktı. **“Ne nasıl bir şey?”**

“Yoğun bir gün.”

Genç kadın yemeye devam ederek omzunu kaldırdı. **“Sana sıkıcı gelebilir.”**

“Bundan hakarete uğramamış gibi hissetmeye çalışacağım.”

Gretchen yine gözlerini devirdi.

“Dene bakalım, Gretchen.”

Genç kadın bir lokma yuttuktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. **“Eh, görünüşe göre çok fazla araştırma...”**

“Ne hakkında?”

“Çoğunlukla içtihat hukuku. İlgili emsaller, yeni kararlar. Bir mahkemeyi çocuklu bir insanı sınır dışı etmenin zalimce ve insanlık dışı olduğuna ikna edecek ne olursa. Ayrıca dava özeti yazmak, vize sürelerini aşan Kanadalı söz yazarları için uzatma başvurusunda bulunmak ve sınır dışı edilmeyi bekleyen müvekkillerimin ailelerinin açlıktan ölmemesi için elimden gelen en iyisini yapmak için gülünç miktarda zaman harcıyorum.”

Vay be. Profesyonel Gretchen görülmeye değer bir manzaraydı. İçinden bir ses Colton’a yine kendini utandırmak üzere olduğunu söylüyordu. “Bunların hepsini kendin mi yapıyorsun?”

Gretchen yemeye devam etti. “Bana yardım eden üç stajyerim var ve asistanım Addison düzenli kalmamı sağlıyor. Gerçi yılın bu zamanlarında zamanının çoğunu gelecek yıl ışıkları nasıl açık tutacağımızı düşünerek geçirmek zorunda kalıyor.”

Colton peynirli makarnayı bitirirken kaşlarını çattı. “Neden?”

“Büromuz bağışçılar tarafından finanse ediliyor. Müvekkillerim ödeme yapamadığı için davalarımın çoğunu ücretsiz alıyorum.”

Genç adam başını yana eğdi. “Ama seni bir Winthrop’sun.”

“Bu, Winthrop parasına erişimim olduğunu anlamına gelmiyor.”

Winthrop parasına erişimi yoktu ama ailesi ondan şirketin yüzü olmasını istemek gibi işler mi yaptırıyordu? “Bunu bana açıklamaman gerekecek.”

“Bu uzun bir hikâye.” Ses tonundan ziyade yüz ifadesinden bunu anlatmaya niyeti olmadığı anlaşıyordu. Colton zorlamak istiyordu ama içinden bir ses zorlarsa genç kadının kaçacağını söylüyordu. Bu akşam onunla bunu riske atamayacak kadar ilerleme kaydetmişti, bu yüzden dikkatini başka yöne çekti.

“Eğer bisküvilerini bitirmeyeceksen, ben yerim.” Çatalını onun tabağına doğru uzattı ama Gretchen tabağı ondan uzağa çekti. “Aklından bile geçirme.”

“O zaman acele et. Akşamımız daha bitmedi.”

“O konuyu hiç açma.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Nehre bakan bir bankta oturacak bir yer buldular. Köprü sağ taraflarındaydı, ışıklar suyun üzerinde renkli bir yansıma yaratıyordu. Colton bacaklarını bankın önüne doğru rahatça uzatarak ayak bileklerinden çaprazladı ve zahmetsizce erkeksi bir poz verdi. Bir kolunu Gretchen'in omzuna doladığında, genç kadın başının döndüğünü hissetti.

Sıcak çikolata ve baharatlı elma şarabı bulunan arabasını iten bir adam yanlarından geçiyordu. Colton adamın dikkatini çekti ve ikisine de birer sıcak çikolata aldı.

Colton yerine otururken, "Bunu benim almam gerekiyordu," dedi Gretchen.

Genç adam başını iki yana salladı. "Bir şey değil."

Colton, Gretchen'in yanında sessizce rahatladı. Arada sırada Gretchen onun sıcak çikolatayı yudumlarken çıkardığı alçak sesli höpürtüyü duyuyordu. Ama genç kadın çoğunlukla nehre, akan suyun yumuşak dalgalanmalarının üstündeki nazik renk kaleydoskopuna bakıyordu. Köprünün diğer tarafında gezici bir koro ilahiler söylüyordu ve oturdukları yerde mesafe akılda kalıcı bir yankı yaratıyordu.

Çocuklar koşuyor, ebeveynler kovalıyordu. Çiftler öpüşürken gençler gülüyordu. Babalar yeni yürümeye başlayan çocukları omuzlarına almış, anneler yapış yapış ellerini siliyordu.

Gretchen hayatında anne babasının bu iki şeyi de yaptığı tek bir an bile hatırlamıyordu.

Colton aniden, “Kabul etmende bir sakınca yok,” diyerek ağzını genç kadının kulağına yaklaştırdı.

“Neyi kabul edeyim?” Gretchen ona bakma hatasını yapınca dudakları onunkilerle öpüşme mesafesine girdi.

“Bunun çok güzel olduğunu.”

Colton ona bu şekilde -sanki emmek istediği bir şeker çubuğuymuş gibi- bakmaya devam ederse, Gretchen gerçekten tutsağı oynayacak ve kelepçelenmek için yalvaracaktı. Bu yüzden her zamanki kendini savunma mekanizmasına başvurdu. Alaycılık. “Aslında ihtiyaç sahiplerinin elektrik faturalarını ödemelerine yardımcı olmakta kullanılabilecek böyle bir şey için ne kadar para israf edildiğini düşünüp duruyorum. İnsanlar vergilerinin sosyal yardıma benzeyen herhangi bir şeye gitmesi fikrinden bile çılgına dönüyorlar ama bunu sorun etmiyorlar.”

“Bunun parası vergilerle ödenmiyor. Tüm bu gösterinin masrafları tamamı özel bağışlarla finanse edilen şehir geliştirme vakfı tarafından karşılanıyor.”

“Ve bu miktarda parayı değerli bir şeye verseler bu bağışların ne kadar işe yarayacaklarını bir düşün.”

“Ücretsiz göçmenlik büron gibi mi?”

“Diğer milyonlarca önemli amaçtan biri.”

“Hey.” Colton’ın parmağını çenesinin altından tutup yüzünü ona çevirmesi elektrik çarpması gibiydi. Genç adam bakışlarını onunkilere dikerken Gretchen nefes almayı unuttu. “Bu da nereden çıktı?”

“Ne?”

“Ne kadar şanslı olduğun için duyduğun suçluluk duygusu.”

“Bu suçluluk duygusu değil. Empati. Birçok insan bu kadar az şeye sahipken ben neden bu kadar çok şeye sahip olmalıyım? Bu şehirde sadece çocuklarını doyurmak için aşevlerine bel bağlamak zorunda kalan insanlar varken benim burada durup bu anlamsız güzelliği yaşamaya ne hakkım var?”

“Bu suçluluk duygusu işte. Başkalarının yoksunluğu için doğrudan kendi ailenin zenginliğini suçluyorsun.”

“Hayır, benimki gibi bir ailenin diğerlerinin pahasına bu kadar çok servet biriktirmesine izin veren sistemi suçluyorum. Bu yüzden Noel’de çok sinirleniyorum. Zengin insanlar ocak ayında vergilerinden düşebilmek için son dakika hayırseverlik bağışlarını yapmak için acele ederken, diğerleri akşam yemeğiyle çocukları için boş bir çorap* arasında seçim yapmak zorunda kalıyor. Dünya nasıl bu kadar eşit olmayan bir hale geldi?”

Colton tek kaşını yukarı kaldırdı. “Ben de burada sadece güzel ışıklara bakacağımızı sanıyordum.”

Gretchen kucağına baktı. “Üzgünüm. Pek de eğlenceli bir insan sayılmam.”

“Aynı fikirde değilim. Seninle hayatımın en eğlenceli anlarını yaşıyorum. Geçen yıl da çok iyi vakit geçirmiştin.”

Genç kadın kupasını sıkıca kavradı. “Bu gece seninle yatmayacağım,” dedi pat diye.

Colton neredeyse sıcak çikolatasıyla boğuluyordu. “Affedersin?”

“Yaptığın şey bu, değil mi? Bu gece seninle tekrar yatayım diye bana kendimi özel hissettirmeye çalışıyorsun?”

* Yazar, Noel Baba tarafından Noel arifesinde çocuklar için küçük oyuncaklar, şekerlemeler, meyve, vb. hediyelerle doldurulduğuna inanılan Noel çorabına atıfta bulunmuştur. (ç.n.)

Colton ağzının kenarını silerken dişlerini tıkırdattı. “Kahretsin, kızım. Patlamaya hazır bomba gibisin. Bu konuda biriyle görüşmek isteyebilirsin. Ama madem sonrası için planlarımla ilgileniyorsun, biraz uyumam gerek. Yarın benim için yoğun bir gün olacak.” Gretchen’a sıırttı. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Genç kadının yanaklarına sıcaklık yayıldı. “Bu senin için nasıl bir şey?”

“Yoğun bir gün mü?” Omuz silkti. “Toplantılar falan.”

“Bir *country* müzik yıldızının ne tür toplantıları olur?”

“Başlangıç olarak kuaförümle bir randevum var, sonra yüz bakımı yaptıracam, ardından benden imza isteyen tüm kadınlara imzalayıp göndermek için bir sonraki harika fotoğrafımı seçmem gerekiyor, sonra da yeni kıyafetler için stil danışmanım-la çok önemli bir toplantım var...”

“Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.”

Colton başını iki yana salladı. “Kesinlikle şaka yapıyorum. Yarın yapacak çok işim var, o yüzden korkma. Bu akşam üzerine atlamak gibi bir planım yok.”

Gretchen üzüntüyle bankın sert kısmına biraz daha yaslandı. “İyi,” dedi bir süre sonra. “Çünkü konuşmamız gereken bir iş var.”

“Ah, evet. İş.” Colton dik oturdu. “Hadi o zaman, beni ikna et.”

Genç kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “İkna etmek mi?”

“Neden biraz viskiyle poz vermek için akıl almaz miktarda bir parayı kabul etmeliyim?”

“Akıl almaz miktarda bir para olduğu hakkında hiçbir şey söylemedim.”

“Bu teklifi düşünmem için öyle olması gerekir.”

Gretchen'in dudakları bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle seğirdi. "Ortalıkta dikilip fotoğraf çektirmek için mi?"

Colton yanağını işaret etti. "Bu yakışıklı yüzü istiyorsan onun için para ödemelisin."

"Egonla ilgili hiç sorunun yok, değil mi?"

"Eğer gerçekse ego değildir. Bu muhteşem yüz çok para ediyor."

Cakası işe yaradı. Genç kadının yüzü önceki gerginliğinin tüm izlerini kaybetti ve bir gülümsemeye teslim oldu. "Peki. Ama bunu erkek kardeşimle halletmen gerekecek. Ben sadece aracıyım."

Colton dişlerini yaladı. "Beni tam olarak ikna edemiyorsun, tatlım."

Gretchen kollarını kavuşturdu. "Carraig Aonair bugün küresel pazarda en çok tanınan markalardan biri. Marka elçisi olarak seçilmek ünlüler için en çok arzı edilen sponsorluklardan biridir. Bizin için bir temsilci olarak görünmek kendi markanı şimdiye kadar başarabildiğin her şeyin ötesine taşıyacaktır."

"Bilemiyorum. Ben zaten oldukça ünlüyüm, tatlım."

"Seni ikna etmek için ne duymak istiyorsun?"

"Bir rakam."

"Bir rakam mı?"

"Müzakereleri başlatmak için tahmini bir rakam."

Genç kadının gözlerinde heyecanlı bir kıvılcım parladı. Colton bunun kendisi gibi birdenbire tahrik olmasından dolayı olmasını isterdi ama işin doğrusunu biliyordu.

"Ne kadar olması gerekiyor?"

"En az otuz milyon."

Gretchen gözünü bile kırpmadı. "Yani sana resmi bir teklif verilirse bunu değerlendirecek misin?"

“Değerlendirmemek için aptal olmak lazım. Yani dediğin gibi bu sadece ortalıkta dikilip fotoğrafımı çektmek, değil mi?”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Bunu ona söyleme şekliyle ilgili bir şey Colton’ı kızdırmış olmalıydı çünkü aniden ayağa fırlayarak elini uzattı. “Hadi gel.”

“İşimiz bitti mi?”

“Üzgünüm. Hayır. Seninle dans etmek istiyorum.”

“Ben-ben seninle dans etmeyeceğim.”

“Neden?”

“Seninle görülmekten utanıyorum.”

Colton bütün gece yaptığı gibi güldü -genç kadının gözlerinin önünde yıldızların dans etmesine ve ayaklarının beceriksiz hissetmesine neden olan o baş döndürücü, tanıdık sesle. Eğer ona kızgınsa *bile*, bunu birden çok iyi saklamaya başlamıştı. Gretchen’in elini tutup onu ayağa kaldırdı. “Eh, ben seninle görülmekten utanmıyorum. Sadece buradaki en güzel kadın olmakla kalmıyorsun...”

Gretchen, kendinden geçiren sıcaklık akınını bastırmak için burnundan homurdandı.

“...aynı zamanda en zekisi de sensin. İzin verseydin seninle her yerde hava atardım.”

“Dalkavuklukta bu kadar iyi olmana şaşırdım, hele ki kadınların kendilerini üzerine nasıl attıklarını görünce.”

“Eğer doğruysa dalkavukluk sayılmaz.”

Gretchen tekrar burnundan homurdandı.

“O sesi çıkarıp duruyorsun. Sinüslerinde bir sorun mu var?”

“Saç spreyin yüzünden. Ona alerjim var.”

Genç adamın kahkahası bu defa daha yumuşak, daha samimiydi. Aynı anda hem saçmalıklarını yüzüne vuruyor hem de

onu baştan çıkarıyordu. Colton genç kadının saçlarını omzundan çekti. “Hadi ama. Bir dans. Kimse bize dikkat etmeyecek. Söz veriyorum.”

Tabii ya. Colton Wheeler bir ormanın ortasında tam kamuflaj içindeyken bile fark edilmeden duramazdı. Ama o dikkati fark etmiyorsa bile, Gretchen’i sahneye doğru çekerken genç kadın üzerindeki her bir gözün ağırlığını hissedip onları takip eden her fısıltıyı duyuyordu.

Attıkları her adımda insanlar dönüp bir kere daha bakıyorlardı. Colton hiç aldırış etmiyordu. Belli ki yıllar içinde yarattığı heyecanı görmezden gelmeyi öğrenmişti. Ama ünlü olmasaydı bile insanlar ona bakardı. Daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemeyen bir şekilde yer kaplıyordu, sanki hava ve zemin onun doğal olmayan güzelliğini kabullenerek etrafında eğiliyormuş gibiydi.

Dansçıların arasında girdiklerinde Colton yüz yüze gelmek için onu döndürdü ve yumuşak bir hareketle bir kolunu beline dolayarak diğeriyle genç kadının elini yakaladı. Gretchen istese bile karşı koyamazdı ve lanet olsun istemiyordu da. Çünkü genç adam güzel kokuyordu. Ve sıcaktı. Hem de tıpkı Mack ve Liv’in düğününden hatırladığı gibi mükemmel bir boydaydı. Onu görmek için başını kaldırması gerekecek kadar uzundu ama isterse yanağını omzuna yaslayamayacağı kadar da uzun değildi.

Ve Gretchen yaslamak istiyordu.

“Gerginsin,” diye mırıldandığında Colton’ın sesinin derin titreşimleri genç kadının vücuduna enerji ve farkındalık dalgaları gönderdi. Genç adamın eli sırtında bir santim daha aşağı kaydı ve Gretchen’in hayal gücünün ürünü de olabilecek bir şekilde onu biraz daha kendine yaklaştırdı.

“Burada hiç sahne aldın mı?” diye sordu, çünkü *bir şeyler* söylemezse tamamen mantıksız bir şey yapacaktı. Onu öpmek gibi.

“Uzun yıllar önce.”

“Önemli biri olmadan önce mi?”

“Tatlım, ben her zaman önemli biriydim.”

“İşte yine o ego.”

“Lafı açılmışken...”

“Bir sızlanmanın yaklaştığını hissediyorum.”

Colton kıkırdarak göğsünden genç kadının kine sıcak tit-reşimler gönderdi. Ama sonra ağzını onun kulağına yaklaştırdığında şakalaşmalarından iz kalmadı. “O sabah beni neden bırakıp gittiğine geri dönelim.”

Colton’ın söyleyeceğinden korktuğu şey buydu. Gretchen onu tatmin edecek belirsiz bir şey aradı ve “Birbirimize uygun değiliz,” cümlesinde karar kıldı.

“Oh, birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu hatırlıyorum.”

“Peki. Seks harikaydı. O kadarını sana söyleyebilirim.”

Bu kez genç adamın kahkahası kulağa zoraki geldi. “Tanrım, teşekkürler.”

“Ah, hadi ama.” Gretchen ona bakmak için başını arkaya doğru eğdi. Büyük hataydı. Colton ona düğünde tüm mantığını kaybetmesine ve asansörde kendini üzerine atmasına neden olan şekilde bakıyordu. Genç kadın yutkundu. “Gerçekten de *o konuda* kötü olduğundan endişeleniyor olamazsın.”

“Herkesin güvensizlikleri vardır, Gretchen.”

“Büyük ve önemli Colton Wheeler’ın bile mi?”

“Benim bile.” Colton’ın parmakları genç kadının sırtında daha da açılarak montunun ve kazağının üzerinden onu dağıyor gibi hissettirdi.

Gretchen tepkisini her zamanki alışkanlığıyla örtbas etti. Alaycılık. “Belki de reddedilmeye alışkın değilsindir.”

“Alışkın olmadığını söylesem bu beni aşağılık biri yapar mı?”

“Kibirli, belki.”

“Yani iyi vakit geçirdin mi?”

“Geçirdiğimin belli olduğunu sanıyordum.”

“O zaman neden?”

Gretchen dudağını ısırıldı.

“Cevabın yok mu?” diye mırıldandı Colton.

“Sen sensin, ben de benim.”

“Oh, Gretchen,” diye kötü bir İngiliz aksanıyla takıldı. “Ne kadar güvenli ve korkunç bir cevap.”

“Gerçekten mi? *Bir Noel Şarkısı*’ndan alıntı mı yapıyorsun? Bu biraz fazla aşıkâr oldu.”

Colton kıkırdayarak genç kadını kendisine daha sıkı bastırdı. “Bu bir klasik. Her yıl okurum ve tüm film versiyonlarını izledim. Eğer Noel’i sevmeyi öğrenmek istiyorsan...”

“İstediğimi hiç söylemedim.”

“...o zaman bu senin ilk dersin. Tanıdığın her insan o kitapta-ki bir karakter tarafından temsil ediliyor.”

“Sen hangisisin?”

“Yeğen Fred elbette. Mutluyum ve diğer insanları mutlu etmek için yaşıyorum.”

“Sanırım benim Scrooge olduğumu düşünüyorsun?”

“Eğer saçmalık” sana uyuyorsa.”

“Yanılıyorsun. Onu her yıl okumuyor olmam ne hakkında olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Üniversitede onu işlemiştik. Ve kitabın Noel’le ilgisi az, daha çok çoğunluğun iyiliği

-
- * Charles Dickens’ın, aksi, huysuz bir ihtiyar olan Ebenezer Scrooge’un Noel gecesinde üç hayalet tarafından ziyaret edilmesini konu edinen ünlü eseri. (ç.n.)
 - ** Scrooge karakteri Noel’in saçmalık olduğunu düşünür ve sık sık ‘saçmalık’ diyerek bu düşüncesini belirtir. (ç.n.)

için müdahale etme isteksizliğiyle ilgisi var. Başkalarının iyiliği için fedakârlık yapmakla. Bu bir Noel mesajı değil. Tanıdığım sesi en çok çıkan Hristiyanlardan bazıları, daha az şanslı olanlara yardım etmek için tek bir manikürlerini bile feda etmezler. Noel'i umursuyormuş gibi yaparlar ama yılın geri kalanını bir evsizden kaçmak için karşıdan karşıya geçerek geçirirler.”

“Tamam ama sen *huysuzsun* ve Noel'den nefret ediyorsun.”

“Saçmalık.”

Colton tekrar kıkırdadı. Bunun genç kadının göğsünde yarattığı titreşim giderek hipnotize edici olmaya başlamıştı.

“Bil diye söylüyorum,” diye mırıldandı. “O geceden beri kimseyle birlikte olmadım.”

Gretchen kalbi hızla atmaya başlarken homurdandı. “Bana bir sürü saçmalık anlattın ama bu ağzından çıkan ilk apaçık yalan.”

“Yalan değil. Sen yattığım son kadınsın, Gretchen.”

Genç kadın yüzünü yeniden onunkine çevirdi. Sert ve duygusuz bir yüz ifadesi hedeflemiş ama muhtemelen başarısız olmuştu. Mack ve Liv'in düğününden beri kimseyle yatmadığına bir an bile inanmamıştı. Ve inansaydı bile, bunun kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar saf olamazdı. Yine de kalbi, onun dünyasını başka biriyle birlikte olmaya dayanamayacak kadar sarsmış olmanın aptalca kadınsı fantezisiyle yeniden hızlanmaya başlamıştı.

Şarkı bitti ve Gretchen onun söylediklerine itiraz edemedi. Colton ondan uzaklaşarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?”

“Dans için.” Colton'ın başparmağı kadının şişkin altdudağının üzerinde gezinirken Gretchen hayatının bir yılını kaybetmiş gibi hissetti.

Colton'ın kollarının arasından çıktı. "Kardeşıme bir buluşma ayarlamasını söyleyeceğim."

Colton gözleriyle onu takip etse de hareket etmedi. "Kardeşinle görüşmek istemiyorum."

"Ama dedin ki..."

"Teklife açık olduğumu söyledim. Ama bunu senden duymak istiyorum."

Yavaşça, kasıtlı olarak ona dokunmadan mümkün olduğunca yaklaştı. Hafifçe kısılmış gözlerindeki bakış ve dudaklarını baştan çıkarıcı yalayışıyla çift namlulu saldırısını gerçekleştirdi. Gretchen'in meme uçları kazağının altında sertleşti. Sonra sanki amacına ulaştığını anlamış gibi sırttan Colton geri çekildi. "Bir sonraki randevumuzu arabada planlayabiliriz."

Dönüp yürümeye başlayarak genç kadını orada ağzı açık bir halde orada bıraktı. "Bekle." Gretchen ona yetişmek için koştu. "Bir randevuyu kabul etmiştim."

"Ben bir sayı sınırı koyduğumu hatırlamıyorum. *Benimle randevuya çık, demiştim.*"

"Buna hile yapmak denir."

"Buna iş denir." Colton ona baktı. "Ve bence bizimkinin bir kısmı yarım kaldı, sence de öyle değil mi?"

Gerginlik yüzünden eve dönüş yolculuğu sessiz geçti.

Colton Noel istasyonunu yeniden açtığında Gretchen itiraz etmedi, genç adam da onun itaatkârlığı hakkında yorum yapmadı. Aralarındaki maddenin her molekülü üç kelimenin ağırlığıyla titreşiyordu. *Yarım kalan iş.*

Colton yavaşlayarak genç kadının evinin önünde arabayı durdurdu. Kapının koluna uzandığında, "Olduğun yerde kal," dedi emreder gibi.

"Neden?" Kelime ciyıklama gibi çıkmıştı.

“Çünkü bir centilmen olmak ve sana kapıyı açmak istiyorum.”

Oh. Gretchen rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı emin değildi. Hayalinde Colton’ın konsola doğru eğilip, elini genç kadının ensesine atmasını umduğundan ve- o anda kapısı açıldı. Gretchen yerinde sıçrayarak ona baktı. Colton ona elini uzatınca yardımını kabul etmekten başka bir şey yapamayacak kadar gergindi.

Gretchen arabadan iner inmez Colton’ın gözleri ağzına kaydı ve genç kadının yutkunmasına neden oldu. “Peki bir sonraki randevumuz ne zaman?”

“Heveslisin, ha?”

“Bu işi bitirmek için hevesliyim.”

“Cuma.”

“Programımı kontrol edeceğim, ama uygun olsa gerek.”

“İptal etmek zorunda kalabileceğin başka bir ateşli randevun mu var?”

“Evet, rahim ağzı tarama testiyle.”

“Bir sonraki toplantımız için bir gündem maddesi?”

Gretchen şehvetin izlerini silmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Ne?”

“Seni öpebilecek miyim?”

“Beni öpmek istiyor musun?” Ah, Tanrı aşkına. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Gururu neredeydi? Haysiyeti?

“Bence bu sorunun cevabını biliyorsun.”

“Belki de ben artılarını ve eksilerini tartana kadar bu konuşmayı ertelemeliyiz.”

“Araştırmama nasıl yardımcı olabileceğimi bana bildir.”

Gretchen kendine olan saygısını toplayarak kenara çekildi. “Senin için bir rakamım olduğunda seni arayacağım.”

“Öyle yap.”

Kaldırımından ilerleyip verandanın basamaklarından çıkar ve eve girerken ona dönüp bakmayacağına yemin etti.

SOĞUK BİR KIŞ GECESİ

Simon Rye geç kalmıştı.

Sadece biraz da değil. Çok geç kalmıştı. Neredeyse yarım saat gecikmişti. Chelsea Vanderboek'ın azı dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir şey varsa, o da geç kalınmasıydı.

Genç kadının tüm hayatı ince ayarlanmış bir programdı. Çalıştığı Hollywood yetenek ajansının gelmiş geçmiş en genç ortağı olmayı umuyorsa öyle olmak zorundaydı. Üniversiteden mezun olduğu andan itibaren her dakikanın hesabını yapmıştı ve bu buluşma da bir istisna değildi.

Ailesinin Michigan'ın kuzeyindeki tarihi otelinin satışını tamamlamak için tam iki gecesi vardı ve sonra da ajansının yıllık Noel partisine yetişmek için Kaliforniya'ya uçacaktı. Bu partide uzun zamandır uğruna çalıştığı terfiyi alacağını umuyordu.

Ne yazık ki, sinir bozucu bir yerel yönetmelik yüz yıldan uzun süredir aynı aileye ait olan herhangi bir mülkün satışı için Leland İlçesi Tarihi Koruma Departmanı'nın onayını gerektiriyordu. Teyzesinin veraset avukatı tarafından kendisine gönderilen evraklara göre, bölgenin 'mirasını korumakla' ilgili bir şeydi.

Simon Rye araya girene kadar bunun sadece bir formalite olması gerekiyordu.

Chelsea saatini tekrar kontrol etti. Adam şu anda otuz altı dakika gecikmişti. Bu da genç kadının burada geçirmeyi umduğundan otuz beş dakika daha uzun bir sureydi. Asla geri donmemeye yemin etmesinin bir nedeni vardı. Anılar, Scrooge'un kapısında zincirlerini şıngırdatan Jacob Marley gibi her koşeye musallat olmuştu. İçeri girer girmez hem soğuktan hem de mekânın her santimetrekaresine sinmiş olan kot bir şeyler olacağı hissinden korunmak için iğdsel olarak kollarını gövdesine dolamıştı.

Muhtemelen eninde sonunda evle ilgilenmek zorunda kalacaktı ama bu kadar erken olmaması gerekiyordu. Teyzesinin yirmi yıl daha yaşaması gerekiyordu -altın yıllarının tadını çıkararak ve Chelsea'nin kucağına düşmeden önce aile mlkyle ne yapacağını düşünmek için zamanı olması- ama kanser tüm acımasızlığıyla bunu ondan çalmıştı. Ve şimdi Chelsea, bu lanetli, nefret edilen evden dünyayı kurtarmak için Vanderboek klanının kalan tek yesi idi. Kaderin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Chelsea, Leelanau Gl'nün dingin, mavi, buz gibi sularına bakan evin n tarafındaki geniş pencerelere doğru yürüdü. Gerçi şu anda gl zar zor görülebiliyordu, kardan bir perdenin arkasına gizlenmişti. Küçük Traverse City havaalanından Leelanau Yarımadası'na kadar onu takip eden hafif yağış, ağır ve büyük tanelere dönüşmüştü. Hava durumunu kontrol etmek için montunun cebindeki telefona uzandı ama Traverse City'nin dışında bir yerlerde şebekenin kesildiğini hatırlayınca küfretti.

Güney Kaliforniya'ya dönmek için sabırsızlanmasının bir nedeni daha.

Tabii eğer *adam* gelmeye zahmet ederse.

Sonunda dışarıdan gelen düşük vitesle geçen bir motor sesi onu n kapıya getirdi. Siyah bir kamyonet dik yokuştan çıkıp

genç kadının kiralık arabasının arkasına park ettiği sırada kapıyı hışımlla açtı.

Direksiyonun arkasından çıkan adam beklediği gibi biri değildi. Öncelikle tarihî koruma müdürü unvanına sahip birinin olması gerekenden yaklaşık kırk yaş daha gençti. Ayrıca daha uzun, daha zayıf ve daha genişti- daha çok Fishtown'daki rıhtımlarda çalışan iri yarı yerel halktan birine benziyordu.

Kalın, kahverengi bir Carhartt mont ve yıpranmış kışlık botlar giymişti ama karla kaplı tuğla patikadan ön verandaya doğru ilerlerken Chelsea'nin dikkatini çeken şey, rahat gülümsemesiydi. Ancak genç kadın göz kamaştırıcı bir gülümsemeden etkilenmezdi. Tanrı aşkına, Hollywood'da çalışıyordu. Orada samimi-yetsiz sırtışlar sürüsüne bereketti.

“Geç kaldınız.”

Simon veranda basamaklarının dibinde durakladı. “Size mesaj atmaya çalıştım.”

Telefonunu eline alan Chelsea ekranı göstermek için havaya kaldırdı. “Burada telefonumun çekmediği hiç aklınıza gelmedi mi?”

“Hayır. Benimki gayet iyi çekiyor.” Karları silkelemek için botlarını yere vurdu. “Sanırım hava durumu uyarısını da kaçırdınız o zaman.”

“Hangi hava durumu uyarısı?”

Yağan karı işaret etti. “Büyük bir fırtına geliyor. Otuz santimden fazla yağması bekleniyor.”

“Buranın güneyini vuracağını sanıyordum.”

Omuz silkti. “Michigan'da hava nasıldır bilirsiniz.”

“Bilirim. O yüzden hızlı çalışsak iyi olur çünkü bu işi bir an önce halletmem gerekiyor.”

Chelsea topuklarının üzerinde dönerek eve geri döndü ve Simon'ı merdivenin dibinde bıraktı. Genç adam onu içeriye kadar

takip ederken botları basamakları çoktan kaplamış olan kar örtüsünün üzerinde boğuk bir ses çıkarıyordu.

Simon kapıyı kapatarak aynı gülümsemeyle ona baktı. "Baştan başlamaya ne dersiniz?" Elini uzattı. "Simon Rye. Geç kaldığım için özür dilerim ve sizinle tanışmak bir zevk."

Genç kadın bir an için adamın eline baktıktan sonra içini çekerek tokalaşmayı kabul etti. "Chelsea Vanderboek"

Simon elini gereğinden daha uzun süre sıktı. "Teyzenizi düşünce çok üzüldüm. Harika bir kadındı."

Beklenmedik bir duygu akını göğsünü doldurunca Chelsea elini çekti.

Simon ön kapının yanındaki banka oturup botlarının bağcıklarını çözdü. Sonra da ayağa kalkmadan önce onları çıkardı.

"Buna gerçekten gerek yok," diyen Chelsea adamın çoraplı ayaklarını görünce garip bir şekilde siniri bozulmuştu.

Simon tek kaşını kaldırdı "Kesinlikle var. Botlarımın üzerinde kar ve tuz var, bu evin zeminiyse asırlık ceviz ağacından. Siz de botlarınızı çıkarmalısınız. Eğer zemini kurtarma şansımız varsa..."

Chelsea onu susturmak için elini yukarı kaldırdı. "Size evi elimde tutmak gibi bir niyetim olmadığını zaten söylemiştim."

"Bana bunu söylediğinizi biliyorum. Fikrinizi değiştirmek için buradayım."

"Hayır. Satışa onay vermek için buradasınız."

"Üzgünüm." Bir elini karla kaplı saçlarının üzerinden geçirerek onların havaya dikilmesine neden oldu. "Bu sembol hale gelmiş mülkü, evi yıkıp yerine ucuz apartman daireleri dikecek açgözlü Detroitli bir müteahhide satmanıza izin vermeyeceğim."

"Burası *benim* mülküm."

"Bu da *benim* işim."

“Bakın, Bay Rye...”

“Simon.”

“*Bay Rye*, tarihî yerleri koruma tutkunuzu takdir ediyorum. Ama bu evi satma hakkı benim. Bunu yapamayacağımı söyleme hakkını size kim veriyor?”

“Aile evinizi satmanıza engellemek gibi bir niyetim yok.”

Chelsea’nin şaşkınlıktan bir anda dili tutuldu.

“Benim ilgilendiğim şey, mülkü olduğu gibi koruyacak birine satmanız için sizi ikna etmek.”

“İmkânsız. Çoktan bir alıcım var.”

Simon omzunu silkti. “O zaman korkarım ki bir çıkmazdayız.”

Dışarıdan gelen bir sürtünme sesi ikisini de durdurdu. Tepeden inen bir kızığın sesine benziyordu. Simon nefesini içine çekti. “Lütfen bana arabanızdan indiğinizde el frenini çektiğinizi söyleyin.”

“Ben...”

“*Kahretsın.*”

Simon kapıyı hızla açtı ve çoraplı ayaklarıyla dışarı fırladı. Veranda basamaklarının tepesinde durarak ellerini başının üzerine koydu çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Chelsea koşarak dışarı çıktı ve adamın yanında durdu. İkisi birlikte kiralık arabasının adamın kamyonetiyle çarpışana kadar geriye doğru kaymasını izlediler.

Chelsea nefesini tutarak bunun en kötüsü olması için dua etti.

Ama bunun ne kadar aptalca olduğunu zaten biliyordu.

Bir gıcırtyla birlikte genç adamın kamyoneti de kaymaya başladı ve sonra her iki araba da tepenin yamacından derin bir hendeğe yuvarlandı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah ToeBeans'taki bekleme süresi ne kadar uzunsa Gretchen'in fitili o kadar kısaydı. Saat sekizi biraz geçe geldiğinde kapıdan içeri zorlukla girebilmişti çünkü sabahki motivasyon dozlarını almak için bekleyen gözlerinden uyku akan müşterilerin oluşturduğu kuyruk girişe kadar uzanıyordu.

Gretchen elinin arkasıyla esnemesini bastırdı. Dünyada dün geceki az uykusunu telafi etmeye yetecek kadar kafein yoktu. Colton ve onun neredeyse öpücüğü sadece kısmen suçluydu. Gerisi o kitap yüzündendi. Görünüşe bakılırsa aşk romanları edebiyatın *sadece bir tane yenmez*'lerindendi. Bir bölüm, *sadece birkaç sayfa daha*'ya dönüşmüş ve aniden saat gecenin ikisi olmuştu. Ana karakterin kendisine çarpıcı ve aşağılayıcı bir benzerlik taşıdığını fark ettiğinde bile Gretchen okumayı bırakamamıştı.

Bugün bu kadar yorgun olmaması gerekecek kadar çok işi vardı, en önemlisi de Evan'a Colton'ın görüşmeye açık olduğunu söylemek için e-posta göndermekti.

Montunun cebinde çalan telefonunu çıkarıp baktı, sonra bir kere daha baktı. Arayan Evan'dı. "Bakıyorum cep numaramı bulmuşsun," dedi selam niyetine.

“Karıma sormak zorunda kaldım.”

Tabii ki kalmıştı.

“Benim için haberlerin var mı?”

“Dün akşam Colton’la buluştum.”

Evan burnundan homurdandı. “Biliyorum. Fotoğrafları gördüm.”

Bir soğuk hava dalgası genç kadının tenini buz gibi yaptığında bunun arkasında açılan kapıyla hiçbir ilgisi yoktu. “Hangi fotoğraflar?”

“Colton Wheeler’la herkesin içinde bir randevuya çıkıp da birilerinin sosyal medyada fotoğrafını paylaşmayacağını düşünmedin, değil mi?”

Aslında düşünmüştü. Sosyal medya insanı değildi ve ünlülerin dedikodu sitelerine hiç ilgi duymuyordu. Ayrıca insanlar Colton’ın fotoğraflarını çekmiş, *onunla* selfie çekertirmek istemişlerdi. Neden kendisinin fotoğrafını çekmeye zahmet etsinlerdi ki?

Gretchen’in kalbi gergin bir şekilde atıyordu. İhtiyacı olan son şey Evan’ın bu görevi ciddiye almadığını düşünmesiydi.

“Bu bir randevu değildi, Evan.”

“Ne olduğu umurumda değil,” dedi. “Sadece işe yarayıp yaramadığını umursuyorum. Ne dedi?”

Arkasından gelen bir başka soğuk hava dalgası onu olabildiğince öne ilerlemeye zorladı. “Eğer kastettiğin buysa, sponsorluk anlaşmasıyla ilgili bir teklifi dinlemeyi kabul etti.”

“Harika. Bir toplantı ayarlayacağım ve...”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Yani, ona benim vermemi istiyor.” Ve bu cümle her türlü utanç verici imayı içerdiğinden hemen ekledi. “Teklifi yani.”

“Senin mi iletmeni istiyor?”

Genç kadın bu vurgu karşısında sinirlendi. “Evet. Teklifi *bana* gönderirsen, ona ileteceğim.”

“Böylece bir randevu daha ayarlayabileceksin?”

“Randevu değildi.”

‘Evet, tabii,’ der gibi bir ses çıkardı. “Yarın sana bir e-posta göndereceğim.”

“Bakacağım...”

Evan telefonu kapattı. Gretchen telefonu kulağından çekip kasılmış çenesiyle ekrana baktı. Ama kardeşine duyduğu kızgınlık hızla korkuya dönüştü. Fotoğraflar. Instagram hesabı yoktu ve Twitter’ı sadece çeşitli göçmen haberlerini takip etmek için kullanıyordu. Bu yüzden Google’da aramak zorunda kaldı. “*Colton Wheeler Cumberland’de Noel*,” yazdı.

İlk sonuç, etkinlikte son sahne aldığı zamana dair eski bir haberdi. Gretchen bunu görmezden gelip onu bulana kadar aşağı kaydırırdı. Daha doğrusu *onları*. Instagram, Facebook ve Twitter’dan bir dizi küçük görsel vardı.

İlkine tıkladığında Instagram sayfasına yönlendirildi. Fotoğrafta dans ediyorlardı ve Colton’ın ona bakışı ilgiden başka bir şeyle karşılaştırılamazdı. Fotoğrafın altında, “*Colton Wheeler’in bana böyle bakması için ne yapmam gerekiyor? #Kimokız*” yazıyordu.

“Sana kaç kere söyledim?” Şakacı bir ses araya girdi.

Başını ekrandan kaldıran Gretchen telefonunu hızla cebine soktu. Alexis aniden kuyrukta yanında belirmişti. Üzerinde kırmızı ve yeşil kedi pati izleriyle kaplı bir önlük vardı. Yukarıdan topuz yaptığı saçları ve boynunda parıldayan Noel ışığı kolyesiyle Whoville’ sakinlerinden birine benziyordu. Başka birisi olsa kaçık gibi görünürdü ama Alexis’te gerçekten iyi durmuştu.

-
- Dr. Seuss tarafından yazılmış, evlerden Noel hediyeleri ve süsler çalarak Noel planlarını engellemeye çalışan huysuz, yalnız bir yaratık olan Grinch’i konu alan ‘Grinch Noel’i Nasıl Çaldı?’ adlı Noel çocuk kitabında geçen kasanın adı. (ç.n.)

“Arkadaşlar sırada beklemez,” dedi Gretchen. “Biliyorum ama bu kadar insanın önüne geçmek konusunda kendimi kötü hissediyorum.”

“Beni takip et.” Alexis, Gretchen’i sıranın dışına çekti. “Açıklaman gereken çok şey var.”

Kahretsin. Bunun sadece bir anlamı olabilirdi. Alexis de fotoğrafları görmüştü. Ama görmemiş bile olsaydı, dün akşam Colton’la çıktığını elbette biliyordu. Kitap kulübündeki çocuklar ve eşleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aileydi ve herkes birbiri hakkında her şeyi bilirdi. Bu yüzden Alexis’i mutfağa kadar takip ettiğinde Mack’in karısı Liv’i de orada bulmasına şaşırmaması gerekirdi. Liv ve Alexis çok iyi arkadaşlardı ve Gretchen, Liv’le tanışmadan önce Mack’le kısa bir süre çıkmış olsa da, Gretchen onunla da bir arkadaşlık kurmuştu.

“Bak içeri kim girdi,” dedi Alexis.

Liv resmen ona doğru atılarak elinden tuttu ve onu en yakındaki sandalyeye sürükledi. “Aman Tanrım, biz de tam senin hakkında konuşuyorduk!”

Gretchen sıırttı. “Asla tahmin edemezdim.”

“Bize her şeyi anlatmak zorundasın.”

“Ne hakkında?”

“Salağa yatma.”

Salağa yatmıyordu. Sadece kaçınılmaz olanı uzatmaya çalışıyordu.

“Onu biraz rahat bırak,” dedi Alexis.

“Onu rahat bırakıyorum,” diyerek sızlandı Liv. “Sadece hikâyeyi doğrudan Kim O Kız’dan dinlemek istiyorum.”

“Randevu *değildi*.”

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Bizi mi, kendini mi?”

“Al, şunu bir dene.” Alexis, Gretchen’a üzerinde fırından yeni çıkmış bir küçük kek olan bir tabak uzattı. “Portakal ve kızılıklı, sadece bir sosla.”

Gretchen bir ısırık aldıktan sonra inledi. “Siktir, bu çok iyi.”

“Değil mi? Tek bir tabakta Noel gibi.”

“Öyle söyleme,” dedi Liv hemen. “Tükürebilir. Scrooge’u Noel Baba’nın elflerinden biri gibi gösteriyor.”

Neden son zamanlarda herkes Noel hakkındaki tutumu yüzünden ona bok atıyordu? Bir ısırık daha aldıktan sonra tabağı bıraktı. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

Liv’in gözleri muziplikle dans ediyordu. “Colton’ın dün akşam sana çok benzeyen bir kadınla Cumberland’de Noel’e katıldığını neden Instagram’dan öğrenmek zorunda kaldığımızla başlayalım.”

Gretchen olabildiğince hızlı ve belirsiz bir şekilde onlara sponsorluk teklifinden ve Colton’ın onunla çıkarsa bunu düşünmeyi kabul edeceğini söylediğinden bahsetti. “İşte böyle. Bu bir randevu değildi. Tamamen profesyoneldi.”

Liv sırtıttı. “O fotoğrafta sana bakışı bir erkeğin profesyonellikten uzak olabileceği kadar uzak.”

“Işık hilesi.”

“Düğününden sonra onunla yattığın ve daha sonra onu tamamen başından savdığın doğru mu?”

Alexis’in nefesi kesildi. “Liv!”

Gretchen’in yüzünün iki yanı sıcakladı. “Nasıl-bunu nasıl öğrendiniz?”

Alexis hemen elini yukarı kaldırdı. “Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Burnumuzu sokmamalıydık.”

Gretchen hayatında sahip olduğu gerçek dostların sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az olduğundan sayabilirdi.

Arkadaşlık, onun hiçbir zaman geliştiremediği bir şeyi gerektiriyordu: güven duyduğunuz birinin dönüp sizi sırtınızdan bıçaklamayacağına dair bir inanç. Ama Alexis'in rahatsızlığı yüzünden kendini o kadar suçlu hissetti ki hemen onu rahatlatmak istedi. "Burnunuzu sokmuyordunuz. Sadece... Colton hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermişti."

Liv'in gözleri çörek tabağı kadar açıldı. "Bize her şeyi anlat!"

Gretchen kaşlarını çatı. "Size ayrıntı vermeyeceğim."

"Liv'in seks hakkında bir şey sorduğunu sanmıyorum." Alexis güldü.

"Tabii ki onu soruyordum," dedi Liv. "Yatakta nasıl olduğunu öğrenmek için ölüyorum."

"Liv, bu hiç adil değil. Çocuklar mahrem bilgilerimizi paylaşırsalar çok kızarız. Biz de onların mahremiyetine saygı göstermeliyiz."

Liv dudağını büktü. "Peki. Yatakta nasıl olduğuyla ilgili ayrıntılara ihtiyacım yok. Ama diğer her şeyi bilmem gerekiyor."

Bundan kaçış yoktu. Gretchen kollarını kavuşturdu ve sinirli bir şekilde nefes verdi. "Harika bir gece geçirdik ve..."

Liv içine bir sıkıştırma çantasını kapatacak kadar hava çekti.

"...ve sonra..." Gretchen durakladı. Yataktan fırlayıp oda yanıyor muş gibi dışarı kaçtığını kimseye itiraf etmeye hazır değildi. "Sonra birdenbire özel jetiyle Belize'e gitmekten bahsetmeye başladı."

Bunların hepsi doğrudu ama pek çok önemli bilgiyi atlamıştı. Gretchen kendini *senin kahrolası sorunun ne* konuşmasına hazırladı. Bunun yerine Alexis anlayışla başını salladı. "Bu yaptığı kesinlikle yanlış bir şeydi, değil mi?"

Gretchen gözlerini kırptırdı. "Ben-evet."

"Ona haddini neden bildirdiğini anlıyorum."

“Ben de öyle,” dedi Liv çöreğini bitirirken.

Gretchen birinden diğerine baktı. “Anlıyor musunuz?”

Liv omuz silktili. “Bak, bu Mack’i terk etmene neden olan şeyle aynı, değil mi? Seni bin dolarlık bir çörekle etkilemeye çalıştı.”

Gretchen inledi. “Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı, lütfen?”

Liv’in şu anda evli olduğu adamla kısa bir süre çıkmış olması yüzünden onun yanında yaşadığı tuhaflığı uzun zaman önce bırakmış olsa da, aralarında utanç verici bir anı olarak kalan tek şey Mack’i terk ettiği gece olanlardı. O gece, genç adamın Liv’le tanıştığı geceydi.

“Mesele şu ki,” dedi Alexis sakince, “seni gerçekten tanıyan herkes gösterişe tahammülün olmadığını bilir.”

“Evet.”

“Sen çok bilinçli ve ciddi bir insansın,” diye devam etti Alexis. “Colton tüm dünyanın büyük bir dans partisi olduğunu sanıyor.”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Noel’den nefret ediyorsun. Colton resmen Noel Baba gibi.”

“Kesinlikle.”

Liv homurdandı. “İşte bu yüzden birbiriniz için mükemmelsiniz.”

“Aynen. Bekle, ne?”

Alexis tezgâhtan ayrıldı. “Zıt kutuplar birbirini çeker.”

“Biz sadece zıt değiliz. Biz farklı gezegenlerden geliyor gibiyiz. O günlerini özel uçağıyla geçiriyor, bense market alışverişini zar zor yapan insanlarla.”

“İçinizde aynı şeyleri önemsiyorsunuz,” dedi Alexis. “Önemli olan da bu.”

“Evet. Sen tam olarak onun ihtiyacı olan şeysin ve o da aynı şekilde.”

“Benim Colton Wheeler’a ihtiyacım yok. O- o...”

Gretchen eskiden ona çok kolay gelen tüm hakaretleri bulmaya çalışırken Alexis kaşlarını kaldırdı.

“Sinir bozucu,” dedi en sonunda. “Ve kibirli. Ve...” Beyni farkında olmayarak boşlukları doldurdu. Cömert. Nazik. Komik. Müthiş bir şekilde göz kamaştırıcı.

“Bana güvenin,” dedi sonunda. “Birbirimize uygun değiliz.”

Liv yüzünü buruşturdu. “Yazık. Birbiriniz için mükemmel-siniz.”

Gretchen burnundan homurdandı. “Tabii ya.”

“Ben ciddiylim,” dedi Liv. “Sizde şu zıt-kutupların- çekiciliği, huysuz-gün ışığına-âşık oluyor olayı var.”

“Mack size de aşk romanları okutuyor, değil mi?”

“Sen de denemelisin. Çok yaratıcı olabiliyorlar.” Liv etki yaratmak için kaşlarını oynattı. Ama sonra onları çattı. “Bekle. Size de mi? Colton seni de mi değiştirmeye çalışıyor?”

“Onu rahat bırak,” diyerek azarladı Alexis.

Gretchen başını iki yana sallayarak, “Ofise gitmem gerek,” dedi.

Alexis telefonuna bakıp birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra da mahcup bir ifadeyle Gretchen’a baktı. “Bunu planladığımı söylediğimde bana inanmanı istiyorum.”

Gretchen yutkundu. “Neyi planlamadın?”

Mutfak kapısı açıldı ve koyu renk saçlı bir Adonis sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Flanel bir gömlekle kot pantolon giymişti ve bu seferki yeleği kırmızıydı. Her iki elinde de yeşil gözleriyle uyumlu iki Noel çelengi taşıyordu. Kapının dışında dikildiğini ve söyledikleri her şeyi duyduğunu belli edecek şekilde ona bakan gözleriyle.

Colton sırttı. “Oo, ne kadar da uygun, değil mi?”

Hayır, uygun falan değildi. Bu bir kâbustu. Bir başka kâbus.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Gretchen. “Gizlice bizi mi dinliyordun?”

Genç adam göz kırptı. “Hayır, ama şimdi çok merak ettim.” Sonra bakışlarını Alexis ve Liv’e çevirdi. “Hanımlar, bu sabah sizi görmek ne güzel. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz.”

“Colton,” dedi Alexis gergin bir şekilde gülümseyerek. “Seni buraya getiren nedir?”

“Şey, bu Noel çelenkleri hakkında fikrini soracaktım ama onları vereceğim kişi burada olduğuna göre bunun yerine ona sorabilirim.”

Alexis gülümsemesini saklamaya çalışmadı bile. “Anladım.”

Liv kaşlarını kaldırarak Gretchen’a baktı. “Ee, hangisi daha iyi?”

“İkisi de berbat.”

Liv kıkırdadı. “İşte seni bu yüzden seviyorum. Benden bile daha huysuzsun.”

“Bu onun cazibesinin bir parçası,” dedi Colton. Gretchen’in incelemesi için çelenkleri biraz daha yukarı kaldırdı. “Biri ofisin, biri de evin için.”

“İş yerinde Noel süslerini sevmiyorum.”

“O zaman bu olsun,” diyen Colton okaliptüs yapraklarından yapılmış olanı öne çıkardı. “Noel diye bağırıyor. Sadece tatili çağırıyor.”

Colton beklentiyle ona bakarak elinden almasını bekledi. Gretchen iç geçirerek sonunda çelenge uzandı. Okaliptüs yapraklarının kokusu ona günlük bir spa merkezini hatırlattı, ki bu kuşkusuz hiç de kötü değildi. Elbette en son Evan’ın karısının bekârlığa veda partisi için gittiği spada vakit geçirmişti ve o da hiç hoş olmamıştı. Anna’nın üniversitedeki kız öğrenci birliğine üye olmayan tek nedime oydu ve hepsi de ona mantar panoya

iğnelemiş bir böcek muamelesi yapmıştı. Dürtülmesi ve yüz buruşturulması gereken tuhaf bir tipmiş gibi.

“İşe dönem gerekiyor,” dedi Gretchen.

“Kahven ne olacak?” diye sordu Alexis.

Lanet olsun.

“Çabucak yaparım.” Alexis mutfak kapısından hızla çıktı.

“Benim de gitmem gerekiyor,” dedi Liv. Çıkarken durup Gretchen’a sırtıttı ve Colton’ın koluna yumruk attı. “Siz ikiniz uslu durun.”

O gider gitmez Colton alaycı bir tavırla eğildi. “Benden bahsediyordunuz, değil mi?”

“Hayır.”

“Yalancı. Benimle ilgili bir konuşmanın geçtiğini anlıyorum...”

“Çocuklara düğünden sonra yattığımızı söylemişsin.”

Colton bir an için kekeleydi. “H-hayır, söylemedim.”

“O zaman Alexis ve Liv nereden biliyordu?”

Colton yüzünü buruşturdu.

“Bunu nasıl yapabildin?” Gretchen çelengi ona doğru attı. Colton da boştaki eliyle çelengi göğsüne bastırdı.

“Öylece ağzımdan kaçırmadım,” dedi. “Onlar anladı.”

“İnkâr edebilirdin.”

“Denedim. Gerçeği yüzümden okudular. Bu adamlar beni yalan söylediğimi anlayacak kadar iyi tanıyorlar. Ve inan bana bu, kulağa geldiği kadar sinir bozucu bir şey.”

Alexis elinde ToeBeans logolu iki kahve bardağıyla döndü, biri Gretchen, diğeri de Addison içindi. Bardakları kabul ederken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Hesabıma yazar mısınız?”

Alexis göz kırptı. “Seni nerede bulacağımı biliyorum.”

Gretchen, Colton'a bakmadan iki bardağı da kapıya doğru kaldırdı ve kollarını kullanarak kapıyı açmaya çalıştı. Ama o anda çelenk tutan bir el ona doğru uzandı. "İzin ver," dedi Colton.

Genç adam sallanan kapıyı açtı ve Gretchen'in geçebilmesi için poposuyla açık tuttu.

Ne yazık ki arkasından geldi.

"Seninle yürüyeceğim."

"Gerek yok." Gretchen onları tekrar bir arada çekebilecek cep telefonlarından kaçınmak için bakışlarını yere dikti. Bu ışıktaki ve bu yakın mesafede görüntüleri muhtemelen çok daha net olurdu.

"Evet, var," dedi Colton. "Bu çelengi senin için asmam gerekli, bir sonraki randevumuzu da planlamalıyız."

Kapıya yaklaştıklarında Gretchen Colton'ın kapıyı tekrar açmaması için adımlarını hızlandırdı. Dönerek arkasını kullandı ve geri geri yürüdü. Dışarı çıkınca tekrar döndü ve kapının adamın suratına kapanmasına izin verdi.

Bir an sonra kapının tekrar açıldığını ve arkasından gelen ayak seslerini duydu. "Sen delisin."

"Sadece işe geç kaldım." Soğukta nefesi yüzünün etrafında uçuşuyordu.

"Gretchen, bekle." Genç kadın yürümeye devam ettiğinde, Colton serçeparmağıyla onun montunun kolunu yakaladı. Sonra önüne geçerek onu durmaya zorladı. "Yemin ederim ki onlara söylemedim. Sana asla böyle ihanet etmem."

Gretchen ona inanıyordu ve bu onu daha da huysuzlaştırıyordu. "Sosyal medyada ikimizin fotoğrafları var."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Erkek kardeşim onları görmüş."

"Bu sorun olur mu?"

“Bu sponsorluk teklifini ciddiye almadığımı, sadece seni yatağa atmak için bir bahane olarak kullandığımı düşünürse sorun olur.”

Cinsel bir farkındalık parıltısı Colton’ın gözlerini yeşilin daha koyu bir tonuna çevirince Gretchen bir *ahhh* yuttu ve onun etrafından dolaştı. “İşe gitmem gerekiyor.”

Ne yazık ki Colton da onu takip etti.

Ofisine vardıklarında Gretchen kapıyı açmak için parmağını kapının kolunu doladı.

Ne yazık ki genç adam yine onu takip etti.

İçeri girdiklerinde Addison başka bir ışık sırasıyla uğraşıyordu. Omzunun üzerinden baktı, sonra Colton’a bir daha baktı. “Aman Tanrım, sen...?”

Colton başını eğdi. “Colton Wheeler. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Vay anasını,” diye fısıldadı Addison.

Gretchen ona kahvesini uzattı. “O kadar da değil. Güven bana.”

Colton çelenkleri danışma görevlisinin masasına bırakarak Addison’ın elini sıktı. Genç kadın sonra sanki Tanrı’ya dokunmuş gibi eline baktı.

Colton tekrar Gretchen’in yanına yürüdü, bir tutam saçını çekiştirerek ona dizlerini pudinge çeviren bir bakış attı. “Cuma günü seni yedide alayım mı?”

Genç kadının sessizliği üzerine başını yavru köpek gibi eğdi ve bir yerlerde melekler şarkı söylemeye başladı. Kahretsin. Gretchen bir homurtuyla arkasına dönerek ofisine doğru hışımla yürümeye başladı.

“Hey,” diye seslendi Colton arkasından. “Noel Baba’nın neden üç tane bahçesi vardır?”

“Lütfen bana söyleme...”

“Böylece ho ho ho diye gülebilir.”

Gretchen başını iki yana sallayarak yere baktı. *Gülme. Gülme.* Kafasının içinde bunu tekrarlardı ama faydası olmadı.

Güldü.

“Ha,” dedi arkasından Colton muzaffer bir edayla. “Buradaki işim bitti. Cuma günü görüşürüz.”

Gretchen ofisine kaçtı, otururken kahvesini bıraktı ve hemen alnını masasına koydu. Addison içeri girdiğinde sadece birkaç saniye geçmişti.

“Lanet olsun, o da neydi öyle Gretchen?”

“Geçmiş Noel’in Hayaleti.”

“Cidden cuma günü onunla mı çıkacaksın? Bu nasıl oldu?” Sesi her soruda bir oktav daha yükseliyordu ta ki, “Bana neler olduğunu anlat!” derken kreşendo yapana kadar.

“Hiçbir şey olduğu yok. Ailem onun yeni marka elçimiz olmasını istiyor.”

“Ama seni Cuma akşamı alacak.”

“Bir iş toplantısı için.”

“İkinizin arasında her ne olduysa iş değildi. Ön sevişmeydi.”

Gretchen bilgisayarını açarak, “İşinin başına dön,” diye emretti. Düzgün bir şekilde açılabilmesi için beş dakika geçmesi gerekecekti. Gerçi yeni bir bilgisayar alacak parası yoktu.

“Hadi ama! Ondan birazcık bile olsa etkilenmediğini dürüstçe söyleyebilir misin? Yani, o *Colton Wheeler*.”

Gretchen bilgisayarına giriş yaptı. “Bugün gerçek bir iş yapacak mısın, yoksa...?”

“Biliyordum,” dedi Addison. “Buz kraliçesini oynamayı seviyorsun ama sen bile böyle birine karşı bağışıklık kazanamazsın.”

* Charles Dickens’ın *Bir Noel Şarkısı* kitabında Ebenezer Scrooge’u ziyaret eden üç ruhtan ilkidir. (ç.n.)

Kapıyı arkasından kapatarak Gretchen'in tek bir düşünceyle baş başa bıraktı.

Bütün sorun da buydu zaten.

Ona karşı bağışıklığı yoktu. Onun enfeksiyonuna karşı, bir köpeğin pirelere karşı hassasiyeti kadar duyarlıydı.

Ama otel odasından koşarak çıkmasından bu yana geçen bir yılda hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ eskisinden daha uygun değillerdi. Bunu yapmasının sadece ve sadece tek bir nedeni vardı: vakıf yönetim kuruluna girmek için ailesinin onayını garantilemek.

Bu küçük maskaralık ne kadar çabuk biterse, o kadar iyiydi.

Vlad'in parmaklarını çıtlatması hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Ama bir saat sonra Colton Gümüş Spor Ayakkabılar için fitness merkezine girdiğinde onu böyle karşıladı. En son gelen oydu ve neredeyse Vlad'in ters bakışlarını kaçırıyordu çünkü arkasında Colton'ın derse davet etmediği iki kişi daha duruyordu: Vlad'in hokey koçu ve daha önce hiç görmediği bir adam.

Spor çantasını yere bırakarak onları işaret etti. "Burada ne halt ediyor bunlar? Bayan Porth onları gördü mü?"

Vlad'in gözler tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Boş ver onları. Fotoğrafları gördük."

"Kızlarla da konuştuk," diye ekledi Noah, Colton'ın daha önce sadece bir kez duyduğu ses tonuyla. O da ameliyata girmeden önce Noah'nın Alexis'e ulaşabilmesi için Colton'ın arabasıyla otoryolda iki saat boyunca hız yaptıkları, ancak Colton'ın daha sonra gerçek bir helikoptere erişimi olduğunu ağzından kaçırdığı zamandı.

Noah o zaman göz korkutucuydu. Şimdiyse dehşet vericiydi. Belli ki ortalık karışmak üzereydi. “Gavin, Del ve Yan bugün gelmiyorlar mı, yoksa...?”

“Kapa çeneni ve bize neler olup bittiğini anlat,” dedi Mack.

“Tamam, bakın...”

“Seninle çıkması için ciddi ciddi ona şantaj mı yapıyorsun?” Bu, sesi nadiren sakinleştirici bir baritonun üzerine çıkan ama şu anda Viyana Çocuk Korosu’na doğru yükselen Malcolm’dı.

“Bu şantaj değil.”

Colton’a sanki üçüncü bir gözü çıkmış gibi bakan Noah, “Ona bir ültimatom verdin,” dedi. “Ya seninle çıkacak ya da ailesinin yanına dönüp sana bir teklifi bile dinletemediğini söyleyecek.”

“Ona bir seçenek sundum. Ültimatom değil.”

“Bu durumda ikisi de aynı boktan şey,” dedi Mack. “Bir seçenek diğerinden açıkça daha kötüyse, bu bir ültimatomdur.”

“İkisi arasında daha az kötü olanın sen olduğuna karar verdi diye de heyecanlanma,” diye ekledi Noah. “Bu pek bir şey ifade etmiyor.”

Malcolm burun kemiğini sıktı. “Tam siz moronlardan birinin dangalaklığın zirvesine ulaştığını düşündüğümde, birisi çıkıp hâlâ onu gölgede bırakmayı başarıyor.”

Vlad’in koçu ve diğer adam onlara yaklaştı. “Bizi derse aldığınız için teşekkürler,” dedi diğer adam.

“Siz ben davet etmedim,” diye çıkıştı Colton.

Vlad, “Ben ettim,” dedi.

“Bayan Porth’a sordun mu?”

“Evet, dün akşam sormak için ona e-posta gönderdim.”

“Ona e-posta mı gönderdin? Ne zamandan beri sende e-posta adresi var?” Bu onun dersiydi. Bunu keşfeden oydu. Arkadaşları yoldan çıkıyorlardı.

“Konuyu değiştirmeyi bırak,” diye bağırdı Mack. “Sana sınav çekirtmesi için Bayan Porth’u buraya çağırmadan önce Gretchen’la ilgili niyetini açıklamak için yaklaşık üç saniyen var.”

Yutkunan Colton gözlerini Bayan Porth’un neyse ki dikkati başka bir şeyde durduğu ön tarafa çevirdi.

Mack, “Bana bunun egonu yatıştırmakla ilgili olmadığını söyle,” dedi.

Mack ona yumruk atmış gibi hissetti. “Keşke hakkımda bu kadar boktan fikirleriniz olduğunı bilseydim.”

“Mesele sen değilsin, kardeşim. Bu onunla ilgili. İkiniz çok farklı dünyalarda yaşıyorsunuz. Gretchen mahremiyetine önem veren biridir ve ünlü bir ailede büyümüş olmasına rağmen o hayatı yaşamamayı seçti. Yani niyetin saf olsa bile...”

“Saf zaten.”

“...onun için gerçek ve istenmeyen sonuçlar doğurabilir.”

Colton onun bu sabah fotoğraflara verdiği tepkiyi düşündü. “Biliyorum,” diye itiraf etti ensesini sıkarak. “Ama bu konuda ciddiğim. O harika biri, tamam mı? Zeki, komik, başarılı, kendini işine adanmış ve demek istediğim, ne tür bir insan insanlara yardım etmek için ailesininki gibi bir serveti bırakıp gider? Onun için yeterince iyi olduğumdan bile emin değilim.”

Çocuklar bir an sessizce gözlerin kırpıştırdılar.

Malcolm sonunda, “Kahretsin,” dedi.

Colton spor ayakkabılarının ucunu yere vurdu. “Ne?”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?” Bu yine Mack’ti.

Colton ona ters ters baktı. “Evet, ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

“O zaman yanlış bir başlangıç yaptın,” dedi Noah. “Bir kadına şantaj yapmazsın...”

“Şantaj değildi.”

Noah ellerini yukarı kaldırdı. “Adına ne dersen de, bu kötü bir başlangıç. Ve sana yardım edebilir miyiz bilmiyorum.”

“Yardıminızı istediğimi söylemedim.”

Bu sözleri şüpheli homurdanmalarla karşılandı. Bayan Porth dersin iki dakika içinde başlayacağını duyurmak için o anı seçti. Colton onun bakışlarıyla karşılaşma hatası yaptığında neredeyse altına işiyordu.

“Hey,” dedi Mack matını Colton’inkinin yanına sererek.

Colton ters ters baktı. “Ne?”

“Seni üzdüğüm için özür dilerim.”

Colton kol kaslarını esnetmeye başladı. “Duygularımı incittin.”

Mack onun sırtını sıvazladı. “Özür dilerim. Sarılalım mı?”

“Hayır.” Colton tekrar yere tekme attı.

“Hadi ama kardeşim. Sarıl bana.”

Colton pes ederek Mack’in kollarına ona dolmasına izin verdi. Bir saniye sonra o da onu kucakladı. Birbirlerinden uzaklaşmadan önce birkaç kez sırtlarına vurarak güven tazelediler.

Noah onlara yeniden yaklaşarak, “Tamam, güzel,” dedi. “Herkes barıştı mı?”

Colton garip bir şekilde duygulanarak başını salladı. Arkadaşlarıyla kavga etmekten hoşlanmıyordu.

“Peki bir sonraki randevunuz ne zaman?” Bu Vlad’di.

“Cuma. Noel ağacımı süslemek için onu evime götüreceğim.”

“Bu bir örtmece mi?” diye sordu Mack.

“Ne? Hayır.”

Mack homurdandı. “O zaman bu boktan bir fikir.”

Noah ona hafifçe vurdu. “Hey, hadi ama Mack. Daha yeni barıştınız.”

“Yine de berbat bir fikir,” dedi Mack.

“Sana fikrini soran olmadı.” Colton suratını astı.

“Eh, yine de duyacaksın.”

Malcolm başka bir tartışmayı önlemek için boğazını temizledi. “Yani, açıklığa kavuşturalım, onu sadece seninle çıkmaya zorlamakla kalmıyorsun, aynı zamanda sana bu tatilden nefret ettiğini söylemesine rağmen ona Noel’le ilgili bir şeyler mi yapıyorsun?”

“Bu konudaki fikrini değiştirmek istiyorum.”

Malcolm bir ciğer dolusu sakinleştirici oksijeni içine çektikten sonra iç geçirerek dışarı verdi. “Colton, kışını eline verdiğinde sakın koşarak bize gelme derken grup adına konuştuğumu hissediyorum. Bu konuda tek başınasın.”

“Vay canına, çok sağ ol.”

İri bir el omzuna indi. “Dostum, seni kardeşim gibi seviyorum,” dedi Vlad.

Colton onun elini sıvazladı. “Teşekkürler, dostum. Ben de seni seviyorum...”

“Ama bir felaket olacağını tahmin ediyorum.”

Malcolm bakışlarını doğrudan ona çevirmeden önce Colton’ın bu yumruğu sindirecek zamanı bile olmadı. “Ve unutma Colton. Kimse Noel’den nefret etmez. Onlar *kendi* Noel’lerinden nefret ederler. Eğer Gretchen’la bir şeyler başlatmayı umuyorsan, *ikisini* birbirine karıştırarak bu işi berbat etme.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu bir randevu değil.

Gretchen son iki gündür bu sözleri kafasının içinde onlara gerçekten inanmaya yaklaşacak kadar çok tekrarlamıştı. Ve bu sözlere olan inancı azalmaya başladığında, kendini işe gömüyor ya da cezalandırıcı bir koşuya çıkıyordu. Ama işte şimdi buradaydı, Colton'ın onu almasına sadece on dakika kalmışken olası üçüncü bir kıyafeti deniyordu. Ya bir randevu için kıyafet seçmek gerçek bir randevudan daha karmaşıktı ya da beyni onu tekrar göreceği için gergin değilmiş gibi davranma çabasını resmen saçmalık olarak nitelendiriyordu.

Bu çok saçmaydı. Ve aşağılayıcıydı.

Ama kimi kandırıyordu ki? Gretchen koşucu bacaklarını ortaya çıkararak dar deri taytını herkes için bulup çıkarmazdı. Bir iş toplantısı için hazırlanmamıştı. Ve kahrolası saçlarını kesinlikle randevu olmayan bir buluşma için kıvrırmamıştı.

A-cı-na-sı.

İnterkomun sesi kalbinin çılgunca bir zikzak çizmesine neden oldu. Gelmişti. Yatak odasının kapısını kapatarak -esasen yerlere

atılmış kıyafet dağınıklığını görmemesi için- koridorda aceleyle ilerledi ve onu içeri almak için düğmeye bastı. Birkaç dakika sonra, genç adam merdivenlerden çıkarken ayak sesleri giderek yükseldi. Colton kapıyı çalmak için elini kaldırdığı sırada Gretchen kapıyı açtı.

“Sana verdiğim çelenk nerede- Vay canına.” Colton durdu ve ellerini kapı çerçevesinin iki yanına koydu. Sonra gözlerini genç kadının vücudunda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. “Eğer benim için giyindiysen işe yaradı. Artık seninim.”

Sıcaklık sanki köpük banyosuna girmiş gibi tenine yayıldı. Sonraysa dökülen çay gibi çabucak haşladı. Bu şekilde giyinerek ne düşünüyordu ki? Şimdi o bunu bir randevu olarak gördüğünü biliyordu. Ve bu kendine itiraf etmekten bile daha kötü olduğu için utancını bildiği tek yöntemle örttü. Kaşlarını çattı. “Temiz başka bir şey kalmamıştı. Bundan bir şey çıkarma.”

“Çoktan çıkardım.” Colton içeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Beni o pantolonla neredeyse öldürmeden önce de söylediğim gibi... sana verdiğim çelenk nerede?”

Gretchen sehpayı işaret etti, bir gün rafa koymaya yemin ettiği ama muhtemelen asla koyamayacağı bir yığın kitabın üzerinde duruyordu.

“Senin için asmamı ister misin?”

“Hayır.” Montunu koltuğun arkasından aldı. Belini bağlamak için kuşağına uzandığında Colton ellerini kavradı.

“Bırak da ben yapayım,” derken sesi erimiş karamel gibiydi.

Muhtemelen onu uzaklaştırmalıydı. Muhtemelen onun ulaşabileceği alandan geri çekilmeliydi.

Muhtemelen.

Ama yapmadı.

Colton kuşağı düğümlemek için acele etmedi, bir şekilde kuşaşın her kıvrımında onu kendisine daha da yaklaştırmayı başardı. İşi bittiğinde ellerini genç kadının kalçalarına götürüp vücutları arasında kalan küçük mesafeyi sadece santimlere indirdi. Parmaklarının sıcaklığı genç kadının montundan ve giysilerinden hissediliyordu ama bu, ağzını onunkine yaklaştırdığında hissettiği farkındalığın yakıcılığıyla kıyaslanamazdı. “Şu çözülmemiş gündem maddesi hakkında daha fazla düşündün mü?”

Evet. Hem de çok. Neredeyse hiç durmadan. “Hayır.”

“Çok kötü,” diye mırıldandı dudakları onunkilerin üzerinde beklerken. “Çünkü bu konudaki düşüncelerini duymayı çok isterdim.”

Sağduyusu sonunda zayıflayan iradesini tokatladı. “Sanırım önce konuşmamız gereken başka acil konular var.”

Evan’ın bir araya getirdiği bilgileri içeren zarfı almak için oturma odasının yanındaki küçük yemek masasına doğru yürüdü. Geri dönünce ona uzattı. “İşte. Resmî bir teklif.”

“Harika. Bu konudaki düşüncelerini de merakla bekliyorum.” Zarfı rulo yaparak iki eliyle kavradı. “Gitmeye hazır mısın?”

“Bu sefer nereye gittiğimizi öğrenecek miyim?”

“Sürpriz olmasını istemediğine emin misin?”

“Yüzde yüz eminim.”

“Biz...” –kelimeyi uzattı- “Noel ağacını süslemeye gidiyoruz.”

“Lütfen bana bunun bir örtmece olduğunu söyle.”

Colton kaşlarını yukarı aşağı kıpırdattı. “Olabilir.”

Gretchen soğuk tavrını bozmakla tehdit eden gülümsemesini tutmak için dudaklarını büktü. Bu işe yaramayınca arkasını dönerek bir şey arıyormuş gibi yaptı.

Arkasındaki kapı açıldı. “Oyalanmayı bırak.”

“Oyalanmıyorum. Çantamı arıyorum.”

“O gülümsemeyi benden saklamaya çalışıyorsun.”

Gretchen yemek odasındaki sandalyeden çantasını aldı ve yüz hatlarının izin verdiği en sert kaç çatmayla birlikte arkasını döndü.

“Üzgünüm. Hâlâ çok sevimlisin,” dedi Colton. “Hadi gidelim.”

Genç kadın kapısını kapatıp kilitlerken koridorda onu bekledi. “Bu deneyim için nankörlük ettiğimden değil...”

“Evet, ediyorsun.”

“Ama bu akşam herhangi bir noktada yemek olup olmayacağını sorabilir miyim?”

Colton eğilip bir elini genç kadının arkasındaki kapı çerçevesine dayadı. “Sana zorla şekerleme ve zencefilli kurabiye yedireceğim.”

“Ete ihtiyacım var.”

“Oh, sana onu kesinlikle verebilirim.”

Gretchen gözlerini devirip kolunun altından çıktı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet,” dedi Gretchen’in arkasından giderken. “Seni beslemeyi planlıyorum ve et de olacak. Fırında domuz jambonum var.”

Gretchen merdivenleri yarılarmıştı ki durdu ve başını omzunun üzerinden çevirdi. “Fırında *domuz jambonun* mu var?”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin.”

Genç kadın merdivenleri inmeye devam etti. “Sadece onu nasıl pişireceğini bildiğin için kafam karıştı. Hatta herhangi bir şeyi.”

“Ben yetişkin bir adamım. Elbette yemek yapmayı biliyorum. Ve bana kalırsa domuz jambonu en iyi Noel etidir.”

“Ama bütün bir özel aşçı filosunu karşılayabilecek durumdasın.”

“Aşlına bakarsan öyleyim. Ama özel aşçı kullandığımı itiraf edersem seni ne kadar hayal kırıklığına uğratacağımı bir düşün-sene.”

Arabasına ulaştıklarında Gretchen bu kez kapıyı onun açmasına izin verdi. Dudaklarını süsleyen kibirli gülümseme bunu açıkça belirtmeye çok yakın olduğunu gösteriyordu ama içeri girmesine yardım ederken gösterdiği sessiz nezaket genç kadının öfkesini göze alamadığını gösteriyordu. Akıllı adam.

Kapıyı kapattıktan sonra koşarak dolaşırken Gretchen bu anı onu incelemek için kullandı. Colton, genç kadının artık onun üniforması olarak görmeye başladığı şeyleri giymişti: uzun kollu bir gömleğin altına bir tişört, çok giyilmiş bir kot pantolon ve kırmızı yeleği.

Arabaya binince genç kadına sırıttı. “Onayını aldım mı?”

“Hayır. Bu kıyafetler üzerinde korkunç durmuş.”

Colton’ın kahkahası ön camdan sekerek arabanın içinde yankılandı. “Bilmelisin ki tatlım, başkasının yaltaklanması yerine senin tarafından aşağılanmayı tercih ederim.”

Arabayı çalıştırmadan önce rulo haline getirdiği zarfı arka koltuğa fırlattı. Gretchen dönüp zarfın düştüğü yere baktı. “Ne yapıyorsun ya?”

“Ona sonra bakacağız.” Colton arabayı çalıştırdı. “Şimdi, sana yeniden Noel şarkılarıyla işkence edebilirim ya da..”

“Ya da dediğin her neyse onu yapalım.” Gretchen emniyet kemeri taktı.

“Ya da kitap hakkında konuşabiliriz.”

Gretchen hırlayabilecek gibiydi. “Üçüncü bir seçenek var mı?”

“Elbette.” Colton yola çıktı. “En sonunda bana o sabah beni neden bırakıp gittiğini söyleyebilirsin.”

Ve işte buradaydı. Diğer her şeyden daha çok korktuğu soru. Bu konuda konuşmaktan sonsuza dek kaçınamayacağını bilse de denemek için elinden geleni yapacaktı. “Kitap. Kesinlikle kitap.”

“Demek okumaya *başladın*.” Dur levhasına gelince sinyal verdi, karşıdan gelen bir araba için durdu ve sonra sağa döndü. “Şu ana kadar ne düşünüyorsun?”

“Sanırım Chelsea’de kendimi görmem gerekiyordu ve buna alındım açıkçası.”

“İlginç.”

“Sanki niyetin bu değildi.”

Colton omuz silkse de gözlerini yoldan ayırmadı.

“Hadi ama, ciddi mi? Bana Noel’den nefret eden, ailesinden uzak duran ve çok önemseydiği bir kariyeri olan bir kadın hakkında kitabı öylesine mi verdin?”

“Bu herhangi sayıda kadını tanımlayabilir, özellikle de Noel temalı aşk romanlarındaki karakterleri.”

“Ben o değilim.”

“Anladım. Başka bir şey var mı?”

Bu bir tuzaktı. Eğer kitabın onu bu hafta iki kez yatma vaktinden çok daha uzun süre uyanık tuttuğunu kabul ederse, Colton’ı susturabilene aşk olsundu. Öte yandan, aslında birkaç şeyi gerçekten merak ediyordu. “Peki,” diye homurdandı çoğunlukla kendine. Sonra da koltuğunda dönerek ona baktı. “Bu Simon denen adam kadının kendi eviyle ne yaptığıyla neden bu kadar ilgileniyor?”

“Öğreneceksin. Sadece okumaya devam et.”

“Ama şu anda adam beni biraz kızdırıyor. Buna neden bu kadar takıntılı olduğunu yakında öğrenemezsem, kadının ona neden âşık olduğunu anlamakta ciddi zorlanacağım.”

“Çünkü bu bir gün ışığı-huysuz teması.”

“Bir ne?”

Colton tekrar Shelby Caddesi'ne döndü. "Bu klasik bir aşk romanı temasıdır. Karakterlerden biri mutluluk ve neşe saçarken, diğeri sert ve huysuzdur. Huysuz olanı gülümsetebilecek olan tek kişi de gün ışığı olanıdır. Gün ışığı olanın kendi içine bakabilmesini sağlayacak tek kişi de huysuz olanıdır."

Bu, Liv'in Colton'la mükemmel bir çift olduklarına dair söylediklerine çok fazla benziyordu. Gretchen gözlerini kıstı. "Bu bir komplo mu?"

Colton bir kahkaha atarak ona baktı. "Komplo mu?"

"Evet. Sen, Liv ve Alexis... hepiniz bu işin içindesiniz, değil mi?"

"Neyin içinde? Sana aşk romanı okutmak mı?"

"O ve bana Noel'i sevdirmeye çalışmak ve..."

"Paranoyak olduğunda çok tatlı oluyorsun."

Bu sefer Gretchen kesinlikle hırladı. "Gün ışığı olmayı bırak"

Genç adamın alçak sesli kıkırtısı Gretchen'in karnında sinir bozucu bir gıdıklanma yarattı. "Evin ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Brentwood'un güneyinde oturuyorum, yani yaklaşık yirmi dakika."

"Vlad ve Elena'ya yakın mı yaşıyorsun?"

"Sayılır. Onlar bana yakın bir parselde oturuyorlar ama benim evim biraz daha gözden uzak."

Gretchen hayatı boyunca zengin insanların etrafında bulunmuştu ve onların ne zaman kasıtlı olarak müsrif görünmekten kaçınmaya çalıştıklarını iyi bilirdi. Ailesi bu dansın ustalarıydı ve on altı yatak odası, tam boy balo salonu ve kapalı havuzu olan mülklerinden 'kulübe' olarak bahsetmeyi severlerdi. Çünkü güya aşırı zenginlerin yoksulluk taklidi yapmaları çok komikti.

Ve tam da şüphelendiği gibi, 'gözden uzak' Colton'ın evinin yerini tanımlamanın ilginç bir yoluydu. Posta kodunda Brentwood yazıyor olabilirdi ama Colton, malikanelerin halkın

gözünden dönümlerce ağaçla gizlendiği yemyeşil, تنها bir yerde yaşıyordu. Genç adam ferforje bir güvenlik kapısına şifre girdikten sonra, tarihî sokak lambaları ve sonbaharda muhtemelen nefes kesici olan ama şimdi kış için yapraklarını dökmüş büyük, yaprak döken ağaçlarla kaplı özel bir yolda ilerledi.

Neredeyse bir kilometre sonra ev görüş alanına girdi. Beyaz çatılı, gri taştan yapılmış olan ev hafif, iniş çıkışlı bir kayalık üzerinde yükseliyordu ve ortasında geniş bir kapalı sundurma bulunan iki kanada ayrılıyordu. Ön taraftaki daire şeklindeki araba yoluna büyük, taş bir merdivenle iniliyordu.

Colton çoktan süslemeleri asmıştı. Çocuk havuzu büyüklüğünde bir çelenk, verandanın üstündeki sivri üçgene sabitlenmişti. Kırmızı fiyonklar ve beyaz ışıklarla süslenmiş çelenkler sundurma boyunca taş korkuluklara ve uzun merdiven tırabzanına kadar devam ediyordu. Daire şeklindeki araba yolunun ortasında etrafı daha fazla ışıkla çevrelenmiş, iki katlı bir ev boyunda bir çam ağacı vardı.

Colton motoru kapatırken alışılmadık bir şekilde sessizdi. “Muhtemelen senin standartlarına göre biraz abartı.”

“Çok güzel,” dedi Gretchen samimiyetinin anlaşılmasını umarak.

“Büyürken sahip olduklarımdan çok daha fazlası, orası kesin.” Hızlı bir nefes aldı ve kulağa sahte gelen bir kahkaha attı.

“Neyse... süslemeye hazır mısınız?”

“Hayır dersem beni eve götürecek misin?”

İğneleyici sözleri genç adamın havasını geri getirdi. “Hayır. Yine de iyi denemeydi.”

Onu yolcu tarafında karşılayarak eline uzandı. Merdivenlerden verandaya birlikte çıktılar ve Colton ön kapının kilidini açmak için bir güvenlik kodu daha girerken omzunun üzerinden genç kadına baktı. “Kedilere alerjin var mı?”

“Hımm, hayır. Neden?”

Colton önce onun girmesine izin vermek için kenara çekildi. Gretchen’in evin içine bakacak vakti olmadı çünkü tüm dikkatini antrenin ortasında oturan, sorusunun görünürdeki cevabına vermişti. Bir kedinin gövdesine sahipti ama bir *corgi*’yi yiyip bitecek kadar büyüktü.

“Colton, seni telaşlandırmak istemem ama burada bir dağ aslanı var.”

Colton gülerek kapıyı arkasından kapattı. “Bu Pickle.”

“Evet, Pickle’in bir insan yüzü var ve avukatını aramak üzere.”

Colton kabarık tüylü hayvanı kollarının arasına almak için eğildi. Miyavlayan Pickle yüzünü Colton’ın çenesine sürttü. “Beni seviyor.”

“O, *kocaman*.”

“Safkan Maine Coon cinsi. Oldukça büyük oluyorlar.”

Gretchen, Pickle’in kulaklarının arkasını kaşımak için çekerek elini uzattı. Sıcak bir mırılamayla ödüllendirildi.

Colton, Pickle’ı yere bırakmadan önce, “İşte benim kızım,” diye mırıldandı. Kedi hemen protesto edercesine miyavladı ve Colton’ın bacaklarına dolandı.

“Montunu alabilirim,” dedi genç adam elini uzatarak.

Gretchen montunu omuzlarından indirdi ve Colton’ın girişteki dolaba asmasını beklerken bir yandan da gözlerini evin içinde gezdirdi. Dışarıdan bakıldığında bu kadar büyük olan ev içeriye girilince küçük hissettiriyordu.

Hayır. Küçük değildi. Samimiydi.

Colton’ın evi sıcak ve misafirperverdi. Ailesinin evinde olmayan ve hiç olmamış her şey vardı.

“İçecek bir şey ister misin?”

- Küçük bir çoban köpeği ırkı. (ç.n.)

Colton'ın sesi onu sessiz gözleminden çekip çıkardı. Genç adam ellerini ceplerine sokmuştu ve duruşu tıpkı arabadaki gibi güvensiz görünüyordu, sanki onun kınamasından gerçekten korkuyormuş gibiydi.

“Elbette. Teşekkür ederim.”

“Mutfak bu tarafta. Beni takip et.”

Pickle ikisinin önünde ilerlemeye başladı, kabarık kuyruğu sanki onu özel bir şeyin beklediğini biliyormuş gibi havadaydı. Haksız da sayılmazdı. Geniş mutfığa girer girmez Colton doğrudan alçaktaki bir dolaba doğru yürüdü ve bir kutu ödül maması çıkararak salladı.

Pickle miyavlayınca Colton da yere küçük bir avuç dolusu mama döktü.

Mamayı dolaba geri koyduktan sonra tekrar Gretchen'a odaklandı. “Şarap? Bira? CAW 1869?”

Gretchen'in yüzünde tüm savunma duvarlarını aşan bir gülümseme belirdi. “Bunun cevabını biliyorsun.”

Colton içkilerini getirirken, Gretchen da mutfığı tekrar inceledi. Her ne kadar çok büyük ve Wolfgang Puck'ı utandıracak türden son teknoloji cihazlarla donatılmış olsa da aynı zamanda şaşırtıcı derecede samimiydi. Bir pastanın etrafında, ‘İyi ki Doğdu’n’ şarkısı söyleyen şamatacı, sevgi dolu bir aileyi kolayca hayal edebileceği bir yerdi.

Mutfak şömineli bir oturma alanına açılırken, bir dizi Fransız kapısı da arka bahçeye bakan bir balkona açılıyordu. Hiç sormadan kapıyı açarak gecenin serinliğine doğru yürüdü. Aşağıda bir avlu ve büyük bir havuz vardı. Arazinin arka tarafında daha fazla ağaç sıralanmıştı, bu da ev için doğal bir mahremiyet kalkanı oluşturuyordu.

* Ost üste yirmi bir sene boyunca Oscar ödül törenlerinin resmi partilerini düzenleme başarısını gösteren, dünyanın en tanınmış şeflerinden biri ve en büyük restoran imparatorluklardan birinin sahibi. (ç.n.)

Colton iki kadeh viskiyle geri döndü. Birini genç kadına uzattıktan sonra kendi kadehini yukarı kaldırdı. "Hileye... gerisi neydi?"

"Çalmaya, kavga etmeye ve içmeye."

Colton kadehlerini tokuştururken Gretchen bakmaya devam etti.

"Biliyorum, biliyorum. Söyle gitsin."

"Neyi söyleyeyim?"

"Müşterilerin gibi pek çok insan çocuklarını zar zor doyurabiliyorken, bir eve harcanan paranın akıl almaz bir miktar olduğunu..."

"Düşündüğüm bu *değildi*."

"...ama burası sadece benim için değil. Tüm ailemin keyif alabileceği büyük bir yer olsun istedim. Sanki buraya geldiklerinde tatildelermiş gibi olsun diye. Ailem yılda birkaç kez gelip kalıyor ve Noel'de harika oluyor. Çocuklar etrafta koşuşturuyor ve..."

Gretchen elini genç adamın koluna koydu. "Colton, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sen çok büyük başarı kazanmış birisin. İnsanların sıkı çalışmalarının ödüllерinin tadını çıkarmaması gerektiğini asla söylemedim."

"Ama senden yayılan yargılamayı hissedebiliyorum."

Bunu şakacı bir tonda söylemiş olsa da sözleri yine de genç kadının canını yaktı. Onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Dünyaya yansıttığı şey bu muydu?

Tanrı. Aşkına. Gerçekten de Ebenezer Scrooge muydu?

Şimdi güvensiz hissetme sırası ondaydı. "Bu ağacı süsleyecek miyiz, süslemeyecek miyiz?"

"Şu haline bak," dedi bir kez daha şakacı bir tonla. "Havaya giriyorsun."

"Daha çok bitirip kurtulmak istiyorum."

Colton göz kırptı. “İşte benim huysuz kızım.”

Gıdıklanma genç kadının karnına geri döndüğünce bu akşamın bir randevu olmadığına dair yeminini sürdürmenin umutsuz bir çaba olduğunu anladı.

ONUNCU BÖLÜM

“Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Neyi hiç yapmadın?” Colton yeni ışık kutuları açıp uç uca taktığı yerden başını kaldırıp ona baktı.

Gretchen kanepenin kenarına tünemiş, parmaklarını kadehi-
ne dolamıştı. “Hiç Noel ağacı süslemedim.”

Colton başını kaldırıp tekrar baktı ve bir kahkaha attı. “Tabii tabii.”

“Şaka yapmıyorum.”

Genç adamın elleri kendiliğinden hareketsizleştğinde bakışlarını yeniden, bu kez yavaşça yukarı kaldırdı. Onunla dalga geçiyormuş gibi görünmüyordu. Ama bu, Cumberland’de Noel’e hiç gitmemiş olmasından bile daha saçma ve inanılmazdı, hem de çok daha üzücüydü. “Neden?”

“Kendim için hiç ağaç almadım ve bizim büyüdüğümüz ev viski yolu tatil turunun bir parçasıydı, bu yüzden annem her zaman profesyonel Noel dekoratörleri tutardı. Evimizde genelde ondan fazla ağaç olurdu ve hepsini dekoratörler hallederdi.”

“Ama kendinize özel bir ağacınız olmuştur, sadece aileniz için?”

Gretchen başını iki yana salladı.

“Şunu doğru anladığımdan emin olayım.” Işık demetini kucağından indirip ellerini birkaç kez saçlarından geçirdi. “Hiç ailecek süsleme gecesi falan yapmadınız mı? Yıldızı en üste kimin koyacağı konusunda kardeşlerinle kavga etmedin mi?”

“Hayır.”

“Annenle baban bakmıyorken ağaçtan gizlice şeker kaçırdın mı?”

“Hayır.”

“Anaokulunda yaptığın kâğıt süsleri çıkardığında gözleri dolan annene hiç sataşmadın mı?”

“Bu konuşmada işaretleyebileceğim bir ‘yukarıdakilerden hiçbir’ kutusu var mı? Çünkü aklına ne gelirse gelsin, cevabın aynı olacağını garanti ederim.”

“Ama... yine de onları sakladı, değil mi? Senin el yapımı süslerini?”

“Hiçbir fikrim yok.” Gretchen içkisini tekrar yudumladı. Kadehini gergin bir şekilde kavradığı için tırnakları neredeyse beyaz görünüyordu.

Colton’ın göğsünü sıkıştıran duygu, öfkeyle sempati arasında bir şeydi. “O zaman hediyelerinizi hangi ağacın altına koyacağınıza nasıl karar veriyordunuz?”

“Karar vermezdik.”

“Birbirinize hediye vermiyor muydunuz?” Colton’ın sesi Freddie Mercury’yi gururlandıracak kadar tizlere çıkmıştı.

“Veriyorduk ama onları bir ağacın altına koymazdık. Annem bunun dağınık göründüğünü söylerdi, babam da her zaman turistlerden birinin onları çalacağından endişelenirdi. Bu yüzden Noel sabahı hepsini birden getirirlerdi.”

“Ben...” Colton birkaç kere gözlerini kırptırdı. “Nutmuk tutuktu.”

Gretchen’in dudakları gergin bir gülümsemeyle seğirdi. “Noel mucizeleri *gerçekmiş* demek ki.”

“Yani...”

Genç kadın bir iniltiyle tavana baktı.

“...Noel’den önceki günlerde ağacın altındaki hediye yığınının büyümesini izlemenin ve hangilerinin senin için olduğunu görmek için sürekli etiketleri kontrol etmenin o muhteşem duygusunu hiç tatmadın mı?”

“Genelde ne hediye alacağımı zaten biliyordum, bu yüzden...” Gretchen omzunu silkti. Bu hareket muhtemelen umursamazlık ifade etmek içindi, ama sert ses tonu ve gergin çenesi tam tersi bir mesaj veriyordu.

Zihninde bir ses -dikkat çekici derecede Malcolm’inkine benziyordu- konuyu değiştirmesi için onu uyardı ama Tanrı aşkına, genç kadının verdiği her cevap yeni sorulara yol açıyordu. “Ne hediye alacağımı neden her zaman biliyordun?”

“Kendimi bildim bileli onlara bir liste verirdim, onlar da her şeyi alırlardı.”

Colton resmen şaşkına dönmüştü. “Benimle kafa buluyorsun.”

“Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?”

“Yalan söylediğini düşünmüyorum. Sadece buna inanamıyorum. Çocukken Noel’in en güzel yanı, hediyeleri açıp en çok istediğin ama ailenin haftalardır sana alamayacağını söyledikleri şeyi bulmaktır.”

Gretchen bir kez daha sırtıttı. “Çok farklı ailelerimiz var.”

Öfke ve sempati, genç kadının bir zamanlar olduğu çocuk adına kaynayan bir öfke topuna dönüştü. Ne tür bir ebeveyn tatil ev turu gibi anlamsız bir şey uğruna çocuklarını en temel Noel geleneklerinden mahrum bırakırdı?

“Bana öyle bakma.”

“Nasıl?”

“Sanki ihmal edilen bir çocukmuşum gibi. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok para bulunan bir malikânede büyüdüm.”

“İhmalin pek çok çeşidi vardır.”

“Bir Noel ağacı süslememek bunlardan biri değil.”

Konuşma en fazla beş dakika sürmüştü ama genç kadın sanki tüm otobiyografisini yüksek sesle okumuş gibiydi. Noel'den nefret etmesine şaşmamak gerekirdi. Onun için hiçbir zaman sihirli bir yanı olmamıştı. Genç kadın Colton'ın uzun süren sessizliğine kaşlarını kaldırarak meydan okudu. Colton doğru ses tonunu bulmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “O halde sanırım ilkin olma ayrıcalığına sahibim.”

Gretchen gözlerini devirse de genç adamın esprisi işe yaramıştı. Kırılğan sırtışı, kızmış-gibi-yapan-ama-aslında-eğlenen gülümsemesine dönüştü. Colton bu gülümseme için yaşamaya başlamıştı.

Genç adam yerden kalktı. “Bana yardım edecek misin, yoksa bütün akşam orada oturup hayran hayran bu kotun içindeki kırıma mı bakacaksın?”

“İşte yine şu ego.”

“Çünkü ikisi de benim için sorun değil.”

Gretchen ayağa kalkarak kadehini kanepenin önündeki sehpaya bıraktı. “Bana ne yapacağımı söyle.”

Colton sesini alçalttı. “Tatlım, bu sözleri bütün gece rüyalarımnda tekrarlayacağım.”

Yine o göz devirme hareketini yaptı, sinirlenmiş gibiydi ama aslında değildi. “Işıklarla mı yoksa süslerle mi başlayalım?”

“Işıklarla, *tabii ki*.”

“Sana söylemiştim. Bu konuda bir bakireyim.”

“Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

Colton kısık, hırıldar gibi bir ses çıkararak yere attığı ışıkları aldı. “İşte,” dedi ve bir ucunu genç kadına uzattıktan sonra ağacın diğer tarafını işaret etti. “Sen şurada dur, ben de bunları sarmaya başlayayım”.

“Tanrım, bir de huysuz olanın ben olduğumu mu sanıyorsun?” Gretchen onun gösterdiği yere doğru yürürken bağlı ışık dizisini uzattı.

Colton huysuz değildi. Kahrolası ereksiyon olmaya sadece bir cinsellik iması uzaklıktaydı. Genç kadının biraz önce çocukluğuyla itiraf ettiği şeyler düşünüldüğünde bu ona insanlığın en alt basamağındaymış gibi hissettiriyordu.

İşıkların çoğunu asmak sadece birkaç dakika sürdü ama ağacın en yüksek tepesine ulaşmak için daha önce getirdiği merdiveni sürüklemesi gerekti.

İşi bittiğinde Gretchen oyuncu bir şekilde genç adamın omzunu itti. “Gidelim, Colton. Noel bekâretimi boz da yemek yiyebilelim.”

Colton inledi ve elini göğsüne götürerek geriye doğru sendeledi. “Harbiden beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Ete sahip olmak için gereken buysa, evet.”

“Tamam, bu kadar yeter.” Colton onun elini tuttu ve koridora doğru çekmeye başladı.

Gretchen tökezleyerek şaşkın bir kahkaha attı. “Nereye gidiyoruz?”

“Yatak odamda sana göstermem gereken bir şey var.”

Genç kadın güldü -gerçekten, yüksek sesle ve içten bir şekilde- ve elini çekmeye çalıştı. Colton elini bırakmadı, bunun yeri-

ne etrafına doladı ve Gretchen'i kendisine çekmek için kullandı. Genç kadın hafifçe göğsüne çarptı ve ona öyle bir baktı ki, dünya sanki karlı bir yolda dönüyormuş gibi bir anda hızlanıp yavaşladı. Manzara bulanık bir şekilde akıp gidiyordu ama bir şekilde genç adamın duyuları her rengi, her nesneyi, her sesi ve kokuyu not ediyordu, büyük bir şeyin olmak üzere olduğundan emin olana kadar. Ve bu ya rahatlamayla ya da bir felaketle sonuçlanacaktı.

Aşk romanları okurken öğrendiği bir şey varsa bu, acı verici bir itirafın savunmasızlığa yol açtığı ve savunmasızlığın da her zaman bir bedeli olduğuydu. Gretchen savunmasızdı. Eğer bu durumdan faydalanırsa bedeli genç adamın dayanabileceğinden çok daha fazla olabilirdi.

"Öpüştüğümüz ilk seferi hatırlıyor musun?" Sesi kayaya sürülen zımpara gibi gergindi.

Genç kadının ki de öyle çıktı. "Evet."

"Bütün akşam bunu yapmak istemiştım. Seni çaresizce istiyordum." Colton başparmağının Gretchen'in çenesinden altıdağına çıkmasına izin verdiğinde bir titreme daha genç kadının vücudunu sarstı. "O şekilde olmamış olmasını dilerdim."

Gözleri *neden* diye soruyordu ama soruyu dile getirmedi. Belki de kendi sesine Colton'inkinden bile daha az güveniyordu.

Colton elini sırtına doğru kaydırđı ve parmaklarını genç kadının gür saçlarının derinliklerine daldırdı. "İlk öpücüğümüz için yumuşak bir taneyi hak ediyorduk. Yavaş bir tane." Colton başparmağıyla genç kadının boynunun üst kısmına masaj yaparken Gretchen'in nefesi kesildi. "Birbirimizi daha iyi tanımayı hak ediyorduk. Acele etmemeyi."

Ağzını onunkinin üzerine indirdi, izin isteyen sessiz bir soruyla bir nefes uzağında durdu.

"Colton," diye fısıldadı genç kadın.

Parmakları genç kadının sırtında genişçe açıldı. "Evet?"

Gretchen parmaklarıyla Colton'ın gömleğini kavrayıp parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü.

Genç adamın damarlarındaki kan kükreyen nehirlerle dönüştü. Gretchen açıldı, dilinin kendisinininkine karışmasını memnuniyetle karşıladı ve birdenbire aralarında bir güneş doğdu. Sıcak, ateşli ve parlak. Colton ona doğru eğildi, uzun bir kıştan sonra yüzüne vuran ilk sıcaklıkmiş gibi ona doğru döndü.

Daha derine, daha uzağa gitmek istiyordu. Onu yere yatırmak ve her parçasına dokunmak istiyordu. Ama yapmadı çünkü acele etmek istemiyordu. Dudaklarıyla onunkilere sataşmanın basit güzelliğini, ağzını bu kez farklı bir şekilde öğrenmenin puslu sevincini istiyordu. Kadının tadının dilinde oyalanmasına izin vermek, tüm tatlarını keşfetmek ve her birinin tadını çıkarmak istiyordu. Yeniden başlamak istiyordu.

Genç kadının eli Colton'ın göğsünün ortasında bir yer buldu ve giysilerinin üzerinden bile onu damgaladı. Colton bir elini hareket ettirerek ikisinin parmaklarını kalbinin üzerinde birleştirdi.

Gretchen birlikte olmalarının hiç anlam ifade etmediğini söylemişti ama ediyordu. Onlar paylaşılan bir hatıraydı. İyi bir şeylerin vaadiydi. Komplo teorileri dünyasında tek heceli gerçeklerdi. Onlar sıcaklık, dokunuş, inanç ve neşeydi. Onlar gökyüzünde bir uçurtmaydı. Denizde bir fırtına.

Gretchen kum, adamsa dalgaydı.

Kadın bir şarkıydı.

Colton ise onun sesiydi.

Vay canına.

Vay canına.

Colton isteksizce, çaresizce ağzını onunkinden ayırdı. "Siktir, Gretchen." Alnını onunkine indirdi. "Üzgünüm."

Gretchen gözlerini kırptırdı, boğuk sesi şaşkınlıktan ciyaklama gibi çıktı. "S-sorun ne?"

"Gitmen gerekiyor."

Colton Wheeler'ı öpmenin sorunu işte *buydu*. Adam, Gretchen'in beynini çırpılmış yumurtaya çeviriyordu.

Gretchen'in bilişsel fonksiyonları, Colton'ın parmaklarının okşaması ile dudaklarının onunkilere değdiği an arasında bir yerde donup kalmıştı, bu yüzden de şu anda hata kanyonuna doğru yaptığı son uçurum atlayışının durmasına ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Nereye gideceğim?"

"Özür dilerim," diye fısıldadığında genç adamın sesi içten geldi. "Siktir, ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin." Ağzını bir kez daha hızlı ve etkili bir öpücükle onunkine değirdi. "Ama piyanoma gitmem gerek."

"Piyanona mı?" Evet, beyni kesinlikle haşlanmış olmalıydı çünkü o anda piyanonun ne olduğunu bile hatırlamıyordu.

"Kafamda bir şarkı var."

Bir şarkı. Yani korkudan kafayı yemiyordu. Gretchen'in nefesi falan koktuğu için korkmuş bir keşiş yengeci gibi geri geri sürünmüyordu. Sadece bir tür yaratıcı ilham şimşeğiyle çarpılmıştı. Hem egosunun hem de libidosunun rahatlaması genç kadının sağduyusunu yeniden ele geçirdi. "Bekle... buradan *ayrılmamı* mı istiyorsun?"

"Bunu açıklayamam. Siktir." Colton ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ben sadece, sana burada beklemeni söyleyebilirim ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ve bu şarkıyı aklımdan çıkarmam *gerekiyor*."

Gretchen belki de alınmalıydı, ama Colton'ın yüzündeki tutku diğer tüm duyguları bastırmıştı. Adam resmen dönüşüm geçirmişti. Sanki Kutsal Ruh ruhunu ele geçirmiş gibiydi. "Pekâlâ. Hayır, anlıyorum. Ben, şey, bir Uber falan çağırayım."

Genç adamın kafasında çalan melodi yüzünden dikkati çoktan dağılmıştı. Sanki onu duymamış gibi bir an ona baktı. Ama sonra, "Bekle, hayır. Bir Uber'in dış kapıda beklemesi gerekir. Benim arabamı al."

Anahtarlığı almak için cebini karıştırdı ve ona uzattı.

Gretchen anahtarlığı avucuna aldı. "Aklma bir şarkı fikri geldiğinde hep böyle mi olursun?"

"Hayır," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. "Yani uzun zamandır olmamıştım." Sonra genç kadının omuzlarını kavrayarak dudaklarına ayak parmaklarını kıvrmasına neden olan bir öpücük kondurdu. "Bence sen benim ilham perimsin."

Gretchen'in flört tarihinin kısa yıllıklarında bu cümle kesinlikle *Gretchen'i Nasıl Eritirim* listesinin en tepesine çıkmıştı.

"Yemin ederim ki bunu telafi edeceğim," dedi hâlâ omuzlarını tutarak.

"Telafi edilecek bir şey yok. Git de işini yap."

"Yaklaştığında dış kapı açılacaktır." Bir kere daha eğilip onu öptü.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve genç kadının tanıdığı bir yürüyüşle koridora doğru ilerledi. Colton'a ait olduğu için değil, *kendisine* ait olduğu için. Colton, Gretchen'in yeni bir dava aldığı her seferinde hissettiği amaç ve kararlılıkla hareket ediyordu.

Genç adam aniden durdu, arkasını dönerek ona doğru koştu.

"Dikkatli sür," dedi. "Bu yollar çok karanlık oluyor ve geyikler sen daha onları göremeden yola fırlıyorlar."

"Araban için mi endişeleniyorsun?" diye takıldı.

"Senin için endişeleniyorum."

Colton parmaklarını dudaklarına bastırdıktan sonra son kez arkasına döndü. Genç adam gözden kaybolurken hızlı ayak sesleri evin içinde Gretchen'in daha önce keşfetmediği bir kanadına doğru uzaklaştı. Gretchen elini açıp ona verdiği anahtarlığa baktı. Ona arabasını ödünç vermesi belki de öpüşmeleri kadar samimiydi. Bir insan arabasını öyle herkese ödünç vermezdi. Çünkü bu manevi bir şeyi ima ediyordu. Genç kadının ona en yakın insanlardan bile çok az gördüğü bir şeyi.

Güven.

Hem de, *arabamı mahvetmeyeceğine güveniyorum* anlamında değildi.

Daha çok, *beni mahvetmeyeceğine güveniyorum* anlamındaydı.

Ve onu korkutan da buydu. Colton ona okuması için yüzlerce aşk romanı verebilir ve Noel hakkındaki fikrini değiştirebilirdi ama bir şey değişmeyecekti.

O bir Winthrop'tu. Ve onlar eninde sonunda yollarına çıkan her şeyi mahvederlerdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Colton sesler duyuyordu. Uzaktan gelen sesler.

“Sanırım ölmüş.”

“Onu bir sopayla falan dürt. Bakalım hareket edecek mi?”

“Ya etmezse? Birini aramamız gerekiyor mu? Çünkü bu hediyeleri bugün paketlemem gerekiyor.”

Colton tek gözünü açtı ve tüm ekibin -Malcolm, Mack, Noah, Vlad, Gavin, Yan ve Del- otopsi yapar gibi ona baktığını gördü. Her birinin yüzünde endişeli ifadeler ve kafalarında yanıp sönen ren geyiği boynuzları vardı.

Mack, “Tanrım, asfalt leşi gibi görünüyorsun,” dedi. “Hasta falan mısın?”

“Burada ne işiniz var?” Colton’ın sesi zımpara kâğıdı gibiydi.

Vlad bir rulo ambalaj kâğıdını havaya kaldırdı. “Paketleme partisi, hatırladın mı?”

Siktir. Aslına bakılırsa Colton *hatırlamıyordu*. Bir esnemeyi bastırarak doğruldu. “Saat kaç?”

Noah, "Saat on bir, sik kafalı," dedi. "Bize gelmemizi söylediğin saat." Taşıdığı poşetlerden birinden başka bir boynuz çıkardı. "Senin için de bir tane var."

"İçeri nasıl girdiniz?" Colton inleyerek avuç içlerini göz çukurlarına bastırdı.

"Bana bir anahtar ve güvenlik kodu vermiştin," dedi Vlad.

"O acil durumlar içindi."

"Bu acil bir durum *zaten*," dedi Vlad. "Elena hediyelerin Noel Baba çuvalıma sığıp sığmayacağını görmek için erkenden paketlenmesini istiyor ve eğer sığmazlarsa başka bir şey düşünmemiz gerekecek."

Mack homurdandı. "Noel Baba çuvalıymış."

Noah kanepeden uzaklaştı ve dün gecedan kalan karmaşaya bakarak odanın içinde göz gezdirdi. Yerde, piyano sehпасının yanında bazıları buruşturulmuş kâğıtlar vardı. Dört boş su şişesi piyanonun kenarına dizilmişti. Piyanonun ayaklarına iki gitar yaslanmıştı.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu Noah.

"Geç saatlere kadar yazdım." Dünyanın en yetersiz ifadesiydi. Dün gece Colton ele geçirilmiş gibiydi. Gretchen gider gitmez piyanosunun başına oturmuştu ve içinden şarkılar saçılmıştı. Şafak sökmeden bir süre önce kanepede sızana kadar durmamıştı. Yıllardır hiç bu kadar çok ilham gelmemişti. Sanki zihnindeki büyük bir baraj enkazdan temizlenmiş ve kelimelerden oluşan nehir yeniden akmaya başlamıştı. Bu bir şarkıda kullanılmaktan utanacağı kadar boktan bir benzetmeydi ama yine de... duruma uyuyordu.

Noah genç adamın omzunu sıvazladı. "Yeni bir şarkı daha mı yazdın? Bu harika, kardeşim."

"Üç," diyerek düzeltti Colton.

“Üç mü?” Çocuklar bunu hep birlikte ahenkli bir *vay anasını* şeklinde söylediler.

“Üç tane şarkıyı *dün gece* mi yazdın?” diye sordu Yan görünüşe göre sadece açıklığa kavuşturmak için.

“Bu bir tür rekor olmalı,” dedi Vlad kanepenin diğer ucuna oturarak. Ren geyiği boynuzları hareket ettikçe ileri geri sallanıyordu. “Onları bizim için çalacak mısın?”

“Hayır.”

Vlad suratını astı. “Neden?”

“Çünkü daha ilk taslak halindeler.”

“Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı,” diye belirtti Noah.

Doğruydı. Ama bu kez farklıydı. Hayatında ilk kez insanların şarkılarını beğenmeyeceğinden gerçekten ödü kopuyordu. Sadece müzik şirketiyle olanlar yüzünden değildi, bu yeni şarkılar daha önce yazdıklarından tamamen farklı olduğu içindi. Şimdiye dek yazdığı en açık yürekli şarkılardı.

Ayağa kalkan Colton kollarını başının üzerinde esnetti ve bir esnemeyi daha bastırdı. “Ben bir duş alacağım. Mutfaktakilerin tadını çıkarın.”

Koşarak yukarı çıkarken koşuşturma sesleri onu takip etti. Yirmi dakika sonra geri döndüğünde hepsini mutfak masasının etrafında toplanmış, ellerinde jambon, patates ve kabak dolu tabaklarla buldu- dün akşam Gretchen’a servis etmesi gerekenlerin tamamı.

Mack çatalı ağzına götürmüş halde sııttı. “Vay be, dostum. Buzdolabında tam bir öğün yemek vardı.”

“Dün akşam Gretchen için hazırlamıştım ama yemeye fırsatımız olmadı.” Gretchen gittikten bir saat sonra yemekleri buzdolabına koymayı geç de olsa hatırlamıştı.

Malcolm öksürdükten sonra kendine geldi. “Tamam, bu söylediklerinle ilgili daha fazla açıklama gerektiren çok şey var.”

“Evet, Gretchen’a neden *domuz jambonu* yaptığından başlayarak!” Gavin güldü.

“Çünkü jambon en iyi Noel etidir!” Tanrı aşkına, neden herkesin jambona karşı bir tür kan davası vardı?

“Dostum, sakın ol,” dedi Mack. “Sadece ayrıntıları öğrenmeye çalışıyoruz.”

Colton ellerini ıslak saçlarının üzerinden geçirdi. “Peki. Gretchen dün akşam Noel ağacımı süslemek için geldi...”

“Bu bir örtmece mi?” diye araya girdi Del.

“Hayır.”

Malcolm herkesin kahkahasını tek bir bakışla susturdu. Öğretmen tarafından azarlanmış gibi hepsi sakinleşti. “Lütfen devam et, Colton.”

“Gerçek anlamda Noel ağacımı süsledik, yani süslemeye başladık. Sonrasında da yemek yiyecektik ama yarıda kesildi.”

“Ne tarafından?” diye sordu Yan.

Hayatımın en muhteşem öpücüğü. “Kafamdaki şarkı.”

“Şarkıları o buradayken mi yazdın?” diye sordu Noah.

Vlad, “Ama onları *bizim* için çalmayacaksın, öyle mi?” diye ekledi.

“Hayır, o buradayken yazmadım. Ben...” Yüzünü buruşturdu. Söyleyeceği şey yüzünden kafayı yiyeceklerdi. “Ona gitmesini söyledim sayılır.”

“Ona... gitmesini... söyledin.” Malcolm kelimeleri sanki daha önce bu sırayla bir arayla gelmemişler gibi tekrarladı.

“Sadece şarkıyı yazıya dökmem gerektiğini biliyordum ve bunu o buradayken yapamazdım, bu yüzden... arabamla eve dönmesine izin verdim.”

Vlad tabağını bırakarak parmaklarını çıtlatmaya başladı.

“Tamam, siz patlamadan önce,” dedi Colton yaklaşan sözlü saldırıdan korunmak için ellerini kaldırarak. “Giderken kızgın falan değildi.”

Pickle kum kabının bulunduğu vestiyer odasından çıkınca konuşma aniden kesildi. Peşinden ölüleri bile uyandıracak bir koku geldi. Koku, karanlık bir fırtına bulutu gibi tüm mutfığa yayılarak herkesi ve her şeyi kapladı.

Noah eliyle burnunu ve ağzını kapatıp mırıldandı. “Lanet olsun, ahbap. Şu şeyi neyle besliyorsun sen?”

“*Fancy Feline*,” diye homurdandı Colton. “Hem sen kim oluyorsun da konuşuyorsun? Kız arkadaşının kedisi insanlık için bir tehdit.”

“Ama içten içe çürümüyor en azından.”

Malcolm öğürdü. “Onu organik bir şeyle değiştirmelisin.”

“Hiçbir kedi böyle bir koku üretmemeli,” dedi Mack artık unuttuğu yemeğine bakıp yüzünü buruşturarak. “Onu veterinerine falan götürmelisin.”

Colton’ın bu saçmalık için vakti yoktu. “Hediyeleri paketlemek için geldiğinizi sanıyordum.”

Vlad, “Evet,” dedi ve ağzına son bir jambon lokması tıktırarak. “Paketlemeliyiz.”

Çocuklar mutfaktan dağılırken, Colton da onların çocukları için aldığı hediyeleri aldı ve onlarla oturma odasında buluştu. Hepsini Noel ağacının altında yere oturmuş halde bulduğunda oda şimdiden Noel Baba’nın deposunda bir patlama olmuş gibi görünüyordu. Her birinin yanında ambalaj kâğıtları v fiyonklar taşan el işi mağazalarından poşetler vardı ve paketlenmemiş hediyelerden oluşan yüksek yığınlar odanın ortasını doldurmuştu. Giysiler, oyuncak bebekler, doldurulmuş hayvanlar ve çantalar.

Colton odanın ortasındaki yığından yavru köpek desenli bir kâğıt seçti ve iki yana açtığı bacaklarının arasında açtı. Sonra poşetindeki ilk hediyesini çıkardı- tek tuşa basarak şarkılar çalan oyuncak bir gitar.

“Lütfen bana onun benim evime gelmeyeceğini söyle,” dedi Yan.

Colton sıırttı. “Oscar’a, Colton Amca’dan sevgilerle.” Oscar, Yan ve karısı Soledad’ın üç yaşındaki oğullarıydı.

Yan inledi. “Bir gün çocuklarıma verdiğin tüm o gürültülü şeylerin intikamını senden alacağım.”

“Karım geçen yıl Grady’ye aldığın mini bateri setini saklamak zorunda kaldı,” dedi Del iki yaşındaki oğlundan bahsederek. Del ve eşi Nessa’nın Josephine ya da kısaca Jo Jo adında altı yaşında bir de kızları vardı.

“Müzik eğitimini teşvik etmek benim işim,” dedi Colton hediyein üzerine kırmızı bir fiyonk yerleştirirken.

“Bu yıl çocuklarıma ne halt aldın?” diye sordu Gavin. O ve karısı Thea’nın ikiz kızları vardı.

Colton poşetten iki ukulele çıkarınca Gavin inledi. “Teşekkürler.”

“Kızları evime getir,” dedi Colton. “Onlara nasıl çalınacağını öğreteceğim.”

“Ukuleleleri de bırakabilir miyim?”

“Hayır.” Colton onları da aynı yavru köpek desenli kâğıda sardı.

Noah aniden Gavin’e baktı. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?”

Gavin’in kaşları çatıldı. “Hediye paketliyorum.”

“Daha önce *hiç* hediye paketlemedin mi?”

Gavin önündeki buruşuk, kırmızı yeşil ucubeye baktı. “Nesi var ki bunun?”

“Çok fazla kâğıt var,” dedi Colton, daha çok artık ilginin artık başka birinin üzerinde olmasına memnun olduğu için.

“Bir de o battaniyeyi kutuya koymadan öylece sarmışsın,” diye ekledi Del hayretle. “Her tarafı sarkık ve çirkin.”

“*Paketlenmiş işte,*” diye çıkıştı Gavin. “Nasıl görüldüğü kimin umurunda?”

Sanki birisi uçağın çıkış kapısını aniden açmış gibi odadaki tüm hava dışarı çekildi. Kâğıtlar uçtu. Paketler düştü. Yan gerçekten cıgılık attı.

“İyi paketlenmiş bir hediye sevginin ifadesidir,” dedi Malcolm. “Lütfen bana karının hediyelerine biraz daha özen gösterdiğini söyle.”

“Genelde her şeyi hediye poşetlerine koyarım.”

Yan başını iki yana sallayarak kulağa kaba gelen bir şeyler mırıldandı ve ayaklanmaya başladı. “Ben gidiyorum.”

Noah onun kolunu tutarak tekrar oturttu. “Eminim öyle demek istememiştir,” dedi Gavin’e bakarak. “Değil mi? Gerçekten de hiç önemi yokmuş gibi her şeyi hediye poşetlerine koymuyorsun.”

Gavin kaşlarını çattı ama yine de paketini yeniden yapmaya başladı.

Çok geçmeden Pickle da gruba katıldı ve Mack’in açtığı paket kâğıdının üzerine yerleşti. Mack sanki kedinin bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi geri çekildi.

“Gretchen’a Noel için ne alacaksın?” diye sordu Del birden.

“Hiç bilmiyorum. O zaman hâlâ çıkıyor olup olmayacağımızdan bile emin değilim.” Ve *bu* ne kadar boktan bir düşünceydi, öyle değil mi?

“Yani siz ikiniz çıkıyorsunuz?” diye sordu Noah. “Ciddi olarak mı? Yoksa hâlâ bu sadece bir iş görüşmesiymiş gibi mi davranıyorsunuz?”

Colton kaşlarını çatı, çünkü bu sorunun cevabını o da bilmiyordu.

“Öpüştünüz mü?” diye sordu Yan nefes nefese.

“Siktir git. Sizinle bu kadar özelimi de paylaşmayacağım. Biraz mahremiyete iznimiz var, değil mi?”

Yan dudağını sarkıttı. “Hiç eğlenceli değilsin.”

“Ama öpüştünüz.” Vlad, yan yan Colton’a baktı. “Yani belli ki daha önce öpüşüp diğer şeyleri de yapmışsınız.” Vlad’in yüzü alev alev olurken sustu.

“Belli ki ona âşık oluyorsun,” dedi Noah.

Sıcaklık Colton’ın boynunda yükseldiğinde bunu örtmek için gönülsüzce omuz silkti. Nasıl hissettiğini biliyordu ama Gretchen’in nasıl hissettiğini söylemezdi. Emin olduğu tek şey dün akşam her şeyin değiştiği idi. Sadece onu öpme şekli yüzünden değil, büyürken yaşadığı hayatla ilgili anlattığı her şey yüzündendi. Malcolm haklıydı. Noel’den nefret etmekle onunla ilgili kendi deneyimlerinden nefret etmek arasında fark vardı.

“Onun yanındayken dişlerin sızlıyor mu?” diye sordu Gavin.

“Ne?”

“Thea eskiden dişlerimi tuhaf hissettirirdi.” Gavin parmağıyla üst dişlerine dokundu. “Sanki onu her düşündüğümde vücudumdan elektrik akımı geçiyormuş gibi.”

Colton gülümsemeye çalıştı. “Bana normal nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor.”

Mack güldü. “Liv’in yanında bazen hâlâ nefes alamıyorum.”

“Alexis’in yanında henüz bayılmamış olmam bir mucize,” dedi Noah.

“Başka neler var?” diye sordu Del ellerini çırparak. “Bunlar iyi şeyler. Romantik şeyler.”

"Dün gece yazmak için bu kadar ilham gelmesinin sebebi o mu?" diye sordu Malcolm.

"Bilmiyorum. Ama bence şimdiye kadar yazdığım en iyi şarkılar bunlar." Bu itiraf karşısında Colton'ın ağzı kurudu.

"Ne açıdan?" diye ısrar etti Mack.

"İçten, ciddi şarkılar. Sanki daha önce anlatmaya korktuğum hikâyeleri anlatıyormuşum gibi."

Grubun üzerine saygı dolu bir sessizlik çöktü.

"Kahretsin," dedi Malcolm. "Bu iş ciddi, değil mi?"

Colton'ın midesi sıkıştı. "Benim için öyle. Onun hakkında emin değilim."

Mack, "Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu.

"Geçen yıl beni neden bırakıp gittiğini hâlâ söylemiyor. Ona iki kez sordum ama ya soruyu geçiştirdi ya da belirsiz bir cevap verdi."

Mack, "Belki de bunun için uğraşmak zorunda kalmaya alışık değilsindir," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Mack omuz silkti. "Sen ünlü birisin. En son ne zaman birinin seninle çıkmak istememesi konusunda endişelenmek zorunda kaldın?"

Bu isabetli gerçek, Colton'ın böğrüne saplanmış keskin bir kazık gibiydi, özellikle Gretchen da onu aynı şeyle suçladığı için. Ama sonra dün akşam onu sanki kendine engel olamamış gibi öpmüştü. Colton başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası var. Benden hoşlanıyor ama sanki benden hoşlanmak istemiyor."

Noah ellerini çırpı. "Oh, bu temaya bayılıyorum."

Colton ters ters baktı. "Bu bir tema değil. Benim hayatım."

"Noah haklı," dedi Malcolm. "Bu klasik bir hikâye. Karakterlerden biri bilinmeyen bir nedenden ötürü diğerine duyduğu çe-

kime direnir. Ama her zaman bir nedeni vardır. İyice araştırman gereken şey sadece onun...”

Grup hep bir ağızdan konuştu. “Geçmiş hikâyesi.”

“Hiş şaşmaz, kardeşim,” dedi Malcolm. “Geçmiş hikâyesi her şeydir.”

Çocuklar her zamanki gibi haklılardı. Colton onun geçmişindeki evine küçük bir bakış atmıştı ama bu yeterli değildi. “Sanırım oldukça berbat bir çocukluk geçirmiş. Dün akşama kadar daha önce hiç Noel ağacı süslememişti.”

“Hiç mi?” Noah’nın şaşkın ses tonu diğer herkesin yüz ifadesiyle eşleşiyordu.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Del.

“Sanırım ailesinin oldukça sık öncelikleri vardı.”

Malcolm eliyle işaret ederek konuştu. “İşte cevabın burada yatıyor. *Bu* konuda daha fazla şey öğrenirsen, sana karşı neden geri durduğunu da öğrenirsin.”

“Söylemesi yapmaktan kolay. O kapalı bir kitap gibi.”

“O zaman açmaya çalışmaya devam et,” dedi Mack.

“Ve sakın pes etme,” diye ekledi Malcolm. “Bunu yapan insanlara alışık olduğundan şüpheleniyorum.”

Öğleden hemen önce Addison kafasını Gretchen’in ofisine uzattı. “Bir dakikan var mı?”

“Elbette,” dedi Gretchen sandalyesiyle dönerek. “İçeri gel.” Addison sabahdan beri alışılmadık bir şekilde sessizdi ve içeri girerken gösterdiği çekingen hali, otururken ellerini gergin bir şekilde karnına doğru kıvrması Gretchen’in içini hiç de rahatlatmadı.

Addison bilgisayara baktı. “Eğer bir şeyin ortasındaysan sonra gelebilirim.”

“Tamam, artık endişeleniyorum. Beni rahatsız etme konusunda hiç endişelenmezdin.”

Addison’ın gülüşü bile normal neşesinden yoksundu. “Doğru. Bu biraz utanç verici.”

“Broadway’de çıplak dolaştığın için tutuklanman gibi utanç verici mi yoksa...”

“Daha fazla insana ihtiyacımız var.”

Gretchen masanın altında bacak bacak üstüne attı. “Daha fazla müvekkil mi?”

“Ha, hayır.” Bu defa Addison’ın gülüşünde hiç neşe yoktu. “Şimdi bile zor baş edebiliyoruz.”

“O zaman burada çalışan daha fazla insana ihtiyacımız var demek istiyorsun.”

“Bir süredir seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama ne kadar meşgul ve stresli olduğunu bildiğim için dilimi tutuyordum ama daha fazla yapamıyorum. Üzgünüm.”

“Ne kadar süredir?”

“Geçen seneden beri.”

Burun delikleri öfkeyle titreşti ama Gretchen kendisini nefes alıp vererek bunu atlatmaya zorladı. “Pekâlâ. Bu konuya geri döneceğiz ama neden şimdi konuşmaya karar verdin?”

“Yeni bir işe başvurum.”

İhanet ve korku genç kadının ağzında karışarak ekşi bir tat oluşturdu. “Nereye?”

Memphis’teki büyük bir hukuk firmasının adını verdi- şık halıları, parlak asansörleri ve sıfır onuru olan türden. “Ciddi misin? Addison, oradan nefret edersin.”

Addison sessizlikle karşılık verdi.

Gretchen gözlerini kırptırdı. “*Buradan mı nefret ediyorsun?*”

“Henüz değil.”

“Ama görünüşe göre özgeçmiş gönderecek kadar nefret ediyorsun.”

“Özgeçmiş gönderdim çünkü senin D.C.’deki işi değerlendirdiğini biliyorum.”

“O işi değerlendirdiğim yok.” Gretchen dudaklarını içeri dışarı yuvarladı. “Kalmanı sağlamak için ne yapabilirim?”

“Daha fazla yardımcı tut.”

“Addison, bütçemizin ne kadar kısıtlı olduğunu biliyorsun.”

“Ve de bunu anlamıyorum. Sen hakiki bir varissin.”

“Ebeveynlerim ölene kadar hiçbir şey alamayacağım.”

Addison yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm. Sadece demek istediğim şey, paran olmalı.”

“Büyükbabamın bana bıraktığı paranın çoğunu zaten büroya yatırdım, geri kalanı da acil durum fonumuz.” Ve ailesinden maddi yardım istemesi için cehennemin buz tutması gerekirdi. Onlardan gelecek herhangi bir para, asla ödeyemeyeceği bir *sana söylemiştim* vergisi ile birlikte gelecekti. Eğer işini kendi başına başaramazsa, hayatlarının geri kalanını kendini beğenmiş bir şekilde ona aile işine girmiş olması gerektiğini hatırlatarak geçirirlerdi.

Addison öne doğru eğilerek, “Bu *zaten* acil bir durum,” dedi. “Hepimiz çok fazla çalışıyoruz. Bu da bizim için sorun değil çünkü butada yaptığımız işe inanıyoruz. Ama...”

“Ama ne?”

“Dün gönderdiğin e-postaya kadar ayrılmayı ciddi olarak düşünmemiştim.”

“Hangi e-posta?”

“Noel arifesinde çalışmakla ilgili olan.”

“Her hafta haftalık genel bir değerlendirme gönderiyorum. Noel arifesinin hangi gün olduğunu bile fark etmedim.”

“Kesinlikle!” Addison cesaretini kaybetmiş gibi dudağını ısırdı. Ama sonra derin bir nefes alarak daha dik oturdu. “Senin aksine bizim, işimiz dışında da hayatlarımız var. Onların tadını çıkarmak istiyoruz.”

Gretchen’in omurgasını kaskatı yapan *senin aksine* olan kısmıydı. “Affedersin ama benim de iş dışında bir hayatım var.”

Addison’ın kaşı o kadar yukarı kalktı ki neredeyse saç çizgisine karışacaktı. “Noel arifesinin hangi gün olduğunu bile bilmiyordun.”

“Gözden kaçmış sadece,” dedi Gretchen. “Ve benim bir sosyal hayatım var. Hatta dün akşam yine Colton’la çıktım.”

Addison’ın yüzü bir an için bomboş kaldı ama sonra birden aydınlandı. “Ciddi misin sen?”

Gretchen içini çekti. “Mesele şu ki...”

“Hayır, hayır. Bu küçük ifşayı öylece görmezden gelmeyeceğiz. Siz gerçekten çıkıyor musunuz?”

“Beş saniye önce işi bırakmakla tehdit ediyordun. Şimdi de aşk hayatım hakkında konuşmamı mı istiyorsun?”

“Colton Wheeler’la mı? Evet. Her ayrıntıyı istiyorum.”

“Bana Zoe’yle ilişkini anlatacak mısın?”

“Bu akşam onunla tekrar çıkıyorum. Sıra sende.”

“Böyle devam edersen seni kovabilirim.”

“Onunla yattın mı?”

“Buna cevap vermeyeceğim.”

\\

“Aman. Tanrım. Colton Wheeler’la seks yaptın.” Addison sandalyesinde küçük bir dans hareketi yaptı.

“Lütfen konumuza geri dönebilir miyiz? Neden bana bu şekilde hissettiğini daha önce söylemedin?”

Addison bir kez daha ciddileşti. “Nankör ya da tembel görünmek istemedim.”

“İkisi de değilsin. Sen bu ofisin kalbisin ama belli ki sana çok fazla bel bağlıyormuşum.”

“Yani bunu düşünecek misin? Daha fazla kişiyi işe almayı?”

“Bir yolunu bulacağım.” Bunu *nasıl* yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Addison’ı kaybetmeyi göze alamazdı. “Ve Washington’daki işi de *düşünmüyorum*.”

Addison çıkarken ofisin kapısını kapattı ve Gretchen’i dikkati dağılmış bir zihin ve yoğun bir önsezi duygusuyla baş başa bıraktı. Haftalık programı gönderirken Noel arifesinin gelecek hafta olduğu gerçeğini gerçekten de hiç düşünmemişti. *Bu kadar* ulaşılmaz biri miydi? Personelin onu gerçekten gördüğü şey bir tür...

Of, kahretsin. O gerçekten de Ebenezer Scrooge’u ve bunun Noel’den ne kadar nefret ettiğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Gretchen tavana bakarak ona kadar saydıktan sonra ayağa kalktı. Kapısını açtı ve lobiye doğru yürüdü. “Addison...”

İyi giyimli bir kadının ön kapıdan içeri girdiğini görünce kelimeler devam etmedi.

Kadın uzun, kış beyazı bir palto giymişti, sağ elinde bebek teni yumuşaklığında bir çift deri eldiven tutuyordu ve annesine çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu. Ama bu imkânsızdı. Annesi daha önce ofisine hiç gelmemişti. Gretchen’in bildiği kadarıyla annesi ofisin nerede olduğunu bile bilmiyordu.

“İşte buradasın hayatım,” dedi kadın gülümseyerek.

Vay canına, sesi bile annesininkine benziyordu.

Kadın kadife atkısı ve topuklu çizmeleriyle küçük bekleme alanından hızla geçerken evcil hayvan çiftliğindeki bir zūrafa kadar yersiz görünüyordu. Gretchen onun sert kucaklamasının etkisine hazırlandı. “Buralardaydım ve seni görmek için uğrayabileceğimi düşündüm.”

Gretchen, Addison’la göz göze geldi. Şok olmuş bir şekilde bakiştılar, birkaç dakika önceki gerginlik yerini ortak bir kafa karışıklığına bırakmıştı. Gretchen boğazını temizledi. “Buralarda mıydın? Kayıp mı oldun?”

“Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?” Annesi etrafına amaçlı bir bakış attı. “Demek çalıştığın yer burası.”

“Burası sahip olduğum hukuk bürosu, evet.”

“Düşündüğümünden daha küçükmüş.”

“Müvekkillerim ofisimin büyüklüğünü pek önemsemezler.”

“Doğru. Ee...” Addison’a gülümsedi, Başkan Bush’tan -ikincisi- Little Richard’a -çok uzun bir hikâneydi- kadar herkesi büyüleyen yapay olarak beyazlatılmış sosyetik gülümsemesini takınmıştı. “Ben Diane Winthrop, Gretchen’in annesiyim.”

Addison danışma masasının üzerinden elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Cidden, anne. Burada ne işin var?”

“Tanrım. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

“Üzgünüm. Beni gerçekten ama gerçekten çok şaşırttın.”

“Planım da buydu.” Diane gülümsedi. “Yemek yedin mi? Belki hep bahsettiğin şu küçük kafede öğle yemeği yeriz diye düşünmüştüm.”

Gretchen parmağını kulağına sokup sallayarak duyma yetisinin hâlâ çalıştığından emin olmak istedi. “ToeBeans’ta öğle yemeği mi yemek istiyorsun?”

“Evet, işte orası. Ne diyorsun?”

“Anlamıyorum. Neler oluyor?”

“Tanrı aşkına, Gretchen. Bir anne kızını yemeğe götüremez mi?”

“Elbette. Ama daha önce asla, bir kez bile ofisime gelip tezgâhtan sipariş vermemiz gerekecek bir yerde öğle yemeği yemeyi önermedin. Bu yüzden biraz şüpheli davrandığım için beni affet.”

“Evet, dediğim gibi her şeyin bir ilki vardır.” Gretchen’i hazırlıksız yakalayan şey söylediklerinden çok, söyleme şekliydi. Annesinin gözleri yana kayarken eldivenlerini bir elinden diğerine geçirmişti. İki kez. Sanki gerginmiş gibi.

Gretchen danışma masasındaki Addison’a döndü. “Öğleden sonram nasıl görünüyor?”

Addison boğazını temizledikten sonra fareyi birkaç kez tıkladı. “İki buçuk ve dörtte randevuların var.”

“Gördün mü? Daha çok zamanım var,” dedi annesi.

“Ben çantanı getireyim,” diye teklif etti Addison. O Gretchen’in ofisine doğru yürürken, Gretchen da kendi montunu ve eldivenlerini giydi. Addison bir süre sonra geri gelerek Gretchen’a çantasını uzattı. “ToeBeans’tan bir şey ister misin?” diye sordu ona.

“Hayır, teşekkürler.”

Gretchen annesini dışarıdaki kaldırıma kadar takip etti. Bir blok boyunca sessizce yürüdükten sonra annesi, “Burası şirin bir mahalle,” dedi.

Gretchen olduğu yerde durdu. “Pekâlâ. Sen kimsin ve anne-me ne yaptın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şirin bir mahalle mi? Dövme salonunu görmüyor musun? Vitrininde çıplak heykeller olan sanat galerisini?”

“Tabii ki görüyorum.”

“Senin şirinlik anlayışın bu değil.”

“Sohbet etmeye çalışıyorum. Hadi artık, üşüdüm.”

Gretchen tekrar yürümeye başladı. *Alacakaranlık Kuşağı*’nın müziği kafasında usulca çalıyordu. “Evet, burası şirin bir mahalle,” dedi en sonunda. “Burayı seviyorum.”

“Dairen de yakınlarda, değil mi?”

“Sadece birkaç dakika uzaklıkta.”

“Şey, bana onu da göstermen gerekecek.”

“Dairemi mi?”

“Evet.”

“Anne, ciddi. Neler oluyor? Ölüyor falan mısın?”

Onu şaşırtacak şekilde annesi alışılmadık bir kahkaha attı. “Hayır.”

“Babam mı? Babam mı ölüyor?”

“Hayır! Gretchen, Tanrı aşkına.”

“İş yeri batıyor ve bana tamamen *Schitt’s Creek*’e bağlamak üzere olduğunuzu söylemek için buradasın.”

Annesi tekrar gülerek başını iki yana salladı. “Gerçekten bu kadar alaycı mısın?”

“Benimle tanıştın, değil mi?”

“Sadece gelip nerede çalıştığını ve yaşadığını görmek istedim.”

“Yedi yıldan sonra mı?”

“O kadar uzun zaman olmadı, değil mi?”

Evet. Yedi yıl olmuştu. Gretchen bu kadar zamandır bu mahallede yaşıyor ve çalışıyordu. Annesi de babası da onu görmeye hiç gelmemişti. “İşte burası. Çalıştığım ve yaşadığım yer.” Gretchen köşedeki kafeyi işaret etti. “Ve bu da ToeBeans.”

-
- Eskiden zengin olan Rose ailesinin servetlerini kaybettikten sonra bir zamanlar şaka amaçlı satın aldıkları Schitt’s Creek kasabasına yerleşmesini ve servetleri olmadan yaşamaya alışmalarını anlatan 6 sezonluk bir komedi dizisi. (ç.n.)

Kafe ögle yemeğinde sabahkinden bile daha kalabalıktı. Sipariş vermek için bekleyen insanların oluşturduğu bir sıra kapıya kadar uzanıyor, yarım düzinelik bir başka grup da tezgâhın yanında yemek paketlerini bekliyordu. Neredeyse her masa doluydu. Eğer başarabilseydi, Gretchen annesinin servis için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmasına vereceği tepkiyi -nefesinin kesilmesi- videoya çekmeye çalışırdı.

Ama sonra Alexis onları fark etti ve sahte bir kızgınlıkla yanlara yürüdü. Bugün uzun saçlarına örülmüş bir Noel şalı takmıştı. “Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?”

“Biliyorum. Arkadaşlar sıra beklemez.” Gretchen gülümsedi. “Hımm, bu benim annem, Diane.”

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.” Alexis gülümsedi. Sesinden samimiyet yayılıyordu çünkü Alexis her şeyi samimiyet ve cömertlikle yapardı. “Bir masaya geçin, siparişinizi almak için bir dakika içinde geleceğim.”

Gretchen bu kez itiraz etme zahmetine girmediydi çünkü annesi çoktan Alexis’e bol bol teşekkür etmişti ve pencere kenarındaki bir masaya doğru ilerliyordu.

Sert arkalıklı ahşap sandalyelerden birine usulca oturan Diane, “Burası çok sevimli,” dedi.

“Alexis gerçekten çok emek verdi.”

Küçük bistro masası sadece ikisine yetecek büyüklükteydi. Ortasında küçük bir çobanpüskülü ve meyve aranjmanı olan bir vazoduruyordu. Tuz ve karabiber değirmenlerinin arasına sıkıştırılmış iki ince menü vardı.

“Ne tavsiye ediyorsun?” diye sordu annesi.

“Burada her şey güzel ama ben tavuklu, salatalı sandviçi ve kremalı kuşkonmaz çorbasını seviyorum.”

“Ben de onlardan alacağım.”

Alacakaranlık Kuşığı müziği daha da yüksek sesle çalmaya başladı. “İçinde ne olduğunu bilmek istemiyor musun?”

“Sen seviyorsan eminim ben de severim.”

Kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Annesi sipariş ettiği neredeyse her şeyin malzeme listesini öğrenmek isterdi çünkü Tanrı biliyordu ki ince, Pilates’le şekillenmiş kalçalarına yapışmak için bekleyen gizli kaloriler olabiliirdi.

“Sandviçin içinde mayonez var.”

“Kulağa harika geliyor.”

“Ve eminim çorba da tereyağı doludur.”

Annesi dikkatini vermiyordu. Gözleri kafede etrafına bakınıyor, sessizlik içinde insanları inceliyordu. Gretchen’in avukatlık içgüdüleri devreye girdi ve annesinin dikkat dağınıklığını kendi avantajına kullanmaya karar verdi. İnsanlar genellikle sessiz anlarında da konuştuklarında olduğu kadar çok şey açığa vururlardı ve annesi bir elek gibi sızıntı yapıyordu. Eldivenler bir kez daha parmaklarının arasında sıkıca tutuluyordu. Doğal elmacık-kemikleri kısmen dışarıdaki soğuktan ama aynı zamanda Gretchen’ın sezdiğine göre rahatsızlıktan dolayı pembe bir kızarıklık gösteriyordu.

“Anne.”

Diane ona bakınca gülümsemesi geri döndü. “Hımm?”

“Neler oluyor?”

“Gerçekten seni iş yerinde ziyaret etmek ve seninle öğle yemek yemeği istedim.”

“Sana inandığımı söylersem gerisini de anlatacak mısın?”

Annesi eldivenlerini çantasına sıkıştırdığında Gretchen birdenbire meseleyi üstelememiş olmayı diledi. Bunun sadece bir annenin kızını görme arzusundan ibaret olmasını dilerdi ama onun ailesinde işler hiçbir zaman bu kadar basit olmamıştı.

Diane uzun bir nefes alıp bıraktı. “Baban emekli olmaya karar verdi.”

Hayır, onun ailesinde hiçbir şey basit değildi. “Bu harika. Yani, kesinlikle zamanı gelmişti. Yetmiş beş yaşında.”

“Neredeyse on yıldır bu konuda onun peşindeydim.”

“Sen ya da babam bunu bana telefonda da söyleyebilirdiniz.”

“Bu şekilde daha eğlenceli görünüyordu.”

Alexis gelip siparişlerini aldı ve Diane’le kibarca konuşmak için birkaç dakika durakladıktan sonra tekrar uzaklaştı.

“Demek bugün beni görmeye gelmenin asıl nedeni buydu.”

“Pek çok sefer yapmak istediğim bir şeyi yapmak için uygun bir bahaneydi.”

“Ama hiç yapmadın.”

“Benden hiç istemedin, Gretchen.”

“Bir kızın annesine onu görmeye gelmesi için yalvarması gerektiğini bilmiyordum.”

“Bu kadar dramatik olma.”

Ve işte gelmişti. Gretchen çok fazla dramatikti. Çok histerikti. Çok kaotikti. Çok güvenilmezdi. Çok *fazlaydı*. Kulaklarındaki alçak sesli uğultu kafenin uğultusunu bastırmaya başladı. Annesinin bu haberi paylaşmak için Gretchen’i fiziksel olarak ziyaret etmek gibi olağanüstü bir adım atmasının tek bir nedeni vardı. Çünkü patlatacağı bir bomba daha olmalıydı. “Bana söylemediğin şey ne?”

Annesinin hakkını vermek gerekirse Gretchen’in bakışlarıyla ilk kez yüzleşmişti. “Evan’ın CEO’luk görevini devralacağını bilmen gerektiğini düşündüm.”

Bir ağırlıksızlık hissi midesini alt üst etti. “Neden Jack Amca değil?”

“Jack neredeyse yetmiş yaşında, tatlım. Bu hiç mantıklı olmaz.”

“Ama Evan bir narsist. Şirket için değil, sadece kendisi için en iyi olacak kararları verir. Bunu biliyorsun.”

Annesi masanın öbür ucundan uzanarak Gretchen’in elini tuttu. “Aranızda farklılıklar olduğunu biliyorum.”

“Farklılıklar mı? Sen bunu böyle mi görüyorsun?” Gretchen elini çekti. “Bundan çok daha fazlası var ve durup dururken buraya gelip onun CEO olacağını söylemen de bunu bildiğini gösteriyor.”

“İkiniz de çocuktunuz, hayatım. Bütün kardeşler kavga eder. Ama artık ikiniz de büyüdünüz ve bak, sana vakıf yönetim kuruluunda bir yer teklif etti.”

“Bunu sadece Colton’la konuşayım diye yaptı.”

“Bay Wheeler’dan bahsetmişken.” Konunun uygun bir şekilde değişmesiyle annesinin yüzü aydınlandı. Acı verici bir konuşma daha önlenmişti. “O cephede işler nasıl gidiyor?”

Gretchen annesinin istediğinin bu olmasından duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. İş. Ailesini birbirine bağlayan tek kan bağıydı bu. “Ona resmî bir teklifte bulundum. Değerlendiriyor.”

“Nasıl oldu da bana onunla bir ilişkin olduğunu hiç söylemedin?”

“Yok,” dedi Gretchen çabucak. “İlişkimiz, yani. Sadece ortak arkadaşlarımız var.” Bir de hayatın en derin sorularının cevabını birbirlerinin kollarında bulabileceklermiş gibi öpüşmek gibi kötü bir alışkanlık.

Tanrı aşkına. O bile bir *country* müzik şarkıcısı gibi konuşmaya başlamıştı.

“Düşündüğün kadar umursamaz değilim,” dedi annesi. “Bir şeyler olduğunu anlamak için Colton Wheeler’la nehir kenarında dans ederken çekilmiş fotoğraflarınızı görmeme gerek yok. Bunu yüzünde görebiliyorum.”

“Umursamaz olduğunu hiçbir zaman söylemedim, anne. Sadece... ilgisizsin.”

“Eh, değilim.” Gülümsedi. “Neden onu Homestead’e getirmiyorsun? Ona tadım salonunu ve ofisleri gezdirirsin. Kulübeye getirirsin. Katılacağı aileyi bir görsün.”

“Bir aileye katılıyor olmayacak. Bir şirkete katılacak.” Elbette Winthroplar için bunlar birebir aynı şeylerdi. Ve Colton ikisi için de fazla iyiydi.

“Yine de onu getir. Hepimiz onunla tanışmayı isteriz.”

“Bunu düşüneceğim.”

Konuşmada yaşanan bir durgunluk zaten garip olan bu anı işkenceye dönüştürdü. Diane bir tarafa, Gretchen diğer tarafa bakıyor, birbirlerine bakmamak için her şeyi yapıyorlardı. Annesiyle her zaman böyle olmuştu. Ya da en azından Gretchen kendini bildi bileli böyleydi. Genellikle annesinin her şeyle yüzleşmekten kaçınmasına minnettar olurdu. Konuşmalarını yüzeysel tutmak, Gretchen’a ailesinin gündeminde ne kadar küçük bir önceliğe sahip olduğunu hatırlamak zorunda kalmamasını sağlıyordu. Ama bugün hayal kırıklığı görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle bağıırıyordu. Colton’ın dün akşam ailesinin Noel geleneklerinden yoksun olmasıyla ilgili sorgusu, Gretchen’in çoktan kurduğunu sandığı derin bir içerleme kuyusunu açığa çıkarmıştı ama Colton içine bir kova atmış ve görünüşe göre son bir damla kokuşmuş su bulmuştu.

“Sana Noel için hiç el yapımı süsler yaptım mı?”

Annesinin kaşları birbirine yaklaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Okulda mesela. Kâğıttan Noel ağaçları ya da bir kâğıda simle çizdiğim el izim.”

“Eminim küçükken yapmışsındır.”

“Onları sakladın mı?”

Annesinin omuz silkişi belli belirsizdi. “Muhtemelen depoda bir yerdedirler.”

Tabii ya. Depoda bir yerlerde. “Nasıl oldu da bizim hiç aile Noel ağacımız olmadı?”

“Sen neden bahsediyorsun? Bir düzine Noel ağacımız olurdu.”

“Ama sadece bize ait olan bir tane olmadı. Özel olarak.”

“Tatlım bu sorular da nereden çıktı?”

“Unut gitsin,” dedi Gretchen. “Önemli bir şey değil.”

Alexis tam zamanında yiyeceklerle geri döndü çünkü annesinin yüzü bir başka *bu kadar dramatik olmayı bırak* konuşmasına hazırlandığını gösteriyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Alexis, ama bunu söyleme şekli, gözlerini kısarak bakışlarını Gretchen’a dikmesi yemek hakkında sormadığını gösteriyordu.

“İyiyiz,” diye cevap verdi Gretchen.

“Bunu duyduğuma sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?” Uzaklaşmadan önce Gretchen’in omzunu sıktı.

“Kesinlikle renkli biri, değil mi? Çok bohem.”

“Alexis gezegendeki en nazik insanlardan biridir.”

“Aksini iddia etmiyordum.” Annesi kucağına bir peçete atarken dudakları inceldi. “Gerçekten, Gretchen. Söylediğim ve yaptığım her şeyden hep en kötü anlamı çıkarıyorsun.”

Elbette. Asıl sorun Gretchen’in yanlış anlamasıydı. Onun aşırı tepkileri. Onun dramatik davranışları.

Onu görmezden gelemes misin?

Şimdi olmaz, Gretchen. Meşgulüz.

Sadece sana takılıyor. Bu kadar hassas olma.

Her şeyi duymuştu. Evan hakkındaki gerçeği görmezden gelmek için her türlü bahaneyi duymuştu çünkü bununla yüz-

leşmek bir skandal yaratırdı. Ve Tanrı biliyordu ki bundan daha kötü bir şey olamazdı.

Yine de annesi bir konuda haklıydı. Colton'ın sponsorluk anlaşmasını ciddi olarak düşünecekse neye bulaştığını gerçekten bilmesi gerekiyordu. Bütün çirkin gerçeği görmesi gerekiyordu. Son derece uzun süren öğle yemeği nihayet bitip de ofise döndüğünde Gretchen ona mesaj attı.

Yarın akşam. Saat 7'de. Sürpriz yapma sırası bende.

SOĞUK BİR KIŞ GECESİ

Simon Rye hayatı boyunca payına düşenden çok daha fazla inatçı insanla karşılaşmıştı.

Michigan'ın en lüks bölgelerinden birinin tarih komisyonunun müdürü olarak açgözlü inşaatçılardan huysuz dullara kadar herkesle mücadele etmişti. Ama Chelsea Vanderboek hızla *Boğazlamak İsteddiği İnsanlar* listesinde bir numaraya yükseliyordu.

Sadece bir kar fırtınası sırasında kamyonetini derin bir çukura yolladığı için değildi. Bölgenin en değerli tarihî mülklerinden birini satmaya niyetli olduğu için bile değildi.

Ama şu anda esas olarak ona yaptığı sıcak çikolataya sanki içine zehir koymuş gibi baktığı içindi.

“Bu nedir?” Gözlerini kısarak dumanı tüten kupaya baktı.

“Sıcak çikolata.”

“Nereden buldun onu?”

“İstemiyorsan söylemen yeterli. Sadece kalbinin etrafındaki buz kütesini eritecek bir şeyin işine yarayabileceğini düşündüm.”

“Buradan nasıl çıkacağımızı bilseydim buzlarım çok daha çabuk erirdi.” Yine de kupayı aldı ve bir saattir oturup düşüncelere

daldığı sandalyeye geri oturdu. Bir yudum alırken yan yan genç adama baktı.

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

Simon şöminenin diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Ateşin sıcaklığı ağızlarından çıkan buharları görmelerini engellemeye ancak yetiyordu.

“Burayı satmakta neden bu kadar kararlısın?”

“Çünkü ailemde burayı işletecek kimse kalmadı.”

“Sen işletebilirsin.”

Genç kadından çıkan ses yarı homurtuyken, yüzde yüz Şakamı yapıyorsun? anlamındaydı.

“Ciddiyim,” diyen genç adam ellerini kupasının etrafına dolaşıp sıcak çikolatadan gelen sıcaklığın bir kısmının odanın buzunu çözmesini umdu. “Böyle bir yer bir hediyedir. Nasıl öylece bir kenara atabilirsin ki?”

“Burası bir hediye değil. Bir lanet.”

Simon ateşin ışığında onun yüzünü inceledi. Önceki haşın kızgınlık gitmiş, yerine daha yumuşak ve çok daha yıkıcı bir duygu gelmişti. Yalnızlık.

Hüzün ondan eriyen kar gibi sızıyordu.

“Ne oldu?”

Genç kadın birden ona baktı. “Ne?”

“Buradan bu kadar nefret etmene ne sebep oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Kimse sebebi olmadan bir evden senin nefret ettiğin gibi nefret etmez. Ve bu neden genellikle evin kendisi değil, içinde yaşananlardır.”

Chelsea kaskatı oldu. “Henüz bir haber yok mu?”

Simon aklına gelen herkese arabalarını çekmeleri için mesaj atmıştı. Cevap her seferinde aynıydı. Bir süre daha böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. “Üzgünüm. Bu gece buradan gidebileceğimizi sanmıyorum.”

Rüzgârın uğultusu pencerelerin etrafındaki soyulmaya yüz tutmuş rüzgârlıklardan içeri sızıyordu. Simon eğer yanılmıyorsa genç kadın korkmuş gibi gerilmişti. “Ne yapacağız?”

“Yapabileceğimiz tek şeyi. Yerleşip birbirimizi öldürmemeye çalışacağız.”

“Yerleşmek mi? Bu da ne halt demek oluyor?”

Simon bacaklarını sandalyenin önüne doğru uzattı ve kupasını karnına yerleştirdi. “Rahatlayıp bir süre daha burada olacağımız gerçeğini kabul edeceğiz demek oluyor.”

“Yapamam- ben burada kalamam.”

Simon ona bakmak için başını çevirdi. Chelsea’nin parmakları kupasını öyle sıkı kavramıştı ki fincan titriyordu, genç kadının göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

“Chelsea.”

Başı hızla ona döndü. “Ne?”

“İyi misin?”

Elindeki kupa tekrar sallandı. Tanrı aşkına, *ondan* mı korkuyordu? Olan biten şey bu muydu? Tanımadığı bir adamla evde tek başına kalmaktan mı korkuyordu? Mantıklı olabilirdi ama yine de Simon başka bir şeyler olduğunu seziyordu.

“Evin ayrı bir bölümünde kalsam kendini daha rahat hisseder misin?”

“Hayır,” dedi çabuk bir şekilde. Çok çabuk. “Başka bir yere gitmek zorunda değilsin.”

Simon kupasını yere bırakıp ayağa kalktı. Genç kadın onun sandalyesine yaklaşmasını izledi ve önünde çömelirken bakışla-

rını ayırmadı. “Güvende olduğuna söz veriyorum, Chelsea. Sen istemediğin sürece hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Genç kadının gözlerindeki rahatlama Simon’ı etkilediği kadar şok ediciydi. Simon artık onu boğazlamak istemiyordu. Ona sarılmak istiyordu. Ve ne pahasına olursa olsun onun bu evden neden nefret ettiğini öğrenecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Yalan söylemeyeceğim. Seni karanlık bir taşra yoluna götürmekle ilgili pek çok fantezim oldu.”

Colton gözlerini ön camdan ayırıp yolcu koltuğundaki Gretchen’a sırtıttı. Gretchen onu kendi arabasıyla evinden almış ve “Bin bakalım, ezik. Benim işlevsiz ailemle tanışmaya gidiyoruz,” diyerek şaka yapmıştı.

“Yaklaştık,” dedi uzaktaki TADIM SALONU yazan küçük bir tabelayı işaret ederek.

Colton, tarihi bir çiftlik evine benzeyen bir binanın otoparkına döndü. İçgüdüsel olarak şapkasını ve sahte gözlüklerini almak için torpido gözüne uzandı ama Gretchen çoktan onları elinde tutuyordu ve gülümseyerek ikisini de ona uzattı. Dışarı çıktıklarında, çiftlik evinin ve ahırın çoğunlukla orijinal olduğunu ancak on yıllar boyunca yenilendiğini açıkladı. Etrafı saran sundurma Noel için rüstik, geleneksel bir şekilde dekore edilmişti. Sallanan sandalyeler ve battaniyeler. Yaprak dökmeyen gerçek çelenkler ve eski moda ışıklar. Colton verandaya ve ön kapı gibi görünen

yere doğru ilerlemeye başladı ama Gretchen dirseğinden tutup çekti.

“Bu taraftan.”

Colton onu evin yan tarafına kadar takip etti. Gretchen burada bir yan kapının güvenlik kodunu girdi. Oradan bir zamanlar bir çeşit vestiyer odası olduğu anlaşılan bir yere girdiler. Bir adamın kışlık botlarını çıkarıp akşam yemeği için içeri girmeden önce bir leğen suyla elini yüzünü yıkayabileceği türden bir yer. Odanın yıllar içinde -çelik kapı ve güvenlik sistemi de dâhil olmak üzere- birtakım güncellemelerden geçtiği belliydi ama gerçek bir odadan başka bir şey olamayacak kadar küçük ve kabaca tasarlanmıştı. Duvarlar soğuk, gri taştan yapılmıştı ve tavan, parmak uçlarında dursa Colton’ın avuçlarını dümdüz koyabileceği kadar alçaktı.

Colton genç kadına baktı. “Burada gerçekten de birileri yaşamış mı?”

“Tabii ki. Burası benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-babamın eviydi.” Başını eğerek bir işaret yaptı. “Beni takip et.”

Colton onu siyah üniformalı, gri saçlı bir güvenli görevlisinin küçük, sıska bir masanın arkasında oturduğu aynı derecede küçük ve rüstik olan ayrı bir odaya kadar takip etti. Gretchen el salladı. “Selam, Charlie.”

Güvenlik görevlisinin yüzünde mutlu bir ifade belirdi. “Bayan Gretchen. Uzun zamandır seni görmüyordum. Seni buraya getiren nedir?”

“Bir arkadaşşıma etrafı gezdiriyorum.”

Sanki onu tanıştırmak için izin istiyormuş gibi kaşlarını kaldırıp Colton’a baktı. Colton başıyla onaylayarak masanın üzerinden uzandı ve adamın elini sıktı. “Colton Wheeler. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Charlie, Colton'ın yüzünü ya da ismini tanıdıysa bile bunu belli etmedi. "Homestead'e hoş geldiniz."

"Charlie, kaç yıldır buradasın?" diye sordu Gretchen sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Nisan'da otuz üç yıl olacak."

Colton dirseğiyle genç kadını dürttü. "Neredeyse senin kadar uzun süredir."

Charlie'nin gülümsemesi geniş bir sırıtmaya dönüştü. "Arkadaşıma dört yaşındayken mutfaktan çaldığın çikolatayı yiyebilmek için koşarak buraya gelip saklandığın zamanı anlatmamı ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Colton kollarını kavuşturdu. "Kesinlikle evet."

"Ufak tefek bir şeydi. Ayakları çıplak, saçları örgülüydü. Masamın arkasına saklanıp bütün çikolatayı yemesine izin verdim."

Gretchen omuz silkti. "Esprinin can alıcı noktası ise, kimsenin çikolatanın bende olduğunu bilmemesi ya da umursamamasıydı."

"Dört yaşında amacı olmayan bir asi," diye takıldı Charlie.

"Biraz ele avuca sığmaz biriydim."

"Sen buranın neşesiydin." Charlie gülümsedi. "Keşke seni daha çok görebilseydik."

Ona veda ettikten sonra Gretchen, Colton'ı kısa, dar bir koridordan geçirdi; burada kısık sesle yapılan konuşmaların sesi onu karşıladı ve her adımda daha da arttı. Bir zamanlar basit bir oturma odası olduğu belli olan ama şimdi bir tür galeri olan bir yere girdiler. Duvarlar özenle yerleştirilmiş çerçeveler içinde sepya tonlarında fotoğraflarla kaplıydı. Bir düzine kadar insan viski örneklerini yudumlarken her bir fotoğrafı incelemek için yavaşça hareket ediyordu.

Gretchen onu masada oturan, sol elini sade, kahverengi bir şişeye sarmış siyah takım elbiseli bir adamın fotoğrafına götürürken kimse onlara dikkat etmedi.

“Ailenin reisi.” Gretchen kolları birbirlerine değecek kadar yakınında durdu. “Cornelius Donley. İç Savaş’tan hemen sonra gelmiş.”

“Donley, Winthrop değil mi?”

“Büyük büyükbabamın sadece kızları varmış ve 1930larda erkekler şirketleri kadınlara bırakmıyorlarmış, bu yüzden o da en büyük kızının kocası Samuel Winthrop’a bırakmış. O zamandan beri nesilden nesile Winthrop erkeklerine geçiyor.”

“Biraz cinsiyetçi görünüyor.”

“Öyle.” Gretchen başka bir fotoğrafı işaret etti -bu fotoğraf şirketin logosuna ilham kaynağı olmuş gibi görünen bir görüntüye aitti- kayalık bir kıyıdaki deniz feneri. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Şirketin adının?”

Colton başını iki yana salladı.

“Anlamı ‘yalnız kaya.’ Deniz feneri gerçek bir yer. İnsanlar oraya İrlanda’nın Gözyaşı Damlası demeye başlamış çünkü kıtlıktan kaçmak için Amerika’ya gitmek üzere İrlanda’dan ayrılan insanların gördüğü son şeydi.”

“Cornelius kıtlık sırasında mı gelmiş?”

“Hayır, o geldiğinde kıtlık bitmişti ama ailesi bir daha hiç toparlanamamış. Annesi ve babası öldükten sonra kardeşlerini toplamış ve yolculuk masraflarını karşılamak için sahip oldukları her şeyi satmış. Kendi adına değerli tek bir şey kalmış, o da viski tarifiymiş.”

Gretchen konuştukça fotoğraflar boyunca ilerliyordu ama Colton gözlerini ondan ayırmadı. Şirketten ve soyundan bahsederken canlanmıştı. Ses tonu kendi işinden bahsederken olduğu

gibi tutkulu olsa da gözleri daha yumuşak bir duyguyla parlıyordu. Ailesiyle olan bağıını açıkça gizleyen biri için, ailesine karşı büyük bir sevgi beslediği kesindi. Ya da en azından ailesinin geçmişine.

“Birkaç yıl New York’u denemiş ama başaramamışlar, bu yüzden o da güneye yönelerek Nashville’den başlayan yol boyunca orijinal tarifile yaptığı kavanozlarını satmaya başlamış. Birkaç yıl sonra güçlü bir müşteri kitlesi oluşturmuş ve bu kitle viskiye *Donley’nin Cesareti* demeye başlamış çünkü çok güçlü bir etkisi varmış. Daha sonra 1920lerde Carraig Aonair markasını yaratmışlar.”

Colton en azından bu kadarını biliyordu. Şirket artık üç farklı markaya sahipti: orijinal Donley’nin Cesareti, Carraig Aonair ve sınırlı sayıda üretilen CAW 1869.

“Konfederasyon Ordusu’nun bazı eski üyeleri onu raydan çıkarmaya çalışmış,” diye devam etti genç kadın.

“İrlandalı olduğu için mi?”

“Azat edilmiş köleleri işe aldığı için.” Büyük fiçılarla çevrili bir ahırda yirmi kadar beyazın arasına serpiştirilmiş bir düzine kadar siyahi adamı gösteren başka bir fotoğraf grubunu işaret etti. “Bu fotoğrafın çekildiği orijinal içki imalathanesi bunu onaylamayan bir grup beyaz adam tarafından yakıldı.”

“Benimle dalga geçiyorsun. KKK” gibi mi?”

“Hemen hemen, evet, ama kendilerini öyle mi adlandırıyorlardı emin değilim. Yeniden inşa etmesi bir yıl sürmüş ve yine aynı insanları işe almış.”

- * Amerikan İç Savaşı’nda, Amerika Birleşik Devletleri’nin Washington’daki yönetimi ile ülkeden ayrılmak isteyen on bir Güney eyaleti Amerika Konfederasyon Devletleri’ni kurmuştur. Temel nedeni, ekonomisi tarıma dayalı güney eyaletlerinde yoğun olarak ucuz işgücü olarak kullanılan köleliğin yayılması nedeniyle tartışmaya başlanması ve sanayileşmiş kuzeyde olduğu gibi tüm ülkede yasaklanıp yasaklanmayacağı konusundaki anlaşmazlıktır. (ç.n.)
- ** Amerikan İç Savaşı sonrasında siyahilerin kazanmaya başladığı haklara, özgürlüklere ve eşitliğe karşı çıkma amacıyla kurulan, şiddet eylemlerine başvuran ırkçı bir örgüt. (ç.n.)

Sesindeki gurur gözlerindeki parıltıyla eşleşiyordu; her ikisi de ailesinden ve gençliğinde bahsederken sergilediği soğuk ilgisizlikle o kadar uyumsuzdu ki sanki iki ayrı çocukluk geçirmiş gibiydi. Bunu belirtmek Colton'ın dilinin ucuna kadar geldi ama şimdi zamanı değildi. Etrafta kulak misafiri olabilecek başka insanlar varken ve genç kadının kendisini ona karşı kapatmayacağından emin değilken olmazdı. Bunun yerine, "Bu inanılmaz bir geçmiş, Gretchen," demekle yetindi.

Arkalarından derin bir ses yankılandı. "Gerçekten de öyle."

Arkasını dönerken Gretchen'in yüzü aydınlandı. "Ve bu da Jack Amca."

Geniş omuzlu, saçlarının tamamen ağarmasına belki bir yılı kalmış bir adam birkaç adım ötede durmuş, Gretchen ona 'amca' diye seslenmese bile ailevi bağı ortaya koyan bir sıcaklıkla gülümsüyordu. Kolunda Carraig Aonair logosu bulunun siyah bir polo tişört giymişti ve bir bar kavgasını ayırırken, içki servisi yaparken olduğu kadar rahat olacak bir adam gibi görünüyordu.

"Charlie beni arayıp burada olduğunu söyledi," diyerek kollarını açtı.

Gretchen onun kollarının arasına girdiğinde Colton, Gretchen'in burada gösterdiği sıcaklık ile çocukluğunun nasıl geçtiğine dair çizdiği imaj arasındaki uyumsuzluktan bir kere daha etkilendi. "Colton'a etrafı gezdirmek istedim," derken amcasının gövdesini sıktı.

Genç kadının yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Jack onu bıraktı ve dikkatini daha soğuk bir bakışla Colton'a yöneltti. Colton birinin ne zaman onu tarttığını bilirdi, karşısındaki kişi çaktırmadan yapmaya çalışsa bile. Jack bunu gizlemiyordu. Gözlerini kısmış, sert bir şekilde incelen dudaklarıyla ona bakıyordu. "Demek sen Colton Wheeler'sın?"

Colton elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

“Jack Winthrop.” Colton’ın elini sertçe sıktı. “Duyduğuma göre şirkete yüzünü vermeyi düşünüyormuşsun.”

Colton ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Bunu değerlendiriyorum.”

“Kararını vermeden önce neye bulaştığını bilmesi gerektiğini düşündüm,” dedi Gretchen.

Jack, “Ve?” diye sordu.

Colton, Gretchen’a göz kırptı. “Şu ana kadar gördüklerim hoşuma gitti.”

“Eminim gitmiştir,” dedi Jack dümdüz bir sesle.

Gretchen boğazını temizledi. “Jack, babamın küçük kardeşi. İçki imalathanesini ve tadım salonunu işletiyor, babam da işin sıkıcı tarafını hallediyor.”

“Evan bu işin neresinde?” diye sordu Colton.

Gretchen ve Jack gözlerini devirdi. Ama sonra Gretchen parmağıyla Jack’in göğsünü dürttü. “Lafı açılmışken, konuşmamız gerek.”

“Annen söyledi, ha?”

“O CEO olamaz, Jack. Bunu engellemelisin.”

Omuz silken Jack ellerini koltukaltlarına sıkıştırdı. “Hep birlikte yönetim kurulunda benim tek başıma sahip olduğumdan daha fazla oy hakkına sahipler. Yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Gretchen içine konuyu değiştirme zamanının geldiğini belirten bir nefes çekti. “Ee,” diyerek nefesini verdi. “Annemle babam evde mi? Colton’ı eve götürecektim.”

“Sanmıyorum. Şehir merkezinde süslü bir Noel partisine gideceklerdi.”

“Sen gitmek istemedin mi?”

“Resmî kıyafetliydi. Beni smokin içinde göreceğin tek zaman evlendiğin zaman olacak.” Jack kaşlarını Colton’a doğru kaldırarak bu noktayı vurguladı.

“İyy!” dedi Gretchen. “Her neyse, biz artık yakandan düşelim”.

“Gitmeden önce onu ağaç evini görmeye götürmelisin.”

“Ağaç ev mi?” Colton sırttı.

Gretchen inledi. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“On ya da on bir yaşındayken onun için yapmıştım. Küçük Gretchy ormanda kitap okuyabileceği bir yer istiyordu.”

“Küçük Gretchy, Evan’dan saklanacak bir yer istiyordu.” Colton’a sert bir bakış attı. “Ve hayır, onu görmeye gitmeyeceğiz.”

“Oh, bence gideceğiz.”

“Teşekkürler, Jack,” diyerek iç geçirdi.

Jack gülerek ona tekrar sarıldı. “Her zaman.”

Jack giderken Gretchen ona döndü. “Ağaç evime kesinlikle gitmiyoruz.”

Colton muhtemelen toplum içinde tavsiye edilenden daha yakınına geldi. Ağzını kulağına yaklaştırmaması muhtemelen daha bile kötüydü. “Uzlaşalım mı?” diye mırıldandı.

“Belki,” diye fısıldadı genç kadın. “Aklında ne var?”

“Küçük Gretchy’nin yatak odası.”

Colton zamanında etkileyici evlerden payına düşeni görmüştü -siktir, bir keresinde Belçika’da gerçek bir sarayda sahne almıştı- ama Gretchen’in ailesinin evi o güne kadar gördüğü en muazzam, en gösterişli özel konuttu. Üç katlıydı, beyaz kireçtaşından yapılmıştı, sütunları, kemerleri ve devasa taş verandaları vardı. Çoğul olarak. Üç kat verandası evin orta kanadını kaplıyordu.

Yani burası lanet olası Yıldızlı Çağ'dan' fırlamış gibiydi.

Bir de evinin Gretchen'a nasıl görüneceği konusunda endişelenmişti. Buna kıyasla genç adam bir kulübede yaşıyor sayılırdı.

"İmkânı yok," diyerek uzun, asfalt özel yolun sonunda arabasını yavaşlattı, böylece çok uzun süre bakakalıp doğrudan geniş, daire şeklindeki garaj yolunun ortasındaki şaşalı çeşmeye çarpmayacaktı. "Burada büyümüş olmana imkân yok."

"Berbat, değil mi?"

"Burası bir *otel*."

"Balo salonu ve diğer şeylerle birlikte."

Colton ana girişin önünde durdu; ona ön kapı demekte zorlanıyordu çünkü -ne kadar banal olurdu. Biraz daha bakabilmek için ön konsola doğru eğildi. "*Burada mı büyüdün?*"

"İçeri girmememiz gerektiğini düşünmeye başladım."

"Mümkün değil." Şapkasını ve gözlüğünü arka koltuğa fırlatarak kapısını açtıktan sonra yolcu tarafında Gretchen'la buluştu. Kırmızı pişmiş kil çatıyı görebilmek için başını sonuna kadar arkaya eğmek zorunda kaldı.

"Genellikle içeri buradan girmeyiz," dedi Gretchen. "Aile, demek istiyorum. Burası aslında halka açık olan giriş."

"Halka açık giriş," diye tekrar etti inanamayarak. "Evinizde halka açık bir giriş var."

"Noel turları ve diğer şeyler için. Annemle babamın birince katta eğlenmek dışında yaptıkları pek bir şey yok."

"Yani burası esasında Beyaz Saray."

"Aslında bu oldukça yerinde bir tanımlama."

Yirmi kireçtaşı basamağı çıkarak çift kapılı *halka açık girişe* açılan ilk kapalı verandaya kadar genç kadını takip etti ve içeri

* ABD'de 19. yüzyıl sonlarından 1900lerin başına kadar olan, özellikle ülkenin kuzeyinde ve batısında hızlı bir ekonomik büyüme görülen dönem. (ç.n.)

adım attıklarında gümüş tepsili bir uşak onları karşılamadığında neredeyse şaşıracaktı.

Giriş yoktu. Fuaye yoktu. Vestiyer ya da araba anahtarları için küçük bir kâse olan bir masa veya bir kenara atılmış ayakkabılar için bir köşe yoktu. Bunun yerine, halka açık giriş doğrudan üç kat boyunca devam eden kare bir balo salonuna açılıyordu. Üç tarafı çevreleyen balkonlar üst katlardan salona bakıyordu.

Colton önce nereye bakacağını bilemedi. Mermer zemine mi? Ana odadan bilinmeyen yerlere ayrılan üç koridora mı? Yoksa tüm salonu çevreleyen, her biri kırmızı kadife kordonlarla ayrılmış altı Noel ağacına mı?

Genç kadının evinde *kordonlar* vardı.

“Bunun gibi bir odaya ne halt denir ki?”

Gretchen cevap verene kadar soruyu yüksek sesle sorduğunu fark etmemişti. “Ailem buraya Büyük Salon diyor. *The Breakers*’tan esinlenilmiş.”

“*The Breakers* mı?”

“Rhode Island’daki Vanderbilt’ malikânelerinden biri.”

Yani gerçekten de Yıldızlı Çağ’a aitti.

“Güven bana,” diyen Gretchen’in sesi utançtan kısık çıktı. “Nasıl göründüğünü biliyorum. Annem büyük partilere ve toplantılara ev sahipliği yapacak bir yer istedi. Birinci kat tamamen gösteriş için.”

“Yapıyorlar mı?”

“Ne yapıyorlar mı?”

“Büyük partilere falan ev sahipliği yapıyorlar mı?”

Gretchen güldüğünde bu kez sesinde hoşnutsuzluktan başka bir şey yoktu. “Yılda sadece altı kez. Hatta gelecek hafta bir tane düzenliyorlar. Yıllık vakıf galası.”

* Yıldızlı Çağ’da nakliye ve demiryolu imparatorlukları ile öne çıkan, bir zamanlar ABD’nin en zengin ailesidir. (ç.n.)

Gretchen odanın ortasına doğru yürürken ayakkabıları yerde basketbol sahasındaki spor ayakkabılar gibi gıcırıyordu. “Şu tarafta genel mutfak var,” diyerek halka açık girişin tam karşısındaki koridoru işaret etti. Sonra yer değiştirip ikinci bir koridoru gösterdi. “Şurada bir kütüphane ve performanslar için resmi bir müzik odası var.” Son koridoru işaret etti. “Ve şu tarafta da, aslına bakarsan, bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

“Misafir bölümü olarak tasarlanmıştı. Sanırım büyükanne-min büyükbabam öldükten sonra buraya taşınmasını planlamışlar ama büyükanne-min ondan kısa bir süre sonra öldü, yani...” Omzunu silkti. “Ailemin şu anda orayı ne olarak kullandığını gerçekten bilmiyorum.”

Colton şaşkın bir sessizlikle gözlerini kırptırıyordu. “Ama, nerede, demek istediğim...” Oda-nın içinde dönerek bir aşağı bir yukarı, aynı anda her yere baktı. “Siz nerede yaşıyorsunuz?”

“Aile odaları ikinci ve üçüncü katlarda.”

“Oraya nasıl çıkıyorsunuz ki?” Hiçbir yerde tek bir merdiven bile göremiyordu.

Gretchen tekrar mutfak bölümünü işaret etti. “Arka tarafta özel bir merdiven var. Arka girişi kullanıyoruz çünkü o merdivene açılıyor.”

“Gretchen, bunu olabildiğince nazik bir şekilde söylemeye çalışacağım ama *bu ne lan?*”

Genç kadın güldüğünde gülüşü haklı olarak yankılandı. “Biliyorum,” dedikten sonra küçük bir iç çekti. “İnan bana, biliyorum.”

Colton bir elini saçlarının üzerinden geçirdi. “Bak, seçimlerini sorgulamaya falan çalışmıyorum...”

Gretchen ellerini ceketinin ceplerine soktu. “Bir soruya bu şekilde başlaman asla iyiye işaret değildir.”

“Burada yaşayabilecekken neden o dairede yaşıyorsun?”

Genç kadının yanıtı yine hoşnutsuz bir kahkaha oldu. “Anne babamla henüz tanışmadın.”

“Doğru, ama burada yaşayıp onları hiç görmeyebilirsin.”

Bu sefer hiç cevap vermedi. Çünkü belki de sorun buydu. Burası yabancılara gösteriş yapmak için tasarlanmış bir evdi, sevdiklerinize sarılmak için değil. Etkilemek, göz korkutmak, hayranlık ve kıskançlık yaratmak için tasarlanmıştı.

Burası bir ev değildi.

Kahrolası bir müzeydi.

Ve o burada küçük bir kız olmuştu.

Bir amcaya ve bir güvenlik görevlisine kendi anne babasından daha yakın olan küçük bir kız. Büyüdüğünde tüm bu bolluk içinde yaşamaktansa gıcırdayan bir radyatörü olan tek odalı bir dairede yaşamayı tercih eden bir kadın olan küçük bir kız.

Şimdi genç kadına bakarken, soğuk, ruhsuz bir odanın ortasında küçücük bir ateş zerresi, tanımlayamadığı bir duygu göğsünü doldurarak duyularını karman çorman etti ve sesini zımpara kâğıdına çevirdi. “Bana odanı göster.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gretchen'in nefret ettiği bir şey varsa o da acımaydı ve şu anda Colton'dan dalga dalga yayılıyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye tersleyerek topuklarının üzerinde döndü.

Colton hemen arkasından takip ederken ayak sesleri sert ve parmak zeminde alçak sesli gümbürtüler çıkarıyordu. "Ne yapıyorum?"

"Bana zavallı küçük zengin bir kızmışım gibi bakıyorsun."

Sonunda onun sarılmasına ihtiyacı falan varmış gibi bakacağını bilseydi Gretchen onu buraya hiç getirmezdi. İhtiyacı yoktu. Burada büyürken ihtiyacı olan her şeye sahipti. Yiyecek. Barınak. Kıyafet. Eğitim.

Hâlâ onu uzun koridorda arka merdivenlere doğru takip ederken, "Hiçbir şey söylemedim," dedi.

"Söylemene gerek yoktu. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Colton'ın eli genç kadının dirseğini yakaladı ve onu durdurdu. Önünde duracak şekilde daire çizdi. "Gözlerimde görmem gereken tek şey, senin tanıdığım en cesur, en zeki ve en etkileyici kadınlardan biri olduğunu düşündüğüm."

Genç kadının kalbi takla attı. Hemen alaycı tavrını takındı. “O zaman daha fazla dışarı çıkmalısın. Bende özellikle cesur ya da etkileyici hiçbir şey yok.”

Colton gülümsedi. “Ama zeki var mı?”

“Onu kabul edeceğim. İnanılmaz derecede zekiyim.”

Genç adam ona yaklaşarak dirseğini sıktı. “Kendine güvenin seninle ilgili en seksi şey.”

Çoğunlukla farkındalığın verdiği ürpertiği gizlemek için sırttan Gretchen yanından geçip ilerledi. “Bu taraftan, Clark Kent.”

Arka merdiven özeldi ama evin geri kalanından daha az saçma değildi. İlk sahanlığa yirmi basamakla çıkılıyordu, burası genç kadının hatırladığı kadarıyla hiç kimsenin kullanmadığı bir oturma odasına açılıyordu. Sonra evin ikinci katına doğru yirmi basamak daha devam ediyordu. Merdivenler Büyük Salon’a bakan koridora açılıyordu ama orası da sadece gösteriş içindi, ailenin tablolarını ve anne babasının sırf yapabildikleri için satın aldıkları diğer sanat eserlerini sergiledikleri bir yerdi.

“Bu taraftan.” Ona kendisini sağa doğru takip etmesini işaret etti. Köşede özel odalara açılan bir çiftli kapı vardı. Colton onu fuayeye kadar takip etti ve etrafına bakınmak için tekrar durdu, bakışları anlaşılmasa da bir şekilde vestiyere takıldı.

“Demek bir tane sizde de var.”

“Dolap mı?”

“Eve geldiğinizde eşyalarını nereye astığınızı anlayamamıştım.”

Gretchen birkaç dakika dolaşmasına izin verirken her şeyi onun gözünden hayal etmeye çalıştı. Evin bu kısmı -ailesinin deyimiyle konut- daha yumuşaktı ama birinci kattan daha az gösterişli değildi. Aile oturma odasına üç apartman dairesi sığabilirdi. Aile mutfağı Colton’inkiyle aynı büyüklükteydi ama muhtemelen onunkinden çok daha az kullanılıyordu. Gretchen anne babasını yemek pişirirken gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

“Senin odan nerede?” diye sordu bir süre etrafı inceledikten sonra.

Evin arka tarafına bakan pencereli koridorda en uzak oda onunkiydi. En azından dışarıyı net bir şekilde görülemeyecek kadar karanlıktı. Colton evin içinin abartılı olduğunu düşündüyse, ailesinin rahatlamak uğruna dışarıda yaptığı maddi iğrençlikleri gördüğünde utançtan yerin dibine girerdi.

Gretchen yatak odasının kapısının önünde durdu. “Buna hazır olduğumdan emin değilim.”

“Belki de önce benim girmeme izin vermelisin.” Colton onu nazıkçe kenara ittikten sonra sanki bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi alaycı bir şekilde omuzlarını yuvarladı ve birkaç kez yumruk atar gibi yaptı. Sonra da montunu aşağı doğru çekti. “Tamam. Ben hazırım. İçeri giriyorum.”

Kapı kolunu dramatik bir şekilde çevirdi, kapıyı açarak içeri süzüldü. Anında durdu. “Aman. Tanrım.”

“Bu bir kâbus, değil mi?”

Colton inanamayarak güldü. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en az Gretchen’imsi şey.”

Pembe duvarlar. Pembe cibinlikli yatak. Pembe yorgan. Gretchen içini çekerek onun arkasından içeri girdi. “Aileye geç katılmışım ve daha önce sadece erkek çocukları olduğu için biraz aşırıya kaçmışlar.”

Colton odanın ortasında döndü. “Gretchen, bütün ev aşırıya kaçılmış. *Bu* hakikaten bir suç.”

“Şimdi neden ormanda bir ağaç ev istediğimi biliyorsun.”

“Tatlım, bu akşam seninle ilgili *pek çok* şeyi anlamaya başlıyorum.”

Tam da bu yüzden Gretchen buradan gitmek için sabırsızlanıyordu. Ve bu nedenle Chelsea Vanderboek ile beklenmedik bir

yakınlık daha hissetti. Bu ev de kitaptaki kadar rahatsız ediciydi. “Tamam. Küçük Gretchy’nin odasını gördün. Gidelim.”

“O kadar çabuk değil. Burada yapmam gereken birçok araştırma var. Burası arkeolojik bir alan gibi.”

“Kazıp çıkaracağın tek şey geçmişimle ilgili utanç verici detaylar. Hadi gidelim.” Gretchen onu tekrar kapıya doğru sürüklemeye çalıştı ama genç adam hafif bir kendini savunma hareketiyle döndü ve Gretchen kendini onun göğsüne yapışmış halde buldu. Nefesi kesilerek Colton’a yaslandığında genç adamın vücudunu kendi vücudunda hissedince aldığı tüm oksijen tek nefeste dışarı çıktı. Gretchen’in sol kolu arkasına doğru kıvrılmış, parmakları onunkilere dolanmıştı.

Kelimenin tam anlamıyla onun tutsağıydı.

“Pekâlâ...” Sesi derinleşerek seksi bir mırıltıya dönüştü. “Bana bu odadaki yalnız gecelerinden bahset, Küçük Gretchy. Asi gotik ruhunu nasıl tatmin ediyordun?”

Kalbi ‘*beni kilit altına al*’ diye haykırırken ağzından, “Gotik değildim,” cümlesi döküldü.

Colton tek kaşını kaldırdı. “Emo muydun?”

“Daha çok yalnız takılan biriydim.”

Sesi daha da derinleşti. “Peki şu anda *yalnız olduğumuzdan* emin misin?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Ve öylece Colton hızlı bir hamle daha yaparak onu kollarının arasına aldı ve onunla birlikte yatağa doğru yürümeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diyerek güldü Gretchen.

“Yapmam gereken daha çok keşif var.”

Yüzünü cibinliğin çerçevesine çarpmamak için başını eğmek zorunda kalan Colton, genç kadını yatağın üzerine zarif olmayan bir savuruşla bıraktı. Gretchen zıplayıp bir *off* sesiyle itiraz etti

ama aslında neredeyse kendiliğinden tutuşacaktı çünkü görünüşe göre ayakları yerden kesilmişti. Colton onunla birlikte yatağın üzerinde emekleyerek ilerlemeden önce geriye çekilmek için zar zor vakti oldu. Genç adamın elleri ve dizleri onun her iki yanından yatağa baskı yapıyor, onu kendi altına ve aç bakışlarına hapsediyordu.

Kısa bir süre önce acıma duygusuyla sönmüş olan gözler şimdi doymak bilmez bir ihtiyaçla çılgına dönmüştü. Onun için.

O gözlerde bir kanyon Gretchen'i çağırıyordu. Genç kadın, korku ve beklentinin çekimini hissederek kenarında sallanıyordu, düşmekten korktuğu için değil, atlamaktan korktuğu için. Bu atlayışı daha önce de yapmış; onun kollarının, öpücüklerinin, tutkusunun vadisine sertçe düşmüştü. Yaratıcı bir ilhamla kesilmeselerdi geçen akşam yine atlayacaktı. Ve şimdi ayakları yine uçurumun kenarındaydı. Özlem ve arzu ciğerlerindeki oksijen, damarlarındaki kan olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı yeniden.

"Nereden başlayacağımı merak ediyorum." Colton dirseklerini büktü ve yüzünü genç kadının boyun kıvrımına gömerek derin bir nefes aldı. "Burası iyi bir yer olabilir."

Evet. Orası mükemmel bir yerdi. Dudakları Gretchen'in boğazının hassas tenini okşadı. Bir kez. İki kez. Sonra dilini, ona ne yaptığını ele veren nabzının hızla attığı noktaya değdirdi.

Kısık sesle, "Buraya ne dersin?" dedi ve ağzını genç kadının boğazının diğer tarafına, kulakmemesinin hemen altındaki bir noktaya doğru ilerletti. "Burada hangi sırları açığa çıkarabilirim?"

Çok ama çok kirli olanlarını.

Colton dudaklarıyla ısırarak çenesi boyunca yavaşça ilerledi, genç kadını nefes nefese bırakan işkence dolu bir takip gibiydi. Aralarındaki palto ve giysi katmanlarının altında Gretchen'in teni alev alev yanıyordu ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başlarsa 911'i aramak zorunda kalacaklardı.

“Ya da belki de buradan,” diye mırıldanarak dudaklarını köpürük kemiğinin ucuna indirdiğinde sesi tenine karşı sıcacıktı.

Gretchen yorganın üzerindeki parmaklarını yumruk haline getirdi. Gözlerini sımsıkı kapatarak keşfetmeye, araştırmaya devam etmesi için ona daha fazla alan vermek üzere başını yana eğdi. Gömleğinin açık V’sinden göğüslerinin açıkta kalan kıvrımlarını bulduğunda Gretchen titriyordu. Genç adam aralarındaki vadiyi yalamak için eğildiğinde Gretchen yüksek sesle soluk aldı.

“Colton.”

“Sabır,” diye fısıldayarak az önce öptüğü tenin üzerine üfledi.

“Erdemlerimden biri değil.”

“Beklediğine değmesini sağlayacağım.”

“Sözler, sözler.”

“Söz veriyorum,” diyerek yarım santim sola doğru hareket etti. “Keşfetmek için.” Bir öpücük daha. “Her santimini.” Gömleğini kenara çektiğinde ilkel bir ihtiyaç genç kadının yukarı doğru yay gibi kıvrılmasına neden oldu, meme ucu adamın ağzını arıyordu ama tek aldığı şey üzerine üflediğinde gelen başka bir hafif nefes oldu.

Ardından Colton’ın ağzı onunkini bulduğu anda karar anlamsız hale geldi. Genç adam atladığında genç kadın da onunla birlikte atladı. Gretchen parmaklarını onun gür saçlarında doluşturırken öpücüğü için ağzını sonuna kadar açtı. Colton kendini tamamen üzerine bıraktığında, Gretchen dizlerini açarak uyluklarının arasındaki sıcak ve ağır baskıyı karşıladı.

“Acele et,” dedi kısık bir sesle. Sesinin alaycı çıkmasını amaçlamıştı. Ama umutsuz gibi çıkmıştı.

“Bu benin keşfim, değil mi? Kendi yöntemimle yapacağım.”

Acı verici bir yavaşlıkla her bir düğmeyle oynadı, aşağı doğru indikçe genç kadının tenini daha fazla ortaya çıkardı. En so-

nunda son düğme de açıldığında gömleğini açarak dirseklerinin üzerinde yükseldi ve genç kadına baktı. Dokunuşu için yalvaran gergin meme uçlarının üzerindeki siyah dantelli sutyenine bakarken burun delikleri açılıp kapandı.

“Çıkar şunu,” diye emretti.

Peki, efendim. Gretchen doğrulmak için kıpırdandı, arkasına uzanarak sutyenini çözdü. Ardından genç adamın elleri onunkilerin yerini aldı ve hem gömleğini hem de siyah danteli vücudundan kaydırarak ikisini de bir yerlere fırlattı. Nazik bir itişle genç kadını bir kez daha sırtüstü yatırarak keşfine yeniden başladı. Avuç içleri meme uçlarının üzerinde gezindi. Gretchen ona doğru yay gibi gerildi, arıyor ve buluyordu. Colton onunla oynadı, başparmağını gergin yumruların üzerinde gezdirdi, parmaklarının arasında yuvarladı.

Ellerini onunkilerin üzerine kapatan Gretchen, “Colton,” diye inledi. “Ya ağzını onların üzerine koy ya da beni öldürmeden önce dur.”

“Çok talepkârsın,” diyerek kıkırdadı. Ama en sonunda ona vücudunun arzuladığı şeyi verdi. Dili meme ucunu okşadıktan hemen sonra dişlerini geçirdi. Genç kadının vücudundaki her bir sinir ucu canlandı.

“Colton.” Sesi acı dolu bir inilti gibi çıkmıştı. Genç adamın başını kavrayıp dudaklarını sağ meme ucuna yönlendirdi. Sert olmasını istiyordu. Colton ise yumuşak bir şekilde istediğini verdi. Dilinin ucu meme ucunda gezindi, onu yaladı, ona sataştı. Gretchen’in vücudu kendi kendine harekete geçerek tekrar ona doğru yay gibi kıvrıldı. Colton diğer meme ucuna geçti ve genç kadının ondan istediği azgınlukken kendini tutma şekliyle ona tekrar işkence etti.

Gretchen bir saniye daha bekleyemezdi. Eğer bunu yapacaklarsa, şimdi yapacaklardı. Gömleğinin ucunu tutup kot panto-

lonunun içinden çıkardı ve bundan sonrası Mack ve Liv'in düğününden sonra otel odasına girdikleri zamanki kadar aceleci, beceriksiz ve çılgınca bir soyunma telaşına dönüştü. Aralarındaki bu şey neydi? Doğanın hangi gücü bir bedenin, bir insanın diğerini tutku noktasının çok ötesinde, daha basit, daha acil, daha *ilkel* bir şey olana kadar arzulamasına neden olurdu?

Colton dizlerinin üzerinde doğrulup tişörtünü başından çıkardıktan sonra Gretchen'in ellerini tutarak karnına götürdü. Genç kadın karın kaslarının ince hatlarını kaplayan kaba kılları tırmaladı. Tanrı aşkına, bunu, teninin nasıl bir his uyandırdığını hatırlıyordu.

Colton'ın gözleri titreşerek kapandı. "Tanrım, Gretchen," dedi boğuk bir sesle. "Bana dokunduğunu ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin."

Kot pantolonunun düğmesiyle oynadı. Elleri titrerken, genç kadın da kendi elleriyle aynısını yaptı. Parmakları fermuarından kayarken Colton iki kez küfretti, ama en sonunda kendini kurtardı. Ereksiyonu gerilmişti ve Gretchen'in tek yapabildiği ona bakmaktı. Onu çok fazla istiyordu. Onu hemen istiyordu.

Gretchen kalçalarını kaldırıp pantolonunu indirdi ve siktir, o bunu yaparken Colton'ın eli ereksiyonun etrafına sarılarak kendini hafifçe okşamaya başladı.

"Sadece sen," dedi genç adam kısık bir sesle. "Bana bunu yapan tek kişi sensin."

Gretchen bir bacağı kotundan kurtarmaya çalıştı. Sadece bir bacağı. İçinden çıkması gereken tek şey buydu. Colton, Gretchen'in göğüslerine bakarken eli hareket etmeye devam ediyordu. Genç kadının hayatında gördüğü en erotik şeydi bu.

Bir ses ikisinin de donup kalmasına neden oldu.

Colton gözlerini kırptırdı. "Neydi o?"

Sonra sesi bir daha duydular. Bir kapı kapandı. Ardından ayak sesleri geldi. Ve sonra bir ses. “Merhaba?”

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye homurdandı Colton.

Lanet olasıca ebeveynleri eve gelmişti.

Colton Wheeler’la soyunmanın sorunu da *buydu*. Öpücükler genç kadının hislerini karıştırıyorsa, göğüslerine dokunmasına izin vermek tüm kahrolası aklını kaybetmesine neden olmuştu. Çocukluk odasında onunla seks yapmaktan bir pantolon bacağı kadar uzaktaydı.

Colton, yatağın ucundan sarkan ve darmadağınık pembe yorganın kıvrımları arasında neredeyse görünmez olan tişörtüne uzanırken sessizce *siktir* dedi. Ancak dengesini kaybederek yere yuvarlandı ve sehpanın köşesine çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Peş peşe üç S-bombası daha atarak el ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

Gretchen ona tişörtünü attı ve elleriyle göğüslerini kapatarak doğruldu. “Sutyenim nerede?”

Colton tişörtünü başından geçirdi. “Bilmiyorum.”

“Çıkaran sendin! Nereye koydun?”

“Bilmiyorum. Memelerin biraz dikkatimi dağıtmıştı.” Birden göz kırptı. “Bu arada muhteşemler.”

Homurdanan Gretchen yatağın etrafındaki bölgeyi taradı.

“İşte burada,” dedi Colton. Emekleyerek Gretchen’in gömleğinin ve sutyeninin Noel ağacının dalına takıldığı yere gitti.

Dışarıda oturma alanına giren anne babasının sesleri yükseliyordu.

“Bu kimin arabası bilmiyorum,” diye çıkıştı babası.

Annesi, “Polisi aramalı mıyız?” diye sordu.

“Araba bir Porsche, Diane.”

Sanki bu, herhangi bir suçu otomatik olarak ortadan kaldırıyormuş gibi. Soyulduklarını düşündüklerinde bile anne babası züppe olmayı başarabiliyordu.

Colton, “Aldım,” diyerek geri geri emekledi. Gretchen giysilerini ondan aldıktan sonra Colton, dizlerinin üzerinde doğrulup kot pantolonunun fermuarını çekti. Hâlâ devasa olan ereksiyonunun üzerinden geçerken irkildi.

Gretchen sutyenini takarken parmakları kopçadan kayınca alçak sesle küfretti. Sonunda takabilmesi için iki deneme yapması gerekti. Gretchen gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladığı sırada ayak sesleri yatak odasına giden koridora yaklaştı. Kahretsin. *Kahretsin.*

Colton hızla ayağa kalktı ve ellerini saçlarında gezdirerek düzeltmeye çalıştı. Gretchen kocaman açılmış gözleriyle kasıklarını işaret etti. Colton aşağı bakınca tekrar küfretti ve yavaşça nefes alıp vermeye başladı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tısladı.

“Lisedeki öğle yemeği görevlisi kadını hayal ediyorum. İşe yaramıyor.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Gretchen. “Bu benim kâbusum.”

Annesinin sesi yatak odasının kapısından birkaç metre ötede çınladı. “Merhaba? Evan, sen misin? Yeni bir araba mı aldın?”

Gretchen yataktan fırlayarak parmaklarını saçlarından geçirdi ve annesine cevap vermek için boğazını temizledi. Ama o daha cevap veremedi annesi koridorun köşesinden döndü ve yatak odasının açık kapısında aniden durdu. “Oh. Gretchen, Tanrım. Bu ne sürpriz.”

Gretchen el salladı. “Merhaba, anne.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annesinin gözleri Colton'a, sonra tekrar Gretchen'a döndü, her şeyi görüyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Mükemmel.

Annesinin nihayet dikkatini vermesi için onca zaman varken.

O sırada babası göründü ve annesiyle aynı şekilde durdu. Gözleri Gretchen'dan Colton'a ve yatağın durumuna kaydı. Gözlerinin her hareketi onlar içeri girmeden önce neler olup bittiğine dair yeni bir anlayış ve bunun *neden* olduğuna dair bir kafa karışıklığına neden oluyordu.

"Anne. Baba," dedi Gretchen. Daha doğrusu yutkundu. "Selam. Bu, şey..."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi babası.

Colton kasıla kasıla bir adım öne çıktığında kararlı bir şekilde gülümsüyordu. Elini önce babasına uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Winthrop." Colton daha sonra süperstar dikkatini annesine yönelterek elini uzattı. "Muhteşem bir eviniz var, hanımefendi," dedi kelimeleri daha da uzatıp kendine özgü göz kırpmasıyla mühürleyerek.

“Teşekkür ederim.” Annesi saçlarını düzeltti.

“Şunu da söylemeliyim ki Gretchen bana annesi olduğunuzu söylemeseydi ikinizin kız kardeş olduğunuza yemin edebilirdim.”

Gretchen zihinsel olarak öğürdü. Özellikle de annesi kızarıp kolyesiyle oynamaya başladığında. Annesinin kalbini kazanmanın en hızlı yolu, ona yüz bakımına ve lüks cilt bakımına harcanan onca paranın işe yaradığını söylemektir. Annesi yaşlanmaya, uykuya direnen bir çocuk gibi yaklaşıyordu: tekmeliyor, çığlık atıyor ve henüz hazır olmadığını söyleyerek ağlıyordu.

Colton, “Evinizin Noel ev turunun bir parçasını olduğunu öğrendim,” dedi.

“Evet, dekorasyonu çok sevi...”

“Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” diyerek araya girdi babası.

Annesinin dudakları bu müdahale karşısında sinirli bir çizgiye dönüştü. “Burası onun evi, Frasier. Ne zaman isterse gelebilir.”

Gretchen midesinden yükselen aside karşı boğazını temizledi. “Biz- yani ben Colton’a Homestead’i gezdiriyordum. Senin önerdiğin gibi.”

Babasının sol kaşı, Gretchen’i hem utandıran hem de eğlendiren bir hareketle bir santim yukarı kalktı. Utanç çünkü genç kadın otuz beş yaşındaydı ve ailesi tarafında ilk kez basılmıştı. Eğleniyordu çünkü aynı sebeptendi. Yıllar boyunca ailesini şaşırtmıştı ama hiçbir zaman böyle bir şey için değildi.

“Evet, Gretchen beni bu sponsorluk anlaşmasına ikna etmek için çok gayretli.” Colton kolunu Gretchen’in omzuna doladığında genç kadının hayatı gözlerinin önünden geçti. Yalnız kaldıkları anda aletini yumruklayacaktı.

“Gretchen *gayretli* değilse nedir hiç bilmiyorum.” Bir kez daha babasının ses tonu sözlerinden daha fazlasını söylüyordu. Ailenin başına bela olmaya gayretli biri, demek istiyordu.

Gretchen silkinerek Colton'ın kolunu itti. "Gerçekten gitmeliyiz."

"Ama eve daha yeni geldik," dedi annesi. "Biraz daha kalıp sohbet edemez misiniz? Evan ve Blake de gelmek üzereler."

Ah, evet. Hayır. Bunun için kesinlikle kalmayacaklardı. "Emimim şu... şeyinizden sonra geceyi bitirmek için hazırsınızdır."

"Saçmalık," dedi babası. "Aslında bir içki iyi giderdi. Colton, sana bir şey getireyim mi?"

"Tabii ki. Jack ve kola?"

Babasının gözlerinden gerçek alevler yükseldi.

"Şaka yapıyordum," diyerek güldü Colton. "Birkaç parmak CAW ilaç gibi gelir."

Babası başını sert bir şekilde salladı ve Gretchen'a bir şey isteyip istemediğini bile sormadan uzaklaştı.

"Ne kadar güzel, değil mi?" Annesi tekrar kolyesine dokundu ve hâlâ Gretchen'ın yatak odasında dikiliyor olmaları garipliğin neon işareti haline geldi. "Biliyor musunuz? Gidip paltomu asayım, bakalım bizim için biraz *krudite** bulabilecek miyim?"

"Gerçekten fazla kalamayız, anne."

"Saçmalık." Annesi umursamaz gibi el salladıktan sonra babası gibi hızla dışarı çıktı. Şüphesiz Gretchen ve Colton'ın kendilerini toparlamak için birkaç dakikaya daha ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı.

Gretchen hızla Colton'a dönerek adamın koluna bir yumruk indirdi.

"Ah," diye sızlanan Colton pazısının üst kısmını ovuşturdu. "Kahretsin, kızım. Bu ne içindi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Annem, babam ve kardeşlerimle kalıp bir şeyler içmek istemiyorum. Özellikle de... bundan

* Havuç, salatalık, kereviz sapı, vb. çiğ sebzelerin uzun ince şeritler halinde kesildiği, çeşitli dip soslarla genellikle bardak içinde servis edilen bir tür Fransız mezesi. (ç.n.)

sonra." Elini önce yatak odasına, sonra da Colton'ın kasıklarına doğru salladı.

Genç adam kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. "Bizi keşif yaparken neredeyse basmalarından sonra mı?"

"Aman Tanrım," diyerek inledi Gretchen. "Anladılar, değil mi?"

Colton burnundan homurdandı.

Gretchen inledi.

Colton aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve sesini biraz daha alçalttı. "Biz yetişkiniz, Gretchen. Bunda utanılacak bir şey yok"

"Çocukluk yatağında mı?"

"Tamam, o kısım bizim yaşımızda biraz utanç verici."

"Peki annemle flört etmez zorunda mıydın?"

"Durumu yatıştırmaya çalışıyordum." Yine o imalı kaş hareketini yaptı. "Dünyadaki hiçbir kadın Colton'ın cazibesine karşı koyamaz, haksız mıyım?"

"Seni ateşe vereceğim."

Colton içten ve yüksek sesli bir kahkaha attı. Sonra genç kadının kalçalarını kavrayarak onu daha yakınına çekti. "Tanrım, senin bu yönünü seviyorum."

"Şiddet dolu yönümü mü?"

"Sinirli yönünü. Sırf sen kızıp bana ahlaksız şeyler yapasın diye yalan söyleyip son seçimlerde oy kullanmadığımı söyleyesim geliyor." Dudaklarını Gretchen'in kulağına doğru eğince genç kadının içinden istemsiz bir ürperti geçti. "Ve tatlım... beni çoktan ateşe verdin."

"Aman Tanrım." Gretchen ellerini göğsüne koyarak onu geriye doğru itti. Colton gülerek iki kez tökezledi.

Gretchen arkasını dönüp hışımla koridora doğru ilerledi. Lüks halı ayak seslerini emiyordu ama peşinden gelen Colton'ın

kıkırdamasına engel olmuyordu. Tüm bunları nasıl komik bulabiliyordu ki? Omzunun üzerinden öldürücü bir bakış attı ama karşılığında aldığı tek şey arsız bir sırıtmaydı.

Koridordan çıktıkları sırada Evan, Blake ve eşleri Anna ile Kayla içeri girince işler daha da kötüleşti. Hepsi de gece kıyafetlerini giymişti ve yüzlerinde *'bunun burada ne işi var?'* ifadeleri vardı. Gretchen hayatı boyunca bu bakışla karşılaşmıştı.

"Gretchen," dedi Evan ifadesizce. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Evan, Colton'ı şirkete çekmesi gerektiğini hatırlamış gibiydi, bu yüzden hemen o yapmacık gülümsemesini takındı. "Bay Wheeler. Sonunda tanıştık."

Colton normalde sahneye sakladığı özgüven ve ukalalıkla öne doğru yürüdü. "Bana Colton de," diyerek elini bir kez daha uzattı.

Kardeşleri onun elini sıkarken bıkkın bir ifade takındılar çünkü gerçek bir süper starla tanışmaktan heyecan duymayacak kadar üst sınıftandılar. Yani ne kadar sıradandı. Ama Anna ve Kayla başka bir hikâyeydi. Colton megavatlık gülümsemesini onlara çevirdiği anda *Güzel ve Çirkin*'deki köylü kadınlar gibi baygınlık geçireceklerdi.

Colton, "Söylemeliyim ki," dedi kelimeleri uzatarak, "hepiniz harika görünüyorsunuz. Sanırım Gretchen aile davetini kaçırdı."

Bu sivri yorum, Anna ve Kayla'dan gergin bir kıkırtıyla, Blake'ten de garip bir ayak sürüme hareketiyle karşılandı. Ancak Evan gözünü bile kırpmadı. "Öndeki Porsche Cayenne'in sizin olduğunu varsayıyorum?"

"Yakalandım," dedi Colton.

"Gretchen böyle lüks bir şeye asla para harcamaz."

Colton tekrar genç kadının yanına döndü. “Çünkü o senden ve benden daha iyi bir insan. Önceliklerini iyi belirlemiş.”

Blake silkinerek paltosunu çıkardı. “Ki bunu bize her fırsatta hatırlatmayı çok sever.”

Oh, yaşasın. Colton bu akşam gerçekten de aile rezaletini en ön sıradan izliyordu. Ailesinin etrafındayken her zaman onu çevreleyen gölgeler içeriye dolmaya başlayınca Gretchen onların içinde kaybolup gitmek istedi. Gölgeleer güvenliydi. Kimse onun kusurlarını eleştirmezdi. Hayal kırıklığına uğratabacak kimse yoktu. Değerini kanıtlamaya çalışıp yetersiz kalacağı kimse yoktu.

“Hatırlatması gerektiği gibi.” Colton şakacı bir şekilde kalçasıyla ona vurdu. “Bazı şeyleri farklı düşünmemi sağladığı kesin.”

“Bu doğru mu? Seni ne için suçlu hissettirmeye çalıştı?” Blake devam etti. “İklim değışikliğı mi? Gelir eşitsizliğı mi?”

Colton samimiyetsiz bir şekilde güldü. “Hayır. Sadece süper zenginlerin budala üstünlük duyguları.”

“Neden oturmuyoruz?” diye sordu Evan, kendisinin ve Anna’nın paltolarını asarken. “Sana bir içki getireyim mi, Colton?”

“Baban zaten hallediyor, teşekkürler.”

Birbirlerinin etrafında dönerek rakibini tartan ringdeki iki boksör gibi bir süre sessizce birbirlerini incelediler. Gretchen’in yanında bu müsabaka dövüşünde Jack Amca’dan başka kimse olmazdı ama Colton kesinlikle onun tarafında olduğunu açıkça belli ediyordu. Diğerleri oturma odasına doğru ilerlerken Colton geride kalarak hızlı, ona özel bir şekilde göz kırptı. Annesine yaptığı gibi çapkınca değil, daha yumuşak bir göz kırpmaydı bu. Samimi bir göz kırpma. ‘*Bu işte beraberiz,*’ diyen bir göz kırpma.

Erkek kardeşlerinin ikisi de eşlerinin yanındaki kanepelerde birer yer seçtiğinde Gretchen ile Colton’ın seçenekleri berjer koltuklar ya da ikili koltuk kaldı. Colton ikili koltuğı seçti ve Gretc-

hen yanına oturur oturmaz kolunu genç kadının arkasına doladı. Biri Gretchen'in içkisine Valium' bile karıştırırsa rahatlayamazdı. Kardeşleri ona aşına olduğu sırtışlarla bakarken olmazdı. Anna ve Kayla, Colton'a sersem sersem bakarken de. Ve özellikle de anne ve babası içeri girdiğinde annesinin gözleri ikili koltuktaki samimi sahnede parlarken.

Annesi küçük bir ordövr tepsisi ve üç boş kadeh taşıyordu. Babası da elinde bir şişe, diğerinde kendi kadehini taşıyarak onu takip etti.

Gretchen babasının ne taşıdığını görünce nefesi kesildi. "Eski Donley'lerden birini mi açtın?"

"Aileye katılacaksa Colton'ın tam etkiyi alması gerektiğini düşündüm," dedi babası. Odaya tuhaf bir duraklama çökünce ekledi. "İş ailesine yani."

"Donley'lerden biri mi?" diye sordu Colton.

"Yanlış etiketle üretilmiş," diye açıkladı Evan. Sesi yumuşak olsa da gülümsemesi gergindi. "Bunlar koleksiyonluk parçalar. Elimizde bir kasa kaldı."

"Daha önce sadece iki şişe açmıştık," diye ekledi babası.

Colton, "O zaman onur duydum," dedi.

Annesi kadehleri doldurunca babası da viskileri dağıttı. Elbette sadece erkeklere. Yalnızca Colton fark etmiş gibiydi. "Siz hanımlar da ister misiniz?"

Anna ve Kayla'nın gözleri yumuşak ve hülyalı bir hal alırken Evan ve Blake'inkiler ise sertleşerek tehditkârca baktı.

Gretchen gülümsemesini gizlemek için dudaklarını kıvrarak, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Pekâlâ, o zaman." Colton kadehini kaldırdı. "Neye içiyoruz?"

* Anksiyete, nöbetler, alkol yoksunluğu, kas seğirmeleri veya spazmları tedavisinde kullanılan diazepam adlı ilacın marka adı. (ç.n.)

“İşe,” dedi babası.

Evan kadehini kaldırdı. “Bir anlaşma yapmaya.”

Colton kadehini daha yukarı kaldırdı. “Gayretli kız çocuklarına.”

Gretchen gülmemek için dudaklarını tekrar kıvrırmak zorunda kaldı. Yanındaki Colton bir yudum aldıktan sonra takdir dolu bir tıslama sesi çıkardı. “Vay canına.”

Babası kadehini Colton’a doğru eğdi. “Elli yıllık bir viskinin tadı böyle olur işte.”

Evan kendi viskisini bir dikişte bitirip şişeye uzandı. Anna nazikçe onun dizini kavrayınca Evan hoşnutsuz bir bakışla yerine oturdu.

Anna bu rahatsız anı parlak bir gülümsemeye örtmeye çalıştı. “Yani, tüm bunlardan önce birbirinizi tanıyordunuz, değil mi?”

Gretchen ve Colton aynı anda konuştular.

“Pek sayılmaz.”

“Elbette tanıyorduk.”

Colton gülüp onu dirseğiyle dürtünceye kadar tuhaflık ağırlaştı. “Hadi ama Gretchen. Egomu korumak zorunda değilsin.”

Of Tanrı aşkına. Gretchen nefesini tutarak saçmalıklara hazırlandı.

“Bu Gretchy var ya, bugüne kadar kalbimi kıran tek kız.”

Baldızları içlerine bir Hoover Deluxe’a* rakip olacak kadar hava çekti.

Gretchen öksürdü. “Sizinle dalga geçiyor çocuklar.”

Colton o çok bilmiş aksanını takındı. “Maalesef ki geçmiyorum. Geçen yıl bir arkadaşımın düğününde tanıştık ve sonra aramalarımı bir daha cevap vermedi.”

* Bir elektrik süpürgesi markası. (ç.n.)

“Ben de sizin sadece tanıdık olduğunuzu sanıyordum,” dedi Evan.

Kimse cevap veremedi Colton işi bir seviye yukarı taşıdı. “Hepiniz Gretchen’la gurur duyuyor olmalısınız.”

“Oh, duyuyoruz,” dedi annesi coşkuyla. “Çok gururluyuz.”

Gretchen birden annesine baktı. Ailesi hiçbir zaman, bir kere bile onunla gurur duyduklarını söylememiştir.

“Kesinlikle,” dedi Evan. Gretchen’in kafası diğer yöne o kadar hızlı döndü ki bir pat sesi duyduğuna yemin edebilirdi. “Önemli işler yapıyor.”

Ne haltlar dönüyordu? Aslında Gretchen bunun cevabını biliyordu. Colton’ı etkilemeye çalışıyorlardı böylece sponsorluk anlaşmasını imzalayacaktı. Colton’ın onların gerçek yüzlerini görebildiği belli olmasaydı çok sinirlenirdi.

Blake kıs kıs güldü. “Evet, Gretchen kendini küçük davasına çok adamıştır.”

“Nasıl adamasın ki?” dedi Colton. “Hiçbir şeyi olmayan insanlara yardım etmek için her şeyden uzaklaşmak inanılmaz bir insan olmayı gerektirir.”

Blake burnundan homurdandı. “Gretchen’in durumunda bu daha çok *kaçmak* gibiydi, ama...”

“Blake.” Annesinin keskin sesi havayı bölerek odayı sessizliğe boğdu. Annesi asla sesini yükseltmezdi, hele ki kardeşlerine asla. Bunu bir yabancının önünde yapmak kutsal şeylere küfür sayılırdı.

“Peki,” dedi babası viskisini aldatıcı bir kayıtsızlıkla kadehinde döndürerek, “Gretchen bu akşam biz araya girmeden önce sana ne gösterdi?” Colton gerildi, genç kadının omzuna doladığı kolunun kasları sertleşip ağırlaştı.

Gretchen çabucak, “Onu tadım salonundaki galeriye götürdüm,” dedi.

Colton’ın parmakları elindeki kadehi öyle sıkıca kavramıştı ki Gretchen onu kıracağından korktu. “Şirketinizin köklü bir geçmişi var.”

“Gerçekten de öyle,” dedi babası. “Ailemizin nesiller öncesine dayanan bir mirası var. Bir parti viski yapmak için en az on iki yıl gerektiğini biliyor muydun?”

Colton’ın parmakları genç kadının omzunu okşadı. “Bilmiyordum.”

“Bugün raflardaki şişeler sen ilk albüm anlaşmanı imzaladığında fiçılara konulmuştu.”

“Cidden mi?”

“Ve o zaman rafta olan şişeler Gretchen henüz ilkokuldayken başlamıştı.”

“Etkileyici.”

“Ailemizin markasına yüzünü koymasını öyle herkesten istemeyiz. Kişinin değerlerine çok önem veririz.”

“Bu durumda değerlendirilmekten onur duyarım.”

“Ama henüz bir anlaşma imzalamadın,” diye araya girdi Evan. “Bu neden?”

Annesi araya girdi. “Evan, Frasier, lütfen. Şu anda iş hakkında konuşmasak olmaz mı?”

Colton gülümsedi. “Sorun yok, Bayan Winthrop...”

“Lütfen bana Diane de.”

Genç adam başını salladı. “Diane. Sorun değil. Bir erkek kiminle işbirliği yaptığına dikkat etmeli, değil mi?” Colton kadehini sehpanın üzerine koyarak öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Ben de dikkatliyim. Ekibimdeki her kişi, yaratıcı

ve finansal olarak hepimizin aynı amaç için bu işte olduğundan emin olmamız için dikkatle incelenir.”

“Bir *country* müzik yıldızının ne tür bir ekibi olur ki?” Blake bu soruyu, Gretchen’da neredeyse TSSB’ tepkisi uyandıran, çalışılmış bir küçümsemeyle sormuştu. Bu ses tonu genç kadınla hayatı boyunca alay etmişti.

Colton bunu yüzlerine vurdu. “Pekâlâ, bir bakalım. Menajerim, ajansım, avukatım, eğlence sektörü avukatım, tur şirketim, reklamcım, pazarlama müdürüm var. Sesçileri, fotoğrafçımla ve evimi temizleyen iki kadını da sayarsak toplamda yaklaşık yüz kişiyi çalıştırıyorum.”

O konuşurken Gretchen’in ağzı açık kaldı. Çünkü Colton’ın o iyi çocuk havası gitmiş, yerine kendinden emin bir iş adamı gelmişti. En az genç kadını yatağın üzerine atan adam kadar seksi ve sarhoş ediciydi.

“Hayatıma öyle herkesi davet etmem,” diye ekledi Colton. “Güvendiğim biri olmalı. Özel biri olmalı.”

Onun hakkında konuşuyordu. Yalnızca sözcükler yeterince açık değilse bile, ona bakış şekli öyleydi. Ve odadaki herkes bunu biliyordu.

“Gerçekten gitmemiz gerekiyor.” Gretchen ayağa kalktı. Bunu daha fazla yapamayacaktı. Ve ailesinin yanında olmanın verdiği rahatsızlıktan bahsetmiyordu. Colton’ı bir an önce yalnız yakalamazsa, tekrar pembe yatak odasına sürükleyecekti.

Colton ikili koltuktan kalkmak için acele etmedi. Kadehini eline alıp kalan viskiyi rahatça fondip yaptı. Bu kez tıslamadı.

Artık boş olan kadehi Gretchen’in babasına doğru kaldırdı. “İçki için teşekkürler.”

Evan ayağa kalkarak, “Sizi geçireyim,” dedi.

“Gerek yok,” dedi Colton. “Eminim Gretchen yolu biliyordur.”

• Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (ç.n.)

Gretchen kendini onun üzerine atmadan önce arabaya kadar gitmeyi başarmıştı. Colton kapıyı henüz açmış ve onu içeri almak için arkasını dönmüştü ki Gretchen aynen asansörde olduğu gibi yine aynı şeyi yaptı. Kollarını genç adamın boynuna dolayıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Ve tıpkı asansörde olduğu gibi, Colton hemen kontrolü ele alarak onu arabanın soğuk dış yüzeyine yasladı. Öpüştiler, tırmaladılar ve nefes alma ihtiyacı sonunda onları ayırana kadar birbirlerinin ağızlarında inlediler.

Aralarında sessiz, ağır bakışmalarla dolu bir konuşma geçti. Colton genç kadının çenesini kavrayıp alnını onunkine bastırdı.

“Senin evin mi, benimki mi?”

Düzenleme
Ny.özlem

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Colton'inki daha yakındı.

Buna rağmen yirmi dakikadan daha uzaktaydı ve bu çok uzun bir süreydi. “Daha hızlı süremez misin?” diyerek sızlandı Gretchen. Bacak bacak üstüne attı ama hiçbir şey zonklayan sı-zıyı dindirmiyordu.

“Tanrım, azdığın zaman patronluk taslıyorsun.” Ses tonu şakacıydı, ama Colton direksiyonu sımsıkı kavramıştı ve gösterge panelinden gelen ışık, kot pantolonunun fermuarının altındaki kendi aciliyetinin açık kanıtını aydınlatmaya yetiyordu. O da ölüyordu.

“Sürmeye devam et,” dedi Gretchen başını koltuğa vurarak.

Colton evinin önünde arabayı durduğunda Gretchen arabasının içinde onun kucağına oturmaya hazırды. İçeri girmek için zaman ayırmak bile çok fazlaydı. Görünüşe göre Colton için de öyleydi çünkü motoru kapattığında ara konsolun üzerinden eğilip genç kadının başının arkasını avuçladı ve ağzını onunkine götürdü. En sonunda tekrar ayrılmayı başardıklarında camlar bu-

ğulanmıştı. Gretchen'a arabadan inmesini söylerken genç adam terliyor ve titriyordu.

Ön kapının kilidini açarken elleri titriyordu. Anahtarlarını dolabın yanındaki masaya fırlattığında ıskaladı. Yere çarpan anahtarlar orada kaldı. Çünkü Colton genç kadını yine delirtmekle meşguldü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, onu kendine doğru çekti ve merdivenlere doğru geri geri yürüttü.

"Bekle," diye fısıldadı en alt basamakta. Sonra da eğilip Gretchen'i kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu genç kadın nefes nefese.

"Seni yatağa kadar taşıyacağım. Romantik olması gerekiyor." Yine de ilk üç basamağı çıkarken homurdandı.

"Eğer düşersen ve hayatımın geri kalanını Colton Wheeler'ı öldüren kadın olarak geçirmek zorunda kalırsam hiç romantik olmayacak."

"Ama ölmek için ne güzel bir yol olurdu, haksız mıyım?" Colton bir basamak daha çıktı. "Tamam, haklısın. Bu tehlikeli."

Gretchen'ın yere indirdi ve öpmek, tırmalamak ve gömleğinin düğmelerine küfretmek için duraklayarak onu merdivenden geri geri çıkartmaya başladı. Gretchen en üst basamakta tökezledi ve poposunun üzerine düştü.

"Burası yeter," diyen Colton nefes kesen bir öpücükle bedenini onunkinin üzerine eğdi. Dizleri genç kadının açılmış bacaklarının arasındaki üst basamağa dayalıydı. Gretchen'ın ayak bileğinden tutarak onu altında daha da açtı. Genç kadın açgözlü elleriyle ona yapışarak parmaklarını saçlarına doladı, böylece onu daha yakına, çok daha yakına gelmesi için zorlayabildi, ta ki en iyi bölgeleri birbirine sürtünen, umutsuz bir zevk arayışında çarpışana kadar.

Tanrı aşkına, genç adam o kadar sertti ki, çok sert ve sıcaktı. Sırtının genişliği tişörtünün altında esniyordu ve genç kadının başının iki yanındaki pazıları ağzının onunkine her gelişinde geriliyor, damarları belli oluyordu. Aniden Colton'ın dizlerinden biri basamaktan kaydı ve genç adam tüm ağırlığıyla Gretchen'in üzerine düştü. Bir *ah* sesi ve mırıldanan küfürden sonra genç adam dengesini yeniden sağladı ama Gretchen'in üzerinden kalktı. Nefes nefese, "Bunun için fazla yaşlıyım," diyerek başıyla koridorun sonunu işaret etti.

"Aynı yaştayız," diye itiraz etti Gretchen.

"Ve merdivende sevişmeye çalışırken lanet olası bir kasımızı incitirsek ikimiz de pişman olacağız."

"O kadar da yaşlı değiliz."

Colton tamamen ayağa kalkıp ceketini çıkardı ve nereye gittiğine dikkat etmeden fırlattı. "Gidelim, kadın."

"Azgünken *benim* patronluk tasladığımı mı düşünüyorsun?"

"Yatak odası. Hemen."

Gretchen ayağa kalkmayı amaçlayarak el ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Ama o sonra Colton arkasında durarak hürmet dolu bir nefes verdi. "Eğer bunu yatakta yaparsan sana istediğin her şeyi veririm."

Gretchen omzunun üzerinden gülümsedi. "Her şeyi mi?"

"Evet. Her şeyi."

Genç kadın poposunu salladı. "İşimiz bittiğinde jambonlu sandviç istiyorum."

"Kahrolası domuzun tamamını alabilirsin. Şimdi, kıpırda."

Görünüşe göre Gretchen ayrıca kendisine patronluk taşlanmasından hoşlanıyordu. Bacakları güçsüzdü, dizleri titriyordu ama tekrar ayağa kalkacak gücü buldu. Arkasını döndü, ellerini kalçalarına koyarak dudaklarını ısırdı. "Bana ne yapacağımı söyle."

Colton'ın burun delikleri titreşti. "Yatağa git ve külotun hariç her şeyi çıkar."

Gretchen geri çekilerek kulaklarını kapattı. "Ona külot deme."

"Başka ne halt diyebilirim ki?" Genç adam ona doğru ilerleyip onu yatak odasına doğru geriletti.

"Bilmem. İç çamaşırı falan. *Külot* kelimesinden nefret ediyorum."

"Ne demek istersen de. O hariç her şeyi çıkar."

"Neden onu değil?"

"Çünkü ben öyle söylüyorum, kahretsin."

Ah, evet. Gretchen birden onun tahrik olduğunda küfrettiğini hatırladı. Düğünden sonra o gece de bunu yapmıştı. Asansörde onu öptüğünde, Colton onu aynalı duvara yaslayıp edepsiz birine dönüştürmeden önce hürmet dolu bir *Siktir* kelimesi fısıldamıştı. Bunu ona yapabileceğini bilmek -bu yumuşak başlı gönülçeleni inleyen, küfreden, çaresiz bir dominanta çevirmek- rahminin kasılması için yeterliydi.

Yatak odasına ulaştıklarında Colton onu yatağa doğru götürürken tekrar öptü. Gretchen'in bacakları yatağa değince genç adamın elleri kıcını kavradı ve sıkarak onu ereksiyonuna doğru yukarı kaldırdı. Gretchen onun boğazından hırıltılı bir nefes çıkıncaya kadar ona sürtündü.

Colton nefes nefese geri çekilip, "Giysiler," dedi işaret ederek. Sonra arkasını döndü ve bitişikteki banyosuna doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" Gretchen gömleğini başının üzerinden çıkardı çünkü tüm düğmeleri açmaya çalışmaktan daha kolaydı.

"İhtiyacımız olan şeyleri almaya."

"Neye ihtiyacımız var ki?" Genç kadının kot pantolonu ayak bileklerine takılınca iki kez tekmelemek zorunda kaldı.

"Başlangıç olarak, prezervatif."

“Evet, ama başka?” Sutyeni yerdeki gömleğine katıldı ve meme uçları havayla temas edince büzüştü. Dokunulma ihtiyacı o kadar güçlü, o kadar baskındı ki bunu kendisi yaptı.

“Bilmiyorum, lanet olsun. Sadece prezervatif. Biraz panik yaptım, tamam mı?”

Ah, onun panik yapmış halini ne kadar da seviyordu. Meme uçlarını daha sert sıktı.

Colton banyodan döndü, genç kadının kendine dokunduğunu görünce tökezleyerek durdu ve ağzı açık kaldı.

Gretchen meme uçlarını çekiştirdi. “Sabredemedim.”

Colton bir elini çenesinde gezdirirken sertçe yutkundu ve boğazını temizledi. “Bunu yapmaya devam et.”

Gretchen onları parmakları arasında döndürdü. “Bunu mu?”

Başını sallaması daha çok bir titreme, kontrolsüz bir seğirme gibiydi. Gretchen tekrar yaptı ve kahretsin, kendini tahrik ediyordu. Belki de Colton’ın izleme şekliydendi. Genç kadın hafifçe inleyerek başını arkaya yatırdı.

“Durma,” diye emretti Colton. “Sakın durayım deme.”

Genç adam prezervatif kutusunu yatağa fırlattıktan sonra Gretchen’in önünde dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi külotunu -iç çamaşırını- çıkarmamasını neden istediğini anlamıştı. Böylece ona işkence edebilecekti. Colton kalçalarını kavrayıp onu ağzına doğru çekti. Dudaklarıyla başladı, genç kadının göbek deliğinin üzerine nazik bir öpücük kondurdu. Sonra dile geçti, kendi dokunuşuyla kadının zevki arasında duran ince lastik kısım boyunca yavaşça yalayıp ilerledi. Sonra dişleri geldi. Lastiği ısırıp, çekiştirdi ve geri çarpmasına izin verdi.

“Yap işte şunu,” diyerek inledi Gretchen.

“Neyi yapayım?” Kelimeler genç kadının teninde titreşiyor, sataşıp onu gıdıklıyordu.

“Dokun bana, lanet olsun.” Bu noktada yalvarmayı bile umursamıyordu. Dilini üzerinde kullanması için gereken şey buysa bir köpek gibi havlayabilirdi. Sadece bunu düşünmek bile başka bir inlemenin daha ortaya çıkmasına neden oldu.

Parmaklarını esnek ipeğe geçirip aşağı çekmeye başladı. Santim santim. Aşağı, aşağı, daha aşağı hareket ederken açığa çıkan teni öperek. Ve en sonunda, Tanrı aşkına, genç kadın karşısında çıplaktı. İç çamaşırını tekmeleyerek bacaklarından kurtardı ve Colton eğilip zonklayan merkezinin üzerine nazik, hafif öpücükler kondururken nefesini içine çekti. Onu çıldırtmaya yetecek kadar baskı yapıyordu ama tatmin edecek kadar değildi.

Ona başka bir şekilde işkence etmek için her öpücük arasında duraklıyordu. Küçük ahlaksız direktifler vererek. “Bacaklarını aç.”

Gretchen itaat ettiğinde genç adam parmağını içine sokarak onu ödüllendirdi.

“Benim için meme uçlarını çimdikle.” Gretchen aşağı bakınca genç adamın ağırlamış göz kapaklarının altından kendisine baktığını gördü. Emredileni yaptığında dilinin fiskesini kazandı.

“Colton,” diye inledi.

“Hımmmm?” Colton kelimeyi kadınlığının dudaklarına doğru mırıldandı.

“Kapa çeneni ve beni boşalt.”

Colton hırıltılı bir sesle güldü, parmaklarını onun kalçalarına geçirip en sonunda genç kadının ihtiyacı olan coşkuyla girişti. Parmakları ve diliyle tenini ayırdı, usta bir ekskavatör gibi klitorisini buldu ve Gretchen’i uzaya gönderdi.

Belki de gerilimin ne kadar çabuk yükseldiği, genç adamın saçlarını ne kadar sıkı kavradığı ya da kalçalarını onun ağzına doğru ne kadar güçlü bir şekilde bastırdığı konusunda utanç duymalıydı. Ama orgazmın şokuyla başını geriye atıp haykırmaktan başka bir şey için zamanı olmadı.

Eğer yatağın yanında olmasaydı yere yığılacaktı. Bunun yerine sırtüstü yatağın üzerine düştü. Colton onu hiç bırakmadı. Elleri genç kadının vücudundan aşağı kayarak kalçalarını kavradı ve vücudundaki son titremeyi de almak için onu yeniden ağzına doğru çekti. Gretchen'in içinde bir şey kalmış olması mümkün görünmüyordu ama Colton onu emmeye başladığında genç kadın sırtını tekrar yay gibi gerdi ve başka bir çığlıkla kendini bıraktı.

Kendine geldiğinde, kumaşın tene değerken çıkardığı sesin, Colton'ın kıyafetlerini çıkarırken çıkardığı yumuşak vınlamanın ve ardından yatakta yanındaki eğimin farkına vardı. Başını çevirip gözlerini araladığında onu bir dirseğinin üzerine dayanmış, şefkatli bir gülümsemeyle kendisine bakarken buldu.

Tatlılık, Gretchen'in felaketi olacaktı. Genç adam onunla flört ettiğinde, cazibesini gösterdiğinde ya da ona sataştığında onunla başa çıkabilirdi. Ama ona bu şekilde, kalbi gözlerindeyken baktığında köşeye sıkışmış bir tavşan gibi silahsızdı. Daha önce de ondan aynı şekilde kaçmıştı ve şimdi de aynı korkunun devreye girmesine izin vermemek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Colton başını eğip dudaklarını onunkilere değdirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gretchen ona doğru yuvarlandı. "Sadece sana."

Colton elini onun kalçasının kıvrımından geçirdi ve parmakları onunkilerle buluşana kadar karnına doğru ilerletti. Vücutlarının arasındaki ereksiyonun acil baskısı, sadece Gretchen'in rahatlamaya kavuştuğunu hatırlatan tek şeydi. Çünkü Colton genç kadın ona daha da yaklaştığında içine keskin bir nefes çekse de onu çevirmek ya da az önce ona verdiği zevki kendisi için de aramak için hiçbir hamle yapmadı.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldarken bir parmağını genç adamın uzunluğu boyunca gezdirdi.

Colton'ın gözleri kararsa da yine de hareket etmedi. "Sadece bir dakika sana bakmama izin ver."

"Biri bana çok uzun süre bakınca utanıyorum."

"Eh, buna alışsan iyi olur çünkü burada uzanıp sonsuza kadar sana bakabilirim." Parmak eklemlerini genç kadının yanağında gezdirdi. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Eğer bu kadar iyi davranmaya devam ederse genç kadının ölümü olacaktı. Gretchen parmaklarını aletin etrafında kapattı ve başparmağıyla ucunda daire çizerek yavaşça yukarı aşağı gidip gelmeye başladı. Colton ürpererek gözlerini kapattı ve en sonunda kendini tutma gücü kırıldı. Gretchen'i sırtüstü yatırıp ağzını kendininkiyle kapattı. Kolları ve bacakları birbirlerine dolanarak öpüştüler, ta ki Colton'ın nefes alış veriş düzeni zorlanana, hareketleri titrek ve çılgınca bir hal alana kadar. Çabucak ayağa kalktı, prezervatifi taktıktan sonra genç kadının kollarına geri döndü.

Yavaşça, sonra hızla içine girdi, alışıp tekrar alışarak, hatırlayıp yeniden tanıyarak, senkronize hareket etmeye başlayana kadar verdi ve aldı, tutarsız şeyler fısıldayıp, ateşli bir şekilde nefes alıp verdi. Gretchen onu içine daha fazla almak için bacaklarını kaldırdı, gerilim yeniden arttı. Zonkluyor ve arıyordu. Daha hızlı ve daha hızlı. Colton boşalması için yalvarırcasına alnını onunkine bastırdı.

Ve bir kez daha Gretchen itaat etti. Boğuk bir haykırıyla baraj tekrar yıkıldı. Dalgalar tekrar tekrar çarparken genç kadın kaskatı kesildi. Colton aniden geri çekildiğinde Gretchen itiraz ederek ona sarıldı.

Ama genç adamın onunla işi henüz bitmemişti. "Arkanı dön," diye fısıldadı.

Gretchen onun sadece sesiyle bile yeniden orgazm olabilirdi. Onun dediğini yaparak poposunu havaya kaldırdı. Colton

kendini onun arkasına bastırđı, elleriyle poposunun yanaklarını ovuşturup sıktı. Sonra genç kadının bacaklarının arasına uzanarak onunla biraz daha oynadı. Gretchen kendine engel olamadı ve kalçalarını onun parmaklarıyla birlikte hareket ettirirken, “Lütfen,” diye inledi.

Colton sert bir hamleyle ve gırtlaktan gelen bir sesle kendini tekrar onun içine gömdü. “Siktir, Gretchen.”

Genç kadın bunun bir ünlem mi yoksa bir emir mi olduğunu bilmiyordu ama ikincisini tercih etti. Ona doğru hareket ederek onu daha derine, daha sert bir şekilde aldı. Colton kalçalarını kavradığında, parmakları girip çıkışlarına karşı onu sabit tutmak için kadının tenine battığında Gretchen yeniden bitti. Beyaz ve sıcak dalgaların ani patlamasıyla boşaldığında Colton tekrar küfrederek uçurumdan atlayıp ona katıldı. Gretchen’in arkasındaki vücudu kasılıp sertleşti, ardından genç kadının sırtına yığılarak boynuna doğru nefes nefese kaldı. Gretchen’in bacakları çözülünce birlikte yatağa yattılar. Genç kadın boğulmamak için başını çevirmek zorunda kalsa da üstündeki bitkin düşmüş, zayıf ve terli adamı hissetmek bu mücadeleye değiyordu.

Zaman akıp gitti. Otuz saniye de geçmiş olabilirdi, beş dakika da. Gretchen’in gözleri Colton’ın nefesini yanağında hissettiğinde daha yeni kapanmıştı. “Sen tüm hayallerimin gerçeğe dönmüş halisin.”

Kahretsin. Onu öldürecekti.

Colton genç kadının sırtından kalkıp omurgasından aşağı, sonra yukarı bir çizgi çizerek tekrar öptü. En sonunda burnunu onun boynuna dayadı. “Hemen döneceğim.”

Colton banyoya doğru ilerlerken Gretchen ağırlaşmış göz kapaklarının ardından onu izledi. Bir süre sonra genç adam geri döndü, yatağın yanında diz çöküp kadının alnındaki saçlarını arkaya taradı. “Hâlâ o jambonlu sandviçi istiyor musun?”

Gretchen dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Besle beni.”

“Bu arada,” dedi Gretchen on dakika sonra onun bir parça ekşi mayalı ekmeğe hardal sürmesini izlerken. “Söyleyebilirsin. İstedini biliyorum.”

Colton başını kaldırıp bıçağı yaladı. “Ailenden pek hoşlanmadım.”

“Artık neden orada yaşamadığını biliyorsun.”

Colton jambonu ekmeğin üzerine koydu. “Sana hep böyle mi davranıyorlar?”

“Bütün hayatım boyunca.”

“Üzgünüm. Daha iyisini hak ediyorsun.” Sandviçin yarısını kendine ayırarak diğer yarısını bir tabağa koydu ve Gretchen’a doğru kaydıldı. “İstersen bana daha fazlasını anlatabilirsin ama hazır olana kadar seni hiçbir şey hakkında konuşmaya zorlamayacağım.”

Genç kadın muhtemelen hiçbir zaman hazır olmayacaktı ama bu her neyse... yapmaya devam edeceklerse onun hakkındaki tüm gerçeği bilmeyi hak ediyordu. “Gençken biraz ele avuca sığmaz biriydim.”

Colton büyük bir ısıruk alıp konuştu. “Herkes ergenlik çağında ele avuca sığmaz.”

“Ben çoğundan daha kötüydüm. Evden çok kaçtım.”

“Kelimenin tam anlamıyla mı kaçtın, yoksa sırt çantasına birkaç granola bar ve bir oyuncak ayı koyup eve dönmeden önce yolda yürümekten mi bahsediyorsun?”

“Bir keresinde Michigan’a kadar gitmiştim.”

Colton öksürerek sandviçini bıraktı. “Ne?! Nasıl? Kaç yaşındaydın?”

“On altı. Ehliyetimi yeni almıştım. Blake Noel için evdeydi, ben de onun arabasını aldım. Çok sinirlenmişti. Ertesi sabah arabanın yerinde olmadığını fark ettiklerinde çalıntı ihbarında bulunmuşlardı.”

Colton kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bekle... bir sabah uyandıklarında hem senin hem de arabanın gittiğini gördüler ve sadece arabayı mı ihbar ettiler?”

“Kayıp olduğumu bildirmek çok büyük bir skandal olurdu.”

“Tanrı aşkına, Gretchen.”

“Mantıklı, aslında. İnsanlar rastgele bir kızdansa kırmızı bir Corvette gördüklerini daha çok hatırlarlar.”

“Onlar mı bu şekilde haklı çıkarıyorlar, yoksa sen mi?”

Gretchen sandviçiyle oynadı. “Her neyse... demek istediğim, eskiden çok fazla sorun çıkarırdım ve bana kızdıkları bazı şeyler yapardım. Aile işine girmemeye cüret ettiğimde bu daha da kötüleşti.”

Colton sandviçini bırakıp genç kadının tezgâha yaslandığı yere doğru geldi ve önünde durdu. Ellerini tezgâhın iki yanına koyarak onu kıyafetsiz kucağının içine hapsetti. “Az önce bana anlattıklarının hiçbirisi sana davranışlarını bir nebze bile haklı çıkarmıyor.”

“Biliyorum. Yıllar süren terapiler bana bok gibi davrandıkları için sorun çıkardığımı anlamamı sağladı. Artık buna alıştım.”

“Alışmamalısın.”

Genç adamın nazik incelemesi onu kıvrandırınca yere baktı. “Daha önce hiç kimsenin bu akşam senin yaptığın gibi ailemin saçmalıklarını yüzlerine vurduğunu sanmıyorum. Özellikle de benim için.”

Colton bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı. “Bana ne zaman ihtiyacın olursa bunu yapmaya hazırım.”

“Bu sponsorluğu kabul edersen bir sürü fırsatın olacak.”

“Sence bu akşam şansımı mahvetmedim mi?”

“Bundan şüpheliyim. Sana baktıklarında dolar işaretleri görüyorlar. Onları daha zengin yapacaksa her şeye katlanırlar.”

“Güzel. Çünkü artık resmî olarak istiyorum.”

“İstiyor musun?”

“Evet.” Onu hızla öpüp geri çekildi. “Sırf onları kızdırmak için.”

Gretchen bir şekilde gülmeyi başardı ama gülmesi çabucak kesildi. Colton kindar biri değildi. İnsanları mutlu etmek için yaşardı. Ama onunla birkaç kez çıktıktan sonra ailesinin toksik havasını içine çekmeye başlamıştı bile. Gretchen’in onun için yapabileceği en iyi şey, zehirlerini daha fazla enjekte etmeden önce bağları koparmak olurdu.

Ama ona şu anda olduğu gibi -arzu ve şefkatle- baktığında bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamak zordu.

“O tişörtün içinde beni öldürüyorsun, biliyorsun değil mi?” diyerek gözlerini genç kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Aşağı inmeden önce Colton’ın kenara attığı tişörtü giymişti. Colton’ın üzerinde sadece basketbol şortu vardı.

“Belki de onu üzerimden çıkarmalısın,” diye önerdi.

“Ya sandviçin?” Gerçi çoktan genç kadına uzanmıştı bile.

“Sonra yerim.”

“Bu seni şimdi yiyebileceğim anlamına mı geliyor?” Colton tişörtü üzerinden çıkarıp çıplak bedenini kollarına aldı ve onu tezgâhın üzerine bıraktı.

“Bu hafta sonu seninle ne yapmak isterdim biliyor musun?”

“Bütün gün yatakta kalıp seks yapmak mı?”

“O da var. Vlad ve Elena’nın partisine gitmeliyiz diye düşünüyordum.”

“Sen... seninle o partiye gitmemi mi istiyorsun?”

“Tabii ki istiyorum.”

Gretchen’in kalbi üçlü bir takla attı. Arkadaşlarıyla birlikte bir partiye gitmek çiftlerin yapacağı bir şeydi. Bu, aralarındaki şeyin işle ilgili olmadığını ve hiçbir zaman olmayacağını dünyaya ilan etmek gibi bir şeydi. Kafasının içinde *bu bir randevu değil* diye sayıkladığı her seferinde kendisine yalan söylediğini ilan etmek gibi bir şeydi.

Daha da kötüsü, Liv’e doğru yürüyüp duymayı en sevdiği sözleri söylemek gibi olurdu: *Sen haklıydın. Birlikte çok iyiyiz.*

Gretchen bunu önceden bilmediğinden değildi.

Biliyordu. Ve onu korkutan da buydu.

Colton’ın ağzının köşesi bilmiş bir sırıtmayla yukarı kalktı. “Evet demek istediğini biliyorsun. Söyle işte.”

Gretchen evet dedi.

Sandviç de bir daha geri dönmedi.

SOĞUK BİR KIŞ GECEİ

Chelsea uyandığında ev sessizdi.

Normal türden bir sessizlik değil de, Simon'ın evde olmadığı içgüdüsel olarak bildiği türden bir sessizlikti. Son üç günde bir noktada onun varlığına büyük ve küçük şekillerde alışmıştı-ayaklarının basamaklarda çıkardığı sese, bir kitaba dalıp gittiğinde nefes alma şekline, farkında olmadığını düşündüğünde ona bakma şekline.

Yolların bugün bir ara yeniden açılması gerekiyordu. Kalmak için bir neden yoktu.

Bu düşünce genç kadının kalbinin göğsünde küt küt atmasına neden oldu.

Tavana bakarak bu şeyin sona ermesinin en iyisi olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Ama birkaç gün önce kolayca aklıma gelebilecek nedenleri şu anda düşünemiyordu.

Sonunda ayağa kalkıp duş almak için banyoya doğru ilerledi. Tanrı'ya şükür ki sular hâlâ akıyordu. Ama kıyafetlerini çıkarmadan hemen önce arka taraftan gelen bir ses duydu. Yüksek banyo penceresinden dışarı bakmak için parmak uçlarında yükseldi... ve nefesi kesildi.

Simon arazinin kenarında durmuş, küçük bir çam ağacının etrafına ışık sarıyordu. Bir ağaç süslüyordu.

Chelsea paltosunu kaptı ve teyzesinin yatak odasındaki dolapta bulduğu eski kışlık botları giydi. O dışarı çıktığında Simon işini neredeyse bitirmişti. Arka kapıdan gelen sesle durakladı ve dönerek ona baktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Bugün Noel arifesi. Bir ağacımız olması gerektiğini düşündüm.”

“Çok erken kalkmışsın.”

“Uyuyamadım.”

“Neden?”

Ayakları kara bata çıka yolda genç kadına doğru yürümeye başladı. Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı ve genç kadının kalbinin göğüs kafesinin arkasında hızla çarpmasına neden oldu. Simon veranda basamaklarının dibinde durarak buzları eritebilecek bir ifadeyle ona baktı.

“Çünkü Noel’i seninle geçirmek istiyorum.”

“Çekici bugün geliyor.” Bu Chelsea’nin bugüne dek söylediği en üzücü cümleydi.

“Bu henüz gitmemiz gerektiği anlamına gelmiyor.”

Chelsea’nin ayakları, anlamadığı bir çekim gücüyle genç adama doğru ilerlemeye başladı. En alt basamakta durup onunla göz göze geldi. “Gitmek istemiyor musun?”

“*Senin* gitmeni istemiyorum.”

Genç kadın kalbinin çarpıntısından kendi sesini zar zor duyabiliyordu. “Ama benden hoşlanmıyorsun bile.”

Simon’ın yüz hatları pişmanlıkla buruştu. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Başka ne düşünebilirim ki?” Her nasılsa birbirlerine biraz daha yaklaşmışlardı. Adamın uzayan sakallarında renk tonlarının karışımını seçebileceği kadar yakınlaşmışlardı. Kızıllar, bakırlar ve açık kahverengiler.

“Gerçek şu ki,” diyerek Chelsea’nin eline uzandı. “Sana âşık oluyorum.”

ON ALTINCI BÖLÜM

“Evi sattırmak için onunla oyun mu oynuyor?”

Cumartesi akşamı arabasının ön koltuğuna geçen Gretchen’in neden söz ettiği hakkında Colton’ın hiçbir fikri yoktu.

“Kim kiminle oyun oynuyor?” dedi arabayı çalıştırırken.

“Kitap. *Soğuk Bir Kış Gecesi*.”

“Hâlâ okuyorsun, ha?”

“Geriliyorum. Bunun düzeleceğinden emin misin?”

Colton aralarındaki konsolun üzerinde duran genç kadının elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. “Söz veriyorum. Bu bir aşk romanı. Tek şart, mutlu bir son olması.”

“Ama bu imkânsız. Kadın Kaliforniya’da yaşıyor. Adam Michigan’da. Kadın hâlâ o evi satmak istiyor, adam da hâlâ evin onda kalmasını istiyor.”

“İnancını kaybetme.”

“Bilmiyorum. Ona neden âşık olduğunu anlamıyorum. Kadın her zaman aşırı huysuz.”

“Bunun olabilmesi ne kadar garip, değil mi?”

Gretchen hoşnutsuz bir sesle elini çekmeye çalıştı ama Colton bırakmayarak tekrar dudaklarına götürdü. “Gün ışığı olan her zaman huysuz olana âşık olur, tatlım. Bu bilimdir.”

Araba yoluna girdiklerinde Vlad’in evi Noel ışıklarıyla parlıyordu.

“Bunu büyük bir mesele haline getirecekler mi?”

Gretchen konuştuğunda Colton’ın eli Vlad’in ön kapısını çalmak üzereydi. Ciddi siyah paltosu ve ilk buluşmalarında giydiği balıkçı yaka kazağıyla Vlad’in yanında duruyordu ama Colton’ın dikkatini çeken şey altdudağını çiğneme şekliydi.

“Büyük bir mesele mi?”

“‘*Aman Tanrım, geldiler*’ diye bağıırıp çağırmak ve sırtını sıvazlayarak ‘*Zamanı gelmişti*’ demek gibi şeyler falan?”

Colton onun kalkık dudaklarını öpmek için eğilerek, “Eh, zamanı *gerçekten* gelmişti,” dedi. “Ama hayır, bunu büyük bir mesele haline getirmeyecekler.”

“Emin misin?”

“Neden? Hâlâ benimle görünmekten utanıyor musun?”

“Korumam gereken bir itibarım var.”

Kapı hızla açıldı ve panik içindeki Noah eşiğin öte yanından ters ters onlara baktı. Saçları sanki onları koparmaya çalışmış gibi diken diken olmuş, lacivert yeleşinin önüne kırmızı tüyler yapışmıştı. Altına flanel bir gömlek giymişti ve böyle bir kıyafeti giyip de bir Teddy Graham’a benzemeyen resmen tek insandı.

“Nerede kaldın?” diye homurdandı Noah.

Colton kenara çekilerek önce Gretchen’in girmesine izin verdi. Noah ona gergin bir şekilde güldü. “Selam, Gretchen, seni görmek güzel.”

* Ayıcık şeklindeki kraker markası. (ç.n.)

“Seni de,” dedi Gretchen paltosunu çıkarırken. “Geç mi kaldık?”

Noah tekrar Colton’a döndü. “Yarım saat önce burada olmanız gerekiyordu.”

“İşimiz uzadı.” Ve bu kez bu bir örtmeceydi. Colton’ın bütün gece devam etmekten mutluluk duyacağı enerjik ve hızlı bir gecikmeydi.

Noah kapıyı kapatarak, “Sana ihtiyacımız var,” dedi.

“Sorun ne?” Colton paltosunu çıkarabilmek için paketli oyuncakları ve gitar kutusunu yere bıraktı.

“Vlad gergin.”

“Ona bir dakika içinde orada olacağımı söyle.”

Noah sert adımlara merdivene yürüyüp ikişer ikişer çıktı.

Gretchen, “Vlad neden gergin?” diye sordu.

“Bu bir sürpriz.”

“Sürprizlerden nefret ederim.”

“Biliyorum, ama bu harika.” Colton dudaklarını tekrar onun-
kilere bastırdıktan sonra...

“Aman Tanrım!” Neşe dolu bir çılgılık onları ayırdı. Gretchen sanki ailesi tarafından tekrar basılmışlar gibi arkasına döndü. Koridorun sonunda Liv duruyordu, bir elinde kadeh, diğer elinde bir şişe şarap vardı. Yüzünde o kadar geniş bir sırıtma vardı ki yanakları protesto edercesine gerilmişti. Sonra sanki bir korku filminin ağır çekim sahnesindeymiş gibi arkasını döndü ve “Gel-diler!” diye bağırdı.

Mutfaktan heyecanlı bir tezahürat yükseldi. Gretchen, başka herhangi bir erkeği korkutacak ama Colton’ın onu boş bir odaya sürükleyip merhamet dilemesine neden olacak bir bakışla onu şişledi. Ama hızlı bir özür öpücüğü için bile zaman yoktu çünkü Liv şu anda onlara doğru koşuyordu. Kadehle şarabı tek eline almış, diğer elini Gretchen’in kolunu tutup çekiştirmeye başlamak için serbest bırakmıştı.

“Benimle gel,” diye dedi Liv. Colton’a tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Onunla biz ilgileniriz. Merak etme.”

Gretchen omzunun üzerinden Colton’a baktı ve dudaklarını oynatarak, “*Bana yardım et,*” dedi. Genç adam bunun bedelini daha sonra kesinlikle ödeyecekti.

Colton sabırsızlanıyordu.

Noah üst kattan, “Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye bağırdı.

Colton oyuncak çantasını kaptığı gibi merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve sola dönerek Vlad’in yatak odasına yöneldi. Çocukları odanın içinde bıkkınlığın farklı aşamalarında çökmüş halde buldu. Mack yatağa sırt üstü uzanmıştı, kolları iki yana açıktı ve gözlerinde boş bir bakış vardı. Malcolm pencerenin yanındaki sandalyeye çökmüş, dalgın dalgın sakalını sıvazlıyor ve alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Gavin ve Del top haline getirilmiş bir çift çorapla yakalamaca oynuyorlardı. Yan görünüşe göre pes etmişti. Yere oturup sırtını Vlad’in şifonyerine dayamış, telefonunda geziniyordu.

Colton çantayı yere bırakınca hepsi irkildi.

Mack doğrulurken, “Buraya gelmenin kahrolası zamanı gelmişti,” diye söylendi.

“Üzgünüm. Vlad nerede?”

Yan başparmağıyla omzunun üzerini işaret etti. “Hâlâ giyinme odasında. Dışarı çıkmıyor.”

“Neden?”

“Kostümün üzerine tam oturmadığını söylüyor.”

“Tabii ki tam oturmaz. Adamda...”

“Hokeyci kıcı var.” Çocuklar hep bir ağızdan onun cümlesini tamamladılar. Hokey oyuncuları genellikle alışılmadık derecede kaslı kalçalarına, popolarına ve ince bellerine uygun pantolon bulmakta zorlanırlardı. Colton ve çocuklar geçen yıl sakatlan-

dıktan sonra Vlad'e yardım ederken onun kışına yakından aşına olmuşlardı.

Colton giyinme odasının kapısına doğru yürüyerek tıklattı. "Selam dostum. Ben Colton. Orada iyi misin?"

Tek cevap boğuk bir ses oldu.

Colton biraz daha yaklaştı. "Hadi ama, dostum. Kapıyı aç. Bir de ben göreyim."

Kapının kolu en sonunda içeriden dönene kadar bir an geçti. Sonra Vlad tam bir Noel Baba kostümüyle -kırmızı pantolon, kırmızı ceket, kırmızı şapka, gür beyaz sakal- dışarı çıktı. Ama yere bakan gözleri ve yenilmiş duruşu bir insanın olabileceği kadar neşeden uzaktı.

Colton elini Vlad'in çenesinin altına koyarak başını kaldırdı. "Bana bak, dostum. Sorun ne?"

Vlad ceketini çekiştirdi. "Üstüme olmadı."

Colton geri çekilip başını eğdi ve ikna edici olmasını umduğu bir süre boyunca Vlad'i inceledikten sonra başını salladı. "Sorunu anladım. Ekstra büyük satın aldın çünkü..."

"Hokey kışından geçmesi için," dedi çocuklar tekrar.

"...ama bu sefer de ceket çok bol oldu. Değil mi?"

Vlad asık suratla başını salladı. "Çoktan içine bir yastık tıktırdım. Bir tane daha koyarsam düşecek ve çocuklarda hayatları boyunca izi kalacak."

"Bir yastığa daha ihtiyacın var," dedi Colton. "Hepsini etrafına bantlasak nasıl olur?"

Mack dramatik bir şekilde yataktan kalkarak, "Bu mükemmel bir fikir," dedi. "Hemen gidip bant bulayım."

Bulaşıkları yıkamaktan yeni kurtulmuş bir ergen gibi dışarı fırladı.

“Noah, bana bir yastık daha ver,” dedi Colton.

Noah yataktan bir yastık alıp attı. Yastık yere düşmeden önce Colton’ın yüzüne çarptığında Vlad gür beyaz sakalının altından ilk kez gülümsedi.

Colton, “Önce şu ceketini üzerinden çıkaralım,” dedi. Vlad, Colton’ın düğmeleri açabilmesi için kollarını kaldırdı. Kırmızı kadife açıldı ve altındaki yastıktan ötürü yırtılma noktasına kadar gerilmiş bir atlet ortaya çıktı.

“Gördün mü? Arkaya bir yastık daha koyarsak, ceketini mükemmel bir şekilde doldurur,” diyerek onu güvence verdi Colton.

Vlad ikna olmamış gibi görünüyordu. “Çocuklar benim gerçek olmadığımı anlayacaklar.”

“Hayır, anlamayacaklar.”

“Ya sesimi tanırlarsa?”

Colton omuz silkti. “Onlara Kuzey Kutbu’ndan gelen insanların her zaman aksanı olduğunu söyle.”

Mack koli bandıyla geri döndü ve onu attı. Colton bandın Vlad’in hatırına göğsüne çarpmasına izin verdi. Bandı almak için eğilirken Mack’e baktı. “Aşağıda Gretchen’i gördün mü?”

“Evet.” Mack sırtarak kaşlarını oynattı.

“İyi mi?”

“Neden olmasın ki?”

“Bu akşam için gergindi.”

“O iyi. Roman ona peynir yediriyor.”

“*Peynirci* burada mı?” Bu kötü haberdi. Roman peynir karaborsası işletiyordu ve açıkçası Colton, Vlad’le birlikte orayı keşfedip bağımlısı olana kadar peynire talep olduğunu bile bilmiyordu. Ve geçen yıl içinde hepsi Roman’la arkadaş olmuş olsalar da, henüz onu resmen kitap kulübüne davet etmemişlerdi. Sa-

dece geçmişi gizemli olduğu için değil, aynı zamanda bir odaya girdiği anda eşlerini ve kız arkadaşlarını erimiş şehvet birikintilerine dönüştüren doğuştan gelen bir karizmaya sahip olduğu için kimse ona tam olarak güvenmiyordu.

Colton'ın tepkisini gören Mack, "Merak etme," dedi.

"Eğer ona gravyer verirse, başım belaya girer."

"Tamam, bunun bir örtmece olduğunu *biliyorum*," dedi Noah.

Colton homurdandı. "eneni kapa ve gel bana yardım et."

Noah isteksizce '*neden ben*' diyen bir şekilde ayaklarını sürü-yerek geldi. Colton, koli bandını Vlad'in etrafına sararken ona fazladan yastığı Vlad'in sırtında tutmasını söyledi.

"Yani her şey yolunda, öyle mi?" diye sordu Vlad kollarını kaldırarak. "Gretchen'la aranızda?"

Colton'ın yanaklarına sıcaklık yayılınca Vlad içten bir kah-kaha attı. "İşte benim oğlum. Senin adına çok mutluyum, kar-deşim."

Noah arkasından kafasını uzattı. "Dişlerin sızlıyor mu?"

"Her şeyim sızlıyor." Colton bandın ucunu buldu ve Vlad'in atletinin ortasına yapıştırdı. Sonra uzunca açarak ruloyu Noah'ya uzattı. "şunu birkaç kez dolayalım."

Çocukların tamamını beklentiyle kendisine baktığını fark etti ama başını iki yana salladı. "Size söylemiştim ocuklar. Size özelimizi anlatmayacağım."

"Yani anlatacak bir özeliniz *var*?" dedi Yan ellerini kalbine bastırarak.

"Buna cevap vermeyeceğim."

Gruptan bir *ayyyy* sesi yükseldi ve takılmalar resmen başladı. Yan koşup yanına geldi ve saçlarını karıştırdı. Del omzuna vururken Gavin de arkasından ona sarıldı.

Mack kollarını kavuşturmuş bir şekilde kenarda durarak, “Şu haline bak, kızarıyorsun,” dedi.

“Yani bu onunla işleri yoluna koyduğun anlamına mı geliyor?” diye sordu Gavin sarılmayı bırakarak.

“Biraz ilerleme kaydettik.” Colton, Vlad’in etrafına koli bandı sarmaya devam etti.

Malcolm, “Bu bir cevap değil,” dedi. “Aslında ona henüz sormadın, değil mi?”

Colton anlamazdan geldi. “Neyi sormadım?”

“Kız arkadaşın olmasını, şapşal.” Bu Del’den gelmişti.

“Benim yaşımdayken birine kız arkadaşın olmasını nasıl teklif edersin?”

“Daha önce de kız arkadaşların oldu, değil mi?” dedi Del burundan homurdanarak.

“Evet, ama her şey doğal seyrinde ilerlemişti. Gerçek bir çift miyiz, yoksa sadece geçici bir eğlence mi yaşıyoruz gibi bir konuşmaya hiç gerek olmamıştı.”

“Eh, bu seferki farklı.” Gavin omuz silkti.

Evet, hadi ya. Evet, eşsiz bir duyguyla dolu inanılmaz bir gece geçirmişlerdi ama aynı zamanda Colton’ın ne istediğinden daha az değil, daha çok emin olmasını sağlayan bazı şeyler de öğrenmişti.

“Konuş bizimle, dostum,” dedi Mack.

“Dün akşam ailesiyle tanıştım.”

Odadan aynı anda bir haykırma daha yükseldi ama Colton ellerini kaldırmak için bantlama işine ara verdi. “Öyle bir şey değildi.” Gretchen’in anne babasının neredeyse onları yatak odasında yarı çıplak yakaladığı kısmı atlayarak onlara olanları kısaca anlattı. O anıyı kendisine saklayacaktı.

Colton doğruca Mack'e baktı. "Ailesinin ona bok gibi davran-
dığını biliyor muydun?"

"Hayır." Mack gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Noel saçmalığı yüzünden sadece yüzeysel pislikler oldukla-
rını sanıyordum. Ama durum bundan da kötüymüş. Ona dışlan-
mış biri gibi davranıyorlar. Sanki aile işine girmediği için bir tür
hainmiş gibi. Kariyerine resmen onun *küçük davası* diyorlar. Buna
inanabiliyor musunuz? Yaptığı şeyin ne kadar harika olduğunu
görmüyorlar. *Onun* ne kadar harika olduğunu görmüyorlar."

O söylenirken çocukların kaşları alınlarında gitgide daha yu-
karı kalkıyordu.

"Erkek kardeşi onun çocukken yaptığı tüm hataları bana an-
latmak için sabırsızlanıyordu. Babası zorba pisiğin teki. Yemin
ederim suratının ortasına bir yumruk atmak istedim. Daha önce
hiç böyle, bu kadar çok... hissetmemiştim..." Doğru kelimeyi
ararken Noah onun için buldu.

"Korumacı."

Colton tuttuğu nefesini bıraktı. "Evet. Onu kelimenin tam
anlamıyla kucağıma alıp oradan çıkarmak istedim. Daha önce
hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Onun için dünyayı yıkabilirmişsin gibi mi?" diye sordu Gavin.

Colton başıyla onayladı.

"Sanki onun için her şeyi ateşe verebilecekmişsin gibi," dedi Del.

"Evet."

Mack yüzünü buruşturup omzunu sıvazladı. "Üzgünüm, dos-
tum."

"Ne için?"

"Fena kapılmışsın. Bundan sonra daha da yoğunlaşacak."

Colton bir sonraki kısmı paylaşp paylaşmayacağından emin olamayarak durakladı ama ayrıca çocukların bakış açılarını da öğrenmek istiyordu. “O, şey, eskiden evden çok kaçarmış.”

Malcolm’ın kaşları bitişti. “Evden kaçmak mı?”

“Bir keresinde abisinin arabasını çalıp Michigan’a kadar gitmiş.”

Mack yatağa oturarak, “Siktir,” diye fısıldadı.

“Onu suçlamıyorum,” diyen Colton bandın ucunu kopardı. “Ben de onlardan mümkün olduğunda uzağa kaçmak isterdim.”

Malcolm düşünceli bir tavırla, “Yine de hâlâ Nashville’de,” dedi. “İstediğı her yere taşınabilirdi ama burada kaldı.”

Bir kadın sesi merdivenlerden yukarı geldi. “Siz çocuklar aşağı gelmeyi düşünüyor musunuz?”

Vlad’in gözleri irileşti. “Gitmemiz gerek. Elena işleri programa göre yürütmeyi sever.”

Colton başını salladı. “Hadi buradaki işimizi bitirelim.”

Vlad kollarını indirdi ve Colton ceketinin siyah düğmelerini ilikleyip kemerini yeniden bağlarken kıpırdamadan durdu. Colton geri çekilip başını onaylar gibi salladı. “Mükemmel. Git bak.”

Vlad göbeğini okşayarak boy aynasına doğru yürüdü. “Evet. Çok daha iyi.”

“Güzel. Şimdi dinleyelim bakalım,” dedi Colton. “Pratik yaptığını biliyoruz.”

Vlad arkasını döndü, ellerini karnına koyarak mükemmel bir ‘Ho ho ho’ diye bağırdı.

Çocuklar alkışlayıp tezahürat yapınca Vlad bir kere daha yaptı.

“Bu iş sende, dostum,” dedi Noah. “Harika olacaksın.”

“Tamam, planı gözden geçirelim,” dedi Colton. “Yan burada kalıp tüm hediyeleri Vlad’in çuvalına koymasına yardım edecek..”

“Vlad’in çuvalı,” diyerek burnundan güldü Mack. Del onun kafasının arkasına bir şaplak attı.

Colton, “Geri kalanımız da aşağı inip çocukları toplayacak,” diye tamamladı.

“Ne zaman aşağı ineceğimi nasıl bileceğim?” diye sordu.

“Benim ‘Noel Baba Şehre Geliyor’ çaldığımı duyunca.”

Colton kapıya doğru yöneldi ama Mack kolundan tuttu. “Bekle bakalım.”

Colton arkasını döndü. “Ne var?”

“Bu şekilde aşağı inemezsin.” Mack uzanıp Colton’ın saçını karıştırdı.

Colton eline vurdu. “Ne yapıyorsun?”

“Seni düzeltiyorum.”

“Daha da kötüleştirdin,” dedi Noah. Sonra yanına gelerek elini Colton’ın saçlarından geçirdi ve yüzünü buruşturdu. “Tamam. Ben daha da kötüleştirdim.”

Colton eğilip duvardaki bir resim çerçevesinin camındaki yansımasına baktı. Sanki prize çatal sokmuş gibi saçları diken diken olmuştu. “Bu ne lan?”

“Merak etme,” dedi Noah. “Saçların yüzünden seni Peynirci için terk edecek değil ya.”

“Edebilir.” Malcolm yüzünü buruşturdu. “Biri ona bir tarak getirsin.”

Yan arka cebinden bir tane çıkarında herkes sessizleşti ve ona baktı. Yan omuz silkti. “Saçın için ne zaman bir acil durum olacağını asla bilemezsin.”

“Siz salaklar saçımla uğraşmaya başlayana kadar saçım için acil bir durum yoktu.” Colton tarağı alarak tekrar eğildi ve saçını

* Çuval kelimesinin İngilizcesi olan sack kelimesi, argoda erkek cinsel organı için kullanıldığından kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

paraşütle atlamış gibi görünmeyecek şekilde biraz düzleştirmeye çalıştı.

Mack tarağı onun elinden alarak, “Yeterince iyi,” dedi.

Noah ona başparmağını kaldırdı. “İyi görünüyorsun.”

“Harikasın, kardeşim,” diyen Gavin omzunu sıvazladı.

“Git de kız arkadaşını etkile,” dedi Del.

“Bakın, birlikte olmamızı büyük bir mesele haline getirmeyin, tamam mı? Sadece sakın olun.”

“Biz ne zaman sakın olmadık ki?” diye sordu Mack.

“Sizi tanıdığımdan beri her lanet gün.” Colton bir kez daha gitmek için arkasını döndü ama yine durduruldu. Bu defa Malcolm tarafından.

“Burada olmasının bir nedeni var, Colton.”

“Partide mi?”

“Nashville’de.”

Hüsrarla birlikte sabırsızlık sesine karıştı. “Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Belki de kaçmak istemiyordur. Belki de sadece birinin ondan kalmasını istemesini diliyordur.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Hipnotize edici, değil mi?”

Gretchen, Liv’in sesini zar zor duydu. Trans halindeydi. Bir peynir komasındaydı. Hepsi de Vlad’in mutfağındaki adanın diğer yanında duran adam sayesindeydi. Adının Roman olduğunu ve hakkında çok şey duyduğu o ele avuca sığmaz Peynirci olduğunu söylemişlerdi. Ama bu lakap, karşısında duran deriler içindeki baştan çıkarıcı adam için tamamen yetersizdi. O, *Gouda*’nın Tanrısı, *Provolone*’nin Prensi ve Lorun Kaptanıydı.

Ve şu anda bir dilim *Havarti*’yi genç kadının dudaklarına yaklaştırıyordu. Görünmez bir güç Gretchen’in sandalyesinde öne iterek dudaklarını ayırdı.

“Söz veriyorum,” diye mırıldandı Roman, genç kadının içini fondü kıvamına getiren bir sesle, “böyle bir zevki bir daha asla tatmayacaksın.”

“Sakin ol, oğlum,” dedi Liv alaycı bir tavırla. “Onun resmen piyasadan çekildiğini bilmiyor musun?”

Havarti, Gretchen’in boğazında kuru bir noktaya denk geldiğinde neredeyse boğuluyordu. Liv onu hava trafik kontrolüne

müdahale edebilecek bir çılgınlıkla içeri sürüklediği andan itibaren genç kadın, Colton ve kendisiyle ilgili sorulardan kaçınmak için mümkün olan her şeyi yapıyordu. Özel hayatıyla ilgili gizlilik bu noktada bir alışkanlık haline gelmişti. Hayatınız boyunca hiç kimsenin gerçek sizi tanımamasını sağlamak için tetikte olduğunuzda insanlara açılmak zordu.

Tekrar boğulur gibi oldu, bu kez kendi farkındalığıyla.

Yiyecek. Belli ki daha fazla yiyeceğe ihtiyacı vardı.

Roman dikkatini odadaki diğer bekâr kadına, Vlad'in komşularından biri olan Michelle'e çevirmeden önce ona yavaşça, ağır-laşmış göz kapaklarıyla göz kırptı. Aralarında geçen mozarellayı eritecek kadar sıcak bakışmaya bakılırsa, genç kadın ekmeğini daha önce onun *Raclette*'ine* batırmıştı.

Birdenbire sallanan atkuyrukları ve yüzlerinde çikolata lekeleri olan ikiz kızlar odaya koşarak tiz çılgınlıklarla adanın etrafında dönmeye başladılar. Gavin'in karısı Thea parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Erkekler nerede? Gavin'den onlara göz kulak olmasını istemiştım."

"Bilmiyorum," dedi Del'in karısı Nessa. İki yaşındaki oğlunu bir kalçasından diğerine kaydırdı. "Orada ne yapıyorlar ki?"

"Bekle," dedi Gretchen etrafına bakınarak. "Sürprizin ne olduğunu bilmeyen tek ben değil miyim?"

"Hangi sürpriz?" diye sordu Malcolm'un karısı Tracy. Kırmızı kazağının altında küçük bir bebeği kucaklamıştı.

Elena, "Ben ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

Liv iki koluyla birden aşağı uzandı ve yeğenlerini yakalayarak her bir koluna birer tanesini aldı. "Oturma odasına geri dönün," dedi onlara. "Size daha sonra gizlice biraz daha şeker veririm."

* İsviçre ve Fransa'ya özgü bir peynir türü olan *Raclette* peynirinin ısıtılarak, eriyen kısmını kazımak suretiyle yapılan yemek. (ç.n.)

Kızlara koşarak uzaklaşırken Thea kız kardeşine korkutucu bir bakış attı. “Sağ ol ya.”

Liv onu umursamadan Gretchen’in yanındaki boş koltuğa oturarak dirseklerini tezgâha yasladı. Dikkatli bakışları kız kıza konuşmaktan kaçma vaktinin sona ermek üzere olduğunu gösteriyordu.

İçini çeken Gretchen şarap bardağına sarıldı. “Tamam,” dedi. “Gönderin gelsin.”

Sorular anında başladı. Kaç kez dışarı çıkmışlardı? Resmî olarak çıkıyorlar mıydı yoksa hâlâ bir tür iş anlaşmasıymış gibi mi yapıyorlardı? Partiye birlikte gelmek kimin fikriydi? Noel’i birlikte mi geçireceklerdi?

“Durun ya, bırakın da nefes alsın,” dedi Alexis. Sonra Gretchen’in omzunu sıktı. “Üzgünüm. Hepimiz senin adına çok mutluyuz. İkiniz adına da.”

“Teşekkür ederim.” Alexis’in samimiyeti bir suçluluk dalgası yaratınca Gretchen onlara bir açıklama borçlu olduğunu hissetti. “Sadece tüm bunlar gerçekten yeni.”

“Onun için değil,” dedi Liv. “Bir yılı aşkın süredir senin için yanıp tutuşuyor.”

Colton’ın sözleri zihninde hâlâ taze olmasaydı Gretchen bu konuda tartışabilirdi. *O gecedan beri kimseyle birlikte olmadım... Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.* Gretchen da hâlâ buna inanmakta zorlanıyordu. Ya da belki de inanmak istiyordu.

Belki de inanmaktan korkuyordu.

Ve vay canına, tamam, istenmeyen bir gözlem daha yapmıştı.

Yüzünü falan buruşturmuş olmalıydı çünkü Alexis kolunu tekrar sıkarak konuyu değiştirdi. “Ee, Thea. İkizlere Noel için ne alacaksın?”

Thea kızların istediği zor bulunan bir oyuncak bebekle ilgili yakınmaya başlayınca Gretchen Alexis'e minnettar bir gülümseme gönderdi. "Onları hiçbir yerde bulamıyoruz," dedi Thea şarabını yudumlayarak. "İnternette tükenmiş. Mağazalarda tükenmiş. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama zamanım tükeniyor."

Nessa anlayış dolu bir ses çıkardı. "Del yeni çıkan Play-Station'ı istedi. Hiçbir yerde bulamıyorum."

"İnternette tükenmeden önce sonuncuyu almayı başardım," dedi Liv. "Mack paketi açtığında küçük bir kız gibi çığlık atacak"

Nessa güldü. "Bunun çocukların her akşam senin evinde olacağı anlamına geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Liv inledi. "Boş versene. Geri gönderiyorum."

Kadınların hepsi bir anda sustu.

"Neden hakkımızda konuşulduğunu hissediyorum, çocuklar?"

Gretchen sandalyesinde döndüğünde Mack, Malcolm, Del, Gavin ve Noah'nın mutfığa girdiğini gördü. En arkada Colton vardı. Onu görünce genç kadının midesinden göğsüne doğru garip bir kıpırtı oluştu. Ama ona yaklaşan Mack oldu.

Gretchen'in boynunda sıcaklık bir kere daha yükseldi. Onunla olan kaçamağı kısa sürmüştü, ilişki radarına bile takılmamıştı. Ama Mack'in Liv'le tanıştığı gece onu bir restoranın önündeki kaldırımında terk etmişti. Sonrasında Liv ve diğer kadınlardan bazılarıyla arkadaş olacağını bilseydi, o gece söylediklerinde biraz daha hassas davranırdı. Mack ve Liv artık evli olsalar bile, Mack'in yanında hâlâ kıvranıyordu.

Mack eğilerek dudaklarını Gretchen'in yanağına değdirdi. "Seni görmek güzel, Gretchen." Sonra doğrulup bela kokan bir sırtımayla Colton'a doğru döndü. "Kıçını tekmelememiz gereken bir şey yaparsa bize haber ver."

“Hey,” dedi Colton yalandan kızmış gibi. “Siz kimin tarafındasınız?”

Çocuklar hep bir ağızdan konuştu. “Onun.”

Colton genç kadının sandalyesinin yanına geldiğinde herkes aralarındaki etkileşimi *izlemediklerini* açıkça belli etti. Colton sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. “Sürprize hazır mısın?”

“Sürprizimin Roman olduğunu sanıyordum.”

Gözleri leziz bir şekilde parladı. “Beni kıskandırmaya çalışıyorsan işe yarıyor.”

“Büyük Colton Wheeler, kıskanıyor ha?”

Colton ağzını onunkine yaklaştırdığında Gretchen bir an için bu tür açık sevgi gösterilerinden rahatsız olması gerektiğini unuttu. “Sana bakan her erkeği kıskanıyorum,” dedikten sonra hızlı bir öpücükle kelimeleri mühürledi ve tekrar doğruldu.

Ardından arkadaşlarına baktı. “Çocuklar, hazır mıyız?”

“Neye hazır mısınız?” diye sordu Thea.

Gavin onu öptü. “Göreceksin.”

Kafaları karışmış bir halde erkeklerin oturma odasına doğru gidişini izlediler.

Bir an sonra oturma odasından gelen gitar sesi tüm konuşmaları durdurdu. Ve ardından Colton’ın kendine has sesi ‘*Noel Baba Şehre Geliyor*’un açılış sözleriyle çınlamaya başladı.

Çocuklar gülmeye, alkışlamaya ve şarkıya eşlik etmeye başladılar ve Colton da gerçek bir sanatçı gibi şarkıyı daha yüksek sesle ve komik bir coşkuyla söyleyerek karşılık verdi.

“Sanırım sürpriz bu,” diye sordu Thea şarabını eline alarak.

Diğer kadınlar gülerek teker teker tezgâhtan uzaklaşıp neler olup bittiğini görmek için oturma odasına doğru yöneldi ama

garip bir panik Gretchen'i sandalyesinde felç etti. Kendini çekici Colton'dan, şefkatli Colton'dan, flörtöz Colton'dan uzak kalmaya ikna edebilirdi. Ama *bu* Colton'la başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Müzisyen olan. Sanatçı olan. Şarkı yazmaya olan aşırı tutkusu yüzünden onu arabasıyla evine gönderenden.

"Geliyor musun?"

Düşüncelerinden sıyrılıp gözlerini kırptırdığında Alexis'in başını endişeyle eğerek onu izlediğini gördü. Alexis her zaman çok fazla şey görürdü. "Evet," dedi Gretchen çabucak. Şarabını alıp sandalyesinden kalktı.

Oturma odası mutfaktan kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Her kadın kendi erkeğini bulup sevimli, küçük çiftler halinde dururken, çocuklarının Colton'ın etrafında dönüp gülüşmelerini, ciyaklamalarını ve şapşal şarkıyla dans etmelerini izlerken Alexis'in arkasında kaldı. Colton da şarkıya her şeyini koyuyordu. Yeni yürümeye başlayan çocuklardan oluşan bir seyirci kitlesi yerine Opry'de sahne alıyor da olabilirdi.

Gretchen bakışlarını onun parmaklarından ayıramıyordu. Her bir teli şehvetli bir yetkinlikle okşuyorlardı, tıpkı bir sevgilinin ellerinin binlerce kez okşadığı bir vücuttaki aşinalığı gibi. Melodi onun uzman dokunuşuyla yükseliyor, deneyim ve şefkatle coşarak titreşiyordu. Onun hakkında okuduğu her haberde kendi kendini yetiştirmiş bir müzisyen olduğu söyleniyordu ama bir insanın eğitim almadan böyle bir beceride ustalaşması nasıl mümkün olabilirdi? Ve o gerçekten de bir ustaydı. Şarkı onun himayesi altında yeni bir şeye dönüşmüştü. Daha iyi bir şeye. Sadece ona ait bir şeye.

Ve Gretchen'in arkada saklanma, görünmez olma çabasına rağmen Colton onu gözleriyle buldu ve genç kadın da seyircisi oldu. Tek kişilik bir seyirci. Temposunu bozmadan ya da tek bir ritmi bile kaçırmadan ona göz kırptı.

* Nashville'de haftada birkaç gece düzenlenen canlı country müzik performansı ve yayın programı. (ç.n.)

“Vlad nerede?” Odaya bakına Alexis aniden sordu.

Koridordan gelen yüksek sesli bir ‘ho ho ho’ cevap oldu.

Vlad, Noel Baba kıyafetiyle içeri girerken çocuklar etraflarında dönüp durdu ve odadaki her yetişkin gülümsemesini içki bardaklarının arkasına saklamaya çalıştı. Yüzü sahte, kabarık bir sakalla gizlenmişti ve omzunda üst kısmından birkaç hediyenin sarktığı kocaman kırmızı bir çuval vardı.

Ellerini yumuşacık yastıklı karnına koyarak odanın ortasında durdu ve gürültülü bir ‘ho ho ho’ daha gönderdi.

Colton şarkıyı dramatik bir şekilde bitirince Vlad Noel ağacının yanına oturup çuvalını açtı. Çocuklar önüne oturup, bazıları dizlerinin üzerinde, bazıları popolarının üzerinde kıpırdanırken başka bir gözlem Gretchen’in görüş alanındaki odanın eğilmesine neden oldu. Kendini rahatsız hissetmesinin nedeni, onu her zaman hoş karşılamalarına rağmen bu arkadaş grubunun hep dış kenarında kalmasının nedeni, düğünden sonraki gecenin ardından Colton’ın otel odasından koşarak kaçmasının nedeni, bunun sadece bir arkadaş grubu olmamasıydı.

Bu bir aileydi.

Akraba olmamaları önemli değildi. Diğer her yönden bir aileydiler. Birbirleriyle şakalaşan, birbirlerine sarılan, hediyeler veren ve birbirlerinin çocuklarını kucaklayan türden bir aile. Noel’i birlikte kutlayan türden bir aile.

Gretchen’in hiçbir zaman parçası olmadığı ve şimdi nasıl parçası olacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı türden bir aile.

Ama Colton. O sadece onların bir parçası değildi. Colton, onlardı. Onların canlı paletinde uyumlu bir renkti. Gretchen ise kutuda unutulmuş, kullanılmayan limon yeşiliydi, her zaman öyle olmuştu. Eninde sonunda onu kullanabilirdiniz, ama renk resmin geri kalanını mahvedecekti.

Bir boğulma hissi boğazını sıkarken odadaki sıcaklık bunalıcı bir hale geldi. Şarap onu kesmeyecekti. Suyu ihtiyacı vardı. Olabildiğince sessizce odadan çıkıp mutfığa geri döndü. Şarabını döküp kadehi musluktan suyla doldurdu ve birkaç büyük yudum aldı.

“Şarkı söylemem o kadar mı kötüydü?”

Gretchen hızla arkasına döndü. Colton onu takip etmişti.

“Berbat,” dedi çabucak. Ve şakacı bir ton denemesi inandırıcı olmaktan bir oktav daha düşük olduğu için zorlukla gülümsedi. “Ağzımda bıraktığı tadı yıkamak zorunda kaldım.” Sanki kanıt ihtiyacı varmış gibi kadehini kaldırdı.

Colton mutfığı geçti ve ayakkabılarının uçları onunkilere değene kadar durmadı. Gretchen dudağını ısırarak onun göğsüne baktı. “Bu gerçekten çok tatlıydı,” dedi. “Çocuklarla aran gerçekten çok iyi.”

“Gretchen.”

Genç kadın başını kaldırıp baktı.

Colton kolunu onun beline dolayarak kendine doğru çekti. Sırtındaki eli sıcak ve güven vericiydi. “Bu yüz ifadesini biliyorum.”

“Hangi ifade?”

“Ayakkabılarını kapıp beni tekrar terk etmek üzere olduğunu söyleyen ifade.”

Gretchen’in yanakları kızardı. “Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Sadece neden tekrar yaptığını söyle.”

“Bunda iyi değilim, Colton.” Genç kadın yere bakarak konuştu. Colton onunla göz göze gelebilmek için başını eğdi. “Neyde?”

“Bunda.” Çocukların Noel Baba Vlad’den hediyelerini alırken hâlâ sevinç çılgınlıkları attıkları oturma odasını işaret etti.

“Noel mi?” Genç adam tekrar gülümsedi. “Biliyorum. Ama bunun üzerinde çalışıyoruz.”

“Hayır, yani bunda iyi değilim.” Elini genç adamın göğsünün ortasına koydu.

Colton hemen onun elinin üzerine kendi elini koydu. “Sen benim için iyisin.”

Oh, vay canına. Tamam. Genç kadının tüm defterini yeniden yazıyordu. Başını iki yana sallayarak hızla çarpan kalbini bastırmak için hızla konuştu. “Ama değilim. Ben bir Winthrop’um. Ailemle tanıştın. Nasıl olduklarını gördün.”

“Ve sen onlardan biri değilsin.”

“Ama öyleyim. Seninle konuşmayı kabul etmemin tek sebebi, abimin bana aile vakfının yönetim kurulunda yer vermeyi teklif etmesiydi.” Utanç ağzında ekşi bir tat meydana getirirken genç adamın aşağılamasına karşı kendisini hazırladı.

Bunun yerine Colton sadece elini sıktı. “Yani?”

“Yani bu sana onlardan daha iyi olmadığımı göstermeli!”

“Eh, eğer kriterin buysa ben de onlardan daha iyi değilim çünkü sponsorluğu düşüneneceğimi söylememin tek nedeni benimle çıkmanı sağlamaktı.”

“Biliyorum. Ve bu üçüncü randevumuz.”

Colton kaşlarını imalı bir şekilde kıpırdattı. “Dün geceyi de sayarsan dört. Ki ben sayıyorum.”

Gretchen elini onunkinden kurtardı. “Bir sponsorluk anlaşması imzalayacak mısın, imzalamayacak mısın?”

“Bilmiyorum. Sanırım bunu araştırmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Dün akşamki gibi çok, çok daha fazla randevu gerekiyor sanırım.” Hafif, şakacı ses tonu rahatsız etmeye başlamıştı.

“Ben ciddiym, Colton.”

“Ben de.”

“Eğer şirketin tanıtımını yapacaksan” –eliyle vücutlarını gösterdi- “böyle olamayız. Özellikle de vakıf yönetim kuruluna katıldığında. Bu etik olmaz. Bu tür şeylere karşı kurallar var.”

“Vakıf yönetimine katılmak senin için önemli mi?”

“Evet, ama...”

“Ve bu çoktan kesinleşti mi?”

“Temel olarak evet, ama...”

Colton omuz silkti. “O zaman, hayır, anlaşmayı imzalamayacağım.”

“Colton, öylece yapamaz...”

“Evet, yapabilirim.”

“Bu anlaşma büyük bir fırsat. Bunu biliyor olmalısın.”

“Sen daha önemlisin.”

Genç kadının düşünceleriyle birlikte kalbi de durma noktasına geldi. Bunu nasıl yapıyordu? Tüm doğru ama yanlış şeyleri nasıl söylüyordu? “Hayatında ya da kariyerinde önemli kararları benim yüzümden alamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü yeterince uzun süredir çıkmıyoruz!”

“Seninle sponsorluk anlaşması arasında bir seçim yapmam gerekirse bunun hiç de zor bir karar olmadığını bilecek kadar uzun süredir çıkıyoruz.”

“Otuz milyon dolardan vazgeçmene değmem, Colton.”

Colton’ın çenesi neredeyse bir kası patlatacak kadar sert bir şekilde kasıldı. Elini genç kadının sırtından çekip ondan uzaklaştı ve aralarında soğuk bir boşluk bıraktı. Colton’ı o güne kadar gördüğü en kızgın haliydi, ki bu çok şey ifade ediyordu çünkü *Old Joe’s*’da onu pusuya düşürdüğü gece Colton düpedüz öfkeden köpürmüştü. “Bunu söylememişsin gibi davranacağım.”

“Colton...”

“Çünkü *bu* var ya?” Colton bir işaretle onun sözünü kesti.
“Tam da ailenin söyleyeceği bir şeydi.”

“Sadece gerçekçi olman gerektiğini düşünüyorum.”

“Gerçekçi. “Kelimeyi sanki tadı kötüymüş gibi tükürürcesine söylemişti. Sonra dudaklarını bir içeri, bir dışarı yurvarladı, burnun delikleri titreşti ve sonunda bir tür sonuca vardı. Gretchen destek almak için arkasındaki tezgâhın kenarına tutundu ve kendini olacıklara hazırladı. İşte o an gelmişti. Sonunda aklının başına geldiği ve ayakkabılarını alıp tekrar kaçmasına izin vermesi gerektiğini fark ettiği an.

Ama Colton sonunda konuştuğunda sesinde öfke yoktu. Kınama da yoktu. Sadece teslimiyet. “Seninle vaktimi boşa mı harcıyorum?”

“N-ne?”

“Bana şimdi söyle, Gretchen. Çünkü daha önce beni bırakıp gittiğinde canım acımıştı ama bu sefer uzun, çok daha uzun süre acıyabilir. O yüzden kendime sana daha fazla âşık olma izni vermeden önce söyle bana.”

Gretchen’in dizleri titriyordu. Konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Boğazındaki yumru nefes almasını bile imkânsız hale getiriyordu.

Colton tekrar ona yaklaştı. “Söyle bana, aramızda iyi ve gerçek bir şeyler olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?”

“Değilsin,” diye fısıldadı. “Ama...”

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Ama yok. Ne yaptığını biliyorum. İnsanlara kolayca güvenmediğin için fazla bağ kurmaktan korkuyorsun, bu yüzden ya kaçmak için sebep arıyorsun ya da birini seni uzaklaştırması için kışkırtmaya çalışıyorsun.”

Bu... bu doğru değildi. Değil mi?

“Ama ben onlar gibi değilim, Gretchen. Ben ailen gibi değilim. Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Ben varım. Sonuna kadar. Peki bu noktada ne yapmam gerekiyor? Çalışma salonunda sana gizlice bir not verip kız arkadaşım olmanı mı isteyeyim?”

Tüm olanaksızlıklara rağmen bir kahkaha genç kadının göğsündeki karmaşayı ve boğazındaki yumruyu aşarak dışarı çıktı.

Colton başını yana eğdiğinde gözlerindeki ifade masumiyet ve yaramazlığın bir karışımıydı. “Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?”

“Ben-evet?” Bunu bir soru olarak dile getirmek istememişti ama sesi, karmakarışık duygulardan oluşan tıkalı bir borudan geçmek zorunda kalmıştı.

“Yeterince iyi.” Colton başını salladı. Ve sonra onu öptü. İlk geldikleri zamanki o tatlı, nazik öpücüklerden değildi. *Kendinize bir oda bulun* türünde bir öpücüktü. *Onu tezgâha yasla* türünden bir öpücüktü. *Lütfen şu anda kimsenin içeri girmesine izin verme* türünden bir öpücüktü.

Öyle bir şansları yoktu.

Mack’in sesi araya girdi. “Tanrım, kahrolasınca zamanı gelmişti.”

“Aman Tanrım.” Gretchen, Colton’dan uzaklaşarak tezgâha doğru döndü. “Lütfen beni çöp öğütücünün içine atar mısınız?”

Colton ona arkadan sarılıp başının tepesine doğru kıkırdadı. “Aileye hoş geldin.”

Ayak sesleri ve kahkaha seli Mack’in arkasından mutfığa geldi. Kimse onlara dikkat etmedi. Karısının ağzına sesli bir öpücük kondurmadan önce onlara doğru gizlice göz kırpan Mack dışında. Etraflarında çocuklar koşturuyor, bardaklar şingirdiyor, Vlad hâlâ ‘ho ho ho,’ diye bağırıyor ve Peynirci Michelle’i besliyordu.

Onlar da sadece oradaydılar. Tezgâha yaslanmışlardı. Bunun bir parçasıydılar.

Ailenin bir parçası.

“Hey.” Colton dirseğiyle onu dürttü.

Gretchen başını kaldırıp ona baktığında gözlerindeki bakışla karnına bir sıcaklık yayıldı.

“Sadece bir sorum daha var.”

“Neymiş o?”

“Senin evin mi, benimki mi?”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İşte Colton bu şekilde uyanmayı seviyordu.

Çıplak, sıcak ve aklını başından alan ama uyuduğunda tamamen darmadağın olan bir kadına yaslanmış olarak.

Aşk romanlarında karakterler her zaman birbirlerine özlemle bakarak uyanırken doğan güneş yüz hatlarına sıcak bir parıltı yayar ve parlak saçlarına gökkuşağı renkleri gönderirdi.

Gretchen bunların hiçbirine benzemiyordu.

Yüzü garip bir açıyla yastığa gömülmüş, yanaklarından biri ayrık dudaklarının üzerinde yamuk bir kabarıklık oluşturmuştu. Saçları yataktan kalkmış sevimli bir dağınıklıkta değildi. Karman çormandı, bir kısmı yastığın üzerinde başının üzerinde kıvrılmış, bir kısmı da alnına dökülmüştü. Koyu bir rimel lekesi yüzüne gotik bir gölge katmıştı. Colton emin olamıyordu ama yastığın üzerinde, ağzının yanında bir salya lekesi de olabilirdi.

Ve yine de onu sırt üstü çevirmek, o şehvetli ağzı kendinin-kiyle örtmek ve onu uyandırıp bacaklarını ayırırken parmaklarını o karmakarışık saçların arasına sokmak istiyordu. Ama bugün

pazartesiydi ve bu da dünkü gibi bir günü daha yatakta geire-meyecekleri anlamına geliyordu. Cumartesi günkü partiden sonra Colton'ın evimi seçmişlerdi ve Gretchen hâlâ buradaydı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan kalktı ve doğanın çağrısına cevap vermek için banyoya doğru ilerledi. Tuvaletin sifonunu çekerken ve ellerini yıkarken lavabodaki suyun şıptı-sını duyunca bu seslerin geç kadını uyandırmasından korkarak yüzünü buruşturdu. Ama dışarı çıktığında Gretchen hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Hâlâ aynı dağınık pozisyondaydı.

Gretchen uyuduğunda çok derin uyuyordu.

Colton eşofman altı giyerek hızla dişlerini fıraladıktan sonra kahve yapmak için aşağı indi. Kahve demlenirken Pickle'in kse-sini doldurdu ve telefonundaki ihmal edilmiş mesajları kontrol etti. Cumartesi gecesı geç saatlerde yatak odasına geldiklerinden beri bir kez bile bakmamıştı.

Annesinden gelen iki mesaj, uçaklarının yarın akşam yedide ineceğini hatırlatıyor ve ailenin onunla tanışabilmesi için Gretc-hen'in orada olduğundan emin olmasını -bu birkaç emojiyle vur-gulanmıştı- söylüyordu.

Gretchen'la ilişkilerini resmiyete dökme cesaretini gösterdiği için ona iyi niyetli bir şekilde takılan arkadaşlarından da birkaç mesaj vardı.

Ve bir de menajerinden birkaç dakika önce gelmiş olan bir mesaj vardı. **Yeni şarkıları dinledim. Beni ara.** Endişe geç ada-mın koltukaltlarının huzursuzlukla karıncalanmasına neden oldu.

Bunu şimdi halledip bitirmek en iyisiydi.

Buck koşu bandında olduğunu belli eden nefes nefese bir ses tonuyla hemen cevap verdi. Adam günün yirmi dört saati iş yapı-yordu ve tuvaletteyken bile telefona bakmasıyla biliniyordu. "şu anda sana kızmalı mıyım yoksa seni pmeli miyim emin değilim."

Colton'ın midesi altüst oldu. "Bana ne düşündüğünü söyleyen nasıl olur?"

Koşu bandının vızıltısı bir kademe daha arttı. "Bence yıllardır yazdığın en iyi şey bu."

"Benimle dalga geçme, Buck."

"Dalga falan yok. Resmen ağladım, dostum."

Ve şimdi de Colton ağlamak istiyordu. Rahatlama dizlerinin bağını çözdü.

"Burada bir şeylere dokunmuşsun, Colton. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama yapmaya devam et. Archie'ye bir şeyler göndermeye hazır olunca bana haber ver."

"Bana birkaç gün daha ver," dedi, aklına bir fikir gelmişti. "Birkaç şeyi düzeltmek istiyorum."

"Tamamdır." Koşu bandı daha hızlı dönmeye başladı. "Cidden ama dostum. Ne oldu?"

Colton tavana baktı. "İlham perimi buldum."

Yukarı döndüğünde bahsi geçen peri uyanmıştı. Yatak boştu ve banyonun kapısı kapalıydı. Colton komodinin üzerinde iki kahve kupası koydu ve yatağına geri döndü. Bir an sonra banyonun kapısı açıldı. Üzerinde Colton'ın cumartesi gecesi çıkardığı gömlek vardı. Kalçalarına kadar iniyor, göğüslerinin kabarıklığını gevşekçe sarıyordu.

Gretchen kelimenin tam anlamıyla genç adamın ağzını sula-
nıyordu.

"Günaydın, gün ışığı," diye takıldı. "Kahve?"

Gretchen *teşekkür ederim* gibi anlaşılmaz bir ses çıkardı ama kolaylıkla *saçmalık* demiş de olabilirdi. Ama huysuz ve dağınık haliyle bile Colton'ın kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Saat kaç?"

“Birkaç dakikalığına yatağa dönme zamanı.”

Gretchen kahvesini bırakıp genç adamın onu kucağına çekmesine izin verdi. Hemen kıvrılıp Colton’ın göğsüne yaslandı ve başını onun omzuna koydu. Colton ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirirken göğsünden sıcak bir *mmm* sesi yükseldi. “Beni tekrar uyutacaksın,” diye mırıldandı.

“O zaman hastalık izni al.”

“Müvekkillerim hastalık izni alamazlar.”

Genç kadının alnını öptü. “İşine olan bağlılığın seninle ilgili en seksi şeylerden biri, bu yüzden sanırım gitmene izin vermiyorum.”

Gretchen doğrularak ona baktı. “Ve gidip Evan’la konuşmam gerekiyor.”

Doğru ya. Ona Colton’ın sponsorluğu kabul etmeyeceğini söylemek için. “Bırak ben yapayım.”

“Hayır, benim yapmam gerek.”

Colton genç kadının omuzlarındaki saçları arkaya çekti. “En azından seninle gelmemi ister misin?”

“Muhtemelen en iyisi yalnız yapmam olur.”

Colton aynı fikirde değildi ama bunu dile getirmede. “Sence nasıl tepki gösterecek?”

“Ah, eminim omuz silkip önemli bir şey olmadığını söyleyecek ve ona yardım ettiğim için bana bol bol teşekkür edecektir.”

Gretchen elini kahvesine uzatınca Colton kahveyi ona uzattı ve Gretchen’in kahveyi bir nebülizörün buharı gibi içine çekerek kucaklamasını eğlenerek izledi. Kahveden ilk yudumu aldıktan sonra genç kadının gözlerinde bir anlık uyanıklık parladı.

Colton’ın komodinin üzerindeki telefonu titredi. Gretchen telefona bakarak gülümsedi. “Annenden bir mesaj var.”

Dramatik bir şekilde inleyen Colton telefona uzandı ve hızlıca bir cevap yazdı. Üzgünüm. Meşguldüm. Yarın yedide. Tamamdır.

Annesi hızla cevap verdi. **Gretchen da orada olacak mı?**

Colton okuması için ekranı ona çevirdi.

Gretchen'in yüzü gevşeyerek yumuşadı. "Annene benden mi bahsettin?"

"Elbette. Hatta ona seninle ve hukuk büronla ilgili bir link bile attım." Telefonu bir kenara bırakıp kollarını ona dolamak için dik oturdu. "Peki ne diyorsun? Yarın akşam evime gelip ailemle tanışacak mısın?"

Gretchen bir elini kupasından ayırıp genç adamın hafif kıllarla kaplı yanağında gezdirdi. "Evet."

"Bu senden duymayı en sevdiğim kelime olmaya başladı." Başını eğip Gretchen'in altdudağını iki dudağının arasına aldı. Nazik bir çekişle onu öpücük için açılmaya davet etti ve genç kadın hafif bir iç çekmeyle kabul ettiğinde bunu sonsuza kadar yapabileceğini fark etti. Öpüşüp onunla tembelce yatakta kucaklaşabilirdi.

Gretchen başını onun omzuna yaslayıp memnun bir şekilde içini çekti. "Bugün ne yapacaksın?"

"Kariyerimi kurtarmaya çalışacağım." Of, kahretsin. Bunu söylemek istememişti ama öpücüğün mutluluk veren sisi içinde ağzından çıkıvermişti.

Gretchen doğrulup kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç." Colton tekrar dikkatini dağıtmak umuduyla ağzına doğru eğilse de genç kadın kaşlarını kaldırarak onun ulaşamayacağı kadar geriye çekildi.

Colton yatak başlığına doğru çöktü. "Sanırım er ya da geç sana söylemem gerekecek, ne de olsa resmî olarak kız arkadaşısın."

Gretchen'in yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüştü. Tanrı aşkına, genç adamı öldürüyordu. Nasıl olur da ona böyle bakar ve onu hemen yatakta ters çevirmesini beklemezdi?

Colton sakallı çenesini kaşıdı. "İşler kariyerim açısından çok iyi gitmiyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Son albümüm pek iyi karşılanmadı ve müzik şirketim geçen yıl yazdığım yeni şarkıları beğenmedi. Bana yılbaşına kadar bir söz yazarıyla çalışmam ya da sözleşmemi feshetmem için süre verdiler."

"Ne?!" Gretchen'm omurgası kaskatı kesildi ve kıvılcımlar yorgun gözlerine bir lazer odağı getirdi. "O piçler var ya. Sana bunu yapabilirler mi?"

Genç kadının öfkesi de utanç kızarıklığı kadar tahrik ediciydi. "Yapabilirler."

Gretchen, "Bu saçmalık," dedi tükürür gibi. "Blöflerini görmelisin."

"Ya blöf yapmıyorlarsa?" Haftalardır kafasını kurcalayan soruyu dile getirmek sorunun keskinliğini azalttı, ama çok da değil.

"Başka bir şirket seni hemen kapar, olacağı bu."

"Ya kapmazlarsa? Benim hakkımda ne düşünürdün?"

Gretchen genç adamın üzerinde kaskatı kesildi. Çenesi kasılırken elleri kahve kupasını sanki ona fırlatmaktan korkuyormuş gibi kavradı. Kahretsin, çok ateşliydi.

Ve kızgın. Çok ama çok kızgındı.

"Bana sorduğunu düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?"

Colton tek omzunu kaldırdı.

"Ciddi misin sen?"

“Herkesin güvensizlikleri vardır, Gretchen,” dedi ona ilk buluşmalarında söylediği şeyi tekrarlayarak.

“Eh, öyle, geçen akşam otuz milyon dolar kaybetmeye değmeyeceğimi söylediğim için bana kızdığını hatırlıyor musun? Şimdi benim sıram. Eğer bir daha böyle bir şey söylersen, kasık tüylerini koparmaya başlayacağım.”

“Hemen şiddet tehdidinde bulunma eğilimin cidden ilginç. Bu konuda biriyle konuşmak isteyebilirsin.”

“Terapiye ilk gittiğimde danışmanımı yumruklamak istemiş-tim.”

“İşte benim kızım.” Ellerini genç kadının çıplak uyluklarından yukarı doğru kaydırdı. “Cevabın ne peki?”

“Gerçekten de Büyük Colton Wheeler olmazsan artık seninle birlikte olmak istemeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Beni başka bir şey olarak hiç tanımadın.”

“Bu doğru değil. Çocuklar için şarkı söyleyen, Noel ışıklarını seven, jambon pişiren ve tüm ailesi tadını çıkarsın diye büyük bir ev satın alan kişi Büyük Colton Wheeler değil. O sadece sensin. Ve benim önemsemişim kişi de o.”

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu ancak rahatlama hissi içine dolduğunda fark etti. Rahatlama anında tutkuya dö-nüştü. Sıcak, güçlü ve acildi. Gretchen ondaki değişimi hissetmiş olmalıydı -uyluğunun iç kısmına ısrarla bastırdığı için görmez-den gelmek kolay değildi- çünkü onu durdurmak için bir elini göğsünün ortasına koydu.

“Kariyerini *bugün* kurtarmaya çalışmakla ne demek istedin?”

“Denemek için aklımda bir şarkı yazarı var. Vizyonumu anladığını düşündüğüm biri.” Tabii o da çocuğu bulabilirse. Duff’ta muhtemelen J.T.’nin numarası vardı. Yoksa da çocukla temasa geçmenin başka bir yolunu bulurdu.

“Şirketin sana zorbalık yapmasına izin verme,” dedi. “Bu *senin* müziğin.”

Evet, tamamdı artık. Colton bir dakika daha bekleyemezdi. Kupayı onun elinden alıp komodinin üzerine koydu. “Çıkar şu gömleği,” dedi boğuk bir sesle.

“Hayır. Sana hâlâ kızgıyım.”

“Kızgın seksi severim.” Elleri genç kadının gömleğinin eteğinden içeri süzüldü. “Kızgın *seni* de severim.”

Colton göğüslerini avuçlayınca Gretchen’in nefesi kesildi. “Eh, ben... ben oldukça kızgıyım.”

“İyi. Az önce ilk resmî tartışmamızı yaptık ve şimdi de ilk resmî barışma seksimizi yapabiliriz.” Göğüs uçlarını çekiştirdi. “Gömlek. Hemen.”

Gretchen onu çıkarıp attı.

Colton genç kadını ters çevirdi.

Ve işe koyuldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Onunla randevun var mıydı? Seni programında göremiyorum.”

Pazartesi öğleden sonra Sarah’nın masasının karşı tarafında duran Gretchen’in gülümsemesi kırılğan bir hal aldı. “Ben onun kız kardeşiyim ve Winthrop ailesinin bir üyesiyim. Bu yeterli olmalı.”

“Yılın bu zamanlarında ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun.”

Gretchen cevap vermeyince Sarah bu küstahlık karşısında iç çekerek ayağa kalktı. “Ona burada olduğunu haber vereceğim.”

Sarah’nın dönüşünü beklerken kadının masasının üzerindeki resim dikkatini çekti. Bu, kısaca *Rock* olarak adlandırılan yeni bir viski için yapılmış kavramsal bir tasarımıydı. Gretchen çizimi eline alınca bunun bir viski için değil, elma şarabı için olduğunu fark etti.

“Ne yapıyorsun sen?” Sarah arkadan yaklaşıp çizimi Gretchen’in elinden kaptı. “Bu özel ve gizli bir belge.”

Gretchen, “Masanın üzerinde açık duruyordu,” dedi.

“Bu sana bakma hakkı vermez...”

“Bu kadar yeter, Sarah,” dedi arkasından sakın ama sert bir ses. Jack Arma nadiren kullandığı ofisinden çıkmıştı.

Sekreterin yüzü kıpkırmızı olunca Gretchen çatışma için pişmanlık duydu. Kimsenin başını belaya sokmak istemiyordu. Kafası Gretchen hakkında çirkin şeylerle doluydu bu Sarah’nın suçu değildi.

Gretchen, Jack’e dönerek, “Benim hatam,” dedi. “Onun masasındaki bir şeyi okuyordum. Uygunsuz bir hareketti.”

“Bu binadaki istediğin her şeyi okumaya hakkın var,” dedi Jack, Sarah’ya ters ters bakmaya devam ederek.

Gretchen ona doğru yürüyerek hızla sarıldı. “Burada ne yapıyorsun?”

Jack onu sıktıktan sonra bıraktı. “Bazen bazı saçmalıklara imza atmam gerekiyor.”

“Ee, ne zamandan beri elma şarabı işindeyiz?”

Jack’in çenesindeki bir kas kıpırdadı. “Değiliz.”

“Peki bu ne o zaman?” Arkasındaki Sarah’nın masasını işaret etti.

“Sadece hayır cevabını kabul etmeyen Evan.”

Evan’ın ofisinin kapısı açıldı ve kafasını dışarı uzattı. “Sadece birkaç dakikam var, Gretchen.”

Aynı derecede sert bir şeyle karşılık verme dürtüsü alevlense de hemen söndü. Evan’la kavga etmek Sarah’yla tartışmak kadar anlamsızdı. Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın onun hakkına ne isterlerse onu düşüneceklerdi ve bugün ne düşündükleri genç kadının pek de umurunda değildi. Tekrar Jack’e baktı. “Bize katılmak ister misin?”

Jack neşeyle omuz silkti çünkü onu Evan’ı kızdırmaktan daha çok eğlendiren bir şey yoktu. “Neden olmasın?”

Jack onu Evan’ın ofisine kadar takip ederek hemen mini bara geçti. Evan dudaklarını bükerek Jack’in bir şişe maden suyu ve

birkaç buz küpü almasını izledi. Jack maden suyunu dökerken buzlar bardakta tıkırdadı.

“Bu neyle ilgili?” diye sordu Evan kaba bir şekilde. Masasına yaslanırken her zamanki viski bardağını dudaklarına götürdü.

Evan’ın masasının önünde Gretchen’in yanına otururken , “Bunun için biraz erken, değil mi?” diye sordu kaşları yukarı kalkmış olan Jack. Gretchen onu susturmak için elini Jack’in koluna koydu. Ayıyı dürtmenin bir anlamı yoktu.

“Seninle Colton hakkında konuşmam gerek.”

Evan’ın yüzü aydınlandı. “Ve?”

“Üzgünüm. İlgilenmiyorum.”

Evan’ın gözleri parladı. “Belki de yeterince zorlamadın.”

“Elimden geleni yaptım.”

Evan çenesi kasılmış bir şekilde doğruldu. “Bu kadar önemli bir konuda asla sana güvenmemeliydim. Zamanımı boşa harcadın. Onunla kendim konuşacağım.”

Beyninin bir kısmı Gretchen’a yemi görmezden gelmesini, yapmak için geldiği şeyi yaptığına göre çekip gitmesini söylüyordu. Ama bu kısmı, kardeşleriyle olan kavgalarında geri adım atmayı reddeden kısmı karşısında zayıf bir rakipti.

“Başından beri ümitsiz bir vakaydı, Evan. Teklif senden de gelse benden de gelse bunu asla yapmayacaktı.”

Evan çirkin bir ses çıkardı. “Ya da belki bu çok daha kişisel bir şeydir.”

Uzaklaş. Uzaklaş. Uzaklaş. Beynindeki davul sesi neredeyse itaat edeceği kadar yüksekti ama onu yerinde durmaya ve karşı koymaya çağıran arka plandaki fısıltıya kulak verdi. Ama bu kez bir hata gibi hissettirmedi. Bir seçim gibi hissettirdi.

“Bunun bir anlamı olması mı gerek?”

“Geçen gece çok açıldı ama senin bile bu kadar aptal olabileceğine inanmayı reddettim.” Ellerini yapmacık bir şaşkınlıkla yukarı kaldırdı. “Ama her zamanki gibi Gretchen, kendini göstermeyi biliyorsun.”

“Colton’la çıkıp çıkmadığınızı soruyorsan cevabım evet.”

“Onunla yaptığın şey bu mu? Çıkmak? Çünkü ben bunun çok daha az haysiyetli bir şey olduğu izlenimini edindim.”

Jack’in yüzü karardı. “Dikkat et, Evan. Konuştuğun kişi senin kız kardeşin ve ona saygı göstereceksin.”

Evan başını yana eğerek Jack’e Gretchen’in daha önce hiç görmediği şekilde meydan okudu. “Yoksa ne olur? Tam olarak ne yapacaksın? Yakında senden daha kıdemli olacağım?”

“Benden daha kıdemli mi?”

“Ben bir sonraki CEO’yum. Bir talimatımla seni ofisimden çıkarmak için beş saniye içinde güvenliği buraya çağırabilirim.”

Jack’in elleri iki yanında yumruk oldu. “Ve ben de bir talimatımla büyükbabanın vasiyetindeki mirasını değiştirebilirim.”

Evan’ın yüzü bembeyaz oldu. Jack elindeki tek kartı oynamıştı ve bu kart Evan için gerçekten önemli olan tek karttı. Gelecekteki mirası. Evan viskisini yudumladıktan sonra masasına döndü. “Otuz saniye içinde başka bir toplantım var. Çıkış yolunu biliyorsunuz.”

Ayağa kalkan Gretchen Jack’in de aynısını yapmasını bekledi. Jack ayağa kalkmadan önce Evan’a buz gibi bir bakış fırlattı.

Ofisin dışında Gretchen Evan’ın kapısını kapattı. “Beklediğim kadar iyi gitti.”

“Sana söyledikleri için yumruğumu suratına indirmeliydim.”

“Bunu ben de yapardım ama muhtemelen yönetim kuruluna girdikten sonra tüm projelerimi engelleyerek misilleme yapardı.”

“Onun CEO olmasını engellemenin bir yolunu bulmalıyım. Başa geçer geçmez o elma şarabını piyasaya sürecektir ve bu şirketi mahvedecektir.”

Gretchen, Sarah'nın masasından onları şüpheyle izlediğini fark etti. “Gitmeliyiz.”

Jack onu asansöre kadar takip etti ve aşağı yönünü gösteren düğmeye bastı. “Üzgünüm,” dedi bir süre sonra.

“Ne için?”

Jack başını ofislere doğru eğerek bir işaret yaptı. “Onun için. Sana hep böyle davrandığı için.”

“Bu senin hatan değil. Evan neyse o.”

Asansör geldi ve Jack onu kurnaz bir bakışla içeri doğru takip etti. Gretchen zemin kat için düğmeye bastı. “Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Jack'e bakarak.

Hafifçe gülümseyen Jack omzunu silkti. “Yok bir şey. Sadece seni böyle görmek çok güzel.”

“Böyle mi?”

“Rahatlamış.” Sırtışı genişledi. “Anladığım kadarıyla Col-ton'la aranızdaki şey ciddi?”

Gretchen yüz ifadesini gizlemek için yüzünü eğdi.

Jack güldü. “Onu galaya getirecek misin?”

“Az önce yukarıda olanlardan sonra bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Jack onu dirseğiyle dürttü. “Hadi ama. Bunun Evan'ın ne kadar kızdıracağını düşün.”

Asansörün kapıları zemin katta açıldığında onları alçak sesli bir sohbet uğultusu karşıladı. Lobide sürekli bir hareketlilik vardı. Bir tur grubu ön kapıların yanında toplanmış, rüstik hatıra koleksiyonu ve gösterişli dekorun zekice karışımına gözlerini

dikmiş bakıyordu. Diğerleri teşhirdeki ürünler arasında dolaşıyordu.

“D.C.’deki işten ne haber?” diye sordu Jack birden.

Gretchen gözlerini kırptırdı. Günlerdir bu konuyu düşünmemişti bile. “Uygun bir iş değil.”

“Burada daha iyi uyan bir şeyler var, ha?”

Genç kadının yanakları kızarınca Jack güldü ve kolunu onun omzuna dolayarak sıcak bir şekilde sarıldı. “Ondan hoşlandım, tatlım. Senin için. Ve bu da bir şey ifade ediyor.”

“Bu çok garip. İkimiz birlikte çok anlamlı değiliz.”

“Âşık olmak nadiren anlamlıdır.”

Kelime, dışarı çıktıklarında onlara çarpan soğuk hava dalgası kadar sarsıcıydı. “*Aşktan* bahsetmedim.”

Jack tek kaşını kaldırdı. “Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum.”

“Nasıl? Yirmi yıldır kimseyle çıkmadın.” Şakacı bir şekilde Jack’in koluna vurdu.

“On yıldır. Ve bunun bir önemi yok çünkü *seni* tanıyorum. Sana layık birini bulmanın zamanı gelmişti.”

Bir güvensizlik duygusu bilincine sızarak dikkat çekmek için kollarını salladı. “Ya ben ona layık değilsem?”

Jack kaldırımında önüne geçmek için daire çizdi. “Bana bak.”

Ağzı sert bir çizgi halindeydi, bakışlarıysa delici ve babacan-
dı. “Bu konuşan Evan. Ve annenle baban. Ve Blake. Hayatın boyunca onların onayının peşinde koşun. Bunu asla elde edemeyeceğini anlamanın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile.”

“Bu acıttı.” Gretchen gülerek Jack’in sözlerinin acısını bastırmak için kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Sorun *onlarda*, Gretchen. Sende değil. Her nasılsa onların sığ, berbat önceliklerinden Evan’ın, Blake’in ya da ebeveynlerinin yüz hayat süresince toplayabileceğinden daha fazla azimle, daha fazla amaçla, daha fazla cömertlikle çıktın. Ve içten içe bunu biliyorlar. Doğduğun günden beri senin farklı olduğunu biliyorlardı. Daha iyi olduğunu. Sana bakıyorlar ve Cornelius Donley’in mirasından ne kadar uzaklaştıklarını görüyorlar. Ve senin işe katılmayı ya da onların izinden gitmeyi reddetmen yüzlerine dev bir ayna tutmak gibi. Kendi yansımalarında gördükleri şeyden nefret ediyorlar. Ve senin onlara bunu göstermenden de nefret ediyorlar.”

Jack bir parmağını nazikçe onun omzuna dokundurdu. “Sen. Cornelius’un mirasının gerçek taşıyıcısı sensin. Bu yüzden bir daha asla ama *asla* kendi değerini sorguladığını duymak istemiyorum. Bu dünyada sevgiye senden daha layık başka kimse yok. Ve seni bu konuda şüpheyi düşüren hiç kimse ilginin tek bir saniyesini bile hak etmiyor.”

Monoloğunu kollarını iki yana açarak bitirdi. Gretchen kollarının arasına girerek onu belinden kucakladı. “Teşekkür ederim, Jack”

Jack onu sıkıca kavradı. “Bu aileden kaçmak için Washington’a ya da Michigan’a, hatta o lanet ağaç eve gitmene gerek yok, Gretchen. Sadece seni asla takdir etmeyecek insanların bir gün uyanıp kalman için yalvarmalarını dilemekten vazgeçmelisin. Ve eğer Colton olduğunu düşündüğüm kişiye, o zaman koşman gereken tek yer onun yanı.”

Gözyaşlarının tuzlu sızısı Gretchen’in gözlerini hızla kırptırmasına neden oldu. “Öyle,” dedi Jack’in kollarından çıkarken kalınlaşmış sesiyle. “O, olduğunu düşündüğün kişi.”

Jack gülümsedi. “O zaman ne bekliyorsun? Koşmaya başla, tatlım. Ve sakın arkana bakma.”

J.T. Tucker yıpranmış Converse ayakkabılarının üzerine kusmak üzereydi.

Çocuk o öğleden sonra *Old Joe's*'a girip gözlerinin karanlığa alışması için kapının hemen önünde durakladığında Colton neredeyse onun için üzülüyordu. J.T. gitarını bir omzuna astığı gitar kılıfında, tüm endişelerini de kemirilmiş altdudağında taşıyordu.

Colton onu anlayabiliyordu. On sekiz yaşındayken Brad Paisley ile buluşmaya davet edilseydi bırakın şarkı söylemeyi, tek bir kelime bile edemeyecek kadar gergin olurdu.

Duff, Colton'm önünde bir şişe Bud açtı. "Çocuğa fazla yüklenme. Hâlâ senin özel biri olduğunu düşünüyor."

"Sen *bana* yüklenme asıl. İyi mallar nerede?"

"Sana söylemiştim. Onlar sadece hoşlandığım insanlar için." Gerçi bunu söylerken gülümsüyordu.

Colton bar taburesinden kalkıp bir elini kaldırdı. J.T. yaklaşırken sanki en çılgın dileği yerine getirilmek üzereymiş gibi gözleri bir banjo kadar yuvarlaktı. Colton bazen bunun nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu- her şeyin başlangıcında olmanın, yetenek, bir gitar ve büyük bir hayalden başka bir şey olmamanın.

Çocuk elini uzatırken resmen yutkundu. "Bay Wheeler?"

"Colton," diye düzeltti J.T.'nin elini sıkarken. Pek çok insan ona 'Bay Wheeler' derdi ama çenesindeki hâlâ iyileşmekte olan bir sivilcenin kabuğuyla oynamak gibi bir alışkanlığı olan birinin ağzından çıkan bu hitap ona kendini sanki gerçekten Gümüş Spor Ayakkabılar'a aitmiş gibi hissettiriyordu. "Benimle buluşmaya geldiğin için teşekkür ederim."

J.T. ilk yaşam belirtisini göstererek burnundan homurdandı. "Şaka mı yapıyorsun? Varlığımdan haberdar olduğun için bile teşekkür ederim."

“Birkaç hafta önce seni burada dinledim.”

“Biliyorum. Seni gördüm. Neredeyse altıma sıçıyordum.”
Gözlerini kırptırdı. “Özür dilerim, demek istediğim...”

Colton kıkırdadı. “Merak etme. Beni üzme için bozuk bir ağızdan çok daha fazlası gerekir.”

“Doğru. Kusura bakma.”

Colton elindeki birayla boş oturma bölümlerini işaret etti.
“Hadi oturalım.”

J.T. koltuğa geçmeden önce gitar kutusunu yere bıraktı. Kutu yana doğru kayıp yere çarpınca neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. Zavallı çocuk bir damarını patlamak üzereydi. Colton ona merhamet etmeye karar verdi. “Gergin olmana gerek yok. Seni ben çağırdım, unuttun mu?”

“Haklısın. Üzgünüm.” Tırnakları kabuğa gitti.

“İnanılmaz bir yeteneksin, J.T.”

J.T.’nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Öyle-öyle mi düşünüyorsun?”

“Düşünüyorum. Bana katılmıyor musun?”

J.T. nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak omuz silkti.

Colton kollarını masaya dayayarak, “İlk tavsiyem,” dedi. “Yeteneğini sahiplen. Ona inan. Bu şehir kendinden şüphe etmen ve yeterince iyi olmadığını söylemek için ellerinden gelen her şeyi yapacak insanlarla dolu. Başkalarının hayallerinin içine sıçmak bu şehirde başlı başına bir sektör. Onlarla aynı fikirde olarak bunu kolaylaştırma.”

J.T.’nin başı hızlı hareketlerle aşağı yukarı sallandı. “Tamam.”

Colton parmaklarını masanın üzerine vurdu. “Güzel. Peki neden aradığımı bilmek istiyor musun?”

“Evet.” Kelime ciyaklama gibi çıkmıştı.

“Seninle çalışmak istiyorum.”

J.T. griye döndü, sonra da yeşile.

Colton bir kahkaha attı. “İyi misin?”

“Sen- sen benimle çalışmak mı istiyorsun?”

“İstiyorum. Seninle işbirliği yapmak istiyorum. Müzik şirketime götüreceğim birkaç yeni şarkım var ve daha önce gönderdiğim bazı şarkılar üzerinde bir söz yazarıyla çalışmamı istediler. Bu kişinin sen olmasını isterim.”

J.T. neredeyse bayılacaktı. Colton gülmemeye çalıştı. “Bir dakikalığına başını eğ.”

“Ben-ben iyiyim.”

Öyle görünmüyordu. Colton, Duff’ın eğlenen gözlerini yakaladı ve su getirmesini işaret etti. Duff gözlerini devirdi ama yine de getirdi. Masadan ayrılırken gülümsüyordu.

Colton bardağı masanın üzerinde kaydırarak, “İç şunu,” dedi. J.T.’nin elleri suyu içerken titriyordu.

Çocuk kendine geldiğinde Colton, “Ama şöyle bir şey var,” dedi. “Bir şeyi kabul etmeden önce bunu düşünmeni istiyorum.”

“Düşünecek ne var ki?”

“Aslında çok şey. Önüne bir sürü fırsat çıkacak. Kariyerin için belirlediğin vizyonla örtüşmediği sürece karşına çıkan ilk fırsata atlama.”

J.T. başını salladı ama gözlerindeki boş bakıştan tam olarak anlamadığı belliydi.

“Bu vizyonun ne olduğundan henüz emin değilsen sorun değil.”

“Sen biliyor muydun?”

Colton karşılık verdi. “On sekiz yaşındayken mi? Tabii. Her şeyi istiyordum. Yıldız olmak. Sevgi dolu hayranlar. Adımı haykıran kızlar. Nashville’de bir malikâne. Ateşe verip özlemeyeceğim kadar para.”

“Ve hepsini elde ettin.”

“Ettim. Ama bunun da bir bedeli var. Kimsenin seni henüz hazır olmadığı bir şeye zorlamasına izin verme.”

J.T. dudağını ısırđı. “Babam yakın zamanda bir menajer bulmam gerektiğini yoksa şansımı kaçıracığımı söyledi.”

“Yeteneği fark eden iyi bir menajer beklemekten bıkmaz.”

“Ama babam dedi ki...”

“Bunu kim istiyor, J.T.? Sen mi yoksa baban mı?”

“Ben istiyorum. Ama o da benim için istiyor.”

“Ama işi yapmak zorunda olan o değil. Kalbini bir şarkıya dökmek ve sonra insanların ona çöp muamelesi yaptığını duymak zorunda değil. Tura çıkıp yollarda aylarını geçirmek zorunda değil. Diğer insanların hayatlarının senin başarma bağlı olduğunu bilmenin yükünü taşımak zorunda değil. Bu senin hayatın ve senin müziğın. Sırf satacağını düşündükleri için başkalarının senin için bir imaj yaratmasına izin verme. Er ya da geç, bu imaj artık giymek istemeyeceğın bir kostüm gibi hissettirmeye başlayacaktır. Seni mutlu eden şeyi yapmalısın.”

Bar tarafından gelen alaycı bir *pıft* sesi, Duff’ın her kelimayı dinlediğini söylüyordu.

Colton koltuğunda arkasına yaslandı. “Bütün bunlardan sonra... benimle çalışmak istiyor musun?”

J.T.’nin ağızı öylesine şapşal ve samimi bir sırıtışa dönüştü ki Colton kendi sırıtışını iğrenç birasının arkasına saklamak zorunda kaldı. “Bu bir evet mi?”

“Evet.” Çocuk bir sevinç çığlığı attı. “Buna inanamıyorum. Vay anasını.”

Colton kendini Noel Baba gibi hissetmişti, sanki bir aydır tükenmiş olan ve sezonun en çok aranan oyuncağını vermiş gibiydi. Kariyeriyle ilgili uzun zamandır hissetmediği bir hafiflik göğsüne yayıldı.

“Git hazırlan,” diyerek elini göğsünde aniden ısınan noktaya sürdü. “Bir müzik seansı havamdayım.”

“Sen-sen şu anda benimle çalmak mı istiyorsun?”

“Neden olmasın? Bakalım neler yapabileceğiz.”

J.T. koltuktan beceriksizce çıkarken kendi gitarına takıldı. Duff onun yerine geçtiğinde koltuğunu daha yeni boşaltmıştı. Yaşlı adam Colton’ın önüne bir şişe CAW 1869 ve temiz sayılabilecek bir kadeh koydu.

Colton biraz viski doldurup kadehi Duff’a doğru eğdi. “Benden hoşlandığını biliyordum.”

Arkalarındaki sahnede J.T. birkaç ısınma akoru tıngırdattı ve telleri ayarlamak için durakladı.

“Ona yaptığın konuşma çok güzeldi.” Duff sırtıttı. “Söylediklerinin herhangi birine inanıyor musun?”

“Beni psikanaliz etmekten bıkmadın mı daha?”

“Sen sorularımdan kaçınmaktan bıkmadın mı?”

“Hadi ama dostum. Dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyorum. Sonunda işlerim yoluna giriyor.”

“Sanırım aradığın şeyi buldun.”

“Buldum.” Colton ellerini iki yana açarak yine kötü İngiliz aksanını takındı ve bu kez Geçmiş Noel’in Hayaleti’nden alıntı yaptı. “Demek yaydığım ışığı bir an önce söndürmeyi bu kadar çok istiyorsun?”

Duff kendisi için bir kadeh doldurdu. “Bu alıntı senin düşüncüğün anlama gelmiyor.”

Tanrı aşkına, yine mi buydu? Neden herkes *Bir Noel Şarkısı*’nın anlamını ondan daha iyi bildiğini düşünüyordu? Ama yine de yemi yutmuş gibi davrandı. “Peki. Ne anlama geliyormuş o zaman?”

“Kendi geçmişine göz atmaya istekli olana kadar yolculuğunun tamamlanmış sayılmayacağı anlamına geliyor.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gretchen en son ne zaman bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. Ertesi akşam Colton'ın evinin önüne geldiğinde genç adam onu verandada karşıladı. Yine o seksi kot pantolonunu ve tişörtünü giymişti. Genç kadının aklına iki düşünce geldi. Birincisi, adam kahrolası çok yakışıklıydı. İkincisi de eve, onun yanına gelmek çok cazipti.

Colton kapı aralığından çıkıp veranda merdivenlerinin yarısında onunla buluştu. "Tamam, seni uyarmalıyım."

"O-oh."

Gretchen'in kaldırdığı yüzüne bir öpücük kondurdu. "Ailem seninle tanışmaya gerçekten ama gerçekten çok hevesli."

"*Aman Tanrım, işte geldi!* diye bağrışmalar olacak mı yine?"

"Olacağını garanti ederim."

Colton genç kadının eline uzandı, o da parmaklarını Colton'ın kılere geçirip kendisini içeri götürmesine izin verdi. Genç adam kapıyı kapatarak onu tekrar öptü ve-

"Aman Tanrım! İşte geldi!"

Colton, Gretchen'in dudaklarına doğru güldü. Tiz çıgıklar çocuksu kıkırdamalara karışırken ayak sesleri onlara doğru yaklaştı.

“Nerede o?” Soru, bir *anne* olduğu her halinden belli olan bir ses tonuyla gelmişti.

“Onu korkutma anne, Tanrı aşkına.” Bu da daha genç bir kadının sesiydi.

Gretchen ellerini önünde birleştirdi, sonra bıraktı ve tekrar birleştirdi. *Nefes al*. Bunu yapabiliirdi. Colton elini onun sırtına koydu ve ailesi mutfaktan çıktığı sırada onu oturma odasına götürdü.

Genç adam sanki hiçbir sorun yokmuş gibi ona gülümsedi. “Bu Gretchen,” derken onunla gösteriş yapmaktan gerçekten gurur duyuyormuş gibi gülümsüyordu.

Gretchen elini kaldırıp salladı ve sonra zihinsel olarak aynı eli kendisine vurmak için kullandı. Kim el sallardı ki?

Colton'ın annesi birdenbire kollarını Gretchen'in boynuna doladı. “Aman Tanrım, seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım.”

Colton'ın babası şakacı bir şekilde, “Kızı bırak da nefes alsın, Mary,” diye azarladı.

Annesi onu bırakıp gülerek geri çekildi. “Üzgünüm. Bu akşam gelebildiğin için çok mutluyum.”

“Kyle Wheeler,” dedi Colton'ın babası elini uzatarak.

Kavrayışı güçlü, eli büyüktü. Gretchen onun bir zamanlar futbol koçu olduğunu bilmeseydi bile şimdi tahmin ederdi.

Colton onunla aynı gamzelere sahip minyon bir esmer kadını işaret ederek, “Bu kız kardeşim, Jordan,” dedi. Yanında gözlüklü ve Doğu Yakası'ndaki hippilerin taktığı türden sarkık, yün bere-li genç bir adam vardı. “Ve kocası, Danny. Bunlar da çocukları Daphne, Phoebe ve Gabe.”

Herkes onu selamlarken Gretchen bu isimleri zihninde dosyaladı.

“Erkek kardeşim Cooper yarına kadar gelemeyecek,” diye ekledi Colton, Gretchen ona ayak uydurmaya çalışırken.

Mary belli birisini kastetmeden, “Şu bavulları yukarı çıkar-mayı bitirin,” dedi. “Gretchen, erkekler ağır işleri hallederken gel de mutfakta bana eşlik et.”

Colton iki eline birer bavul alıp merdivenlere doğru çekme-den önce genç kadına kendine özel göz kırpışını yaptı. Babasıyla kayınbiraderi de onu takip etti ve çok geçmeden merdivenlerden çıkmaya ve kadınların ne kadar çok eşya getirdikleri konusunda şakacı bir şekilde söylenmeye başladılar.

Jordan çocuklarına, “Çocuklar, gidip şekerleri ağaca asmayı bitirin,” dedi. Çocuklar yine o ciyaklamalarından biriyle koşma-ya başladılar. Jordan başını arkaya eğerek uzun bir nefes verdi. “Bu gece asla uyumayacaklar.” Sonra Gretchen’a baktı. “Sirke hoş geldin.”

Gretchen, Jordan ve Mary’yi mutfığa doğru takip ederken, “Uçuşunuz nasıldı?” diye sordu.

“Uzun. Çocuklarla seyahat etmek uçağa bir çanta dolusu sin-cabı salmak gibi bir şey.”

Mary bir pışt sesi çıkardı. “Oh, gayet iyilerdi. Noel zamanı çocukların heyecanlı olması gerekir.” Gretchen’a adanın yanına oturmasını işaret etti. Tam da birkaç gün önce Colton’ın ona çok yaramaz şeyler yaptığı yere. Genç kadın yutkundu.

Mary çoktan küçük parçalar halinde doğranmış havuç, pata-tes ve kerevizlerin olduğu kesme tahtasına döndü. “Dana yahnisi yapıyorum. Colton’ın en sevdiği yemektir. Buraya geldiğimiz ak-şam her zaman bunu yaparım.”

“Ben- Yardım ister misin?” diye sordu Gretchen.

“Hayır. Sadece otur.” Nefes almak için zar zor durakladı. “Bize hukuk bürondan bahset. Colton bize biraz bahsetti ama daha

fazlasını bilmek isterim. Şu anda oldukça büyük davalar üzerinde çalıştığını söyledi.”

“Evet. Benim için büyük. Çoğu insan muhtemelen bunlara pek dikkat etmez.” Gretchen alaycılığının sesine yansımamasını umdu.

“Yaptıkları şey barbarca,” diyen Mary’nin sesi ilk kez cana yakınlıktan başka bir ton kazanmıştı. “Çocukları ailelerinden koparmak. Hayatları boyunca burada olan insanları sınır dışı etmek. Bu doğru değil.”

“Bazen kaybettiğim bir savaşta mücadele ediyormuşum gibi hissediyorum. Ne zaman bir dava çözülsün, kucağıma iki tane daha düşüyor.”

Mary kesme tahtasından başını kaldırdı. Gözlerinde Colton’a o kadar benzeyen bir parıltı vardı ki Gretchen nefesini tuttu. “Colton’ın zeki kızlara karşı bir ilgisi var. Sana neden bu kadar vurulduğunu anlayabiliyorum.”

Gretchen’in yanakları alev alev kızarıncaya Mary güldü. “Üzgünüm. Seni utandırıyorum.”

Colton odaya geri döndü. “Kızımı mı utandırırıyorsun?”

“Ben de tam Gretchen’a yıllardır bize bahsettiğin tek kadının o olduğundan bahsedecektim.”

“Of, adamım. Bunu yapma. Telaşlanıp avukat gibi davranacak ve umurunda değilmiş gibi yapacak.”

Mary tekrar güldü. Colton, Gretchen’in sandalyesinin yanında durup akla hayale gelmeyecek şeyi yaptı. Başını onunkine doğru eğdi ve genç kadının ağzına sert, anlamlı bir öpücük kondurdu.

Oh, Tanrı aşkına. Gerçi annesiyle kız kardeşi gözlerini bile kırpmamışlardı.

“Colton bize ailenin CAW viski şirketinin sahibi olduğunu söyledi,” diyen Mary avuçladığı sebzeleri tencereye attı.

Colton ağzına bir havuç atarak, “Vakıf yönetim kuruluna katılmak üzere,” dedi. Annesi şakacı bir şekilde ona vurdu.

“CAW, Kyle’ın en sevdiği viski. Colton bize senin aileyle bağlantının olduğunu söylediğinde neredeyse ölüyordu.”

“Gerçekten mi? İsterseniz sizi tadım salonuna ve içki imalat-hanesinde tura götürebilirim.”

“Kyle buna *bayılır*.”

O sırada bir elini beline koymuş olan Colton’ın babası içeri girdi. “Bavullara ne koydun sen, Mary?”

“Ne koyduğumu gayet iyi biliyorsun. Hatta bir kısmını ağacın altına koymaya başlayabilirsin.”

“Evet, ihtiyar, hazır başlamışken bir de ateş yak.” Colton babasının koluna yumruk attı.

“Ateş yakmakmış,” diye homurdandı Kyle. “Süslü gazlı şömineni uzaktan kumandayla aç mı demek istiyorsun?”

Jordan burnundan bir ses çıkardı. “Onu gerçekten bu koca evde kibritlerle yalnız mı bırakmak istiyorsun?”

Mary muzip bir ifadeyle Gretchen’a baktı. “Colton bir kere-sinde lisenin kimya laboratuvarını yakıp kül etti.”

Colton ellerini yukarı kaldırdı. “Tamam, öncelikle, *yakıp kül etti* çok abartılı bir ifade oldu.”

Jordan, “O kendini pencereden dışarı atmadan önce Biyoloji öğretmeni elinde yangın söndürücüyle Rambo gibi koşarak içeri girmek zorunda kalmıştı,” dedi.

“İkincisi de, bir yangın başlatmadım. Sadece Bunsen ocağımı düzgün şekilde kapatmayı başaramadım.”

Jordan tekrar burnundan ses çıkardı. “Bu da laboratuvar istasyonunu tutuşturdu ve itfaiye gelene kadar odanın tüm köşesi yandı.”

Colton, Gretchen’a baktı. “Bunların çoğuna hazırlıklı ol. Bir şeyler hakkında bana bok atmak için yaşıyorlar.”

“Bana uyar çünkü ben de öyleyim.” Gretchen sırttı.

Jordan bir kahkaha attı. “Senden kesinlikle hoşlanacağım.”

Colton ona suratını ekşitince Jordan da ona suratını ekşiterek karşılık verdi.

Sebzeleri doğramaya geri dönen Mary, “Kyle, çocuklar kavga ediyorlar,” diye seslendi.

“Onlara cezalı olduklarını söyle,” diye bağırarak karşılık verdi Kyle oturma odasından. Bunun üzerine çocuklar anneleriyle dayılarının cezalı olduğu fikriyle gülme krizine girdiler.

Colton aniden sesini çocukların duyabileceği kadar yükselterek, “Kimler Noel ilahileri için hazır?” dedi.

Çocuklar daha heyecanlı bir şekilde bağırdılar.

Colton, yanına çekmek için Gretchen’in elini tutunca genç kadın Mary’ye baktı. “Annene yemek için yardım etmeliyim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Mary. “Gidip biraz eğlen.”

Colton oturma odasına girene kadar Gretchen’in elini tuttu, sonra dramatik bir şekilde yere düştü ve çocukların üzerine tırmanmasına izin verdi. Sehpa ile kafası arasında birkaç kez kıl payı kurtulduğu uzun bir güreş dakikasıdan sonra nihayet dört ayak üzerine kalktı ve en küçük çocuğun ata biner gibi sırtına binmesine izin verdi.

Jordan gülererek artık yaşlı bir adam olduğu için Colton’a dikkat etmeleri gerektiğine dair bir şaka yaptı. Genç adam çocuk yığınının altından elini kaldırıp gizlice ona hareket çekti.

İşte buydu. Bir ailenin olması gereken buydu. Mutlu, sevecen, eğlenceli ve- boğazında bir yumru oluştu.

En büyük çocuk olan Daphne, "Colton Dayı, ukulelemle pratik yapıyordum," dedi. "Sana gösterebilir miyim?"

"Buna güveniyorum." Kızı ukulele ile birlikte kucağına oturttu. "Neler yapabileceğini göster bakalım."

Daphne'nin minik parmakları tellerin üzerinde ustalıkla gezindi ve bir melodi tıngırdatarak çalmaya başladı. Gretchen'in onun '*Jingle Bells*' çaldığını fark etmesi bir an sürdü. Colton ona doğru uzandı ve parmaklarını Daphne'ninkilerin iki yanına yerleştirdi. Mükemmel bir uyum sağlayan bir akor daha bastı. Ve ardından doğrudan cennetten gelmiş gibi görünen bir sesle onunla birlikte şarkı söylemeye başladı.

Etkilemeye çalışmıyordu. Bir gösteri yapmıyordu. Sadece yeğeniyle birlikte bir Noel şarkısı söylüyordu ama etkisi tam ve ani oldu. Daphne takıldığında ona yardım etmek için durakladı ve sonra kaldıkları yerden devam ettiler.

Gretchen bundan- Colton'dan- o kadar büyülenmişti ki Mary'nin yanına geldiğini fark etmedi bile.

"Ona neler yapabildiğini göstermek için çok sıkı çalıştı," dedi Mary alçak sesle.

"Onunla arası çok iyi."

"Hepsiyle öyle. Hepsi ona bayılıyor."

"Ünlü bir *rock* yıldızı dayıları olmasının çok havalı olduğunu düşünüyor olmalılar."

"Aslında onun ünlü olduğunu anlayacak yaşta olduklarını sanmıyorum. Onlar için o, sadece Colton Dayı."

Yumru büyüdü. O sadece bir adamdı. Bilinmeyen bir nedenle Gretchen'i isteyen iyi, düzgün bir adam. Tüm kusurlarıyla birlikte.

"Yalnızlık çekiyor," dedi Mary alçak sesle. Gretchen başını hızla ona çevirdiğinde Mary'nin ona bilmiş gözlerle baktığını gördü. "Bence sen de çekiyor olabilirsin."

"N-ne?"

"Ünlü olmak insanların düşündüğü gibi bir şey değil. Ne kadar ünlü olursa o kadar yalnızlaşıyor. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar onu sevdiklerini iddia ediyorlar ama aslında sadece ona sahip olmak istiyorlar. Sanırım sen de bu konuda bir şeyler biliyorsundur."

Gretchen'in Colton'ın, ailesine kendisiyle ilgili gerçeği söylediğini anlaması için açıklama istemesine gerek yoktu.

Mary'nin gözleri birden doldu. "Onu uzun zamandır hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Üç saat sonra akşam yemeği yenildikten ve daha fazla ilahi söylendikten sonra Jordan çocukları iyi geceler kucaklaşması için odada dolaştırdı.

Çocuklar kollarını ona açtıklarında Gretchen otomatik olarak eğilerek sarılmalarına izin verdi.

Lanet olası yumru geri döndü. Genç kadın boğazını temizledi. "Benim artık gitmem gerek. Yarın Memphis'te bir temyiz duruşmam var, o yüzden..."

Kyle gülümsedi. "Sanırım seni yeterince uzun süre rehin aldık"

"Hepinizle tanışmak harikaydı. Yemek ve... her şey için teşekkür ederim."

"Noel günü de burada olacaksın, değil mi?"

Mary'nin sorusunun ışığı Gretchen'in yüzünde sıcak ve parlak bir şekilde yandı. "Şey, ben..."

Yanına gelen Colton yumuşak bir sesle, "Onunla bu konuyu konuşacağım," dedi. Eli genç kadının sırtında bir yer buldu. "Seni geçireyim."

"Gerek yok."

"Ama geçireceğim."

Dışarı çıkar çıkmaz Gretchen güldü. “Ben gider gitmez hakkımda konuşmaya başlayacaklar, değil mi?”

“Eminim çoktan başlamışlardır.”

Gretchen kollarını kavuşturup arabasının sürücü tarafının yanında Colton’la yüz yüze geldi. “Harikalar, Colton. Gerçekten. Çok şanslısın.”

“Biliyorum.” Sonra yüzünü onunkine yaklaştırabilmek için eğilip bir elini arabanın kaputuna dayadı. “Ama sadece onlar yüzünden değil.” Diğer eliyle genç kadının ensesini kavradı. Gretchen tepki verecek zaman bulamadan tıpkı içeride olduğu gibi onu öptü.

Colton geri çekildiğinde Gretchen başının döndüğünü hissetti. “Sence yarın akşam seni ödünç alsam onlar için sorun olur mu?”

“Beni ödünç almana gerek yok. Bana zaten sahipsin.”

Tanrı aşkına, adamın kelimelerle arası cidden iyiydi. “Yarın akşam vakfın galası var. Benimle gelmeni istiyorum.”

“Senin şık bir elbise giymen, benim de senin göt kardeşlerine ters ters bakmam mı gerekiyor?”

“İkisine de evet.”

“O zaman sabırsızlanıyorum.” Onu hafifçe öptü. Sonra da o kadar hafifçe olmayan bir şekilde öptü. Tekrar geri çekildiklerinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. “Noel arifesinde geceyi burada geçir,” dedi kısık sesle.

“Ailenle birlikte mi?”

Colton onun ne demek istediğini anlayarak göz kırptı. “Uslu durmaya çalışacağım.”

“Ama sizin gelenekleriniz var ve...”

“Ve senin de onların bir parçası olmanı istiyorum.” Colton doğrularak genç kadın omzundaki saçları kaldırdı. “Birinin sana Noel sabahının nasıl olması gerektiğini göstermesinin zamanı geldi.”

Gretchen cevap vermeyince Colton sırtıtlı. “Evet de. İstedigini biliyorsun.”

Onun içini nasıl da görebiliyordu. “Evet.”

“Eve gittiğinde bana mesaj at,” dedi geriye geçilirken.

“Yine karanlık için mi endişeleniyorsun?”

“Senin için endişeleniyorum.”

O anda yapbozun son parçası da yerine oturdu. O, Gretchen için de *Colton Wheeler* değildi. O sadece Colton’dı. Onu kendinden geçiren ve eriten adam. Noel sabahının nasıl olabileceğini öğrenmek istemesine neden olan adam.

Artık kalbinin her bir parçasını elinde tutan adam.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Fikrimi değiştirdim. Bu akşam evde kalıyoruz.”

Ertesi akşam Gretchen yatak odasından çıktığında Colton zaman ve mekân kavramını tamamen yitirdi. Genç kadın, daha fazla inceleme gerektiren kremsi tenini ortaya çıkaran alçak kesimli ön kısmıyla, vücuda oturan, siyah, kadife bir elbise seçmişti.

“Çok geç,” diyen Gretchen omuzlarına siyah bir şal örterek Colton’ın göğüslerini görmesini engelledi. Colton hem kızdı, hem de rahatladı. Araba kullanırken onları bir an görse bir yerlere çarpabilirdi.

Gretchen bu kez araba kapısını onun açmasına gerçekten izin verdi. “Ailenin seni bu akşam götürdüğüm için kızmadığından emin misin?”

Colton hızlı bir öpücük için ona doğru eğildi. “Eminim. Onlara göre yanlış bir şey yapamazsın.”

“Onlara biraz zaman ver. Beni henüz tanımıyorlar.”

“Eh, ben seni tanıyorum. Ve her dakika seni daha çok istiyorum, bu yüzden...”

Gretchen karanlıkta gözlerini kısarak ona baktı. “Bir şeyin peşindesin. Ne o?”

“Sadece bu gece yeterince erken çıkarsak o elbisenin tüm avantajlarından yararlanabilecek zamanımın olmasını istiyorum.”

“Güven bana,” dedi genç kadın koltuğa yerleşirken. “Sadece yönetim kurulundaki pozisyonumu açıklamaları için gereken süre kadar kalacağız.”

Ailesinin evine vardıklarında aile girişini kullanabilmeleri için onu arka tarafa park etmeye yönlendirdi, bu sadece biraz mahremiyet sağlamakla kalmadı, aynı zamanda vakit de kazandırdı. Ön tarafta vale görevlisini bekleyen arabaların oluşturduğu kuyruk yarım saati bulurdu. Evlerine bu kadar çok insanı sığdırabildikleri gerçeğini kavramak hâlâ zordu.

Büyük Salon’a giden uzun koridora girerlerken Colton genç kadının kolunu dirseğine sıkıştırdı ve “Bana bir iyilik yap,” dedi.

“Neymiş o?”

“Seni içine sürükleyebileceğim tüm müsait karanlık dolapları göster.”

“Her zaman pembe yatak odama da gidebiliriz.”

Colton hırladı. “Beni kışkırtma.”

Salona geldiklerinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Bir hafta önce çoğunlukla boş olan salon şimdi uzun kokteyl masaları, yiyecek ve içecek taşıyan garsonlar ve insanlarla doluydu. Colton gece elbisesi giyen bu kadar çok kadını en son üçüncü kez *Yılın Sanatçısı Ödülü*’nü kazandığında görmüştü. Salona bakan balkonlardan birine canlı bir yaylı çalgılar dördlüsü yerleştirilmişti ama konuşmaların yükselip alçalma seslerinden zar zor duyulabiliyordu.

Sesini duyurabilmek için eğilen Colton, “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

“Henüz değil,” dedi Gretchen elini karnına bastırarak. “Fazla bir şey yemedim.”

Gelişleri ilk başta pek fark edilmemişti ama sonunda fısıltılar yayılmaya başladı ve onlarla birlikte boyunlar da uzatılmaya başladı. Gretchen’in parmakları genç adamın dirseğinin etrafında sıkılaştı. “Genelde bu gibi şeylerde oldukça anonim olurum,” dedi. “Herkesin sürekli bakmasına nasıl alıştığınızı hiç bilmiyorum.”

“Görmezden gelmeyi öğreniyorsun.” Eliyle onun parmaklarını kavradı. “Ama çok fazla gelirse bana haber ver. O karanlık dolaplardan birini bulmaktan mutluluk duyarım.”

“Hadi biraz kaynaşalım da şu işi bitirelim.”

Colton elini Gretchen’in sırtının alt kısmına götürdü ve genç kadın onu salonun içinde gezdirirken ona yakın durdu. Gretchen’in belirli kişilere nasıl tepki verdiğine bağlı olarak normal gülümsemesiyle uzak-dur diyen yüz ifadesi arasında gidip geliyordu. Yüksek topuklu ayakkabıların çıkardığı tıkırtılar yengelelerinin yaklaştığını haber verince genç kadın gerildi, arkalarından iki kadın daha tıklar tıklar ses çıkararak geliyordu.

“Of, Tanrım,” diye alçak sesle inledi Gretchen. “İşte başlıyoruz.”

“Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Bunlar Anna’nın üniversiteden arkadaşları. Benden nefret ediyorlar.”

Bu kadarı yeterliydi. Colton kolunu Gretchen’a tamamen doladı ve parmaklarının belinin kıvrımı üzerinde sahiplenici bir şekilde durmasına izin verdi.

“Gretchen,” diye mırıldandı Anna. “Biz de seni bekliyorduk.”

Gretchen burnundan bir ses çıkardı.

Anna gözlerini kırpıştırarak dikkatini Colton’a çevirdi. “Gelebilmeye çok sevindim.”

“Bunu kaçırmazdım,” dedi.

“Sizi birkaç arkadaşımıyla tanıştırebilir miyim?” O daha cevap veremedi. Anna kenara çekildi. “Bunlar en yakın arkadaşlarım, Shanna ve Renee. Sizin büyük hayranlarıdır.”

İki kadın *ohh* ve *ahh* sesleriyle Colton’a yaltaklanıp üç konse-rine nasıl gittiklerini anlatırken bir kez bile Gretchen’a bakmadılar.

İçlerinden biri, “Sizinle fotoğraf çektirebilir miyiz?” diye sor-du. Colton, hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamadı. Kadın çoktan telefonunu çıkarmış, Gretchen’i tamamen kapatarak ya-nına gelmişti.

Genç adamın kan basıncı tavan yaptı. “Üzgünüm, hanımlar. Bu akşam olmaz.”

Sanki istedikleri bir şey ilk kez reddediliyormuş gibi yüzlerin-de boş ifadeler belirdi.

Colton gözlerini Gretchen’a çevirdi. “Bu akşam sadece kız ar-kadaşıma destek olmak için buradayım.”

“Oh,” dedi içlerinden birisi. En sonunda Gretchen’in orada ol-duğunu fark etti. “Ben- siz gerçekten çıkıyor musunuz?”

“Çıkıyoruz.”

Gretchen bunu gülümseyerek söylemişti. Colton bunu nasıl başardığını bilmiyordu. O bir şeyleri kırmak istiyordu. Bunun yerine konuşurken bakışlarını genç kadında tutmaya özen gös-tererek kelimeleri uzata uzata konuştu. “En sonunda. Bu kadını bana bir şans vermeye ikna etmek için bir yıldan fazla peşinden koşmam gerekti.”

Boş ifadeler geri döndü.

Gretchen hayatı boyunca bu tür bir reddedilmeye nasıl kat-lanmıştı?

Colton başını eğdi. “Hanımlar, bize izin verir misiniz? Onun-la biraz daha hava atmam gerek.”

Gretchen’in belini sıkarak onu uzaklaştırdı.

“Sanırım o karanlık dolaplardan birini işimdi istiyorum,” diyen Gretchen’in sesi nefesi kesilmiş gibiydi.

Colton da bu duyguyu biliyordu. Resmen alev alev yanıyordu. “Yatak odana,” dedi. “Ve bu sefer kahrolası kapıyı kilitleyeceğiz.”

“İşte buradasın, Gretchen.” Annesinin sesi her şeyi mahvetti.

İkisi birlikte dönünce annesinin kısa, gergin adımlarla yaklaştığını gördüler, yüz ifadesi de gergindi. Uzun, kırmızı bir elbise giymişti, bir kraliçe kadar asil görünüyordu.

Diane, Colton’ı gördüğünde kendini hoş bir şekilde gülümsemeye zorladı ama bunun biraz çaba gerektirdiği açıktı.

“Colton, kızımı bir dakikalığına çalmamın sakıncası var mı?”

“Aslında anne, biz de tam...”

“Seninle konuşmam gerek.” Diane’in ifadesi Gretchen’in omzunun üzerinden bir şeyi -ya da birini- fark edince tekrar değişti. Colton o tarafa baktığında Jack, Frasier ve Blake’i bir araya toplanmış halde buldu. Gergin duruşları bir şeylerin ters gittiğini ele vermeseydi bile, yüz ifadeleri ele veriyordu. Adamların gözlerinde küresel ısınmaya katkıda bulunacak kadar kaynayan bir öfke vardı.

Diane, Gretchen’in kolunu kavradı. “Bu sadece bir saniye sürecektir, hayatım. Lütfen.”

“Sen git,” dedi Colton. “Kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulabilirim.”

Colton onun elini sıktı ve genç kadın kalabalığın içinden annesini takip ederken yanından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldı.

“Colton. Gelmişsin.”

Bu kez Evan’ın sesiydi. Colton tam zamanında arkasını döndüğünde adamın meşhur ürünlerinden biraz fazla içmiş olabileceğini düşündürecek kadar ayaklarını sürüye sürüye kendisine

doğru geldiğini gördü. Belki de ailenin geri kalanını bu kadar üzen şey buydu, ancak Colton destek için etrafına baktığında tek başınaydı.

Evan elini uzatarak yaklaştı. "Gelmen ne kadar güzel," dedi. Tutuşu, sanki çok zorluyormuş gibi gereğinden güçlüydü. Bunu gözdağı vermek için mi, yoksa dilinin sürçmesini örtbas etmek için mi yaptığı belli değildi.

Colton dikkatle, "Gretchen için buradayım," dedi.

"Seni yalnız yakaladığıma sevindim."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Colton şampanyasını yudumlarken Evan'ın niyetini ölçmek için kendine biraz zaman tanımaktan başka bir şey düşünmüyordu. Bu pisliğe onunla açık olabileceği kadar güvenmiyordu.

"Ee, bilirsin, belki biraz erkek erkeğe konuşmak iyi olabilir diye düşündüm."

"Bu anlaşma hakkında mı?"

Evan onu işaret ettiğinde eli sarsaktı. "Gördün mü, işte senin bu yönünü seviyorum. Doğruca konuya giriyorsun."

"Bu yaklaşımı devam ettirelim, olur mu?"

"Gayet makul. Gretchen bana teklifimizi reddettiğini söylediğinde şaşırdım."

"Uygun değildi."

Evan çirkin bir anlamda burnundan homurdandı. "Ama Gretchen uygun, öyle mi?"

Colton neredeyse bir dişini kıracaktı. "Affedersin?"

Evan avuç içleri dışarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Tek söylediğim bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Sen ve o."

"Gerçekten mi? Bana gayet mantıklı geliyor."

“Yani, ne kadar paradan vazgeçtin? Onun için en az otuz milyon mu?”

Colton’ın yüzündeki ifade Evan’ı devam etmekten caydırmış olmalıydı. Tekrar gülerек omzunu silkti. “Zıt kutuplar birbirini çeker, sanırım, değil mi?”

Colton gözleriyle kalabalığın içinde Gretchen’ı aradı ve onu salonun diğer ucunda sırtı Colton’a dönük şekilde dikilirken buldu. Annesi, Jack ve Frasier’in dikkatini çekmek için el kol hareketleri yapıyordu ama Colton’ın dikkatini asıl çeken Gretchen’in duruşuydu. Omurgası kaskatı kesilmiş, sırtının açıkta kalan kasları sanki dik durabilmek için her birini kullanıyormuş gibi gerilmişti. Kalçalarına yasladığı elleri sıkılmış yumruklar halindeydi.

“Neler oluyor?” diye sordu tekrar Evan’a dönerek.

“Sanırım ona haberi iletiyorlar.”

“Ne haberi?”

“Gretchen vakıf yönetim kurulunda yer almayı umuyordu ama biz başka bir yol seçtik.” Colton’ın kafasındaki kan çekilerek sersemleyen Evan devam etti. “Bu akşam yeni üyeyi açıklayacağız ve ailem de ona önceden haber vermemiz gerektiğini düşündü.”

“Seni inanılmaz orospu çocuğu,” diye fısıldadı Colton.

Şampanyasını Evan’ın eline tutuşturup Gretchen’a ulaşmak için kalabalığın kenarından dolandı. Grubun yanına yaklaştığında genç kadının sesi bomboş ve tiz çıktı. “Ciddi olamazsınız.”

“Tatlım, sana yemin ederim,” diyordu Diane yalvaran bir sesle. “Müdahale etmeye çalıştık. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz.”

“Saçmalık,” diye bağırdı Jack. “Bütün bunları Evan planladı. O küçük aşağılık herif, kinci bir pislik.”

Frasier dikleşti. “O küçük aşağılık benim oğlum.”

“Evet, ne baba çıktın sen öyle. Oğlunun tüm hayatı boyunca kızına zorbalık etmesine izin verdin, ha?”

Colton kendini grubun içine sokarak bedenini Gretchen’la diğerlerinin arasına yerleştirdi. Yüzündeki tüm renk çekilmişti. Colton onu kendine çekmeye çalıştı ama genç kadın eğilmeden, sert bir şekilde durdu.

Colton, Frasier’a ters ters baktı. “Sizin neyiniz var böyle? Siz buna aile mi diyorsunuz?”

Diane’nin gözleri kendilerine yönelen meraklı bakışlar karşısında endişeyle etraflarında dolaştı. “Bunu özel bir yere taşımalyız.”

“Evet, yoksa Tanrı korusun birileri hakkımızdaki gerçeği öğrenir,” diye çıkıştı Gretchen.

Jack eliyle Frasier’ı işaret etti. “Beş dakika. Arka ofise. Evan’ı da getir. Bu iş daha bitmedi.”

Aile dağıldı ama Colton, Gretchen’i geride tutarak yüzünü inceledi. “Gitmek istiyor musun?”

Genç kadının gözlerinde bir kıvılcım alevlendi. “Hayır. Bunu Evan’ın kendisinden duyana kadar olmaz.”

“O sarhoş.”

“Yeni olan ne ki?” Anne ve babasının peşinden kalabalığın içinde hışım ile ilerlerken ayağı takılmasın diye elbisesinin eteğini bir elinde topladı. Colton’ın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Hayatı boyunca çocukken kardeşiyle ara sıra yaptıkları kavgalar dışında başka bir insana yumruk atmamıştı ama bu gece sicilini temiz tutmak için insanüstü bir çaba göstermesi gerekecekti. Evan lanet olası Winthrop kadar çenesine bir aparkat yeme ihtiyacı olan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Jack’in bahsettiği *arka ofis* yine saray çakması gibi bir yerdi. *Downtown Abbey*’deki bir kütüphaneye benziyordu. Her an bir

* 20. yüzyılın başlarında geçen bir İngiliz tarih drama televizyon dizisi. (ç.n.)

uşak içeri girecek ve ağırbaşlı bir şekilde *leydi hazretleri* diyerek selam verecekti sanki.

Gretchen hıřımla içeri girerken Jack ve Diane kapının önünde durdular. Jack muhtemelen güven verici olduėunu dűřündűėü bir bakıřla onun önüne geçti. “Kararı bozacaėız. Vakıf yönetim kurulunda söz sahibiyim.”

“Senin söz hakkın da ancak benimki kadar,” diye tersledi Diane. “Sen de en az benim kadar kenara atılmaya yakınsın.”

Jack çenesini sıktı. “Burada sandığından daha fazla gücüm var.”

“O zaman onu neden hiç kullanmadın?” Diane bu soruyu uzun zamandır içinde tuttuğunu belli eden bir öfkeyle ağzından kaçırmıştı.

Ancak Jack cevap veremedi, Frasier ve Evan partiye katılmak için o anı seçti.

“Seni orospu çocuğu,” dedi Jack öfkeden köpürerek. “Bunu ona nasıl yapabildin?”

Evan odanın diğer tarafındaki devasa masanın arkasındaki mini bara geçerek kristal bir sürahi aldı ve kadehini doldurmaya başladı. “Vakıf için en iyi olanı yaptık.”

Jack onu işaret etti. “Bu kendi başına verebileceğin bir karar değil.”

“Bakın, onun ne kadar güvenilmez biri olduğunu biliyoruz,” diyen Evan sürahinin tıpasını yerine koydu. “Taşınmayı planladığını bile bile kurula katılabileceğini dűřündü.”

Annesi dönüp Gretchen’la yeniden yüz yüze geldi. “Neden bahsediyor bu? Nereye gidiyorsun?”

“D.C.’de yeni bir işe başlıyor.” Evan içkisinden büyük bir yudum daha aldı.

Colton, daire çizerek Gretchen’in önüne geldi. “Neden bahsediyor bu?”

Evan, “Ha,” diyerek burnundan ses bir ses çıkardı. “Erkek arkadaşına bile söylememiş. Sana onun bu zahmete değmeyeceğini söylemiştim, dostum.”

“Üniversiteden bir arkadaşımın kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için iş teklifi aldım ama işi kabul *etmiyorum*.” Evan’a döndü. “Ama ikimiz de bunun onunla bir ilgisi olmadığını biliyoruz.”

“Tek bir görevi vardı. Ondan *tek bir şey* yapmasını istedim. Peki o ne yaptı? Kendisine güvenilebileceğini kanıtladı mı? Hayır. Bunun yerine adamı becermeye başladı.”

Colton hırladı. “Ona bir kere daha hakaret edersen Evan, o kadehin tamamını sikik boğazına tıkarım.”

Evan tekrar gözlerini devirdi. “Herhangi birimizin aranızdaki bu küçük şeyin gerçek olduğuna inanmasını beklemiyorsun, değil mi?”

Annesi sanki oğlunu ilk kez görüyormuş gibi tiksintiyle Evan’a baktı. “Senin *derdin* ne?”

“Sanırım bir yandan da seni suçlayamam,” dedi Evan. “Hiçbir şey yapmak zorunda kalmadan Winthrop ismine ve parasına erişim sağlayabildin.” Omuz silkti. “Gerçi şimdi düşünüyorum da, Gretchen’la uğraşmadan da parayı alabilirdin. Hiçbir kış buna değmez.”

Bundan sonra olanlar Colton’ın kontrolü ve bilinci dışındaydı. Sanki vücudu başkasının kontrolü altındaymış gibi odanın öbür ucuna fırlayıp Evan’ı ceketinin yakasından yakaladıktan sonra suratına yumruğu indirirken kopuk bir şekilde izledi.

Evan geriye doğru savrularak kışının üzerine düştüğünde burnundan kan fışkırmaya başladı. Kadeh düştü. Viski döküldü. Kaos başladı.

Jack, Colton’ı göğsünden yakaladı ve Diane oğlunu kontrol etmek için ileri atılırken geri çekti. Frasier onun diğer yanına çö-

melerek oturmasına yardım etti. Evan elini burnuna götürmüş
dava açacağını haykırıyordu.

Adrenalinin düşüşüyle Colton'ın eli zonklamaya başladı.

Arkasına döndü.

Ve işte o zaman fark etti.

Gretchen gitmişti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Blake'in arabasını çaldı.

Tamamen kasıtsız olmuştu ki bu da durumu mükemmel yapan şeydi. Arka girişte bulduğu ilk anahtar setini almış, doğru arabayı bulup bip sesini duyana kadar anahtarlığa basmış ve arabaya binmişti. Yarım saat boyunca amaçsızca sürdükten sonra arabanın hangi aile üyesine ait olduğunu fark etmişti.

O zaman bile sürmeye devam etti. Karanlık taşra yollarından otoyola çıktı. Tanımadığı çıkışlara girdi. Bir McDonalds otoparkında durdu. Bir benzin istasyonundan buzlu içecek aldı. Nehrin üzerindeki ışıklara baktı.

Yolcu koltuğundaki telefonu durmadan mesajlar, aramalar ve sesli mesajlarla vızıldıyordu. Colton. Annesi. Jack. Colton. Blake'in karısı ki bu garipti. Muhtemelen arabayı geri istiyordu. Tekrar Colton. Tekrar Jack. Tekrar annesi.

Herkesi yok saydı.

Bir saat geçti.

Ve sonra bir saat daha.

Yol onu çağırıyordu. Acısı geçene kadar kaçma dürtüsü zihnindeki navigasyon sistemiydi. Ama tekrar sürmeye başladığında navigasyon onu buraya, başladığı yere geri yönlendiriyor gibiydi. Aynı karanlık taşra yoluna.

Her nasılsa bilinçsizce buraya geleceğini biliyordu.

Her nasılsa onun da burada olacağını biliyordu.

Yukarıdaki ay ışığı ona ağaç evine giden yolu göstermeye yetiyordu ama o olmadan da yolu biliyordu. Bir açıklığa çıktı ve duraklayarak salıncakta tek başına oturan Jack'e baktı. Elleri ipe tutunmuştu, gözleri yere bakıyordu. Papyonunun uçları gevşekçe boynundan sarkıyordu, gömleğinin üst düğmesi soğuğu alacak şekilde açılmıştı.

Topuklarının dallarla kaplı zeminde çıkardığı çıtırtı Jack'i önce şaşırtan sonra da rahatlatan bir nefesle ayağa kaldırdı. Nefesi buğulu bir bulut gibi yüzünün etrafına yayıldı.

"Tanrım, Gretchen. Hangi cehennemdeydin? Aklımı kaçıyordum. Herkes öyle. Colton dışarıda arabayla seni arıyor."

"Düşünmeye ihtiyacım vardı." Gövdesine sarılarak titredi. "Beni nasıl buldun?"

Jack yüzünü buruşturdu.

Tabii ya. "Blake arabanın çalındığını mı bildirdi?"

"Araç yardım servisini arayıp arabanın yerini bulmalarını istedi."

"Ne kadar zekice."

"O kızgın değil, Gretchen. O da herkes kadar endişelendi."

Gretchen gözlerini devirmeye çalıştı ama onun yerine içinden bir titreme daha geçti.

Jack kaşlarını çattı. "Palton nerede?"

"Arabada."

“Al...” Smokin ceketini çıkarıp genç kadının omuzlarına koydu. Ceket gecenin soğğunun bir kısmını uzaklaştırırsa da göğsündeki buz kütlesini eritmek için hiçbir şey yapmadı. Jack bir an genç kadının yüzünü inceledi, bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra görünüşe göre fikrini değiştirip geri çekildi. “İyi olduğunu herkese bildirmem gerekiyor.”

O, elinde telefonuyla arkasına dönerken Gretchen topuklarının üzerinde dengesizce ilerleyerek ağaca doğru yürüdü. Tırnağıyla, Jack’in o çocukken tırmanabilsin diye ağacın gövdesine çivilediği eski tahtalarından birinin kırılmış kenarını kopardı.

Arkasındaki Jack’in sesi telefonda konuşurken boğuk çıkıyordu. “Onu buldum... Blake sana yolu tarif edebilir... Bilmiyorum... Tamam, ona söylerim.”

Ayak sesleri tekrar yaklaştı. “Colton seni almak için buraya geliyor. O iyi bir adam. Senin için yeterince iyi herhangi birinin olabileceğini düşünmemiştim ama o iyi biri.”

Fiske. Bir tahta parçası daha kopardı. “Bu tam da bir *babanın* söyleyeceği bir şey.”

“Eminim baban da aynı şeyi düşünüyordur.”

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.” Fiske. Bir parça daha gitti.

“Burası çok soğuk,” dedi Jack. “Colton’ı arabada beklemeliyiz.”

“Eskiden burada saklanırken ne yapardım biliyor muydun?” Fiske. İnatçı bir tahta parçası kenara takılmıştı. “Bir gün senin gerçek babam olduğunu öğreneceğime dair çılgınca bir hayalim vardı.”

Jack bir nefes verdi. “Gretchen...”

“Neredeyse kendimi de buna ikna edecektim. Kardeşlerimle aramda yaş farkı var, bilirsin ya? Bu yüzden kafamda annemin bir yabancı ya da ölmüş bir kadın olduğuna ve belki de *onlar* ta-

rafından büyütülmemin daha iyi olduğuna karar verdiğine dair bir hikâye uydurdum. Aptalca, ha? Ama bu, ailemin oğullarının kızlarını aktif olarak istismar etmesini umursamadıklarına inanmaktan daha iyiydi.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kolumu kırdığım zamanı hatırlıyor musun?”

Jack’in nefesi bir ürpertiye dönüştü. “Demek istediğin...”

“Evan yapmıştı. Kimseye gerçeği söyleyemeyecek kadar ondan korkuyordum.”

“Kahretsin, Gretchen...” Sesi, pişmanlığın ağırlığı altında titreyen bir ip gibiydi.

“Geceleri beni dışarıda bırakıp evi kilitlerdi.”

“Ne?!”

“Çok saftım. Her seferinde gerçekten sadece bir oyun oynadığımızı sanırdım. Bir keresinde dokuz yaşımdayken bütün bir geceyi dışarıda geçirmiştım.”

“Neden hiç kimseye söylemedin?”

“Denedim. Kimse bana inanmadı.” Tırnağını inatçı tahta parçasına sürttüğünde bu kez tahta koptu ve derisine battı. Bir küfür mırıldanarak avucuyla tahtaya vurmaya başladı. “Kimse hiçbir zaman bana inanmadı!”

“Üzgünüm,” dedi Jack çatlayan sesiyle. “Çok üzgünüm.”

Burnunu çeken genç kadın arkasına döndü. “Dün söylediklerinde haklıydın. Kaçtığım onca zaman gerçekten kaçmak istemiştım. Her seferinde birilerinin gittiğimi fark etmesini ve eve dönmem için yalvaracak kadar beni önemsemesini umuyordum.”

“Ben yeterince önemsiyordum. Her zaman senin için geldim.”

“Biliyorum. Ve üzgünüm ama her seferinde içeri senin girdiğini görünce hayal kırıklığına uğruyordum. Son defasında

düşündüm ki, belki de gerçekten çılgınca bir şey yapmalıyım, anladın mı? Belki yeterince uzağa gidersem, belki gerçekten çuvallarsam, belki de Blake'in arabasını alıp Michigan'a kadar gidersem belki bu defa kendileri gelecek kadar önemserler. *Annemle babam*. Ama gelmediler. Seni gönderdiler."

Lastiklerin gıcirtısı Colton'ın gelişini haber verdi. Bir araba kapısı açılıp çarpılarak kapandı. Colton'ın aceleci ve hızlı ayak sesleri gitgide yaklaştı. "Gretchen?"

Nemli ve soğuk çimlerin üzerinde neredeyse patinaj yaparak patikadan çıktı. Gretchen'i görünce ona doğru koşarak kollarını açtı. Genç kadın kollarına girdiğinde rahatlamış bir nefes verdi. Genç adamın göğsü sıcak, sesi yatıştırıcıydı. "Çok endişelendim."

"Özür dilerim."

Ellerini yüzünün her iki yanına koyarak genç kadını görebilmek için başını arkaya doğru eğdi. "İyi misin?"

"İyiyim."

Colton geriye çekilip ellerini saçlarının üzerinden geçirdi. "Bunu yapamazsın, Gretchen. Öylece çekip gidemezsin."

"Ben hep bunu yaparım. Kendin söylemiştin, hatırladın mı?"

Colton, Jack'e tek bir bakış attı. "Onu eve götürüyorum."

Gretchen, Jack'in ceketini omuzlarından kaydırды. "Bu onun."

Colton ceketini ondan alıp hiçbir şey demeden Jack'e uzattı. Sonra elini genç kadının sırtına koyup onu patikaya doğru yönlendirdi.

Jack arkalarından gitmeye çalıştı. "Gretchen..."

Colton durup hızla arkasına döndü. Tek bir işaret ve ters bakışla Jack'in takibini sona erdirdi. "Jack, bence sen iyi bir insansın. Bu sikik ailede Gretchen dışında tek iyi insan sensin. Ama şu anda hiçbirinizden tek bir lanet kelime dahi duymak istemiyorum."

Onu ay ışığının halesinde ceketi gevşekçe parmaklarından sarkar bir şekilde, dudaklarında işe yaramaz bir özürle öylece bıraktılar.

Colton onu düğümlenmiş köklerin ve sivri uçlu dalların üzerinden geçirirken patika şimdi farlarının ışığıyla aydınlanıyordu. Genç adamın arabası hâlâ çalışıyordu. Gretchen kapısını açmasına ve içeri girmesine yardım etmesine izin verdi. Emniyet kemeri takmasına bile yardım etmesine izin verdi. Colton işi bitince duraklayıp yüzünü bir kez daha avuçlarının arasına aldıktan sonra onu tatlı bir şekilde öptü.

“Eve gidelim,” dedi.

Yol boyunca hiç konuşmadılar ama Colton güvenlik kodunu girmek için kapıda durduğunda bile bir elini aralarındaki konsolun üzerinden onunkine sarmıştı. Evinin önüne park edene kadar da elini bırakmadı.

Ön pencerelerden Noel ağacı ıslıl ıslıl parlıyordu ama evin geri kalanı karanlık görünüyordu. Colton, Gretchen’in kapısını açınca, “Çocukları uyandırmak istemiyorum,” dedi genç kadın.

“Uyandırmayız.” Arabadan inmesine yardım etmek için elini tuttu. “Hem uyandırsak bile tekrar uyuyacaklardır.”

Verandaya doğru yürüdükleri sırada ön kapı açıldı. Üzerinde bir sabahlık, gözlerinde endişeli bir pırıltı olan annesi dışarı çıktı. “Stresimi atmak için bir şeyler pişiriyordum,” diyerek sesindeki tutukluk yüzünden başarısız olan bir mizah denemesi yaptı.

“Özür dilerim,” dedi Gretchen. “Kimseyi endişelendirmek istememiştim.”

“Saçmalık” Annesi onu kucaklamak için kendisine çekti. Vanilya ve çikolata gibi kokuyordu.

Colton onları içeri kadar takip edip kapıyı arkalarından usulca kapattı. Gretchen ona baktı ve annesi onu mutfağa doğru götürürken genç adam gülümsemekle yetindi. “Hemen geliyorum.”

Annesinin kolu Gretchen'in omuzlarına sımsıkı sarılmıştı. "Fırından yeni çıkmış kurabiyelerim var. Hiçbir şeyi çözmez ama kesinlikle zararı da olmaz."

Gretchen onun hatırına hafifçe gülmeyi başardı.

"Başka bir şey yemek ister misin? Biraz yahni ısıtabilirim ya da..."

"İyiyim. Ama teşekkür ederim. Sizi uyanık tuttuğum için özür dilerim. Kimseyi endişelendirmek istememiştim."

Yüzündeki ifade kırılganlıkla sempati arasında bir şeydi. "Tabii ki bekleyecektim." Bir tabağı çikolata parçacıklı kurabiyelerle doldurdu, hâlâ o kadar sıcaklardı ki üzerlerinden buhar yükseliyordu. "Otur," diyerek adadaki taburelerden birini işaret etti. "Sana biraz süt getireyim."

Gretchen'in hiçbir şey için iştahı yoktu ama yine de oturdu. Mary önüne bir bardak süt koyduğunda teşekkür edencesine gülümsedi.

Colton arkasından yaklaşarak ellerini omuzlarına koydu. "Hâlâ üşüyorsun," dedi ellerini genç kadının çıplak kollarına doğru kaydırarak.

"Aç mısın, tatlım?" diye sordu Mary ona. "Senin için de bir şeyler hazırlayabilirim."

"Hayır, teşekkürler. Sadece onu yatağa götürmek istiyorum."

"İyi fikir. İkiniz de çok yorgun düşmüş olmalısınız."

Colton eğilip Gretchen'in kollarını sıkarken başının üstünü öptü. "Hazır mısın?"

Uyku düzenlerini annesiyle bu kadar açık bir şekilde konuştuğu için tüm uzuvları utançla doldu. Ki bu aptalcaydı. Onlar yetişkin insanlardı. Ama bu onun için çok yabancı bir şeydi- ailenin bir parçası olarak sunulan bu koşulsuz kabullenme.

Gretchen ayağa kalkınca annesi ona bir kez daha sarıldı. "Sabah büyük bir kahvaltı hazırlayacağım. Biraz uyuduktan sonra her şey daha iyi görünecek."

Colton'ın eli sırtına yerleşti ve onu uzaklaştırdı. Üst kat karanlık ve sessizdi ama Gretchen genç adamın kız kardeşi, babası ve erkek kardeşinin uyanık bir şekilde dinleyip dinlemediklerini merak etti.

Colton kapıyı sessizce kapatmadan önce yatak odasının ışıklarını yaktı.

“Fazladan bir diş fırçan yoktur sanırım?”

Colton gömleğini dışarı çıkarttı. “Senin için hazırlayacağım. Uyumak için tişört ya da başka bir şey ister misin?”

“Elbette.”

Colton dudaklarına bir öpücük kondurdu. “şifonyerimin en üst çekmecesinde. Hangisini istersen al. Hemen dönerim.”

Colton banyoya doğru yürüdü. Kapı sessizce kapandığında, Gretchen şifonyere gitti ve üstteki ilk şeyi aldı- gri bir Legends tişörtü. Ağrıyan ayaklarından topuklu ayakkabılarını çıkardı ve elbisesinin yan tarafındaki fermuarı indirdi. Bu şeyi bir daha asla giymek istemiyordu. Bağışlanabilecek bir şeyi ziyan etme fikrinden nefret etmeseydi onu şömineye atıp yanmasını izlemeyi bile düşünebilirdi.

Straplez sutyeninin kopçasını açarken elbise ayaklarının dibi- ne düştü. Colton tam banyodan çıkarken genç kadının üzerinde sadece külotu kaldı.

Colton onun arkasından saygı dolu bir nefes verdi. “Bunu söylemek için muhtemelen yanlış bir zaman ama şu anda beni dizlerimin üstüne çöktürebilirsin.”

Gretchen arkasını döndüğünde genç adamın gizlemediği bir arzuyla kendisine baktığını gördü. Banyoda gömleğini çıkarmıştı ve Gretchen'in tek düşünebildiği ‘aynen’ oldu. “Böyle bir şeyi söylemek için yanlış bir zaman olduğunu sanmıyorum.”

“Var. Bu gece uyuman gerekiyor.” Colton aralarındaki mesafeyi kapattı. Gretchen’in seçtiği tişört şifonyerin üzerinde duruyordu. Genç adam onu eline aldı. “Kollar yukarı.”

Gretchen dediğini yapınca tişörtü başının üzerinden geçirdi. Genç kadın tişört vücudunu sarana kadar kıpırdandı. Colton onu bir kere daha hafifçe öptü. “İçeride senin için her şeyi hazırladım.”

Gretchen sadece bir diş fırçası olmadığını fark etti. İhtiyacı olabilecek başka her şey vardı. Temiz bir bez. Bir havlu. Yüz temizleyici ve nemlendirici. Ki bunlara çok ihtiyacı vardı. Aynadaki yansımasındaki dağınıklığa bakarak yüzünü buruşturdu. Maskara çizgileri gözlerinin altını karartmıştı. Uzun süre kalıcı ruju kuru bir pembeye dönüşmüştü. Topuzu başının üzerinde gevşek, kabarık bir hale gelmişti.

Ve her nasılsa Colton onu hâlâ seksi buluyordu.

Genç adam bu dağınıklıktan daha iyisini hak ediyordu. Ve Gretchen şu anda nasıl görüldüğünü kastetmiyordu. Colton, kendisi ve ailesinin her nefes alışlarında yarattıkları yıkıcı kasırgadan daha iyisini hak ediyordu.

Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadıktan sonra doğanın çağrısına cevap verdi. En sonunda dışarı çıktığında onu yatakta bir kolunu başının altına koymuş ve örtüyü beline kadar çekmiş halde buldu.

Başını çevirip ona doğru gülümsedi. “Yatmaya hazır mısın?”

“Bana Medusa gibi görüldüğümü söylemeliydin.”

“Çok güzel görünüyorsun.” Yatağın diğer tarafına doğru yürürken gözleriyle onu takip etti. “O tişörtün içinde bana kalp çarpıntısı yaşıyorsun.”

Onunla flört ederek havayı yumuşatmaya çalışıyordu ama bu genç kadın üzerinde tam tersi bir etki yarattı. Örtünün altına girdiğinde kalbi tamamen boğazında atıyordu. Colton ona doğru

dönüp yanağını okşadı ama parmakları gözyaşlarıyla karşılaşınca bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

“Ailene bu akşam olanlar için üzgün olduğumu söyle. Tüm bunlar çok utanç verici, küçük düşürücü ve...”

“Ve hiçbirisi senin suçun değil.”

“Ama ailen çok iyi insanlar. Bundan daha iyisini hak ediyorlar... Sen de öyle.”

Eli genç kadının yüzünde hareketsiz kaldı. “Neyden daha iyisini?”

“Bundan.” Gretchen ellerini etrafında salladı. “Ben ve benim iğrenç, toksik ailemden.”

“Çok yorgunsun, Gretchen. Uyuman gerek.”

Yüzündeki saçları çekmek için elini kaldırdı ama Gretchen onun parmaklarını yakaladı. Genç adamın parmak eklemleri morarmış, kızarmış ve şişmişti. “Acıyor mu?”

“Artık acımıyor.”

“Sen çıkarken Evan nasıldı?”

“Gerçekten umurumda olmadığını söylesem bu beni kötü bir insan mı yapar?”

Bu onu kötü biri yapar mıydı? Hayır. Ama onu *kendisi* olmaktan çıkarıyordu. “Bu akşam kardeşime vurdun, Colton. Sen. Hayatında hiç kavgaya karışmamış olan sen.”

“Ve bunu bir daha yapardım.”

“Beni korkutan da bu. Bu akşamki sen değildin. Ama bana bulaştığında böyle oluyor işte. Ailem her şeyi lekeliyor.”

Colton’ın çenesi sertleşti. “Eğer düşündüğüm şeyi söylemek üzereysen, dur.”

“Söylemek zorundayım.” Gretchen dirseğinin üzerinde doğruldu. “*Ben senin için kötüyüm.*”

Colton aniden uzaklaşarak yataktan kalktı. Ellerini kalçalarına koyup genç kadının üzerinde yükseldi. “Senin için bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, çünkü belli ki açık değil.”

Genç adamın ses tonundaki ve gözlerindeki ciddiyet karşısında Gretchen yutkundu.

“Sana âşığım.”

Gretchen’in ağzı açık kaldı. Kalbinin yerinden fırlayacağı korkusuyla ağzını hemen kapattı.

Colton, “Sana âşığım,” dedi tekrar, “ve senin için her türlü paradan vazgeçebilirim. Gerekirse seni milyonlarca kez korurum. Abinin söylediği tüm o korkunç şeylerin hiçbirisi doğru değildi. Hiçbiri. Tek istediğim sana bunu kanıtlamak. Sevilme-ye layık olduğunu.”

Colton yatağa dönerek genç kadının bedenini kendininkiyle örttü. “İçeri girmeme izin ver, Gretchen. Sana nasıl hissettiğimi göstermeme izin ver.”

O da öyle yaptı.

Onun kendisine aşkın nasıl bir şey olduğunu göstermesine izin verdi. Ellerinin, ağzının ve vücudunun ona değer verilmenin ne demek olduğunu öğretmesine izin verdi.

Birbirlerinin iniltilerini ağızlarıyla yutarken, tutkularını boyunlarına bastırdıkları yüzleriyle boğarken sessizdiler.

Bitkin düşmüş uzuvları ve kalpleri birbirine karışmış bir halde uykuya daldılar.

Ve telefon çaldığında uyandılar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Menajerinin sabahın köründe araması için çok az neden vardı ve bunların hiçbirisi de iyi değildi.

Colton gözlerini ovuştururken el yordamıyla telefonunu aradı ve uykulu bir şekilde cevap verdi. “Tanrı aşkına, Buck, ne var...”

“Dün gece Evan Winthrop’la kavga mı ettin?”

Siktir. Colton mucizevi bir şekilde hâlâ uyumakta olan Gretchen’a göz attı. “Bunu nereden duydun?”

“Bir video var.”

Colton olabildiğince sessizce yataktan kalkarak özel olarak konuşmak için banyoya doğru ilerledi. “Uzun hikâye,” dedi kapıyı kapatıp ışığı açarak.

“Peki, bu konuda sessiz kalma hakkını kullanmaya başlasan iyi olur.”

Adrenalin genç adamın kaslarını jöleye çevirdi. “Neler oluyor?”

“Polisler evine doğru geliyorlar. Winthrop suç duyurusunda bulunmuş.”

“Orospu çocuğu.” Colton telefonu öyle bir sıkıyordu ki kırılmaması mucizeydi.

“Desiree’yi aradım, o da evine geliyor.” Desiree Childs, Buck’ın tuttuğu avukatlardan biriydi. Colton onun hizmetlerine ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti. Uzmanlık alanı ceza hukukuydu.

“Şansımız yaver giderse polislerden önce orada oluruz,” dedi Buck. “Biz gelene kadar *hiçbir* şey söyleme. Bu işi halledeceğiz, söz veriyorum.”

Kulaklarındaki kanın uğultusu Buck’ın son güven verici sözlerini neredeyse bastırıyordu. Elleri titreyerek yüzüne su çarptı, soğğun acısı gerçeğin tokadı gibiydi. Okulda bir tane ceza bile almamıştı. Şimdi saldırı suçundan tutuklanıyordu. Yarın sabaha kadar haberler tüm ünlü dedikodu sitelerinde yer alacak, sabıka fotoğrafı Jimmy Buffett konserindeki bir esrardan daha hızlı dolaşacaktı.

Colton birkaç kez derin nefes aldı. Gretchen’a anlatırken sakin olmalıydı. Ama banyodan çıktığında Gretchen çoktan yatağında doğrulmuş, kederle telefonuna bakıyordu. Onun bakışlarıyla karşılaştığında Colton’ın onun gözlerinde gördüğü acı, başı belada olanın kendisi olduğunu bir an için unutmamasına neden oldu.

“Colton, özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Bu senin hatan değil.” Şifonyerine gitti. “Giyinmemiz gerek. Polisler buraya geliyor.”

Gretchen yataktan fırladığında Colton ona bir eşofman altı ve bir çift çorap uzattı. Kendisi de kot pantolonla tişört giydi. “Hemen döneceğim. Gidip annemle babamı uyandırmam gerek.”

“Colton...” Sesi titriyordu.

Colton yüzünü kavrayıp onu öptü. Sertçe. “Her şey yoluna girecek.”

Ama kendi sözlerine inandığından emin değildi. Odadan çıktı, daha anne babasının uyuduğu misafir odasının kapısını çalamadan kapı açıldı. Babası oradaydı, alnı endişeyle kırıışmıştı. “Kavganın videosu var.”

“Biliyorum. Polisler buraya geliyor.”

“Tutuklanacak mısın?”

“Öyle görünüyor.” Sesi hissettiğinden daha sakın çıkmıştı. Daha sonra kapı aralığında annesi belirdi. “Gretchen’la ilgilenmeni istiyorum,” dedi. “Sanki bu onun suçuymuş gibi kafayı yiyor.”

“Ben giyineyim,” dedi babası tekrar odaya girerek. “Seni götürürlerse peşinden gelirim.”

Başka bir kapı açıldı ve erkek kardeşi dışarı çıktı. “Neler oluyor?”

Sonra üçüncü bir kapı açıldığında bu kez kız kardeşi kollarını gövdesinde kavuşturmuş, uykulu bir şekilde dışarı çıktı. “Sorun ne?”

Colton alçak sesle, “Çocukların uyanmasına izin verme,” dedi. “Bunu görmelerini istemiyorum.”

“Neyi görmelerini?” Kız kardeşinin sesi yükselince Colton dirseğinden tutup onu odadan uzaklaştırdı. Jordan ve Cooper’a neler olduğunu anlatırken erkek kardeşinin gözleri öfkeyle, kız kardeşinin irileşen gözleri yaşlarla doldu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Colton. “Ama çocukların beni kelepçeli bir halde polis arabasına bindirilirken görmelerini istemiyorum.”

Kız kardeşi başıyla onaylayıp ona sarıldı. Colton onu kısa bir süre sıkıca kavradıktan sonra hızla merdivenden aşağı indi. Tam kapıya varmıştı ki dış kapıdan bir uyarı geldi.

Şifreyi girip ön verandaya çıktı ve polisleri beklemeye başladı.

Gretchen aniden yanında belirince alçak sesle “İçeri gir,” dedi ona bakmaya cesaret edemeden.

“Seni bırakmayacağım. Gerçekte neler olduğunu duymaları gerek.”

“Bana bak.” Sonunda onun gözlerine bakmaya cesaret edebildi. Öfkeli, suçluluk dolu gözyaşlarıyla parlıyorlardı. “Bu senin hatan değil. Kendi seçimlerimi kendim yaptım ve seni korumak için bunu milyonlarca kez daha yaparım.”

Yan kısımlarında WILLIAMSON İLÇE ŞERİFİ yazan iki polis arabası garaj yoluna girdi. Kapılar açılıp üniformalı şerif yardımcıları dışarı çıkınca Colton’ın kalbi tekledi.

Biri idareyi ele aldı. “Colton Wheeler?”

“Evet.”

“Ağır saldırı suçundan hakkınızda tutuklama emri var.”

“Tanrım,” diye fısıldadı babası. Colton yaşlı adamın dışarı çıktığını bile duymamıştı.

Colton ona bakmadan, “Baba, Gretchen’i içeri götür,” dedi.

Gretchen, “Hayır,” diyerek karşı çıktı.

“Lütfen, Gretchen. Bu yeterince küçük düşürücü. Bunu görmene dayanamam.”

“Onu ben götürürüm,” dedi annesi. Colton yine onun varlığının farkında bile değildi. “Gidelim, tatlım.”

“Sakin tekrar çıkma,” diye emretti. “Bana söz ver.”

“Colton...”

Colton ona bakarak gülümsemeye çalıştı. “Sorun olmayacak. Ben büyük Colton Wheeler’ım, unuttun mu?”

Genç kadının yüz ifadesi değişmedi. Ama sonunda başını salladı ve titrek bir nefesle annesinin onu içeri götürmesine izin verdi. İki araba daha garaj yolundan hızla ilerlemeden önce Colton’ın duyduğu son şey ön kapının kapanma sesiydi. Polisler gergin bir duruşla ve ellerini silahlarına atarak tepki verdiler.

Colton sesi titreyerek, "Menajerim ve avukatım," dedi.

Buck ve Desiree arabalarından inerken arabalarını çalışır durumda bıraktılar. "Tutuklama emrini göreyim," diye talep etti Desiree.

Buck, koşarak Colton'ın durduğu yere geldi. "Archie'yle buluşacağım ve bir ifade hazırlamaya başlayacağız."

"Ne yazacak?"

"Bu saçma suçlamaların düşmesini dört gözle beklediğimizi."

"Bir video var, Buck.

"Onlar hiçbir zaman tüm hikâyeyi anlatmaz."

Avukat tutuklama emrini incelemeyi bitirip polis memuruna geri verdi. Memur bir adım öne çıktığında yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Bayım, lütfen arkanızı dönüp ellerinizi kapıya koyar mısınız?"

"Aman Tanrım," diye fısıldayan babası parmaklarını başının üzerinde birleştirdi.

"Sorun yok, baba." Colton memura itaat ederek avuçlarını ön kapıya koydu. Bu anın tek iyi yanı annesi, kız kardeşi ve Gretchen'in bunu görememesiydi.

Memur arkasından yaklaştı. "Şimdi üzerinizi arayacağım, bayım. Silah taşıyor musunuz?"

"Hayır."

"Ceplerinizde dikkat etmem gereken herhangi sivri bir şey var mı?"

"Hayır."

Memur hızlıca üstünü aradı. Görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde geri çekilerek, "Şimdi size haklarınızı okuyacağım, bayım," dedi.

Bunun üzerine babasının ağzından bir küfür daha çıktı.

Polis memuru sessiz kalma hakkı olduğunu söyledikten sonra, "Lütfen ellerinizi arkanıza koyun, bayım," dedi.

Colton bundan sonra cesurmuş gibi davranamazdı, hele ki kelepçelerin soğuk tıktısını duyduktan ve bileklerinin etrafında sıkıldıklarını hissettikten sonra. Dizleri titrerken nefesi boğazında düğümlendi. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, baba," dedi gergin bir sesle.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Desiree.

"Williamson İlçe Hapishanesi'nde tutulacak."

Babası, "Kefaletle çıkabilir mi?" diye sordu.

"Bu mahkemeye bağlı."

"Hemen arkanızda olacağız," dedi Desiree.

"Ben de," diye ekledi babası.

Memur bir elini omzuna, diğer elini de kelepçeli bileklerinin üzerine koydu. Hafif bir dürtmeyle Colton'ı veranda merdivenlerinden indirip bekleyen araca doğru götürdü.

"Şimdi sizi arabanın arkasına yerleştirirken elimi başınıza koyacağım, bayım."

Bunun yapıldığını televizyon dizilerinde ve filmlerde milyonlarca kez görmüştü. Yine de hiçbir şey onu bir polis arabasının sert arka koltuğuna, elleri acı verici bir şekilde arkasına sıkışmış olarak yerleştirilme hissine hazırlayamazdı. Polis memuru emniyet kemerini ona taktıktan sonra uyumsuz bir nezaketle rahat olup olmadığını sordu.

"İyiyim," dedi Colton.

Polis memuru başıyla onaylayıp geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Polislerle birlikte uzaklaşmadan önce Colton'ın gördüğü son şey penceredeki Gretchen'di, Noel ağacının yanından her şeyi izlemişti.

Gretchen en son stop lambaları da gözden kaybolana kadar pencerenin önünde durdu. Arkasında bir yerlerde evi kaos ele geçirmişti. Colton'ın henüz tanışmadığı erkek kardeşi mutfakta öfkeden kuduruyordu. Mary nafile bir şekilde onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bir el koluna dokundu. "Tatlım."

Gretchen sıçradı. Mary de pencerenin önünde ona katılmıştı.

"Mutfığa gel," dedi Mary. "Bize kahve yapacağım. Zaten bundan sonra ikimizin de uykuya döneceğinden şüpheliyim."

Kahve yapan Gretchen olmalıydı. Güven veren ve rahatlatan o olmalıydı. Herkesin uyanık olmasının nedeni oydu. Colton'ın kelepçelenerek götürülmesinin nedeni de.

"Onu tutmayacaklar," dedi Mary, belki de Gretchen'dan çok kendisine. "Elimizden geldiğince çabuk bir şekilde kefaletini ödeyeceğiz ve birkaç saat içinde geri dönecek."

Gretchen en sonunda yüzünü ona döndü. "Özür dilerim."

"Böyle söyleme. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Gretchen onun yanından geçerek pencereden uzaklaştı. "Ben-benim gitmem gerek."

"Hayır, gerekmiyor."

"Bir şeyler yapmalıyım."

"İkimizin de yapabileceği bir şey yok."

Bir cep telefonu çalmaya başladı. Gretchen bir saniye sonra bunun kendisine ait olduğunu fark etti. Colton'ın giymesi için ona verdiği eşofman altının cebine sokuşturmuştu. Titreyen ellerle telefonu çıkardı. Elena'ydı.

Mary kolunu okşadı. "Ben gidip şu kahveyi yapayım."

Gretchen kaskatı kesilmiş bir halde kanepeye oturarak cevap verdi. "Merhaba," dedi selamlamak için.

Elena aceleyle, “Neler oluyor?” diye sordu. “*Nashville Scene* Colton’ın az önce tutuklandığını bildiriyor.”

“Nereden biliyorlar ki? Daha yeni oldu.”

“*Doğru* mu yani?” Elena’nın sesi titriyordu, sanki Vlad’le birlikte haberin yanlış olmasını umuyorlardı. Arka planda Vlad’e bir şeyler söyledi. Gretchen tek kelimesini bile anlamasa da -Elena ve Vlad birbirleriyle hep Rusça konuşurlardı- Vlad’in sesindeki yoğun aciliyet ona ne kadar endişeli olduğunu anlatıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Elena telefona dönerek.

“Eminim videoyu görmüşsünüzdür.”

“Colton’a benzemiyor bile. Onu hiç böyle görmemiştim.”

“O...” Gretchen’in sesi çatladı. “Beni savunuyordu. Bu benim hatam.”

“Hayır, değil. Şu anda neredesin?”

“Onun evinde.”

“Orada kal,” dedi Elena. “Biz oraya geleceğiz.”

“Gelmeyin. Bütün ailesi burada. Onları zaten olduklarından daha fazla rahatsız etmek istemiyorum.”

“Biz de onun ailesiyiz.”

Telefonu gelen bir mesajla yanağında titreşti. “Kapatmam gerek. Daha sonra aramaya çalışırım, tamam mı?”

Elena’nın itirazına rağmen kapatıp bildirimlerini kontrol etti. Mesaj Liv’dendi. **Neler oluyor? Mack ve ben çıldırmak üzereyiz. Bize ihtiyacın var mı?**

Bir mesaj daha geldi. Bu defa Alexis’tendi. İyi misin? Noah ve benim gelmemi ister misin?

Biz de onun ailesiyiz.

Evet, öylelerdi. Onlar da Colton’ın anne babası, kız kardeşi, yeğenleri kadar ailesiydi. Büyük, mutlu, işlevsel, destekleyici bir aile.

Ve Colton ne derse desin Gretchen her şeyi berbat ediyordu.

Ona milyonlarca kez bunun onun suçu olmadığını söyleyebilirlerdi, ama Gretchen o barda onu görmeye gitmese ve onu ailesinin kaosa davet etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Aylar önce Mack ve Liv'in düğünündeki baştan çıkmaya boyun eğmeseydi.

İtibarı. Kariyeri. Bu tutuklama sonsuza dek genç adamın adının yanında bir yıldız işareti olarak kalacaktı. Hiç şüphesi yoktu ki çok yakında sabıka fotoğrafı halka açık hale gelecekti. Medyanın her yerinde yayınlanacak, milyonlarca kez *retweet* edilecekti ve Gretchen zihninde neredeyse manşetleri yazabiliyordu.

Halıdaki yumuşak ayak sesleri onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Jordan gözlerini ovuşturan uykulu Phoebe'yi taşıyarak içeri girdi.

"Onu tekrar uyutmaya çalıştım ama..." Jordan'ın sesi de gülümsemesi gibi kırılıyordu.

"Özür dilerim."

"Annem nerede?"

"Mutfakta kahve yapıyor."

Jordan uzaklaştığında Gretchen onun ve Mary'nin yumuşak bir sesle Phoebe'yi tekrar uyuması için nazikçe ikna etmeye çalıştıklarını duydu. Tüm hayatı boyunca kendi ailesinde bu tür bir şefkati hiç duymamıştı. Kendi annesi torunlarını sallamayacak kadar kıyafetlerine bir şey bulaşmasından endişelenirdi. Annesini bir kez bile sabahlıkla, bir tepsi sıcak kurabiye'nin başında telaşlanırken görmemişti.

Gretchen ön kapının yanındaki masanın üzerinde çantasını gördü. Ayakkabıları yoktu ama onlara ihtiyacı da olmayacaktı. Gideceği yerde yoktu. Çantasını ve Colton'ın anahtarlarını bıraktığı yerden aldı.

Ve ön kapıdan çıkıp gitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu sefer nereye gittiğini çok iyi biliyordu.

O karanlık taşra yolunda.

Ufukta, pembe bir gün doğumu ağaç çizgisinin üzerinde altın rengi tarlaları lavanta rengine çeviriyordu. Sis toprağın üzerinde hayalet gibi süzülüyordu.

Otoparkı boş olan karanlık tadım salonunu geçti. Ağaç eve giden yolu, Evan'ın evinin girişini geçti. Ve sonunda hâlâ ışıklarla aydınlanan ana eve geldiğinde, bir kez daha burada olmayan tek kişinin kendisi olduğunu görünce şaşırmadı. Evan'ın arabası oradaydı. Jack'in arabası oradaydı. Blake'in arabası da. Onsuz bir aile toplantısı daha.

Eve girdiğinde onu yükselmiş sesler karşıladı ama ayak seslerinin yaklaşmasıyla sesler hemen kesildi. Babası hangi aşağılık hizmetkâr onları kaba bir şekilde böldüyse onu azarlamaya hazır şekilde gürleyerek ofisinden çıktı. Hâlâ her zamanki gibi canlı görünüyordu, smokininde hiçbir kırışıklık ya da buruşukluk izi yoktu. Papyonu bile hâlâ çenesinin altında sıkıca düğümlü haldeydi. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Gretchen'i görünce aniden durdu, tepkisini kontrol edemedi gözleri büyüdü. "Gretchen," dedi herkesin onu duyduğundan emin olmak için yeterince yüksek sesle. Sonra onu baştan aşağı süzdü. "Yüce Tanrım, ne giyiyorsun sen? Ayakkabıların nerede?"

"Evan nerede?"

Jack antreye girdi. O da hâlâ smokinini giyiyordu ama zorlu bir yürüyüşten yeni dönmüş gibi görünüyordu. Pantolonu kirliydi, gömleği kırıkmış ve dışına çıkmıştı. Gözleri sanki günlerdir uyumamış gibi koyu halkalarda çevriliydi, oysa onun yanından ayrılalı sadece beş saat olmuştu. Jack aceleyle ona doğru yürüdü. "Colton nasıl?"

"Harika. Biz konuşurken muhtemelen parmak izleri alınıyor. Eminim çok keyifli bir deneyimdir."

"Bu işi halledeceğiz," dedi Jack. "Söz veriyorum."

"Bu ailenin verdiği sözlere pek inanmadığım için beni bağışla."

Her iki adamın da yanından hışımla geçti, Jack onu durdurmaya çalıştığında kolunu çekerek uzaklaştırdı. Evan'ı çalışma odasındaki deri koltukta arkasına yaslanmış, ayaklarını pufun üzerine uzatmış halde buldu. O da hâlâ dün geceki kıyafetlerini giyiyordu. Gömleğinde kan lekeleri vardı, papyonu çoktan gitmişti. Gözünün üzerinde Colton'ın yumruğunun yırttığı deriyi bir arada tutan kelebek bir bandaj vardı. Göz çukuru morarmıştı ve elindeki boş viski kadehi karısının kucağına doğru tehlikeli bir şekilde eğilmişti. Anna sessizce bir buz torbasını kavramıştı, gece elbisesi sızıntı olan yerden ıslanmıştı.

Blake ve karısı gergin bir şekilde kanepenin arkasında duruyorlardı.

Evan soğukkanlılıkla Gretchen'a baktı. "Güzel kıyafet. Soyuldu mu yoksa?"

"Annem nerede?"

“Bir saat önce Valium aldı ve kendinden geçti.”

Tabii ya. Çünkü annesi neden bunlarla uğraşmak zorunda kalsındı ki? Neden bir şeyler hissetmek zorunda olsundu?

Gretchen sonunda, “Seninle yalnız konuşmam gerek,” dedi.

Jack ve Frasier de onu takip etmişti. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Frasier.

“Şu anda senin ne düşündüğünün bu kadar az umurunda olması inanılmaz.”

“Tanrı aşkına, Gretchen, büyü biraz,” diye karşılık verdi tersleyerek. “Dramatik hallerinin sırası değil.”

Dramatik haller.

Histerik davranışlar.

Radikal eğilimler.

Bir zamanlar onu derinden kesip geçen hakaretler şimdi ondan çok kolay bir şekilde sekiyordu. Uyuşmuş birini incitmek zordu. Sert bir yara dokusuna dönüşmüş deriyi delmek imkânsızdı. “Evan’la yalnız konuşmam gerek,” diye tekrar etti.

Evan melodramatik bir şekilde içini çekerek başıyla kapıyı işaret etti. “Sorun değil. Uzun sürmeyeceğine eminim.”

“Gretchen, emin misin?” diye sordu Jack alçak sesle.

“Gidin. Hepiniz.”

Anna isteksizce koltuktan kalktı, hâlâ buz torbasını tutuyordu. Yanından geçerken Gretchen’la göz göze geldiğinde bakışlarında garip ve alışılmadık bir özür vardı. Sonunda hepsi çıkıp da ayrılışları kapının kapanmasıyla onayladığında Evan ayağa kalktı. “Her ne söyleyeceksen söyle, umurunda bile değil. Erkek arkadaşın bu derdi başına kendisi açtı.”

“Suçlamaları düşürmeni istiyorum.”

Evan boş kadehini mini bara taşıyarak yeniden doldurmaya başladı. “Üzgünüm. Neredeyse burnumu kırıyordu.”

“Suçlamaları düşürmeni istiyorum,” diye tekrarladı Gretchen.

“Bunu milyonlarca kez söyleyebilirsin ama bir fark yaratmayacak. Ve bu işin peşini bırakmak istesem bile -ki istemiyorum- bu benim elimden çıktı. Bana sebepsiz yere saldırdığını açıkça gösteren bir video var.” Kadehinden uzunca bir yudum içti.

“Suçlamaları.Düşür.”

Evan tiksintiyle başını iki yana salladı. “Sanırım burada işimiz bitti.”

“O video hakkında anlayamadığım şey ne biliyor musun? Neden önce polise teslim edilmek yerine internette yayınlandı?”

Evan omuz silkti. “Bunu sızdıran kişiye sorman gerekir.”

“Ama videoyla ilgili bir diğer komik şey de bu. Bizim güvenlik kameralarımızdan gelmiş.”

Bir omuz silme daha. “Yani?”

“Tüm dünyada o sırada güvenlik sistemine erişimi olabilecek sadece bir avuç insan var ve hiçbirinin bunu yapacak zamanı olmadı.

“Belli ki biri yapmış.”

“Burada olmayan biri,” dedi Gretchen. “Sarah gibi biri.”

Evan kadehi ağzına götürürken durakladı.

“Sana garip bir şekilde bağlı, bana da aynı şekilde kızgın olan... Sarah.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Suçlamaları düşür.”

Kadehiyle kapıyı işaret etti. “Siktir git buradan.”

“Babamın vasiyetinden kalan her türlü mirastan feragat edeceğim. Hepsi senin olsun. Sadece suçlamaları düşür. Lütfen.”

Bu dikkatini çekti. “Pazarlık mı ediyoruz? Bu mudur yani?”

“Hayır. Ben pes ediyorum. Sen kazandın, Evan. Sonunda sen kazandın. Bu senin için hep parayla ilgiliydi, o yüzden tamam. Al o zaman. Bana sadece ne gerektiğini söyle, ben de yapacağım. İstedğin ya da hakkın olduğunu düşündüğün her şeye sahip olabilirsin. Sadece Colton’ı bunun dışında tut.”

Evan hiç tereddüt etmedi. “Mirastan feragat et ve tüm şirket hisselerini bana devret.”

İşin bu noktaya geleceğini, adamın karşılık vereceği tek şeyin para olduğunu biliyordu ama yine de hayal kırıklığı bir zamanlar kalbi olan soğuk kayanın altına sızmayı başardı. “Savcıyı aradıktan sonra hepsi senin. İstedğin her belgeyi imzalarım.”

Evan içkisini bitirip hemen biraz daha doldurmaya başladı. Gretchen onun viskinin kapağını kapatıp arkasını dönmelerini bekledi. Her zaman yaptığı gibi etki yaratmak için işi uzatıyordu. Uzun bir yudumdan sonra mini bara yaslandı. “Bir şey daha istiyorum.”

“Ne?”

“D.C.’deki iş.” Bir yudum daha aldı. “Onu kabul etmeni istiyorum. Ve asla geri dönmemeni.”

“Merak etme,” derken ses tonuna soğukluk sızmıştı. “Bunu bedava alacaksın. Çünkü hiçbirinizi bir daha görmek istemiyorum.”

Kadehini ona doğru eğerken gülümsemesi zafer kazanmış gibiydi. “Seninle iş yapmak güzeldi.”

Gretchen robot gibi adımlarla kapıya ilerledi. Parmakları kapağın kolunu kavradı ama ona son bir kez daha ona baktı. “Anna biliyor mu?”

“Neyi?”

“Sarah’ı.”

Evan’ın çenesi kasıldı.

Gretchen kendisine sadece medeni bir küçümseme göstermiş olan bu kadın için üzümlere başını iki yana salladı. “Senden daha iyisini hak ediyor.”

Beş dakika sonra eve gitti. Ve uyuyana kadar ağladı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Colton sabah 10'da mahkemeye çıkarıldı.

O zamana kadar tutuklanma haberi ulusal çapta yayılmıştı. Tüm eyalet ve yerel haber kanallarının yanı sıra bir avuç Nashville dedikodu sitesinden muhabirler küçük mahkeme salonunu doldurmuştu. Jüri locasını dolduran kameraların objektifleri, Nashville'in altın çocuğunun düşüşünün her aşağılayıcı anını belgelemek için savunma masasına çevrilmişti.

Colton hapishane tulumu giydirilerek getirildiğinde kameraların tıkırtıları uzaktaki havai fişekler gibi duyuluyordu.

Avukatı onu savunma masasında bekliyordu. Kâtip dava numarasını söyleyip Colton'ın adını ve hakkındaki suçlamaları okudu ve ardından hâkim doğrudan kendisine yöneltilen suçlamaları anlayıp anlamadığını sordu.

Colton avukatının ona söylemesini söylediği sözleri tekrarladı. "Anladım, sayın yargıç."

Prosedürle ilgili başka şeyler de vardı. Resmî olarak savunmasını yapacağı ön duruşma için bir tarih belirlendi. Yargıç otuz

bin dolarlık bir kefalet açıkladı. Ve sonra her şey bitti. Mahkeme memurları onu mahkeme salonundan çıkarıp diğer beş sanığın sırasını beklediği nezarethaneye götürdüler. Baştan sonra on dakika sürmüştü ama koca bir ömür geçmiş gibiydi. Bu noktadan sonra kariyeri bu kısa duruşmanın görüntüleriyle gölgelenecekti. Tıraşsız yüzü. Berelenmiş parmak eklemleri. Turuncu hapisane kıyafeti.

Bir saat sonra kefaletini ödedi, kıyafetlerini giydi ve adliyenin ön kapısından bir gazeteci kalabalığının içine doğru yürüdü. Avukatı ve Colton'ın daha önce hiç görmediği iri yarı bir adam onların arasından dirsekleriyle yol açtı, bağırarak sorulan soruları duymazdan geldi ve onu siyah bir SUV'nin arka koltuğuna götürdü.

İri yarı adam direksiyona geçerken avukatı yolcu koltuğuna bindi.

“Babam nerede?”

“Duruşma biter bitmez onu eve gönderdim,” dedi Desiree. “Buck eve gidip biraz dinlenmeni istiyor, bu akşam yeniden toplanacağız.”

“Telefonuma ihtiyacım var.”

Desiree telefonu, cüzdanının da bulunduğu plastik bir poşetin içinde geri verdi. Telefonunun şarjı bitmek üzereydi, ekranda çoğu arkadaşlarından gelen mesajlardan oluşan bir yığın okunmamış bildirim vardı. Sadece bir tanesi Gretchen'dan gelmişti. ‘Özür dilerim’ yazan iki kelimelik bir mesaj.

Colton onun numarasını aradı. Açmayınca mesaj attı. Özür dilemeyi bırak. Eve geliyorum.

Cevap yoktu.

Colton sonra annesini aradığında kadın nefes nefese cevap verdi. “İyi misin? Bitti mi? Neredesin?”

“Eve geliyorum.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Gretchen’i telefona verebilir misin? Cevap vermiyor?”

Annesi durakladı.

“Anne.”

“Burada değil.”

Dünya beyninde durma noktasına geldi. “Nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Onu aramaya çalışıyorum ama bana da cevap vermiyor. Gittiğini bile bilmiyordum. Mutfaktaydım ve dışarı çıktığımda gitmişti.”

Telefonuna şarjla ilgili bir uyarı sesi geldi. “Anne, seni sonra arayacağım.”

“Tatlım, özür dilerim.”

“Önemli değil.” Aramayı sonlandırıp koltukların arasından öne eğildi. “Dönmemiz gerekiyor.”

Desiree arkasına baktı. “Neden?”

“Gretchen’in almam gerek.”

“Colton, şu anda insan içine çıkmamanı şiddetle tavsiye ederim. Yapabileceğin en iyi şey eve gidip birkaç gün saklanmak ve bu işi ekibin halletmesine izin vermek.”

“Arabayı döndürün yoksa bir sonraki ışıklarda atlarım.”

İri yarı sürücü tereddütle avukata baktı, o da sonunda içini çekerek, “Yap,” dedi.

Colton bir çırpıda Gretchen’in adresini söyledi. Orada değilse ofisine gidecekti. Orada da değilse, tüm bu kâbusun başladığı yere geri dönecek ve sıkık ailesi ona nerede olduğunu söyleyene kadar orada kalacaktı.

Sürücü bir sonraki ışıkta U dönüşü yaptı, sağa dönmeye çalışan sinirli bir sürücünün korna sesini duymazdan geldi ve kavşaktan hızla geçti. Colton telefonundaki son şarjla onu tekrar aramaya çalıştı.

Hâlâ cevap yoktu.

SUV ancak durmuştu ki Colton arka koltuktan fırladı ve koşarak Gretchen'in evine doğru ilerledi. İnterkomun düğmesine basarak mikrofona doğru eğildi. "Beni içeri al, Gretchen."

Yanıt gelmedi.

"Arabam burada, Gretchen. Demek ki sen de buradasın."

Sessizlik.

"Kahretsin, Gretchen. Ne yaptığını biliyorum ve bir daha kaçmana izin vermeyeceğim."

İnterkom sonunda genç kadının sesiyle cızırdadı. "Lütfen bağırmayı keser misin?"

"Beni içeri alırsan bunu düşüneceğim."

Dairesine çıkan merdivenlerin kilidinin açıldığını duydu. Kapıdan içeri dalıp basamakları ikişer ikişer çıktı. En tepeye ulaştığında nefes nefese kalmış ve terlemişti. Uzun, aceleci adımlarla koridorun sonuna geldiğinde kapısı hâlâ kapalıydı.

Avcunun içiyle kapıya vurduğunda ona verdiği çelengi yere düşürdü. Kapı hızla açıldı ve Gretchen hâlâ onun eşofman altı ve tişörtüyle karşısına dikildi. Colton'ın fazla büyük çorapları esneyerek iki sarkık palet gibi ayak parmaklarından sarkmıştı. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve yüzünde gözyaşlarının izi vardı. "Burada olmamalısın."

"Beni içeri al."

"Hayır."

Colton kollarını genç kadına dolayarak onu kaldırdı. Gretchen omzuna bir yumruk atarak itiraz etti. Colton kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve onu yere indirdi. Genç kadın göğsünün ortasına tekrar vurdu. "Ne tür vahşi bir saçmalık bu?"

"*Hapisten yeni çıktım türünden.*" Hışımınla genç kadının küçük mutfağına doğru yürüdü.

Gretchen hızlı, sessiz adımlarla onu takip etti. “Ne yapıyorsun?”

“Açlıktan ölüyorum.”

Buzdolabını açıp üzücü, yetersiz içeriğine göz gezdirdikten sonra tek bir parça dil peynirinde karar kıldı. Plastığı yırtıp açarak bir muz gibi ısırıldı. Üç öfkeli ısırıktan sonra hepsini yutmuştu.

Gretchen kollarını kavuşturdu. “İşte. Yemeğini yedin. Şimdi git.”

“Sensiz olmaz.”

Colton onu kendine çekmeye çalıştı ama genç kadın bir adım geri çekilerek elleriyle yüzünü kapattı. “Dur, Colton, *lütfen*.”

“Tanrı aşkına.” Colton ellerini saçlarının arasından geçirip parmaklarını başının üstünde birleştirdi. “Ne yaptığını anlıyorum çünkü hep yaptığın şey bu, ama kahretsin şu anda bunu *ben* yapamam. Çok yorgunum. Hâlâ açım. Umutsuzca bir duşa ihtiyacım var çünkü Jacob adında terli bir hippinin yanında iki saat oturmak zorunda kaldım- Jacob diye yazılıyor ama *Jah-cobe* diye telaffuz ediliyor, bunu bana en az dört kez söyledi- ve bana ulaşmak için ağzından köpükler saçan yaklaşık bin tane muhabir var. Tek istediğim eve gitmek, *seninle* yatağa kıvrılıp on saat kadar uyumak. O yüzden, lütfen. Neye ihtiyacın varsa al çünkü dışarıda bizi bekleyen bir araba var.”

“Hayır. Senden ayrılıyorum.”

Colton burnundan homurdandı. “Hayır, ayrılmıyorsun.”

“Nashville’den gidiyorum.”

“Hayır, gitmiyorsun.”

“D.C.’deki işi kabul ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.” Colton, Gretchen’in kollarını kavuşturarak incelmış dudaklarıyla durduğu yere aceleyle ilerledi. Başparmağını dudaklarında gezdirdi. “Ve benden ayrılmana izin vermiyorum.”

“Bu işler böyle yürümüyor. Senden ayrılmak istersem o zaman ayrılmışız demektir.”

Colton tek kaşını kaldırıp onun asık yüzüne baktı. “Vay be. Düşene bir tekme de sen vuruyorsun, ha? Daha yeni senin için saldırı suçlamasıyla mahkemeye çıktım ve şimdi beni terk mi ediyorsun?”

Colton bunu espri olarak söylemişti. Gretchen espri olarak algılamadı. Kollarını açıp ellerini yukarı kaldırdı. “Seni terk ediyorum çünkü daha yeni benim için saldırı suçlamasıyla mahkemeye çıkarıldın!”

“Ona vuran bendim, Gretchen. Bunu sen istemedin, tek başıma yaptım.”

“Benim yüzümden.”

Colton’ın hırıltılı homurdanması üzerine genç kadın küçük mutfak masasına doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarını döndürdü. “Şuna bak.” Ekranda onun tutuklanmasını detaylandıran ve sabıka fotoğrafının ön planda olduğu bir haberi işaret etti. “Bu seni sonsuza kadar takip edecek.”

“Çok rahatlatıcısın, biliyorsun değil mi?” Bir kez daha şaka yaptığını belli etmek için göz kırptı.

Ama bir kez daha Gretchen espriyi anlamadı. “Ben senin için bir zehirim, Colton.”

Colton başını tavana doğru eğdi ve avuçlarını yorgun gözlerine bastırdı. “Bunu gerçekten şu anda mı yapıyoruz?”

“Günüşiği her zaman huysuz olana âşık olmaz. Huysuz olan günüşiği olanı mahveder. Benim sana yaptığım da bu.”

Genç kadının sözleri ve sesindeki titreme Colton’ın bakışlarını tekrar onunkilere çevirmesine neden oldu. Orada gördüğü şey hiç hoşuna gitmedi: hüzünlü bir teslimiyet ve inatçı bir kararlılık.

“Düğünden sonra senden neden kaçtığımı sormuştun. Seni istemediğim için değildi. Seni istediğim içindi. O gece ben de sana âşık oldum. Ama o zaman bile senin gibi birinin benim gibi birinden ve bana özel kaostan daha iyisini hak ettiğini biliyordum. İnan bana, onsuz daha iyisin.”

“Sana özel kaosun beni çok uzun zamandır olmadığım kadar mutlu etti, o yüzden onsuz daha iyi olup olmayacağıma bırak da ben karar vereyim.”

“Bunu atlatırsın. Yazacağın şarkıları düşün. En iyi albümler kalp kırıklıkları üzerine kurulur.”

Colton’ın içine ilk gerçek korku duygusu yerleşti. “Sen... sen bunu gerçekten yapıyor musun? Bu senin saçmalıklarından biri değil mi?”

Gretchen hışımla ön kapıya giderek açtı. “Sadece git, Colton. Lütfen.”

“Kahretsin, seni seviyorum!”

Gretchen içine bir nefes çekince Colton bir an için bu numarayla bırakacağını sandı. Ama sonra yüzünü yere eğdi. “Ve hayatına devam etmene yardım etmek için canını verebilecek milyonlarca kadın var.”

“Buna inanamıyorum, kahretsin, Gretchen.”

“Burada ne kadar uzun süre kalırsan, bu o kadar zorlaşır. *Lütfen.*”

“Oh, özür dilerim. Taşaklarıma tekme atmanı yeterince kolaylaştırmıyor muyum?”

“Bunu zorlaştıran sensin.”

Colton sahneyi detaylıca inceledi. Genç kadının kapı kolunu sıkıca kavraması. Titreyen altdudağı. Bakışlarıyla karşılaşmamak için çaresizce başka tarafa kayan gözleri.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Gecenin bir yarısı boğuk, ağlamaklı itirafı. Seviştiklerinde ona çaresizce sarılışı. Kendisi

götürülürken pencereden bakan yüzündeki perişan, mesafeli ifade.

Bilmeliydi. Köşeye sıkışmış bir tavşan her zaman kaçardı. “Sen bir korkaksın, bunu biliyor muydun?”

“Ne?” Kelime şok olmuş bir titremeye çıkmıştı.

“Bunu benim için yapmıyorsun. Kendin için yapıyorsun.” Kelimeler çentikli kırıklar gibiydi ama yine de onları genç kadına tükürür gibi söylemekten kendini alamadı. “Bunu her zaman yapacağın şeyi yapmak için bir bahane olarak kullanıyorsun... uğruna savaşmaya değer bir şey hissetmeye başladığında kaçırıyorsun. Çünkü takındığın bu sert tavra rağmen, o lanet ağaç evde saklanıp birinin gelerek seni bulmasını ve eve götürmesini dileyen korkak, küçük bir kızsın. Ama bu sefer o kişi ben olmayacağım, Gretchen. Seni kalman için ikna etmeye çalışmaktan bıktım.”

Bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Nefesi kesilmişti, titriyordu ve midesindeki yetersiz içeriği yere kusmaya hazırdı.

Gretchen, “Gördün mü?” diyerek burnunu çekti en sonunda. “Eski Colton Wheeler sesini asla böyle yükseltmezdi.”

“Evet, eski Colton’ın kalbi kahrolası göğsünden hiç sökölüp alınmamıştı.”

Gözyaşları genç kadının kirpiklerinde titreşiyordu, patlamaya hazır keder barajları gibi şişmişti ve Colton her şeye rağmen onu kollarına almak istiyordu. Bunu onlara neden yapıyordu? Ona? Son bir acınası deneme daha yaptı. “Seni seviyorum.”

“Özür dilerim. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim.”

İşte o zaman Colton’ın kafasına dank etti. Gretchen ona karşılık vermemişti. Ne şimdi ne de sabahın köründe söylediğinde. Bu canını yakıyordu ama onun aynı şeyleri hissetmediğinden korktuğu için değildi, hissettiğini bildiği içindi. Sadece bunu ka-

bul etmiyordu. Kendini savunmasız bırakmaktansa onu param-parça etmeyi tercih ediyordu.

Tutuklanmanın, suçlanmanın ve basının önünde teşhir edilmenin verdiği adrenalin, içi boşalmış bir uyuşukluğa dönüştü. Kendini kapıya doğru yürümeye ve genç kadının yanında durmaya zorlarken ayakları ağırlaşmış gibiydi.

“Daha önce yanılmışım,” dedi. “Sen korkak değilsin. Bencilsin. Ve ne var biliyor musun? Ben de üzgünüm. Zamanımı boşa harcadığım için üzgünüm.”

Genç kadının parmakları kapı çerçevesinin kenarını sıktı. Konuştuğunda sesi robot gibi ve kopuktu. “Mutlu Noeller, Colton.”

Colton hışımlla dışarı çıktı ve arkasına bakmadı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Akşam saat beşte iş bitmişti.

Gretchen, Evan'ı telefonunun hoparlörünü açmaya zorlamış ve bölge savcısına artık suç duyurusunda bulunmak istemediğini açıklarken onu dinlemişti. İçki içtiğini söylemişti. Ortada bir yanlış anlaşılma vardı. Colton kadar o da suçluydu. Güvenlik kaseti olayın tamamını göstermiyordu ve ne yazık ki şirketin sistemi orijinal videoyu çoktan silmişti, bu yüzden var olan kanıtlar artık yoktu.

Savcı bastırmaya devam etti. Bir *country* yıldızını duruşma bile yapmadan serbest bırakırsa bunun kötü görüneceğini söyledi. Ünlülere ayrıcalıklı davranmakla suçlanacağını da. Bunun üzerine Evan, sinsi bir şekilde, Winthrop ailesinin savcısının önceki seçim kampanyasını cömertçe desteklemekten ne kadar mutlu olduklarını hatırlattı.

Ve hepsi bu kadardı.

Bitmişti.

Şimdi geriye kalan tek şey Gretchen'in Evan'ın masanın üzerinden uzattığı iki sayfalık belgeyi imzalamasıydı. "Kalem lazım mı?"

“Hayır.” Gretchen oturduğu sandalyede öne doğru eğilip belgeyi kucağına aldı ve önemli noktaları gözden geçirdi. Tıpkı söz verdiği gibi, belgede Frasier James Winthrop’tan kalan tüm mirastan feragat ettiği ve şirketteki tüm hisselerinin Evan William Winthrop’a devredildiği belirtiliyordu.

Gretchen ayaklarının dibindeki çantadan bir kalem çıkardı. Sonra da kalın, büyük harflerle yetmiş milyondan fazlasından vazgeçti.

Sevdiği adam için ödenecek küçük bir bedeldi bu.

Belgeyi masaya geri koyup çantasını topladı ve ayağa kalktı. Evan sanki bu onun için sıradan bir iş anlaşmasıymış gibi, “Bir kopyasını ofisine göndereceğim,” dedi. Ve açıkçası öyleydi de. Şişmiş, mor gözü ve kaşının üzerindeki bandaj olmasa bunun normal bir günden fazlası olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yoktu. Onun tek derdi kazanmaktı. Ne pahasına olursa olsun kazanmak. Kendisi ile hakkı olduğunu düşündüğü şey arasında duran kişiyi yenmek.

“Bir ricada daha bulunabilir miyim?” diye sordu Gretchen çantasının askısını omzuna asarak. Lanet olası Bob Cratchit’ gibi ateşin üzerine bir parça daha kömür atması için ona yalvarmak zorunda kalmanın baskısıyla sıktığı dişleri neredeyse kırılacaktı.

“Elbette.”

Bunu söylerken gerçekten de gülümsemişti. Gretchen, iç organları öfkeyle kaynıyor olsa bile onun ses tonuna uymaya çalıştı. “Hukuk büromun burada, Nashville’de açık kalmasını istiyorum. İş asistanıma teklif edeceğim. Yeni bir avukat tutması gerekecek, belki de iki ya da üç tane. Bunu mümkün kılmak için vakfa bir hibe başvurusunda bulunmasını teşvik edeceğim. Lütfen değerlendirilmesini engelleme.”

* *Bir Noel Şarkısı* kitabında Ebenezer Scrooge’un çok çalıştırılan, düşük ücretli kâatibi olan karakter. (ç.n.)

“Başvuru yapmanın onaylanacağını garanti etmediğini biliyorsun.”

Oh, bu anın tadını nasıl da çıkarıyordu. Ona sanki vakfın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyordu. Sanki hak etmeyen bir yabancıymış gibi.

“Biliyorum,” dedi genç kadın.

Evan ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı. Onun elini sıkamak istercesine elini uzatınca bunun saçmalığı genç kadının boğazından bir kahkaha çıkmasına neden oldu. Başını iki yana salladı. “Siktir git, Evan.”

Kapı açılarak çarpınca Gretchen hızla arkasına döndü. Jack Amca hışımla odaya dalarken Evan irkilerek küfretti.

“Burada ne halt oluyor?”

“Seni ilgilendiren bir şey yok, Jack,” dedi Evan.

“Bu binadaki her şey beni ilgilendiriyor, Evan.” Jack doğruca Gretchen’a baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve koyu halkalarla çevrilmişti. “Arabayı gördüm. Neler oluyor?”

Gretchen cevap vermeden önce Evan, “Sadece bazı işleri bitiriyoruz,” dedi.

“Ne tür bir iş?”

Evan muhtemelen Jack’ten saklamak için sözleşmeyi almak üzere masasının arkasına geçti.

“Nedir bu?” diye soran Jack avını bekleyen bir şahin gibi Evan’ın üzerine çullandı.

Evan soğukkanlılıkla omuz silkerek belgeyi Jack’e uzattı. “Sanırım çok geçmeden öğreneceksin.”

Jack’in arkası dönükken Gretchen kapıya doğru ilerledi ama Jack hızlı bir okuyucuydu ve genç kadının ne yaptığını anlamak için kelimelerin derinliklerine inmesi gerekmedi. Evan’ın ofisinin dışına ancak çıkabilmişti ki Jack tekrar arkasına döndü ve hışımla peşinden geldi.

Sıkılmış yumruğunda sözleşmeyi tutuyordu. “Bu da ne böyle, Gretchen? Gerçekten bunu imzaladın mı?”

Sarah masasında oturmuş, büzülmüş dudakları ve ekşimiş yüz ifadesiyle gözlüğünün kenarından onları izliyordu. Gretchen kalbinde Sarah’nın neden olduğu kötü niyeti aradı ama bulabildiği tek şey kadına duyduğu sempatiydi. Sadakatinin karşılığını asla ödeyemeyecek bir adama ruhunu satmıştı. Evan’la bir ilişkisi olduğu kaçınılmaz olarak ortaya çıktığında, Evan onu korumayacaktı. Kendini Gretchen’in şu anda durduğu yerde bulacaktı-unutulmuş, kenara atılmış, yenilmiş.

“Bir anlaşma yaptık,” dedi Gretchen Jack’e. Jack’in parmaklarının arasından sözleşmeyi aldı, hissetmediği bir sakinlikle Sarah’nın masasına doğru yürüyüp buruşuk kâğıtları ona uzattı. “Lütfen bunu Evan’a geri ver ve bir kopyasının da bana gönderildiğinden emin ol.”

Jack onun peşinden gelirken bağırarak sorular soruyordu. “Mirasından vazgeçmek için anlaşma mı yaptın? Şirketteki gelecek hisselerinden? Bunu neden kabul ettin ki?”

Gretchen onu ve tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için ofislerinden başlarını çıkaran diğer çalışanların şaşkın bakışlarını görmezden geldi. Asansörlere ulaşınca zemin kat için düğmeye bastı.

“Gretchen, ne yapıyorsun?” diye sordu Jack.

“Gidiyorum.” Kapı alçak sesli bir çınlamayla açıldı.

Jack onu içeriye kadar takip etti. “Nereye gidiyorsun? O belgeyi neden imzaladın?”

Kapılar kapanarak onlara geçici bir mahremiyet sağladı. “Çünkü imzalamak zorundaydım,” dedi ilk kez doğrudan Jack’e bakarak. “İmzalamasaydım Colton hakkındaki suçlamaları düşürmeyecekti.”

Jack sendeleyerek bir adım geri gitti. "Ciddi olamazsın."

"Colton'ın benim ve ailemiz yüzünden acı çekmesine izin vermeyeceğim."

"Bu şantaj, Gretchen. Neden sen..."

Asansör durdu. Jack parmağını kapıyı-kapalı-tut düğmesine bastırdı.

"Bırak da çıkayım, Jack. Yetişmem gereken bir uçak var."

"Nereye giden bir uçak?"

"D.C." Jorge'yi geleceğinden falan haberdar ettiğinden değildi tabii. Ama yardım etmesi için genç kadını davet etmişti, bu yüzden...

Jack anlaşılmaz bir ses çıkardı. Gretchen onun bileğini kavrayıp elini düğmeden çekti. Kapılar açıldığında başı dik ama kalbi kırık bir şekilde dışarı çıktı.

"Colton'ın bundan haberi var mı?" Jack onu takip etmişti, büyük lobiye girdiklerinde hâlâ peşindeydi. Genç kadının cevap vermemesi üzerine alçak sesle küfrederek onu dirseğinden tuttu ve durması için çekti.

Etraflarında şirket çalışanları mutlu adımlarla koşuşturuyor, şirket ofisleri tatil için kapanmadan önceki son iş günlerine başlamak için can atıyorlardı. Bazıları departmanlarının sürpriz Noel çekilişi hediyelerini açıklayacakları ve Çirkin Kazak yarışmalarında yarışacakları tatil yemekleri için tepsiler ve kaplar dolu ev yapımı şekerlemeler taşıyordu. Bugün birbirlerine Mutlu Noeller dileycekleri ve gelecek yıl görüşmek üzere diyerek espri yapacakları gündü.

Ve bugün, Gretchen'in kesin olarak her şeyi geride bırakacağı gündü.

Jack onun yüzünü inceledi ve yüzü asıldı. "Ona söylemeliydin. Seni seviyor. O..."

“İşte ona bu yüzden söylemiyorum. Çünkü Evan’ı kendi oyununda yenmek için suçunu kabul etmek gibi aptalca bir kahramanlık yapardı.”

“Bu onun kararı olmalı,” dedi Jack.

Genç kadının içinde bir şeyler koptu. Şimdiye kadar, bu sözlerle kadar içinde çalkalanan tüm hayal kırıklığı ve öfkeyi güvenli bir şekilde paketleyen lastik bir bant. “Bu aileden herhangi biri bu konuda ne halt bilebilir ki?”

Yükselen sesi etraflarındaki neşeli konuşmaları gölgede bıraktı. Çalışanlar mutlu koşuşturmalarını bırakıp, ağızları açık, gözleri kocaman bir şekilde Noel kutlamalarını bir anlığına unutup bakakaldılar çünkü lobinin ortasında bir Winthrop ailesi draması yaşanıyordu.

“En iyisinden öğrendim, değil mi? Diğer insanların hayatlarıyla Tanrı’yı oynayan bir anlaşma nasıl yapılır? Tüm seçeneklerini ellerinden alan anlaşmalar? Gerçek Winthrop mirası bu değil mi? Bir skandaldan kaçınmak için birbirimizi kullanmak, incitmek, tüm bunların neden olduğu acıyı görmezden gelmek?” Gretchen kollarını iki yana açtı. “İşte, buradayım. Tüm skandalların skandalı. Colton Wheeler’ı mahveden kadın.”

İnsanlar artık birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Jack izleyicileri olduğunu fark edince şaşırmış gibi etrafına bakındı. Arkalarındaki asansörler tekrar açıldığında babası dışarı çıktı. Annesi de hemen arkasındaydı, incilerini sımsıkı kavramıştı, topukları parlak zeminde çılgın bir tıkırtı sesi çıkarıyordu.

Biri onları aramış ve sadık cemaatin gözü önünde sergilenen utanç verici Noel gösterisi konusunda uyarmış olmalıydı.

Frasier yaklaşırken, “Tanrı aşkına,” diye tısladı. “Ne haltlar oluyor burada?” Toplanan kalabalığa bakarak kimsenin itaatsizlik etmeye cesaret edemeyeceği bir emir verdi. “İşinizin başına dönün. Hemen.” Çalışanlar iyi birer asker gibi dağıldılar. “Bunu özel bir yere taşımamız,” diye devam etti.

“Gerek yok. Ben gidiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu annesi.

“Git Evan’a sor. Seni bilgilendirmekten mutluluk duyacaktır.”

“Tatlım, lütfen,” diye fısıldadı annesi. “Üzgün olduğunu biliyorum. Bunu konuşabiliriz.”

Gretchen ağlamayacağına yemin etmişti. Hiçbir duygu göstermeyeceğine. Ama bir damla gözyaşı gözünün kenarına geldikten sonra yanağından aşağı süzüldü. Gretchen onu sildi. “Dokuz yaşındayken bunu konuşmana ihtiyacım vardı anne. O zaman beni dinlemedin ve o kolumu kırdı.”

Annesinin yüzünün rengi soldu.

“On yaşındayken, on bir yaşındayken, on iki yaşındayken seninle bu konuyu konuşmaya ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca seninle konuşmaya çalıştım ama sen dinlemeyi reddettin. Onun gerçekte ne olduğunu ve bana neler yaptığını görmeyi reddettin.”

“Bilmiyordum,” diye fısıldadı annesi.

“Evet, biliyordun. Ama bahaneler uydurdun. Bunu haklı çıkardın. Ailenin imajını korumak için her şeyi yaptın, değil mi? Çünkü aile dışından biri istismarcı bir psikopat doğurduğunu öğrense nasıl görünürdü? Onun zorbalığıyla baş etmek, seni bunun beni nasıl etkilediğiyle yüzleşmekten daha çok korkutuyordu.”

“Tatlım, lütfen. Sana yalvarıyorum...”

“Ben de beni rahat bırakman için yalvarıyorum.”

Gretchen geri adım atarak anılardan ve acıdan uzaklaştı. İhanetten, yalanlardan da.

Jack’e bakıp elini onun kırlaşmış sakalları ve yorgunluktan sertleşmiş yanağına yasladı. “Hoşça kal, Jack Amca.”

Onu kapıya kadar takip etmeye çalıştığında Gretchen onun adımlarını duydu. Ama yarı yolda durdular.

Sanki Jack de bunun faydasız olduğunu biliyor gibiydi.

Çünkü bu sefer Gretchen temelli kaçıyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Colton sesler duyuyordu. Uzaktan gelen sesler.

Tekrar.

“Sanırım ölmüş.”

“Onu bir sopayla falan dürt.”

Tanrı aşkına. Colton en yakındaki yastığı kaptığı gibi kafasının üzerine bastırdı. Yastık hemen çekildi ve kendisini gözlerini kısarak yüzlerden oluşan bir kubbeye bakarken buldu. Malcolm, Mack, Noah ve Vlad sanki otopsi yapıyorlarmış gibi ona bakıyorlardı.

Mack, “Asfalt leşi gibi görünüyorsun,” dedi.

Öyle de hissediyordu. Gretchen’den çıkıp eve döner dönmez kalitesiz bir şişe içki açmış ve ailesine iyi olduğuna dair güvence verdikten sonra kız arkadaşları tarafından terk edildikten, saldırı ile suçlandıktan sonra insanların her zaman yaptığı şeyi yapmak için yatağa yığılmıştı.

Acılarında boğulmuştu.

Bu örtünün altına en son girdiğinde Gretchen'in yanında olduğunu neredeyse unutacak kadar sarhoş olma iznini kendine vermişti. İhanetin acısı bu akşam da sabah olduğu kadar keskin-di. Ona ihtiyacı vardı. Onu seviyordu. Ama görünüşe göre bu tek taraflı bir şeydi. Çünkü en kötü olduğu anda, Gretchen yine ortadan kaybolma numarasını yapmaya kalkmıştı.

"Ailem nerede?" Ağzı fena halde kurumuştı ve doğrulmaya çalıştığında oda hâlâ yüzüyordu. Bir iniltiyle tekrar geriye düştü.

"Alt katta," dedi Noah.

Malcolm karnına vurdu. "Annen bize kocaman bir akşam yemeği hazırlamış."

Colton'ın midesi yemek düşüncesiyle bulandı. "Ne zamandır buradasınız?"

"Yaklaşık bir saattir."

"Bir saat mi? Saat kaç ki?"

Vlad saatine baktı. "Neredeyse altı."

En azından toplantı başlamadan uyanmıştı. Buck, bu akşam Desiree, halkla ilişkiler uzmanı ve kariyeri çöpe giden biri için gerekli olan başka kim varsa onlarla birlikte gelecekti. Colton Buck'ın tavsiyesi üzerinde bütün gün sosyal medyadan ve haberlerden uzak durmuştu ama haberlerin orada olduğunu ve muhtemelen kötü olduğunu bilmek için onları görmesine gerek yoktu. Kariyerindeki sorunların gerçekliğinden kaçınmanın dezavantajı, ona kırık kalbi hakkında düşünmek için çok fazla zaman kalmasıydı.

"Annemin yemeğini yemek dışında burada ne yapıyorsunuz?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Vlad. "Kriz yaşıyorsun. Yardım etmek için buradayız."

Colton dikkatle yeniden doğruldu. "O pisliğin suçlamalardan vazgeçmesini sağlamadığınız sürece yapabileceğiniz pek bir şey yok."

Mack, “*Onun için burada değiliz, ahmak,*” diyerek homurdandı.

Colton her birinin yüzüne bakarken akşamdan kalma beynindeki bulutların arasından bir kavrayış güneşi doğdu. Buradaki varlıklarının kariyerini kurtarmakla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen *onunla* ilgiliydi. Kitap kulübü saçmalıklarından yapmaya çalışacaklardı. “Hayır. İmkânı yok. Kesinlikle olmaz.”

“Evet,” dedi Noah. “O yüzden kalk, bir duş al, çirkin yüzünü tıraş et ve lanet olası dişlerini fırçala çünkü nefesin çiçekleri soldurabilir.”

Colton örtüyü kucağından attı. “Unutun gitsin. Gretchen beni terk etti, hepsi bu kadar.”

Malcolm başını iki yana salladı. “Hepsi bu kadar mı? Durum ne zaman sadece böyle oldu?”

Colton ayağa kalktı ama bir mide bulantısı dalgasıyla komodine yaslandı. Çocukların hepsi kusma ihtimaline karşı tahrip bölgesinden uzaklaşmak için birkaç adım geri çekildiler.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Colton doğruldu. “Hatırlıyor musunuz, hepiniz ‘*onu incitme, pislik herif,*’ demiştiniz, ben de ‘*ya o beni incitirse,*’ demiştim, siz de ‘*Ha, sanki öyle bir şey olacakmış gibi,*’ demiştiniz. Hatırladınız mı?” Orta parmağını uzatıp hepsini kapsayacak şekilde ileri geri salladı. “Evet. Siktirin gidin.”

Mack gözlerini devirdi. “Bu kadar dramatik olmayı bırak. Bu sadece yolda ufak bir engel.”

“Ona onu sevdiğimi söyledim, o da beni kovarak D.C.’ye taşıacağını söyledi. Bu bir engelden daha fazlası.”

“Yani? Durdur onu,” dedi Mack.

“Onu durduracak zamanım yok. İtibarımı ve kariyerimi nasıl kurtaracağımı bulmalıyım. Hem neden onu durdurmaya çalışmalıyım ki? Ona ihtiyacım olduğunda beni terk etti, bu yüzden

büyük bir jest planlamak gibi büyük fikirlere kapılmayın. Büyük bir jest ihtiyacı olan biri varsa o da benim.” Vurgulamak için parmağını göğsüne bastırdı.

Çocuklar sanki o hiç konuşmamış gibi davrandılar. “Liv, Alexis ve Elena ona ulaşmaya çalışıyorlar,” dedi Mack, “ama telefonu sürekli telesekretere düşüyor.”

“Muhtemelen kapatmıştır. Evden kaçtığında hep böyle yapar. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz.”

Babasının sesi aniden merdivenlerden yukarı yükseldi. “Colton hayatta mı?”

“Zar zor,” diye bağırarak karşılık verdi Mack.

“Ona buraya gelmesini söyle. Hemen.”

Harika. Şimdi ne vardı? Çocuklara baktı ama hepsi de ne olup bittiğinden haberleri yokmuş gibi omuz silkti. Colton onlara güvenip güvenmediğinden emin değildi. Gerçekten yürüyebileceğinden emin olana kadar bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı. Merdivenlerin başında durarak, “Sorun ne?” diye sordu.

Anne ve babası yan yana durmuş ona bakıyorlardı. “Hayır cevabını kabul etmiyor ve gerekirse bütün gece dışarıda kalmakla tehdit ediyor,” dedi babası.

Colton iç çekti. “Bir muhabir mi?”

“Hayır,” dedi annesi fısıldayarak. “*Jack*.”

“Gretchen’in amcası mı?” diye sordu Vlad. Çocukların hepsi onu yatak odasından buraya kadar takip etmişti.

Colton her ihtimale karşı tırabzana tutunarak merdivenden inmeye başladı. “Ne istiyormuş?”

“Acil olduğunu söyleyip duruyor.”

Ön kapıya vardıklarında Colton dış kapının interkom düğmesine bastı. “Ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Avukatım olmadan olmaz.”

“Neyse ki o da hemen arkamda.”

Bir korna onun haklılığını kanıtlamak için çaldı. Colton küfrederek kapının kilidini açmak için düğmeye bastı. Sonra ön kapıyı açıp hışımına dışarı fırladı. Jack'e ait olduğunu fark ettiği bir araba hızla garaj yoluna girdi.

Jack dışarı çıkar çıkmaz Colton onu yolun kenarında karşıladı.

“Ne halt etmeye telefonuna cevap vermiyorsun?” diye sordu Jack.

“Şarjı bitti. Ne istiyorsun?”

Başka bir araba daha aniden kükreyerek garaj yoluna girdi. Direksiyonda Desiree vardı ve yolcu koltuğunda sert bir bakışla Buck oturuyordu. Onlar da arabadan inerek yolun kenarına koştular.

“Ne halt etmeye telefonuna cevap vermiyorsun?” diye sordu Buck.

Arkasından bir koro halinde, “Şarjı bitti,” sesleri geldi.

“Bunu yapamazsın,” dedi Desiree öfkeyle onu işaret ederek. “Hele de ortalık cehenneme dönmüşken. Sana ulaşabilmemiz gerek.”

“Hadi canım,” diye homurdandı Jack.

“Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Neden buradasınız?” Jack'i işaret etti. “Ve senin neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Desiree, Buck ve Jack aynı anda konuştular. “Suçlamaları geri çekecek.”

Sanki birisi kuş kafesinden bir örtü kaldırmış gibi oldu. Ciyaklamalar yeniden başlamadan önce bir anlık ani bir sessizlik yaşandı. Annesi, babası ve kardeşleri veranda basamaklarından koşarak indiler.

"O ne?" dedi annesi nefesi kesilerek.

"Bu ne zaman oldu?" diye bağırdı babası.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu erkek kardeşi.

Colton'ın sormasına gerek yoktu. Çünkü cevap Jack'in gözle-
rindeydi. Colton öne doğru ilerledi, adamın gömleğini kavrayıp
sıkılı parmaklarının arasında yumruk haline getirdi. "Gretchen
ne yaptı?"

Colton kusacaktı. Başını ellerinin arasına almış, dirseklerini
mutfaktaki granit adaya dayamış oturuyordu. Herkes *ne oluyor
lan* şaşkınlığının çeşitli aşamalarında yüz ifadeleriyle etrafında
toplanmıştı.

"Onu neden durdurmadın?" diye sordu Colton.

Jack, "Denedim!" dedi.

Colton yüzünü kaldırdı. "O sözleşmeyi parçalayabilirdin. Ya-
kabilirdin. Tanrı aşkına, gitmesini engellemek için onu lanet ola-
sı bir sandalyeye bağlayabilirdin!"

Jack dudak büktü. "Gretchen'in hiç tanımıyor musun?"

**Annesi Colton'ın omzuna yatıştırıcı bir şekilde elini koydu.
"Anlamıyorum. Bu resmen şantaj değil mi? Nasıl yasal olabilir ki?"**

Desiree kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Değil zaten."

**"Yasal ya da değil," dedi Buck, "iş bitti. Adam suçlamaları
düşürüyor ve senin buna neden üzüldüğünü hiç anlamıyorum,
Colton."**

**"Çünkü benim için her şeyden vazgeçti!" Colton ayağa fırla-
yarak volta atmaya başladı.**

**"İmzaladığı herhangi bir şeyin mahkemede geçerli olacağıın-
dan şüpheliyim," dedi babası. "Evan babalarının vasiyeti üzerin-**

de nasıl bir kontrole sahip olabilir ki? Frasier parayı ona bırakmak istiyorsa, aptal, sahte bir sözleşme bunu değiştiremez.”

Annesi, “Ve babası bırakırsa Evan buna karşı koyabilecek de değil,” diye ekledi. “Ona şantaj yaptığını ortaya çıkarmadan yapamaz.”

Colton, “Bunun yasal olup olmadığı ya da Evan’ın onu bunu zorlayıp zorlamayacağı önemli değil,” diye patladı. “Önemli olan o belgeyi beni korumak için imzalamış olması. Ve ben... ben bunu anlamalıyım. Benden ayrıldığına inanmam için ne söylemesi tam olarak gerektiğini biliyordu, ben de kendi duygularıma o kadar dalmıştım ki onun neler yaşadığını fark edemedim.”

“Evan’ın ne kadar manipülatif olduğunu hafife alman senin suçun değil,” dedi Jack.

“O manipülatiften daha fazlası,” diyen Noah’nın yüzü alışılmadık taştan bir maske gibiydi. “O, şeytani biri. Ebenezer Scrooge gibi şeytani.”

Bir anı aklına sızınca Colton şaşkınlıkla Noah’ya bakarak gözlerini kırıştırdı. Gretchen’in kollarında tutarken. Dans ederken. *Bir Noel Şarkısı* hakkında tartışırken.

“Tanıdığın her insan o kitaptaki bir karakter tarafından temsil ediliyor.”

“Sen hangisisin?”

“Yeğen Fred elbette. Mutluyum ve diğer insanları mutlu etmek için yaşıyorum.”

“Sanırım benim Scrooge olduğumu düşünüyorsun?”

Of, Tanrı aşkına. Colton sandalyeye çökerek alnını ellerinin üzerine bıraktı. Kitabı yüzlerce kez okumuş ve bir o kadar da film uyarlamasını izlemişti ama hiçbir zaman tam anlamıyla anlamamıştı. Hatta Gretchen randevuları sırasında bunu onun yüzüne vurduğunda bile... *Ve kitabın Noel’le ilgisi az, daha çok*

çoğunluğun iyiliği için müdahale etme isteksizliğiyle ilgisi var. Başkalarının iyiliği için fedakârlık yapmakla.

Gretchen haklıydı. Scrooge bencil ve korkaktı, sadece kendi çıkarı için ve soğuk, yalnız bir ölümle tehdit edildiğinde değişmeye istekliydi.

Ama Gretchen? O korkusuzdu. Çoğunluğun iyiliği için kendini feda etmeye hazırdı. Kararlı ve sadıktı, hayatını görmezden gelinerek, alay edilerek ve reddedilerek geçirmiş olsa bile değerlerinden vazgeçmek istemiyordu.

Hayır, Gretchen hiç de Scrooge gibi değildi.

Fred olan oydu.

Peki bu Colton'ı ne yapıyordu? Colton kendine kaç kez bu evi, bu serveti, bu kariyeri ailesi için inşa ettiğini söylemişti? Yıllar süren mücadele ve zorluklardan sonra hayatlarını kolaylaştırmak için? Hepsi bir yalandı. Yaptığı her şey korkudan kaynaklanıyordu. Annesinin ağladığını duymamış gibi davranan ve babasının başka bir iş bulacağına, bir gün başka bir ev alacağına söz verdiğini duyan o çocuk olma korkusundan. Kardeşleri yatağa aç girmesin diye gizlice daha az yiyen o çocuk.

Sonunda başını kaldırıp arkadaşlarına baktığında sesi utançla kalınlaştı. "Ona korkak dedim. Bencil olduğunu söyledim."

Çocuklar toplu bir inilti koyuverdiler. Mack burun kemiğini sıkarak, "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle," dedi. Noah yüzünde sert bir ifadeyle gitmeye yeltendi ama Vlad onu yakalayarak geri çekti.

"Ona bu durumu her zaman yapacağı şeyi yapmak için bir bahane olarak kullandığını söyledim... kaçmak için."

"Yemin ediyorum, kılavuzları okuduğumuz bunca zaman sonunda bile ne kadar kötü çuvalalayabildiğimize şaşıyorum." Malcolm içini çekti.

Colton, Jack'e baktı. "Uçağı ne zaman kalkıyor?"

"Bilmiyorum. Sadece geç kalacağından korktuğunu söyledi."

"Onu durdurmalıyım. Onunla konuşmam gerek." Gerekirse kapıdan fırlamak niyetiyle yeniden ayağa kalktı.

Babası elini göğsüne koyarak onu durdurdu. "Oğlum, yavaş ol. Nerede olduğunu bile bilmezken öylece çıkıp gidemezsin. Bir noktada eve dönmek zorunda. Evine döndüğünde ondan özür dile."

"Özürden çok daha fazlası gerekecek. Bundan daha fazlasını hak ediyor."

Vlad sırtıttı. "Büyük bir jesti hak ediyor."

Colton arkadaşlarının gözlerinin içine tek tek baktı ve başını salladı. Evet. Büyük bir jest. Çok büyük bir tane.

Tekrar odadakilere döndü. "Suçlu olduğumu kabul edebilirim."

Tamam, yanıt tam olarak beklediği gibi olmadı.

"*Kafayı mı yedin sen?*" diye bağırdı babası.

"Bu hiçbir şeyi çözmez, Colton," dedi Desiree. "Bunun seni bir kamu davasına da açık hale getireceğinden bahsetmiyorum bile."

"Ben ciddiyim. Şu anda bir basın toplantısı düzenleyip suçlu olduğumu, bunu yaptığımı açıklayabilirim ve o zaman suçlamaları kabul etmekten başka çareleri kalmaz, Gretchen'in da bunu yapması için bir hiçbir neden kalmaz."

Jack birden güldü.

Colton ona ters ters baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Senin tam olarak böyle bir şey yapacağını tahmin etmiş olması. Bu yüzden sana bundan bahsetmedi. Kahramanlık yapmanı istemedi."

"Kahramanlık falan yapmayacak." Buck doğrudan Colton'ı işaret etti. "Suçunu kabul *etmiyorsun*."

"Ama etmekle tehdit edebilirsin."

Herkesin başı bu fikri alçak sesle dile getiren Vlad'e dönerken bir kez daha sessizlik çöktü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evan'ın kendi oyununda yenmekten," diye açıkladı Vlad. "Ona suçunu itiraf edeceğini ve sözleşmeyi yırtıp atmazsa Gretchen'a şantaj yaptığını dünyaya anlatacağını söyle."

Jack hızlı adımlarla ilerledi. "Evan bunu kabul etmese bile Frasier ve Diane kabul edecektir. Kamuoyunda skandal çıkmasını ve küçük düşmeyi önlemek için her şeyi yaparlar. Özellikle de şimdi."

Colton ayağa kalktı. "İşe yarayabilir."

"Oh, hayır, işe yaramaz," dedi Buck. "Bu sadece Colton suçunu itiraf etme konusunda ciddiye işe yarar, ki öyle değil. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, Colton onun için tüm kariyerini riske atmaya hazır değilse bu tam bir çılgınlık olur."

Colton tereddüt etmeden konuştu. "Şu anda kariyerim umurumda bile değil."

Buck'ın yüzünün rengi soldu.

Colton adamın omuzlarını kavradı. "Bana hâlâ bu işi yapmak isteyip istemediğimi sormuştun ve cevabım hayır. Onsuz olmaz. Eğer bunu yapmak kariyerimi riske atacaksa, atsın. Onu geri getirecekse bu riski almaya hazırım."

Annesinin gözlerine bakarak, "Özür dilerim," dedi. "Bunun sizi de etkilediğini biliyorum. Ama onu kaybedemem."

Annesi gülümseyerek ona yaklaştı. "Colton, bizim için endişelenerek çok fazla zaman harcadın. Bizi korumak senin görevin değil. Hiçbir zaman da olmadı."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Tüm bunları neden yaptığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Neden bu kadar çok çalıştığını, neden her zaman odadaki en mutlu kişi olman gerektiğini düşündüğünü?"

Kahretsin. Annesi *kendi geçmişine göz atma* bölgesine giriş yapmıştı. Ve bunu herkesin önünde yapıyordu.

“Ona çok kötü şeyler söyledim. Ya beni affetmezse?”

“Affedecek. Çünkü gerçek seni görüyor. Dünyadan saklamak zorunda olduğunu düşündüğün seni. Gösterdiğin takdirde kim-senin seni sevmeyeceğini düşündüğün kişiyi.”

“Kahretsin.” Malcolm arkalarında ısıklık çaldı. “Bu doğru mu, Colton? Gerçekten böyle mi hissediyorsun?”

Colton yutkunarak arkadaşlarını görmezden geldi. Eğer onlara bakarsa ağlayacaktı. Şu anda ağlayacak zamanı yoktu.

Annesi genç adamın göğsünü okşadı. “Mutlu olmayı hak ediyorsun, Colton. *Kendin* için. O yüzden ne yapman gerekiyorsa yap. Git ve Gretchen’i geri getir.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Colton çabucak duş alıp dışarı çıktığında tüm arkadaşlarının onu yatak odasında beklediğini gördü.

“Plan ne?” diye sordu Mack.

“Önce Jack’le ben Evan’ı halledeceğiz. Sonra da Gretchen’i geri getireceğiz.” Colton, Vlad’i işaret etti. “Uçağı hazırlaması için pilotumu aramanı istiyorum.”

Vlad başıyla onayladı.

“Geri kalanınız iki saat içinde bizimle havaalanında buluşun. Kızları da getirin.”

“Hepimizin gitmesini mi istiyorsun?” diye sordu Noah.

“Gretchen’in tüm ailesinin onun eve dönmesini istediğini görmesi gerekiyor. Ve hepiniz onun ailesisiniz.”

“Noel Baba kıyafetimi getireceğim,” dedi Vlad.

Noah, “Humm, neden?” diye sordu temkinli bir şekilde.

“Çünkü bu bir Noel büyük jesti. Bir Noel Baba kıyafeti olmalı.”

Colton bu mantığa karşı çıkamazdı. Şifonyerinin çekmecesini açarak bir kot pantolonla tişört çıkardı. Sonra belindeki havluyu çıkarıp baksırını giymek için eğildi.

“Yuh, uyarsana!” Noah ellerini gözlerinin üzerine kapattı.

“En iyi açın değil, kardeşim,” dedi Mack.

Malcolm, “Bu kimsenin en iyi açısı değildir,” diye düşüncesini dile getirdi.

Jack merdivenlerden yukarı, “Colton, gidelim,” diye seslendi.

Colton tişörtünü başından geçirip kot pantolonunu giydi ve odadan çıkarken düğmelerini ilikledi. Bir küfür savurarak geri döndü ve bir çift çorap kaptı.

“Colton!”

“Geliyorum,” diye seslendi ve basamakları koşarak indi, çocuklar da hemen arkasındaydı.

Desiree ve Buck, yüzlerinde ‘*bu çok kötü bir fikir*’ ifadeleriyle ön kapının iki yanında bekliyorlardı. “Seninle gelmeme izin vermelisin,” dedi Desiree.

“Avukatların yasadışı bir şeye karışamayacaklarını sanıyordum.”

Desiree ellerini kulaklarına bastırdı. “Bunu duymadım.”

Colton çoraplarını ve ayakkabılarını giymek için en alt basamağa oturdu. Ayağa kalkınca annesi ona polar montunu ve şapkasını uzattı. “Saçların ıslak. Üşüteceksin.”

Colton onun başını öptü. “Teşekkürler, anne.” Dikkatini Noah’ya çevirdi. “Alexis Addison’ı arasın ve alabileceği her türlü bilgiyi alsın.”

“Tamamdır,” dedi Noah.

Colton sonra Buck’a döndü. “Üzgünüm, Buck. Seni zor bir duruma soktuğumun farkındayım.”

“Hayır, sokmuyorsun. Menajerin olarak benim görevim senin sadece kariyerinde değil, hayatında da mutlu olmanı sağlamak. Son zamanlarda bu konuda yeterince iyi iş çıkaramadım.”

“Archie’ye ne söyleyeceksin?”

“Daha önce söylemem gereken şeyi. Git kendini becer.”

Colton’ın önündeki birkaç dakikayı Evan Winthrop’un yüzünü bir mor gözle daha süslemeden atlatması mucize olacaktı. Jack’le birlikte adamın ofisinin kapısından içeri daldıklarında -sekreteri Sarah arkalarından yüksek sesle itiraz ediyordu- Evan bir çizgi romandaki kötü adam edasıyla ayağa fırladı.

“Bu da ne demek oluyor? Burada ne halt ediyorsunuz?”

Colton sırtıtarak içeri girdi. “Bir içki içmek için uğrayayım dedim. *Johnny Walker* var mı?”

“Ofisimden defol git. Sarah!”

Kadın içeri koştu, ellerini kavrıp dururken dudakları büzülmüştü. “Onları durdurmaya çalıştım,” dedi.

“Merak etme,” dedi Jack yumuşak bir sesle. “Bu uzun sürmeyecek.”

Evan göğsünü şişirdi ama Sarah’ya sertçe başını salladı. “Beş dakika içinde işimiz bitmezse güvenliği ara.”

Sarah tereddüt etse de kapıyı kendisiyle birlikte çekerek ofisten çıktı. Jack, Evan’ın masasının karşısındaki deri kulüp sandalyelerinden birine oturduğunda tavırları rahattı. Ama kayıtsızlığının altında Evan’ın bile görmezden gelemeyecek kadar akıllı olduğu kaynayan bir öfke vardı.

“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdı Evan sandalyesine dönerek.

“Aracıyı aradan çıkarma vakti,” dedi Colton, Jack’in aldatıcı derecedeki rahat ses tonuna uyarak. “Yani doğrudan meselenin özüne inelim. Otuz milyon.”

Evan keyifle güldü. “Ciddi olamazsın. Bundan sonra bizi tanıtmaman için sana bir kuruş vermeyi düşüneceğimizi mi sanıyorsun?” Evan şişmiş mor gözünü işaret etti.

Colton ona bir tane daha çıkmamak için parmaklarını esnetmek zorunda kaldı. “Buraya sponsorluk için gelmedim.”

“O zaman bu para ne halt için?”

“Sessizliğim için,” dedi Jack pat diye.

Colton gözlerini kırptırdı. Plan... bu değildi. Colton’ın basın toplantısı düzenlememesi ve evde konuştukları her şey karşılığında parayı talep etmeleri gerekiyordu. Sonra da para doğrudan Gretchen’in bürosunu genişletmesine yardım etmeye gidecekti.

Evan tekrar alay etti. “Ne hakkında sessizlik?”

“Bunun hakkında.” Jack ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardıktan sonra masanın üzerine attı. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını Evan’ın anlamasını sağlamayacak ol- saydı Colton, Jack’e yan gözle bakacaktı.

Evan kâğıdı eline aldı. “Bu da ne be?”

Aynen, dostum. Aynen.

“Oku şunu,” diye emretti Jack.

Evan kâğıdı açtı. Yüzü inatçı bir küstahlık ifadesinden midesi bulanmış bir korku ifadesine dönüştü.

“Anna’nın haberinin olmadığını sanıyorum?” diyen Jack’in sesi ürpertici bir şekilde alçaktı.

Neyden haberi yok?!

“Buna şantaj denir,” diye hırladı Evan. “Kahrolası polisi arayacağım. Seni dava edeceğim.”

Jack yanıt verirken sıkılmış gibi görünmeyi başardı. “Streisand etkisi” diye bir şey duydun mu hiç? Bunu yapmak istediğinden emin değilim. Hem zaten... şantaj, senin Gretchen’a yaptığın şey. *Bu ise bir pazarlık.*”

“Ne istiyorsunuz?” Evan’ın çenesi o kadar sıkılmıştı ki Colton bir dişinin çatladığına yemin edebilirdi.

“Birkaç şey.” Jack dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi, dün akşamki hokey maçının skorunu tartışan bir adam kadar rahattı. “Birincisi, bu sabah Gretchen’a imzalattığın o boktan sözleşmeyi bize ver ki yakabilelim. Tüm mirası ve hisseleri kendisinde kalacak ve vakıf yönetim kurulunda bir yeri olacak.”

Evan’ın burun delikleri titreşti.

“İkincisi, şu otuz milyon dolar var ya? Gretchen’in bürosu, bir toplu sermaye başlatmasına ve genişletmesine olanak tanıyacak harika bir isimsiz bağış alacak.”

Evan’ın yüzü taşa döndü. “Başka?”

Colton yutkundu. Gerçekten de başka ne vardı?

“Carraig Aonair’in CEO’luğundan istifa edeceksin.”

Evan ayağa fırladı. “Siktir git.”

Jack bu dramatik gösteriyi eliyle geçiştirdi. “İstediğin palavrayı öne sürebilirsin. Hastalık. Ailenle vakit geçirmek, ki belli ki şu anda buna ihtiyacın var. Umurumda değil. Ama bu şirketle işin bitti.”

“Peki yapmazsam?”

Jack ilk kez Colton’a bakarak kaşlarını kaldırdı.

Oh. Doğru ya. Öne doğru eğildi. “Eğer yapmazsan, hemen bir basın konferansı düzenler ve tüm dünyaya her şeyi anlatırım. Kız kardeşine nasıl şantaj yaptığını. Güvenlik videosunu nasıl sildiğini. Tam bir bok çuvalı olduğun için seni nasıl patakladığımı.”

* Saklanmaya, gizlenmeye, sansürlenmeye veya kaldırılmaya çalışılan bir bilginin genellikle İnternet gibi araçlarla daha geniş kitlelere ulaşması durumu. (ç.n.)

“Bu hiç mantıklı değil. Düşmek üzere olan suçlamaları kabul etmiş olursun.”

Colton, “Sana tabii ki mantıklı gelmez,” dedi. “Çünkü sevdiğin biri için fedakârlık yapmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Seninle Gretchen arasındaki fark da bu.”

Evan ruhu kadar çirkin bir alaycılıkla masanın etrafından döndü. “Seni buna o ikna etti, değil mi? Buna inanamıyorum. Herkesin içinden sen. Sana kancayı takmayı nasıl başardı?”

Colton’ın yumruğu Evan’ın çenesine sert bir gümbürtüyle çarparak Evan’ı arkaya doğru savurdu. Evan bir eliyle kendini tutmaya çalışsa da masanın cilalı yüzeyinde kaydı. Bunun yerine yana doğru savrularak yere çakıldı, beraberinde kristal bir sürahi ve pahalı görünümlü bir lambayı da düşürdü.

Kapı hızla açıldı ve Sarah içeri koştu. “Evan!”

Colton, Evan’ın dokunulmamış viskisini gelişigüzel bir şekilde alarak dikledi. İçkinin yakışı sesine tatmin edici bir boğukluk kazandırdı. “Yaşayacak,” dedi. Sonra yerde yatan Evan’a bakarak, “Para transferini başlatmak için yarın beşe kadar vaktin var, yoksa...”

“Nedir bu?” Sarah masanın diğer tarafından alçak sesle konuşmuştu. Elinde Jack’in Evan’a verdiği kâğıt vardı.

Evan çabalayarak ayağa kalktı. “Ver şunu bana.”

“Nedir bu?” diye sordu Sarah bu sefer daha yüksek sesle.

“Bu seni ilgilendirmez.” Evan kâğıda doğru hamle yaptı.

Sarah gözleri yaşlarla dolarken geri çekildi. “Beni ilgilendirmez mi? Kaç kadınla yatıyorsun?”

Colton gözlerini kırıştırdı. Jack kadına baktı, sonra bir daha baktı. “Bekle... Sen-sen de mi onunla yatıyorsun?”

“Benim için karını terk edeceğini söylemiştin,” diye fısıldadı Sarah.

Evan'ın gözünün kenarından kan damlıyor, göğsü kindar nefes alıp verişleriyle titriyordu. "Defolun. Hepiniz."

"Seni yalancı piç. Beni kullandın." Sarah ona sırt çevirdi. "Benden kavga videosunu sızdırmamı istedi. Ve Gretchen'in yönetim kurulu üyeliği için hazırladığı evraklar? Onları bana sil-dirdi. Yönetim kuruluna göndermedi bile."

"Çık dışarı!" diye bağırdı Evan.

Gerçi tek başardığı Frasier ve Diane'in hışımla odaya girmelerini sağlamak oldu. "Şimdi neler oluyor?" diye gürledi Frasier. Colton'ın görünce yüzü sertleşti. "Ne cüretle buraya gelirsin?"

"Merak etmeyin. Biz de tam gidiyorduk."

Jack elini Evan'a uzattı. "Sözleşme?"

Diane parmaklarını incilerinin etrafında kıvrıdı. "Ne sözleşmesi? Neler oluyor?"

Sarah, Diane'e doğru yürüyüp kâğıdı ona attı. "İstifa ediyorum. Olan biten bu."

Sarah hışımla dışarı çıkarken, Diane kâğıda göz gezdirdi ve sonra yüzü buruşmuş bir şekilde Evan'a baktı. "Evan, nedir bu? Ne yaptın sen?"

Colton, Diane'in omzunun üzerinden bakmayı çok istiyordu çünkü onun da Evan'ın ne yaptığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Evan masasına doğru yürüyüp iki sayfalık zımbalanmış bir belge çıkardı ve Jack'e fırlattı. "İşte. Al şunu. Ve siktir git."

Jack sözleşmeyi katlayarak cebine soktu. "Gidelim Colton. İstifa kararını ailesine söylemek için Evan'ın biraz mahremiyete ihtiyacı olacak."

Frasier hırçınlaştı. "Ne halıttan bahsediyor bu? Neyden istifa edeceksin?"

"Bekle," diyen Colton Evan'ın yüzüne baktı. "Onda ne gördüğümü bilmek ister misin? Senin olmadığın her şeyi. Asla olama-

yacağın her şeyi. O, nazik. Ve zeki. Ve şefkatli. Ve eğer seni bir daha hiç görmezsek çok sevineceğiz.”

Ülkenin başkentinde bile göçmenleri korumak için verilen mücadeleye yalnız ve düşük ücretli bir uğraştı.

Mültecileri Yeniden Yerleştirme Vakfı'nın Washington'daki Ofisi de en az onunki kadar etkileyicilikten uzaktı. Yıpranmış kabinlerde beş yıl kadar eski bilgisayarlar bulunuyordu ve konferans salonunun penceresinden görünen tek manzara bir metro durağının girişiyle Başkan Obama'nın en sevdiği hamburgerci olduğunu iddia eden bir tabelanın asılı olduğu *Five Guys*'tı.

Ancak saat yediyi biraz geçe içeri girdiğinde ofis enerji doluydu. Her yaştan yirmiden fazla insan Afganistan'dan yeni gelen mültecilere dağıtılmak üzere bağışları işaretli kutulara yerleştirmekle meşguldü. Bazı insanlar çanta ya da iPods gibi lüks hediyeler bağışlamıştı ama çoğu insan ailelerin yeniden başlamak için ihtiyaç duyduğu temel ihtiyaçları bağışlamıştı. Yatak takımları. Çoraplar. Hijyen malzemeleri. Okul malzemeleri. Ve hepsinin doğru kişilere gittiğinden emin olmak için dikkatlice listelenmesi gerekiyordu.

Tüm bunların ortasında Jorge, tek bir kutunun üzerine eğilmiş, elindeki panoda bir şeyler işaretliyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” MYYV tişörtü giymiş genç bir kadın Gretchen'i kapıda karşıladı. “Gönüllü olmak için mi gelmiştiniz?”

“Evet.” Sesi yorgunluktan alçak sesle çıkmıştı. Boğazını temizledi. “Beni Jorge davet etti.”

Adını duyan Jorge başını kaldırıp gülümsedi. “Gretchen, gelmişsin.”

Gretchen gülümsemeye çalıştı. “Sürpriz.”

Jorge yanındaki bir adamla konuşup elindeki panoyu ona uzattı. Ona doğru ilerlerken birkaç kutunun etrafından dolanmak zorunda kaldı. “Evet,” dedi. “Sürpriz.”

Ancak ses tonu ve yüz ifadesi şaşırmadığını gösteriyordu. Jorge ona çabucak sarılıp geri çekildi.

Gretchen ağır çantasını omzuna attı -henüz otele giriş bile yapmamıştı- ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Öyleyse... bana bir görev ver.”

“Neden önce sohbet etmiyoruz?” Kalabalık odada kendisini takip etmesini işaret etti. “Ofisim bu tarafta.”

Gretchen bebek giysileriyle dolup taşan bir kutunun üzerinden geçerken kalbi sıkıştı. Bir bebekle birlikte ülkesinden kaçmak zorunda kalmanın ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemiyordu. “Emin misin? Yapacak çok şey varmış gibi görünüyor.”

“Bir sürü yardımcımız var. Gel hadi.” Jorge onu çoktan kataloglanmış bağışlar için depo olarak kullanıldığı belli olan küçük bir ofise götürdü. Kapıyı kapatınca Gretchen binanın ön tarafına bakan pencereye doğru yürüdü.

“Bu doğru mu?” diye sordu Obama ile ilgili tabelayı işaret ederek.

“Sanmam. Uzun zamandır bu binadayım ve Obama’nım oraya gittiğini bir kez bile görmedim.” Masasına geçip Gretchen’a karşındaki sandalyeye geçmesini işaret etti.

“Sana bu kadar kısa sürede haber verdiğim için üzgünüm,” dedi.

“Şikâyet edecek değilim. Senden ümidimi kesmiştim.”

Her zamanki gibi hoşbeş ettiler. İkiz kızları bu yıl ortaokula başlamıştı ve Noel için yeni telefon istiyorlardı, karısı da Smithsonian’da çalışıyor ve onu yakında görmeyi çok istiyordu. Gretchen kendi hayatıyla ilgili hiçbir şey paylaşmadı. Ne söyleyebilirdi

ki? Gerçek çok utanç vericiydi. Jorge uzun zamandır arkadaşı olsa bile, yine de onun patronu olmak üzereydi. Sadece kardeşi ona şantaj yaptığı için burada olduğunu ve asla iyileşmeyebilecek kırık bir kalbe sahip olduğunu itiraf etmek nasıl bir izlenim bırakırdı?

Ancak Jorge aptal değildi ve öne doğru eğilirken Gretchen onun gözlerinde araştıran bir parıltı gördü. “Demek iş için buradasın.”

“Evet.”

“Fikrini değiştiren ne oldu?”

“Bana gönderdiğin her şeyi gözden geçirdim ve sanırım haklısın. Bana uygun bir iş.”

“Öylece mi?”

“Beni bilirsin. Bir karar verdiğimde zaman kaybetmeyi sevmem.”

Jorge onu kuşkuyla inceledi. “Eh, yalan söylemeyeceğim. İşimiz sinir bozucu olabiliyor. Bazen kendi kendimize konuşuyormuşuz gibi hissediyorum ve birilerinin bizi gerçekten dikkate aldığı tek zaman seçim yılları. Ve tam da yasama önceliklerimizden bazıları için Meclis’te bir dinleyici kitlesi bulma şansımız olduğunu düşündüğümüzde...” Duraksayarak omuz silkti. “Göçmenlik reformu harika bir seçim konuşması olabilir ama doğru olanı yapmak için yeniden seçilme şansını riske atmayı göze alan bir politikacıya henüz rastlamadım.”

“Sanki beni bu işten vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Sadece göçmenlik çalışmalarının bu tarafında günlük hayatının ne kadar farklı olacağının tamamen farkında olduğundan emin olmak istiyorum. Şu anda yaptığın gibi müvekkillerde doğrudan çalışmıyoruz. Müvekkilleri, ülke çapındaki avukatlarla buluşturmak için bir takas merkezi olarak çalışıyoruz, ancak

birincil işlevimiz mevzuat taslağı hazırlamak ve farkındalık yaratmak.”

“Anlıyorum.”

“Nashville’de işleri kapatmanın biraz zaman alabileceğinin farkındayım...”

“Yeni bir baş avukat bulana kadar avukat yardımcım ve ofis müdürüm işi devralacak. Ben hemen başlayabilirim.”

Jorge kaşlarını kaldırdı. “O kadar hızlı, ha?”

“Beklemek için bir neden yok. Yeni bir seçim yılma giriyoruz ve dediğin gibi, işler o zaman gerçekten yoğunlaşıyor. Aslında yarın gelip birkaç şeyi gözden geçirmeyi düşünüyorum...”

“Gretchen, yarın Noel arifesi.”

“Biliyorum. Noel’de çalışmayı severim. Dikkatimi dağıtacak bir şey olmuyor. Tabii ki senin de çalışmanı beklemiyorum.”

Jorge elini yanağına götürüp dikkatle konuştu. “Burada çalışmanı ne kadar çok istediğimi biliyorsun.”

Sözünün aniden kesilmesi, genç kadının ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Biliyorum.”

“Bana gerçekte neler olduğunu anlat.”

Gretchen yutkundu. “Hiçbir şey. Yeniden değerlendirdim ve bunun benim için iyi bir iş olduğunu düşünüyorum.”

“İlk nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?”

Konunun değişmesiyle gözlerini kırıştırdı. Elbette hatırlıyordu ama genç adamın bu konuyu neden şimdi açtığı bir muammaydı. İkisi de Noel tatili için Georgetown’da kalmışlardı -Jorge’nin uluslararası bir uçuşa parası yetmediği için, onunsa evde pek hoş karşılanmadığı için. Ama Jorge neden kaldığını sorduğunda ona yalan söylemişti. Ona eve dönecek bir ailesi olmadığını söylemişti. Bu bir nevi doğrudu. O zaman bile ailesi ona yabancı gibi geliyordu.

Jorge, “Gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene,” dedi.

“Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Yaklaşık bir saat önce asistanından bir telefon aldım.”

“Addison’dan mı?” Gretchen sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “Ne söyledi?”

Adamın ona bakışı, acıma ve iğneleyiciliğin bir karışımıydı. Gerçeği biliyordu. Gretchen hızla ayağa kalktı. “Colton’la olanlar yüzünden burada değilim. Bu işi *istiyorum*, Jorge. Bu önemli bir iş. Hukukta doktora derecemi almadan önce kamu politikası alanında lisans derecemi aldım. Niteliklerimin mükemmel olduğunu kendin söylemiştin ve...”

“Başta senden hoşlanmamıştım, biliyor musun?”

“N-ne?”

Jorge sandalyesinde arkasına yaslandı. “Senin şımarık olduğunu düşünmüştüm. Sahip olduklarına karşı nankör olduğunu. İnsanlara gerçek bir bağlılık duygusundan çok, bir tür kendini beğenmiş şehitlik duygusuyla hareket ettiğini.”

Sözleri genç kadının karnına yumruk gibi inmişti. “Vay canına. Teşekkürler. Bunları ne zamandır içinde tutuyordun?”

“Ama sonra senin tanıdığım en yalnız insan olduğunu fark ettim. Belki hâlâ öylesindir.”

Jorge, doğrudan *Bir Noel Şarkısı*’ndan okumuş gibiydi. *Yalnızdı. Bana göre yalnız olmaya da mahkûmdu bu hayatta.*

Colton duysa bu ironiye gülerdi.

Jorge hüznle gülümseyerek yorgun bir yavaşlıkla ayağa kalktığı anda panik Gretchen’in kalbini sıkıştırdı. Yutkunup tekrar denedi. “Jorge, lütfen.”

“Bir ay sonra bu işi hâlâ istiyorsan, senindir. Ama müvekkillerimiz burada olmak istediği için burada olan birini hak ediyor, başka bir şeyden kaçtığı için değil.”

“Bu adil değil,” diye itiraz etti zayıfça.

“Evine git, Gretchen. Her ne arıyorsan onu burada bulamayacaksın.”

Genç kadın cevap veremeyecek kadar sersemlemiş, aşağılanmıştı. Jorge dışarı çıkarken ofisinin kapısını açık, Gretchen’i da kızarmış yanakları ve hızla çarpan kalbiyle baş başa bıraktı. En sonunda genç kadın çantasını alıp dışarı çıkarken biraz olsun haysiyetini toplamaya çalıştı.

Nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu, gideceğı yeri bulamıyordu. Metroyu seçti, ağır çantasını taşıyarak uzun, karanlık yürüyen merdivenlerden başkentin derinliklerine indi. Eskiden bu yürüyen merdivenlerden çok korkardı, o kadar uzunlardı ki tepeden aşağısı zar zor görülebiliyordu.

Hayatı için ne kadar uygun bir metafordu.

Platforma adımını attığı anda hızıyla yüzüne sıcak, pis bir hava girdabı gönderen bir tren geldi. İçeri girdiğinde vagon neredeyse boştu. Karşı tarafta sadece bir kişi oturuyordu, Hava Kuvvetleri üniforması giymiş bir adamdı. Kapılardan birine yakın bir koltuk seçti ve valizini bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Kapılar kapanınca tren hareket etti, önce yavaşça, sonra son hızla. Ne yöne gittiğini bile kontrol etmemişti. Metroyu en son kullanmasının üzerinden o kadar uzun yıllar geçmişti ki otele gitmek için hangi hatta binmesi gerektiğini bile hatırlamıyordu.

O lanet ağaç evde saklanıp birinin gelerek seni bulmasını ve eve götürmesini dileyen korkak, küçük bir kızsın...

Colton ona korkak demişti ve haklıydı. Kalıp Evan’la savaşabilirdi. Colton’ın yanında durabilir ve her şeyi olurluna bırakabilirdi. Ama yapmamıştı. Ailesinin ne düşündüğünü artık umursamadığını, Evan’ın isim takmalarına ve kendinden şüphe ettirmelerine karşı bağışıklığı olduğunu söylemesine rağmen, yine de onların kazanmasına izin vermişti. Herkesin tam olarak ondan beklediğı şeyi yapmıştı.

Kaçmıştı.

Ve başına gelen en güzel şeyi mahvetmişti. Kalbi hızla çarpar ve zihni uğuldarken oturduğu yerde tüm vücudu kızardı. Ne yapmıştı böyle? Ve bunu nasıl geri alacaktı?

Jorge haklıydı.

Eve gitmesi gerekiyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

D.C.'ye uçuş seksen dakika sürecekti ama adrenalinin yerine paniğe bırakması iki dakikadan az sürdü.

“Orada olacağını nereden biliyorsun?” Colton *Gulfstream*'de Jack'in karşısında oturmasına rağmen, motorun gürültüsü yüzünden duyulabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

Vlad, Mack ve Noah, Elena, Liv ve Alexis'le birlikte diğer koltuklara yerleşmişlerdi. Diğerleri geride kalmayı tercih etmişlerdi.

“Addison rezervasyon yaptırdığı otelin bu olduğunu söyledi.”

“O nereden biliyor?”

“Gretchen'in kredi kartı hesaplarına erişimi var.”

Colton inledi. Gretchen finansal mahremiyetini ihlal ederek izini sürdüklerini öğrenirse onu asla affetmezdi. Ve bu düşünceyle birlikte panik tam anlamıyla korkuya dönüştü. Onu affetmeyebileceği çok şey vardı. Tanrı aşkına, ona söylediği şeyler. Avuçlarını gözlerine bastırarak gözyaşlarını tutmak için başını arkaya eğdi.

“Onu bu kadar çok sevdiğin için teşekkür ederim,” dedi Jack.

“Sevmeyi hak etmiyorum.”

“Elbette hak ediyorsun. Bence bunu hak eden tek erkek sen olabilirsin.”

“Anlamıyorsun. Ona söylediğim onca şey...” Midesi sıkıştı. “Hayatı boyunca onu sevmesi gereken insanlar tarafından reddedilerek, alay edilerek, bağırlı olarak yaşadı ve ben ne yaptım? Aynı lanet şeyi. Onu, kendisini incitmeden önce insanları uzaklaştırmakla suçladım ve sonra da bunu bana yapmasına izin verdim. Bana bir daha neden güvensin ki?”

“Çünkü onu üzgün olduğunu söyleyecek kadar seviyorsun?” dedi Jack. “Hayatında buna daha önce yapan çok fazla insan yok.”

Bu pek de rahatlatıcı değildi.

Uçuşun geri kalanı acı verici, yavaş bir işkenceydi. Uçak en sonunda hafif bir sarsıntı ve sert bir frenle yere indiğinde, Colton daha güvenli bile değilken koltuğundan kalktı. Hangarın dışarında onları bekleyecek olan arabaları önceden ayarlamıştı. Jack ve Colton, Mack ve Liv’le birlikte ilk arabaya bindiler.

Ekibin geri kalanı diğer iki arabaya dağıldı. Uzaklaştıklarında Colton telefonunu uçak modundan çıkardı. Ondan mesaj gelmemişti. Arama yoktu. Sesli mesaj yoktu.

Colton terli ellerini kot pantolonuna sürttü. “Telefonuna bile cevap vermezken lobiye inmesini nasıl sağlayacağız?”

“Bilmiyorum,” dedi Jack.

“Bize oda numarasını vermelerine imkân yok.”

“Büyük ihtimalle vermezler.”

SUV kervanı Georgetown’a doğru giden otoyolda birleşti. Arka koltuktan bir el Colton’ın omzuna dokundu. Mack’ti. “Nefes al, Colton. Onu bulacağız.”

Onu endişelendiren bu değildi.

Onu asıl endişelendiren bulduklarında nasıl tepki vereceğiydi.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Otelin resepsiyonundaki görevli, güvenlik düğmesine basmasına bir saniye kalmış gibi görünüyordu.

“Burada Gretchen Winthrop adında bir kadının kalıp kalmadığını kontrol etmenizi ve kalıyorsa aşağı gelmesi için lütfen onu aramanızı istiyorum.”

“Şey, bunu yapamam.”

“Onun kim olduğunu bilmiyor musunuz?” diye sordu Vlad dirseğini bankoya yaslayarak. Noel Baba şapkası kaşlarına kadar düşünce onu yukarı itti.

Görevli başını iki yana salladı.

“Bu Colton Wheeler,” dedi Vlad. “Dünyanın en büyük *country* müzik yıldızı.”

Colton yüzünü buruşturdu. “Bu biraz abartılı oldu.”

“İki yıldır yeni bir albüm çıkarmamış olman hâlâ en büyük olmadığın anlamına gelmez.”

“Dinleyin. Yardımınız gerçekten işime yarayabilir.” Colton bankoya yaslanarak ünlü göz kırpmasını kızda denemeye çalıştı. İşe yaramadı. Tekrar doğruldu. “Burada çaresiz durumdayım. Sevdiğim kadın kariyerimi korumak için beni terk etmesi gerektiğini düşünüyor çünkü onun şerefsiz kardeşine vurdum ve...”

Kızın gözleri farkındalıkla ışıldadı. “Bekleyin. Sizi tanıyorum. Sarhoşken bir arbedeye karıştığınız için tutuklanmamış mıydınız?”

“Sarhoş değildim.”

“Ve sanırım teknik olarak buna arbede diyemezsiniz çünkü sadece iki kişilerdi,” dedi Vlad. “Arbede olması için daha fazla kişi gerekmiyor mu?”

Tanrı aşkına. Colton, Vlad'i arkasına ittirdi. "Evet, o benim. Ben oyum."

"Neden Noel Baba gibi giyinmiş?"

"Uzun hikâye. Lütfen, burada olup olmadığını kontrol edebilir misiniz?"

Görevli etrafına bakındı, muhtemelen patronunu ya da güvenliği arıyordu. "Bilmiyorum. Bu yüzden başım büyük belaya girebilir."

"Lütfen," diye yalvardı Colton. "Hangi odada olduğunu bilmemin imkânı yok ve bunu bana söyleyemeyeceğinizi biliyorum."

"Neden onu arayamıyorsunuz?"

"Çünkü o... aramalarım cevap vermiyor."

Görevli başını iki yana salladı. "Oh, evet, hayır, bu işe karışmayacağım. Sapık falan olabilirsiniz."

"Maiyetiyle gezen bir sapık mı?"

Görevli telefona uzandı. "Güvenliği arayacağım."

"Bekleyin. Bekleyin. Bunu yapmayın. Açıklamam için bana bir dakika verin. Kardeşi benden uzak durması için ona şantaj yapıyordu, benim de onu geri kazanmam gerekiyor çünkü o Noel'den nefret ediyor ve..."

"Bayım, hâlâ sarhoş musunuz?"

"Sarhoş değildim." Eğilip alnını bankoya vurdu.

"Colton." Jack dirseğinden çekiştirdi.

Colton silkinerek ondan kurtuldu ve başını tekrar kaldırdı. "Dinleyin, bunun tuhaf olduğunu biliyorum..."

"Colton!"

"Ne?!" diye hırladı.

Jack işaret ediyordu. Colton onun işaret ettiği yönü takip etti ve donakaldı.

Gretchen.

Sırtı ona dönük, omzuna astığı kocaman çantayla duruyordu. Sanki içeri girip girmemeye karar veremiyormuş gibi otelin barının kapısında dikiliyordu. Colton'ın aklı, genç kadının *Old Joe's*'a girip kararlı ve gururlu bir şekilde ona doğru yürüdüğü geceye gitti. Ve tıpkı o zamanki gibi nefesi vücudunu bir anda terk etti. Gretchen buradaydı.

O buradaydı.

Ve Colton tek bir kasını bile kıpırdatamıyordu.

Vlad bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. "Gretch..."

Colton eliyle Vlad'in ağzını kapattı. "Bekle."

Mack, "Ne için?" dedi ciyaklar gibi. "Daha yeni iki saat uçtuk..."

"Daha çok doksan dakika kadardı," dedi Noah. Alexis bir eliyle onun ağzını kapattı.

"...ve onu bulmak için deli gibi araba sürdük. Ve işte burada. Daha ne bekliyorsun?"

"Büyük bir jest," dedi Colton.

"Büyük jest *bu* işte," dedi Noah. "Değil mi?"

"Böyle değil," dedi Colton, herkes kadar kendisine de. Karşısındaki kişi utançtan ölecek gibi olursa bu büyük bir jest olmazdı. Ve Gretchen utanırdı. Eğer normalde Kitap Kulübü kankalarının yaptığı şeyi yaparsa -koşup kendilerini bir gösteriye dönüştürürlerse- bu geri tepirdi.

Gretchen bir gösteri istemiyordu.

Yumuşak bir şey istiyordu. Yavaş bir şey.

Colton lobinin diğerk tarafındaki otel hediyeelik eşya dükkânını gördü. “Yeni plan,” dedi. “Bir şapka ve gözlüğe ihtiyacım var.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Gretchen barda tek başına oturmuş, suyundaki pipeti çeviriyordu. Dişlerini biraz daha sıkarsa azı dişlerinden birini kıracaktı.

Uçuş yoktu.

Yarın sabaha kadar hiç *uçuş olmaması* nasıl mümkün olabilirdi? Evet, tamam, Noel zamanıydı ve bu her yerin dolu olduğu anlamına geliyordu ama Tanrı aşkına. Bilmiyorlar mıydı? Bu acil bir durumdu. Hemen eve gitmesi gerekiyordu. Bu lanet şehirden bile çıkamazken sevdiğin adam için büyük bir jest yapmak zordu.

Keçi sakallı, genç bir adam olan barmen önüne geçerek bir kadeh viski koydu. "Bir hayranından."

Gretchen içten içte inledi. Birisi asılmak için tam da bu anı seçmişti. "Ona teşekkürler ama hayır diyebilir misin?"

"Dinle, normalde bunu yapmam çünkü çok ürkütücü ve bildiğim kadarıyla bu adam sapık bir takipçi olabilir..."

"Evet, şimdi onu *gerçekten* içmeyeceğim."

"Ama sana bunun iyi mal olduğunu söylememi istedi."

Vücudundaki her kas aynı anda titredi. “Ne dedin sen?”

“Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Evet. Her şeyi ifade ediyordu. Sadece bunun nasıl olduğunu anlamıyordu. Onu nerede bulacağını nasıl bilmişti? Arkasına dönüp ona bakmak istedi ama yapamadı. İçi aniden titrerken ve yaşlar gözkapaklarının arkasını yakarken olmazdı.

Barmen onun tepkisi karşısında omuz silktilti. “Her neyse, bir de, ‘Hileye, çalmaya, kavga etmeye ve içmeye,’ demem gerekiyor. Bu ne anlama geliyorsa artık.”

Gretchen’in kalbi boğazına doğru yükselirken midesi jöleye döndü. “Nerede o?”

Adam omzunun üzerinden işaret etti. “Köşedeki Clark Kent’e benzeyen adam.”

Sanki birisi boğazında bir şişe maden suyu açmış gibi kahkahaya yükseldi.

“Veeee şimdi de bu tarafa doğru geliyor.” Barmen sesini alçalttı. “Onu uzaklaştırmamı ister misin? Ondan kurtulabilirim.”

Gretchen başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim.” Bu hatayı çoktan yapmıştı.

Barmen bakışlarını omzunun üzerinden arkaya çevirdikten sonra yeniden Gretchen’a baktı. “Yardıma ihtiyacın olursa barın diğer ucunda olacağım.”

Barmen uzaklaşırken genç kadının boynu artık arkasında olan adamın farkındalığıyla gıdıklandı.

“Oturabilir miyim?”

Onun sesi. Omurgasında aşağı ürpertiler göndererek kolundaki tüyleri diken diken etti. Gretchen başını salladı ve yanındaki boş sandalyenin çelik uçlu ayakları bardan geriye doğru kayarken, endüstriyel halıda alçak sesle sürtününce nefesini tuttu. Colton otururken genç kadın ona bakmaya cesaret edemedi ama gözünün ucuyla yeleşinin parlak sarısını gördü.

Gretchen'in viski kadehini kavrayan parmakları titriyordu. "Seni buraya getiren ne?"

Colton bu soru karşısında alçak sesle kıkırdadı. Onu *Old Joe's*'un yerinde bulduğunda Colton da aynı soruyu sormuştu. "Seninle konuşmayı umuyordum."

"Öyle mi? İşte buradayım, tatlım." Colton *Old Joe's*'da bunu söylediğinde kendinden emin, ukala bir hali vardı. Kollarını iki yana açmıştı. Ama Gretchen bunu şimdi söylediğinde sesi titrek ve cansız çıktı. Genç kadın kollarını kendi gövdesine yakın tutuyordu. Çünkü ona uzanırsa, ona dokunursa baraj yıkılacaktı. Yerde bir su birikintisine dönecekti.

Colton yanında dirseklerini bara dayadı. "Buraya bir tür tek-lifle geldim," dedi yine o ilk konuşmanın bir bölümünü tekrar-layarak.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Benimle eve gelmeye ve hayatımızın geri kalanını affını ka-zanarak geçirmeme ne dersin?"

Gretchen'in göğsü sevinçle kabardı. Sonunda ona baktı ve- "O gözlüğü nereden buldun?"

"Ne?"

"Görebiliyor musun ki? Bu gözlük reçeteli."

Colton içini çekerek kalın, siyah çerçeveli gözlüğü yüzünden indirdi. "Okuma gözlüğü bu. Otel mağazasında pek fazla seçenek yoktu."

"Eh, yani, bu oldukça kötü bir kılık değiştirme olmuş."

"Eh, bunu düzgün bir şekilde planlayacak zamanım olma-dıysa kusura bakma. Ne yaptığını öğrendiğimde biraz kafayı ye-dim." Sonra ona ters ters baktı. "Bu arada, aklından ne geçiyordu, Gretchen? Neden o boktan sözleşmeyi imzaladın ki?"

"Evan'in suçlamaları düşürmesinin tek yolu buydu."

“Yani beni korumak için her şeyden vazgeçmeye mi karar verdin?”

Aklıma konuşmalarından biri daha geldi, bu sadece iki gece önceydi. Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. “Senin için her türlü paradan vazgeçebilirim. Gerekirse seni milyonlarca kez korurum.”

Colton yutkunurken boğazındaki âdemelması yükselip alçaldı. “Neden?”

“Çünkü seni seviyorum.”

“Ben de bunu söylemeni umuyordum.” Elini kaldırıp daha yakına çekebilmek için genç kadının ensesine doladı. Şapkasının kenarı onun alına çarpınca bir küfür savurarak şapkasını çıkardı.

Gretchen güldü. “Sanırım huysuz olan sen olmaya başladın.”

“Ya öyleysen? Huysuz yönümü de sevebilir misin?”

“Senin her yönünü seviyorum.”

Colton onu bir kez daha kendine çekerken bu sefer hiçbir şey engel olmadı. Alın alına, dokunuşlarıyla konuştular. Genç adamın başparmağı onun boynunu okşarken Gretchen’in eli onun yanağını buldu.

Bir süre sonra, “Özür dilerim,” diye fısıldadığında Colton’ın sesi pürüzlüydü.

“Ben de.”

“Sana söylediğim şeyler...” Sesi çatladı, genç kadının da kalbi.

“Onları duymaya ihtiyacım vardı.”

“Hayır, yoktu. Çünkü hiçbiri doğru değildi.”

Colton’ın üzüntüsünün sesi Gretchen’in dudağını titretti. “Yine de doğrudu. Haklıydın. Kaçtım çünkü korkmuştum...”

Genç adam bitirmesine izin vermedi. Dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı ve onu öyle yumuşak, öyle tatlı bir şekilde öptü ki Gretchen'in boğazından bir inilti çıktı. Colton'a doğru eğildi. Onu içine çekti. Her sesi, her dokunuşu ezberledi.

Ta ki bir ses araya girene kadar. "Tanrım, zamanı çoktan gelmişti."

Gretchen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cidden mi?"

Colton alçak sesle güldükten sonra Gretchen'in etrafından görebileceği kadar sandalyesinde döndü. Genç kadının gözleri irileşti. Nasıl... onları nasıl fark etmemişti? Mack ve Liv. Noah ve Alexis. Elena ve Vlad. Noel Baba kostümü içinde. Jack onlardan ayrı duruyordu.

Colton elini onun sırtından aşağı kaydırıldı. "Ailen seni eve götürmek için burada, Gretchen."

Gretchen dudağını ısırdı. "Özel jetini getirdin mi?"

"Evet ve maliyetinden şikâyet etme çünkü..."

Colton'ı öptü.

Bir kez daha.

Bu seferki derin ve tutkuluydu ve duyduğu alkışlar arkadaşlarından olduğu kadar zihninden de geliyor olabilirdi.

Sonunda ancak birisi boğazını temizlediğinde ayrıldılar.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadı Colton onun dudaklarına doğru.

Gretchen ayağa kalkarak elini uzattı. "Senin evin mi, benimki mi?"

SONSÖZ

Bir Yıl Sonra

Colton Wheeler işte böyle uyanmayı severdi.

Sessiz bir Noel sabahı. Sıcak, rahat bir yatakta. Ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği kadar çok sevdiği kadın göğsüne sarılmış olarak.

Çırılçıplak.

“Haklısın,” dedi Gretchen nefes nefese. Birkaç dakika önce onun üzerindeydi ve boğuk iniltileriyle genç adamı delirtiyordu. Ailesi koridorun hemen ucundayken Colton sessiz olmak için elinden geleni yapmıştı ama sonunda tüm zaman ve mekân algısını kaybetmişti.

Colton parmak uçlarını omurgasından yukarı çıkarırken genç kadın titrediğinde kıkırdadı. “Ne konuda haklıyım?”

“Noel seksi daha iyi.”

Colton kollarını ona dolayıp ikisini de döndürdü. “Nişanlı seksi daha da iyi.”

Gretchen uykulu bir şekilde gülümseyerek sol elini kaldırdı. Colton'ın dün akşam verdiği zümrüt nişan yüzüğü yarım numara büyüktü ama Gretchen onu takmakta ısrar etmişti. Colton yüzüğün çok pahalı olmadığına söz verdikten sonra.

Çoktan küçük bir düğün yapmaya karar vermişlerdi. Sadece en yakın arkadaşları ve aileleriyle. Buna genç kadının ailesinin dâhil olup olmayacağına henüz karar verilmemişti. Geçen yıl içinde Diane ve Frasier ile onların memnun olmadığı bazı sınırlar belirlemek için bir danışmanla görüşmeye başlamışlardı. Ama Gretchen mutluydu ve Colton için önemli olan da buydu. Hayatlarının geri kalanını alsa bile, ailesinin ona verdiği zararı gidermeye çalışmaktan asla vazgeçemeyecekti. Şimdi bile, bunca ay sonra, Evan'ın ona yaptıklarını düşündüğünde tansiyonu yükseliyordu. Gretchen sonunda onunla yeniden bir ilişki kurmayı seçerse, Colton onu destekleyecekti. Ama henüz o noktada değillerdi.

Colton dudaklarını onun boğazına bastırdı. "Seni çok özleyeceğim."

"Turne Mart'a kadar başlamayacak."

"Şimdiden korkmaya başladım." Şirket, J.T. ile birlikte yazdığı yeni şarkıları çok beğenmişti. Albüm bir hafta önce yayınlanmış ve ilk *single* anında bir numaraya yükselmişti. Bu bir stadyum turnesi anlamına geliyordu. Colton sahneye çıkmayı özlemişti ama Gretchen'i her ay sadece birkaç kez görme düşüncesi işkence gibiydi.

Dışarıdaki koridordan gelen kıkırdama sesleri Gretchen'dan bir kahkaha, ondan ise bir inilti çıkmasına neden oldu. Yeğenleri Noel Baba'nın gece ne getirdiğini görmek için uyanmadan önce

özel olarak kutlama yapmak için bir saat kadar daha zamanları olacağını umuyordu. Ama onu yataktan kovalayan Gretchen oldu.

“Hadi,” dedi tatlı bir şekilde. “Çocukların çoraplarını açmalarını kaçırmak istemeyiz.”

Gretchen da neredeyse onlar kadar heyecanlıydı.

Bir yıl ne kadar çok fark yaratmıştı.

Aşağıya en son inen onlar oldu. Tarçınlı çöreklerin kokusu onları, annesinin muhtemelen bir saat ya da daha uzun süredir uyanık olduğu mutfığa çekti.

İçeri girdiklerinde Colton’ın erkek kardeşi burnundan güldü. “Bakın sonunda kimler uyanmış.”

Gretchen sırtarak, “Oh, bir süredir uyanıktık,” dedi. Colton ona göz kırptıktan sonra annesinin ikisini de duygusal bir gülümsemeyle izlediğini gördü.

Ellerini bir bulaşık havlusuna silerek, “Yüzüğü bir kere daha göreyim,” dedi.

Annesi Gretchen’in üzerine titrerken Colton tezgâha yaslandı ve elinin arkasıyla esnemesini bastırdı. Kardeşi bir fincan kahve uzatarak onun duruşunu taklit etti.

“Bir süredir uyanıktınız, ha?” diye takıldı Cooper.

“Kendi işine bak.”

Cooper kupasının üzerinden bir kahkaha attı.

“Hey,” diye seslendi kız kardeşi diğer odadan. “Eğer acele etmezseniz, çocuklarım yabanileşecek.”

Gretchen, Colton'a doğru yürüdü. Genç adam kupasını bırakarak ona kollarını açtı. Gretchen onun göğsüne sokuldu ve iç geçirdi. "Mutlu Noeller."

Colton onun başını öperken boğazı hiçbir şey diyemeyeceği kadar tıkanmıştı.

Tüm hayatı boyunca bunun kadar mükemmel bir anı yaşamamıştı.

SON

